

سلسله انتشارات انجمن آثار ملی

(۶۴)

بزرگان شیراز

تألیف

رحمت‌الله مهراز

سلسلهٔ انتشارات انجمن آثار ملی

(۶۴)

بزرگان شیراز

تحقیقی دربارهٔ:

زاهدان - عرفا - دانشمندان - مؤلفین - شعرا - پادشاهان - وزرا

اماکن مقدسه و زیارتگاههای شیراز

تألیف

رحمت‌الله مهراز

تهران - آبان ماه ۱۳۴۸

بنام خدای بخشنده و دانای مهربان

پس از ثنای پروردگار یکتا و درود فراوان بر پیامبر و برگزیدهٔ ذات کبریائی وی .

در پرتو عنایات همیشگی پیشوای خردمند و دانش دوست ایران **اعلیحضرت همایون محمدرضاشاه پهلوی شاهنشاه آریامهر** گام کوچک دیگری در راه شناسائی و بزرگداشت مفاخر ایران بوسیله چاپ و انتشار کتاب حاضر برداشته میشود .

شهر شیراز ، کرسی پارس یعنی مهد شاهنشاهی های بزرگ هخامنشی و ساسانی و شهریاریهائی چند از دوران اسلامی ، با پیشینهٔ بس کهنسال فرهنگ و دانش خود کانونی از پیش آمدهای نیک و بد و رویدادهائی زیبا و زشت بوده طی قرون متمادی مردمی را در دامان خود پرورده است که آوازهٔ دانش ایشان اندیشهٔ نژاد ایرانی و فرهنگ و ادب پارسی را تا دورترین نواحی دنیای متمدن قدیم رسانیده است و آنچه در تلو صفحات کتاب از نظر خوانندگان ارجمند میگذرد تا حدی گویای همین حقیقت و واقعیت تواند بود .

در دوران فرخنده کنونی هم به ابتکار شاهنشاه مفخم دانش پرور ایران یکی از بزرگترین مراکز

دانش و پرورش یعنی دانشگاه پهلوی در شهر شیراز ایجاد گشته برگ زرین تازه در سرگذشت

این شهر که بحق و بجا از دیرباز نام دار العلم بر آن نهاده اند پدیدار شده است و بدین ترتیب

انجام هرگونه خدمت در راه شناسائی و شناساندن بزرگان علم و عرفان چنین شهری با

چنان شهرت بیش از پیش بمورد و شایسته بنظر میرسد .

مؤلف کتاب که خود از فرزندان پارس و از محققین آن سرزمین است طی نخستین

قسمت کتاب شمه ای از آنچه از سال دهم هجرت یعنی آغاز رونق افزائی شیراز تا اوایل

قرن سیزدهم هجری بر آن شهر و مردم آنجا گذشته است ذکر نموده و در دومین قسمت توضیحاتی

مفید و مختصر درباره علوم اسلامی آورده است که ذهن خواننده را برای آشنائی و توجه

بسرگذشت بزرگان شیراز جنت طراز بهتر مستعد و آماده میسازد و طبعاً بنا بر شیوه ای که در

تمام انتشارات انجمن آثار ملی رعایت شده و میشود مسولیت مطالب و مندرجات کتاب

برعهده مؤلف ارجمند آنست .

در دنبالهٔ خدمات انجمن آثار ملّی نسبت ببرخی از بزرگترین مفاخر مرز و بوم پارس و
کوششهائی که طی چند سال اخیر برای ادامهٔ اینگونه خدمات در آن خطّه بکار میرود امیدوار
است با انتشار این کتاب نیز موجبات و مقدّمات اجرای چنین منظور در آینده بهتر و بیشتر
فراهم آید و خاطر علاقه‌مندان و دوستداران مظاهر گوناگون فرهنگ دیرین میهن گرامی
را مختصر رضایت و خوشنودی حاصل شود .

انجمن آثار ملّی

از این کتاب یکهزار جلد در تاریخ آبان ماه ۱۳۴۸
در چاپخانه مردمبارز بچاپ رسید

مقدمه

تاربع قرن پیش هرکس ازسابقه تاریخی شیراز سخن می گفت، آنجارا از بناهای محمدبن یوسف ثقفی درعصر بنی امیه میدانست . علت اینست که مورخین به نقل قول دیگران اکتفامیکردند ونه فقط بتحقیقات وکاوشهای باستانشناسی نمی پرداختند بلکه زحمت تحقیق وتتبع درهمان نقلیات راهم بخود نمیدادند. علاوه برآثاری که از دوران ماقبل هخامنشی ، عصرهخامنشی ، زمان اشکانیان وساسانیان درکاوشهای علمی اطراف شیراز بدست آمده والواح گلی خزانه تخت جمشید هم دلالت دارد که داریوش بزرك کارگرانی درشیراز بکارگماشته، درکتاب **الکامل** اثر نفیس **ابن اثیر** هم تصرف شیراز ازطرف عرب مهاجم تشریح گردیده است .

هنگامی که عرب بشیراز حمله کرد طبق نوشته ابن اثیر ، مردم که ناکامیهای اهالی استخر وسایر شهرها نظیر نیشابور، فیروزآباد ، دارابگرد ، ارجان وغیره رادیده بودند تسلیم را برمقاومت بیفایده ترجیح دادند وتوانستند شهرخود را بصورت پناهگاه آوارگان ومأمن آسیب دیدگان جنك درآورند .

اززمان تابعین مسلمانان بزهد وپرهیز وسواس آمیز روی آوردند واز آنجاکه شیراز محیطی آرام ودوراز طغیان وزد وخوردهای مداوم بود مرکزی برای نشو ونمای زاهدان گردید . بتدریج زهدخشك جای خودرا به عرفان داد. درجوار زاهدان، گروه

کثیری ازعارفان درسیراز به‌سیر وسلوك پرداختند. آنچه‌دراین گیرودار، آرامش‌مردم رابرهم میزد همان‌تاخت وتاز خوارج بود که‌از بصره تاسیستان را میدان فعالیت‌ها و جنك وگریز خودقرار داده بودند.

اختلافات شدیددینی که خوارج، پراکنده می‌ساختند طبعاً همچون‌موجی ازفراز شیرازمیگذشت واثری ازخودباقی‌می گذاشت. ازاینرو درزمان دیالمه‌که آرامشی بر شیراز حکمفرما بود، درجریان‌افکارعارفانه وزاهدانه، عقایدشیعه‌نیزدربین توده‌مردم وهمچنین دانشمندان رسوخ‌میکرد.

درعصر سلجوقیان امرای شبانکاره دست‌ترکان‌را حتی‌المقدور ازشیرازدورنگاه داشتند اماگاه خودچنان دست به‌تعدی می‌گشودند که‌دست‌کمی از بیگانه نداشتند.

حکومت اتابکان ابتدا ستونهای استواری برای‌عدالت برپا داشت اما بتدریج تعصب‌وبعدهم هرج ومرج بردستگاه آنان‌تسلط‌یافت کدزیانها وناراحتی‌های ناگواری برای‌شیرازیان ایجادکرد.

درادوار بعدی، شیرازنیزوضعی مشابه باسایرایالات همجوار داشت وبارهامورد نهب وغارت قرارگرفت وخرابیها وآتش‌سوزی‌های زیادی‌را ازسرگذرانید.

درحقیقت‌نمی‌توان ادعاکرد که‌چدایالت وشهری درایران بیش‌ازهمه درمعرض حوادث ناگوار وتلخ ومصیبت‌بار قرارگرفته وکدام ناحیه بیش‌ازهمه جامردان وزنان علم ودانش بجامعه تحویل‌داده‌است. چنین‌ادعائی نمیتواند پایه‌علمی‌داشته باشد وطبعا ازتعصب‌خالی‌نخواهدبود. امامیتوان گفت که‌شیرازقرنها **برج‌اولیاء**وخاستگاه‌دانشمندان، عرفا،سیاستمداران، شعرا وعلمای‌زیادی‌بوده است؛ و علیرغم ضربه های مرگباری که ازهجومها وغارتگری‌ها وآتش‌سوزی‌ها وحتی‌آسیبهای زلزله‌برآن واردآمده همچنان پابرجا مانده وعناصر تمدن وفرهنك‌را ازنسلی به‌نسل‌دیگر انتقال داده‌است.

دانشمندان شیراز تامرکز خلافت خاندان فاطمی در شمال افریقا نفوذکردند و سیاستمدارانش اندکی‌بعداز غلبه‌عرب برایران دردستگاه‌امویان‌راه یافته‌منصب‌وزارت راکسب کردند وهنر خط‌نویسی رادرفرهنك اسلامی بوجود آوردند.

نویسندگان و فضلایش بر فصاحت و بلاغت صاحب بن عباد طعنه زدند و دایرة المعارفی از علوم متداول را فراهم نمودند و شخصیت علمی خود را بر حوزه‌های درسی جهان اسلام تا بدانجا تحمیل کردند که نام ابوحیان توحیدی شیرازی در بین فضلای درجه اول دنیای اسلام مانند خورشیدی تابان میدرخشد.

در مکتب عرفانی شیراز نیز، شخصیتهائی پرورش یافتند که به عرفان رنگ و جلای تازه‌ای دادند و عناصر فکر آریائی را وارد معتقدات خویش کردند و در این راه یکی از عرفای فارسی یعنی منصور حلاج پای کوبان و دست افشان بر بالای دار رفت و خاکسترش نیز چهره متلاطم دجله را پوشانید.

پادشاهان و شاهزادگانی که بر آنجا حکمفرمائی می‌کردند چنان در حوزهٔ جذبهٔ خلق و خوی مردم آزادمنش شیراز قرار میگرفتند که مانند شهیدان مقدس جان در راه مردم سپردند و هنوز هم مدفنشان مانند امامزادگان مطاف پاکدلان و صاحب نظران است.

شیراز پناهگاه و در عین حال آرامگاه آن دسته از بنی هاشم است که در ایران مورد هجوم لشکریان خلیفه عباسی قرار گرفتند و جان سپردند

شیراز از دیرباز بزیبائی موصوف بوده و مردمش را به خوش‌خوئی و نیک نهادی یاد کرده‌اند.

دو آتشکده‌ای که در قلعه شه‌موبد (قلعه‌فهندژ) وجود داشته تا قرن چهارم هجری روشن و پررونق بوده و این خود حاکی از سعهٔ صدر مردم مسلمانی است که در جلگه شیراز بنای مسجد را با ویرانی آتشکده ملازم یکدیگر نمی‌دانستند.

درهمان هنگام که تعصب نژادی خلفای اموی آسایش را از ایرانیان سلب کرده بود و هموطنان ما را (موالی) یعنی بندگان می‌خواندند و کارهای سخت بآنان رجوع می‌کردند و آنان را از مزایای اجتماعی و غنائم جنگی و حق سواری در لشکرکشی‌ها محروم میداشتند مردم فارس را **آزادگان وقریش العجم** میخواندند.

شیراز در قرن ششم مرکز تجارت قرار گرفت و در کتاب مجمل التواریخ والقصص آمده است که (ازهمه شهرها که گردا گرد اوست نعمت آنجا آورند و از آنجا به-

جایگاههای دیگر برند)

در عصر تیموریان که شیراز بارها دستخوش نهب و غارت گردید بازمردم آنچنان سیل حوادث را از سر گذرانیدند و روح بزرگ خود را مغلوب رویدادها نساختند که صاحب روضة الصفا در باره آنان مینویسد (هوای شیراز باعتدال و اکثر اوقات روی بام بازارش از ریاحین خالی نباشد و مردم آنجا بعیش و عشرت و سیر راغب باشند و اغنیا و تجار باندك فرصتی مفلس شوند ... و مردم آن جا درویش نهاد باشند ...)

این خلق و خوی درویش نهادی و قناعت پیشگی مردم را بطلب علم و کسب کمال و سیر و سلوك میکشانید و می توان گفت یگانه استانی که از این جهت رقیب فارس بشمار میرود خراسان است.

درفارس مردم در حمله عرب مقاومت وقیامهای عجولانه کردند و در این راه چنان پیش رفتند که یزدگرد دل بدانان بست و چندی در بین ملوك شبانکاره در تدارك لشگر بسر برد اما این قیامها باشکست روبرو شد و فارسیها نیروهای خود را ازدست داده مایوس و ناامید شدند و در موردی که جز تسلیم و رضا چاره‌ای نداشتند بعرفان گرویدند تا آئین عربی را بصورت دلخواه خویش درآورند.

اما خراسان بارها قیام کرد و از قتل عامها و شکستها نهراسید و در مکتب عرفانی خویش نیز برعکس مکتب محافظه کارانه فارس رویه‌ای تند و افراطی در پیش گرفت و بهمین جهت بسیاری از عرفای فارسی را بخود جلب کرد و نگارنده را کتابی در دست تالیف است که وضع اجتماعی وسیاسی و علمی خراسان را تشریح می کند و درباره بزرگان آن سرزمین افتخارآمیز و عقایدشان بتفضیل گفتگو شده و امیدوار است توفیق انتشار آنرا در آینده پیدا کند.

کتابی که اینك تقدیم خوانندگان و علاقه مندان و صاحب نظران میگردد در حقیقت طرحی برای تحقیقهای آینده بشمار میرود.

اگر روزی قرار باشد که تاریخ علوم در ایران تدوین گردد مقدمةً باید شرح احوال و آثار بزرگان هر ایالات جداگانه تهیه شود تا همه آنها زمینه فراهم آوردن

چنان اثری قرار گیرد. بعلاوه چنین کتب میتوانند موادلازم را برای تاریخ علمی ایران در اختیار محققین بگذارند.

در کتاب حاضر ابتدا تاریخ مختصر شیراز تشریح گردیده تا علل و انگیزه‌های اخلاق ورفتار و عقاید مردم را نمودار سازد **سپس به علوم متد اول اسلامی وریشه های آنها و سیر این علوم در جهان قدیم اشاره** شده؛ آنگاه شرح احوال بزرگان بچند بخش تقسیم گردیده است. در بخش اول، احوال و آثار دانشمندان، عرفا، شعرا و حکما مورد گفتگو قرار گرفته است. قسمت دوم اختصاص بترجمه حال پادشاهان و شاهزادگانی دارد که در شیراز مدفونند. در قسمت سوم احوال وزرای شیراز مورد بررسی قرار دارد و سرانجام در بخش آخر در باره اماکن مقدسه گفتگو شده است.

تردیدی نیست که در تألیف چنین کتابی نمیتوان همه سلیقه‌ها را در نظر گرفت و اثری بوجود آورد که تمام خوانندگان و محققین آنرا بدون نقص بخوانند. اما کوشش کافی بعمل آمده تا تناسب مطالب رعایت گردد. یکی از کارهائی که انجام گرفته اینست که شمه‌ای از عقاید عبدالله خفیف بدست داده‌ایم.

در منابع موجود نمیتوان در این باره مطالبی جز چند جمله عارفانه پیداکرد اما نگارنده بااستفاده‌از روشی‌که بیشتر در ریاضیات معمول است اصول عقاید صاحب مکتب خفیفیه‌را تا آنجا که مقدور بوده است‌تدوین کرده‌ام: زیرا همیشه افسوس میخوردم که چرا اصول تعلیمات یکی از شش مکتب مهم عرفانی جهان مجهول مانده است.

در اینجا ضرورت دارد از کسانی که در باره شیراز آثاری از خود بیادگار گذشته‌اند یادی نمائیم.

در باره‌فارس، کتاب مختصرو جامع **شیرازنامه‌اثر ابن‌ابوالخیرزر کوب شیرازی**، **شدالازار** بقلم **ابوالقاسم‌جنید وفارسنامه ابن‌بلخی**، باضافه **فارسنامه ناصری** تالیف **میرزاحسن فسائی** میتوانند زمینه اصلی‌تحقیقات‌را تشکیل دهند. درمرحله بعدی باید اززحمات **فرصت‌الدوله‌شیرازی** در تدوین کتاب **آثارعجم** نیز با احترام یاد کرد.

اجازه میخواهم بعنوان یك فارسی که بزادگاه خویش عشق سرشاری دارد مراتب تعظیم خود را نسبت بشخصیت عالیقدر و فاضل ارجمند جناب آقای **علی اصغر حکمت** رئیس هیئت مؤسسین انجمن آثار ملی ابراز نمائیم.

این فرزند لایق فارس عمر خود را صرف حفظ وصیانت آثار تاریخی و ملی شیراز نمود و دین خویش را آنطور که شایسته است نسبت بزادگاه خویش ادا کرد و خامه توانای معظم‌له نیز همیشه معرف آثار تاریخی و شرح احوال بزرگان فارس بوده و پیروان مکتب خویش را الهام بخشیده است.

همچنین کتاب نفیس (**اقلیم پارس**) اثر فاضلانه آقای **سید محمد تقی مصطفوی** منبع فیاضی برای استفاده نویسنده بوده است.

دانشمند عالیقدر آقای **علی سامی** استاد دانشگاه پهلوی نیز از شخصیتهائی است که در راه صیانت آثار تاریخی فارس و معرفی بزرگانش رنج بی‌پایان برده است آثاری که این ایرانشناس متواضع و پر کار طی سی واندی سال در این رشته از خود بیادگار گذاشته همواره مورد استفاده بوده است و علاوه بر این پیوسته از تشویقات پدرانه آن فاضل ارجمند بهره مند بوده‌ام.

علاقه مندان دیگر نیز در باره شیراز و آثار تاریخی آن تالیفاتی دارند که از آن جمله آقایان بهمن کریمی مؤلف راهنمای مختصر آثار تاریخی شیراز ـ علینقی بهروزی نویسنده (شیراز خال رخ هفت کشور) محمد حسین رکن‌زاده آدمیت مؤلف دانشمندان و سخن سرایان فارس را باید نام برد.

وظیفه خود میدانم از ابراز علاقه شایستهٔ جناب آقای **مهرداد پهلبد** وزیر ارجمند فرهنگ و هنر وتشویقهای انجمن آثار ملی که نگارنده را ترغیب بتدوین این کتاب نمودند سپاسگزاری نمایم.

در این کتاب ضمن ترجمه حال بزرگان شیراز طبعاً از شخصیتهائی که با آنان بنحوی از انحاء تماس داشته‌اند نامی بمیان آمده. برای مزید فایده ترجمه مختصری از زندگی اینگونه شخصیتها نیز در حاشیه آورده‌ایم و از این حیث میتوان گفت کتاب

زرگان شیراز مجموعه‌ای از شرح زندگی و آثار بزرگان ایران است
یکی دیگر از جنبه‌های کتاب اینست که فهرستی از قسمت‌عمده کتبی که‌در شیراز یا توسط شیرازیان در نقاط دیگر تألیف شده جمع آوری گردیده و تا آنجا که تفحص اجازه داده است کتبی را که از دستبرد زمان محفوظ مانده در بین آنها مشخص کرده‌ایم.

از آنجا که‌**این کتاب را طرحی برای تحقیق های وسیع تر میدانیم دارای نواقص** زیادی است. از اینرو از صاحبنظران ودانشمندان استدعا دارد از انتقاد و راهنمائی دریغ نفرمایند تا درآینده چراغ راه تحقیقات نگارنده باشد.

تهران - آبان‌ماه سال ۱۳۴۸ خورشیدی - رحمت‌الله مهراز

فهرست مندرجات

موضوع	صفحه

فهرست مندرجات

موضوع	صفحه

فهرست مندرجات

موضوع	صفحه

موضوع	صفحه

فهرست مندرجات

موضوع	صفحه

موضوع	صفحه

فهرست مندرجات

موضوع	صفحه

موضوع	صفحه

فهرست متدرجات

فهرست مندرجات

سپاسگزاری

علاقه خستگی ناپذیر **تیمسار سپهبد اق اولی** رئیس فرزانه هیئت مدیره انجمن آثار ملی به بزرگداشت بزرگان ایران و تلاش پیگیری که در حفظ ومرمت آثار ملی معمول میدارند و راهنمائیهای دانشمند بزرگوار آقای **سیدمحمدتقی مصطفوی** در بوجود آمدن این اثر نقش مهمی‌داشته است. از اینرو نویسنده خود را مدیون و سپاسگزار همت والای این دو شخصیت عزیز میداند.

مهراز

سایر آثار مؤلف

علاوه بر صدها مقاله و ترجمه در باره باستانشناسی، پژوهش های تاریخی، روانشناسی و مسائل تربیتی که در مجلات و روزنامه‌ها منتشر شده آثار زیر نیز بصورت رساله از نویسنده این کتاب انتشار یافته است

۱ـ گلهای محبت

۲ـ A HOLY WAR AGAINST IGNORANCE

۳ـ روشنگران روستا

۴ـ سیاست اتمی درپتسدام و هیرو شیما (ترجمه)

توجه

برای پرهیز از گمراهی ذهن، قبل ازمطالعه کتاب حتماً چند غلط فاحش زیـر را اصلاح فرمائید.

غلط	صحیح	صفحه	سطر
برادرزاده	برادر	۹	ماقبل‌پاورقی

از آخـر صفحه ۱۲۵ این کلمات افتاده است(بمیرزا محمد حسینی شریفی خساراتـی وارد آمد نادر...)

غلط	صحیح	صفحه	سطر
لرستان	سروستان	۳۲	۶
پسرعلیمرادخان	پسر جعفرخان	۴۱	۱۵
شاه‌مندزبن قیس	شیخ‌مندزبن‌قیس	۸۸	۹
ابن اثیر	ابن ندیم	۱۰۸	۲
۹۶۱	۶۹۱	۲۲۸	اول

سلسلهٔ انتشارات انجمن آثار ملّی
«۶۴»

بزرگان شیراز

تحقیقی دربارهٔ:
زاهدان ـ عرفا ـ دانشمندان ـ مؤلفین ـ شعرا ـ پادشاهان ـ وزرا
اماکن مقدّسه و زیارتگاههای شیراز

تألیف
رحمت الله مهراز

تهران ـ آبانماه ۱۳۴۸

DATE LABEL

رویدادها و انسانها

فردی که در جامعه‌ای بسر می‌برد، رفتارش تحت تأثیر عواملی است که جامعه شناسان از آن بنام **میراث اجتماعی، میراث فرهنگی یا بطورکلی فرهنگ** یاد می‌کنند. از اینرو با وجودیکه نسل‌ها می‌آیند و میروند، باز فرهنگ جامعه استمرار خود را از دست نمیدهد. هنگامی که در بحث اجتماعی واژه «فرهنگ» را بکار میبریم، مقصودمان **همه ابزارها، آداب ورسوم، معتقدات، علوم، هنروسازمانهای اجتماعی است.**

پس هرجامعه‌ای فرهنگ مشخص وخاصی داردکه بافرهنگ یامیراث اجتماعی جوامع دیگر متفاوت است و تکامل هرجامعه نیز بسته بتوسعه و گسترش و افزایش میراثهای فرهنگی‌آن است.

ازآنجاکه هرجامعه‌ای بافرادش طبعی اجتماعی و تغییرپذیرمی‌بخشد، ملت ما نیز طی قرون متمادی اعمالش تحت تأثیرهمین عوامل اجتماعی بوده است. تاریخ ما نشان می‌دهد که دردوره خاصی، مردم شور وشوق قیام برضد اشغالگران را داشته‌اند ودرقرن معینی حالت تسلیم بخود می‌گرفته‌اند و بجای‌آنکه سلاح بدست بگیرند، از راه فرهنگ وایدئولوژی حمله خود راآغاز نموده اند.

گاه متفکرین، با بیگانگان مدارا کرده‌اند تا بدستگاهشان راه یابند و از این طریق ملت خود را حفظ نمایند وگاه ملاحظه می‌کنیم که برخی ازآنان در مقام

مخالفت ، حتی جان خود را هم ازدست داده‌اند . برخی اوقات می‌بینیم تضادمنافع، خود پسندیها ، خوی خشونت ، تعصبات و جاه طلبی‌ها چنان گروهها و دسته‌ها را بجان یکدیگر می‌اندازد که طومار زندگی مسالمت آمیز مردم را درهم می‌پیچد وروحیه مردم گریزی ، بدبینی، یأس و خودخواهی را درمردم تقویت مینماید، غالباً شعرا ، نویسندگان ومتفکرین نیز تحت تأثیرهمین خلق وخوی قرار میگرفته‌اند واقوال‌آنان زبان گویای‌تاریخ ایران است.

از آنجا که حوادث در بوجودآوردن روحیات وخلقیات تأثیر عمیق دارد قبل از آنکه بشرح حال بزرگان شیراز بپردازیم بطورخلاصه حوادثی راکه برمردم این شهر و اطرافش گذشته ازنظرمی‌گذرانیم تا وضع جامعه ما طی قرون متمادی برای خواننده توجیه پذیر باشد .

سابقه تاریخی شیراز

مورخین اسلامی عموماً بنای شیراز را منسوب به **محمدبن یوسف ثقفی**، برادر **حجاج** میدانند و بامفاخرت اضافه میکنند (این شهردرعهد مسلمانی بنا شده ...)

متأخرین نیز بدون توجه به آثار باستانی قصرابونصروقلعه پهندر(قلعه بندرمشرف برباغ دلگشا) بتکرارهمین گفته پیشینیان اکتفا کرده‌اند .

پیدا شدن الواح گلی در خزانه تخت جمشید و قرائت خطوط عیلامی آن از طرف پروفسور **جرج کامرون خط بطلان** براین نظریه کشید .

متن یکی از این الواح مکشوفه که اسناد هزینه زمان **داریوش** بوده حاکیست که خزانه دار پارسه ، دستمزد کارگرانی را که درشیراز (تلفظ عیلامی آن **شیرازی ایش** است) کارمی کرده‌اند بپردازد .

ازآنجاکه پرداخت دستمزد ازخزانه شاهنشاهی مستلزم آنست که کارگران برای بنای دولتی کارکنند ، این نتیجه بدست میآید که کارگران مذکور مشغول ساختن کاخی بوده‌اند که امروز آنرا قصرابونصر مینامند .

این کاخ ، ازهمه حیث شبیه تخت جمشید است وتنها تفاوت آن اینست که در محوطه محدودتری بنا شده وطبعاً بهمان مقیاس ازعظمت آن کاسته میشود .

هنوز درگاههائی از این کاخ ، در میان خانه‌های دهکده‌ای که بر روی صفه قصر

بنا شده دیده میشود و اهالی قطعات بزرگ سنگ و ستونها را هم شکسته و در بنا بکار برده اند.

این کاخ فعلاً در شش کیلومتری شیراز قرار دارد و اراضی جنوبی آنرا نیز هنوز (شیب بازار) مینامند.

اگرچه حفاریهائی در آن اراضی بعمل نیامده تا آثار شهر مکشوف شود اما قرائن و امارات نشان میدهد که در چهار پنج کیلومتری آنجا بنای اصلی شیراز قرار داشته و کاخ هم مشرف بر شهر بوده و شاهنشاه هخامنشی بهنگام سرکشی بنقاط مختلف کشور شب را بهنگام عبور، در آنجا بسر میبرده است.

شبیه همین کاخ درفاصله یك روز راه بمقیاس راه پیمائی قدیم (هفت فرسنگ) در کوار کشف شده و بازمشابه آن در **فهلیان** دیده شده است.

هیئت باستانشناسی موزه متروپلیتن[1] نیز در کاوشهای خود در قصر ابونصر آثاری از ادوار ماقبل تاریخ - هخامنشی - اشکانی - ساسانی و قرن اول هجری بدست آورده است و برروی مهری که بدست هیئت مذکور افتاد نام شیراز خوانده شده. این هیئت ازمجموع مطالعات خود نتیجه می‌گیرد که شهر شیراز از دیرباز در جلگه‌ای که نزدیك کاخ قرار دارد وجود داشته. از زمان ساسانیان دامنه شهر بطرف جلگه غربی کشیده شده و در ایام عبدالملك بن مروان شیراز تقریباً در محل فعلی قرار داشته‌است.

شاید علت آنکه مورخین اسلامی در قرن چهارم مینویسند شیراز در عهد **عبدالملك** بدست عامل عرب محمد بن یوسف بناشده ناشی از این امر است که در این ایام، این شهر رو به توسعه نهاد.

وجود قلعه پهندر (قلعه بندرفعلی که بعداً باشتباه آنرا فهندژ خوانده‌اند) خود نشانه آنست که آن قلعه نیز از زمان هخامنشی یا حتی قبل از آن مورد استفاده بوده - است. غارهائی که در تنگ **الله اکبر** دیده میشود و مهمترین آنها خانه‌های سنگی مغاره مانند **مشرقی وچاه مرتاض علی** است نشان میدهد که آن آثار، قبل از اسلام وجود داشته و شاید زمان آن تا دوران مادها که احداث دخمه درکوهها معمول بوده‌است پیش برود.

---

1 - Metropoliton

طاقنمائی‌که برمدخل غار مشرقی قراردارد‌نیز سبك معماری ساسانی را نشان میدهد.
یکی ازاماکن قابل بحث در شیراز کوه چهل مقام است که دارای چهل غارمیباشد و عرفاهنگام کشیدن ریاضت در هرغاریعنی در هر «مقام» چهل روز میمانده‌اند. آیا جنبه‌تقدسی که عرفا از دیرباز برای‌این مغاره‌هاقائل‌بوده‌اندمسبوق بسابقه‌نبوده‌است؟ **مقدسی** صریحاً خاطرنشان میسازدکه درکوههای شمال شیراز دوآتشگاه وجود داشته که اوخودآنها را دیده است.

درهرحال قدرمسلم اینست‌که شیرازیکی ازقدیمی‌ترین شهرهای باستانی است که درزمان‌عبدالملك بن‌مروان (سال۷۴)توسعه‌یافته. علت این‌توسعه‌را باید درویرانی های پیاپی شهراستخردانست.

درکتاب **الکامل** بتصرف شیراز ازطرف مهاجمین عرب تصریح شده؛ با وصف بر این جای‌شگفتی است‌که مورخین ازخود نپرسیده‌اند شهری‌که وجودنداشته چگونه تصرف شده ویا شهری که ازطرف اعراب ساخته شود چرا نام فارسی‌بخودگرفته است

شیرازقبل ازحمله عرب

درزمان ساسانیان مملکت فارس به پنج **کوره** (ایالت) تقسیم میشد:

۱ـ کوره استخرکه پایتخت‌آن شهرباستانی استخرویکی ازشهرهای آن نیز شیرازبوده است.

۲ـ کوره دارابگردکه مرکزآن شهرداراب بود.

۳ـ کوره **اردشیر** که پایتخت‌آن فیروزآباد (شهرگور) بود.

۴ـ کوره شاپورو مرکزآن شهرشاپوردرچندکیلومتری کازرون بود.

۵ـ کوره قباد شامل‌بوشهرو برازجان و بهبهان و پایتخت آن هم ارجان بوده‌است

هریك ازاین‌کوره‌ها فرمانروائی داشت‌که بهنگام جنگ بپادشاه‌کمك میکرد.

حمله عرب بشیراز

درسال دهم هجری **جارودبن عمروعبدالقیس** مسیحی با قبیله خود از بحرین

بمدینه رفت وبدست **حضرت محمد** اسلام آورد وبرای تبلیغ دین ببحرین بازگشت .

حضرت محمد **علاءبن حضرمی** راکه ازصحابه‌بود باجارودروانه بحرین ساخت تااحکام دین رابمردم تازه مسلمان بیاموزد. دربحرین قبایل **مکربن وائل وربیعه** نیز اسلام اختیارکردند اما پس ازرحلت پیغمبرجزقبیله عبدالقیس بقیه روی از مسلمانی گردانیدندعلاء حضرمی بمدینه رفت، **ابوبکر** را ازجریان امرآگاه‌کرد. خلیفه‌لشکری تحت‌فرماندهی وی ببحرین فرستاد واین‌لشکرمردم‌را با زورشمشیرمجدداً باسلام‌آورد .

درسال ۱۶ هجری خبراستیلای **سعدبن‌ابی وقاص** برعراق ببحرین رسید. علاء حضرمی بدون‌کسب اجازه ازخلیفه یك شورای جنگی تشکیل دادو حمله بفارس را مطرح نمود . پیشنهاد وی مورد قبول قرار گرفت و درصدد تهیه‌کشتی برآمدند .

در سال ۱۷ هجری سپاهی بفرماندهی **جارودبن‌معلا**، **سواربن‌همام**و**خلیدبن‌منذر** برکشتی نشست وفرماندهی کل قوانیز به**خلید** واگذارگردید .

همینکه سپاهیان عرب درسواحل خلیج فارس پیاده شدند خلید یك جلسه مشورتی بافرماندهان تشکیل داد وبه همپرسی پرداخت .

تصمیم‌گرفته شد بدون فوت وقت وقبل ازاطلاع والی فارس شهرهای میان راه را تصرف نموده ، استخرراکه پایتخت مملکت فارس بود محاصره نمایند .

شهرك مرزبان والی فارس با لشکری تاریشهر (شهری باستانی نزدیك **بوشهر**) به استقبال لشکر عرب رفت . درگیرو دار جنگ، سواربن‌همام باشهرك روبرو شد . سردار عرب دراین‌گردآوری نیزه‌ای برسینه شهرك زدو او را ازپای افکند. ایرانیان راه فرار و تفرقه پیش‌گرفتند وریشهر و نواحی‌آن‌که‌کوره قباد نامیده میشد سقوط‌کرد **هربد**، سپهسالار نیروهای مسلح فارس‌که داماد **یزدگرد** بودبمقابله اعراب برخاست. وی ارتباط قوای مهاجم را با دریا قطع‌کرد وجنگ خونینی درگرفت ودر این‌جنگ سواربن همام و جارودکشته شدند .

عمربن‌الخطاب همینکه خبر این‌شکست را شنید والی بصره‌را مامورکرد تا

بمهاجمین کمک کند . خلید پس از آرایش سپاه باقوای امدادی حمله خود را از سر گرفت واندك پیروزی بدست آورد ولی حملات مداوم هربد او را مجبورکرد تا بعقب نشینی خود بجانب بصره ادامه دهد . خلیفه، این بار دستور داد تمامی لشکرعرب از نواحی بصره تا بحرین وعمان بر تمام قسمتهای فارس حمله نمایند .

عثمان بن ابی العاص ثقفی بالشکر خود مأمور فتح استخر شد. وی پس از تصرف فیروزآباد ، بلوك خواجه، میمند ، کوار و کربال باستخر رسید. هربد جزیه قبول نمود عثمان اهالی بلوك را مجرد، بیضا وکوهمره را نیز بدادن جزیه مجبور کرد و بقصد تصرف کازرون بشیراز روی آورد . **شیراز در برابر اعراب مقاومت زیادی نکرد و حاضر بصلح شد . عثمان مقرر نمود هرکس از اهالی شیراز مایل باشد میتواند راه دیار دیگر را در پیش بگیرد وکسانی هم که در شهر میمانند ببندگی گرفته نخواهند شد وفقط با خذجزیه اکتفا میگردد .**

توسعه شیراز

اما اعراب مهاجم پس از تسلط برفارس تنها بگرفتن جزیه اکتفا نکردند و بهانه‌های مختلف بغارت مردم میپرداختند . از اینرو اهالی استخر وبعضی شهرهای فارس پیاپی شورش میکردند . تنها درگیر و دار سرکوبی یکی از شورشهای استخر چهل هزار تن کشته شدند.

استخر بعنوان کانون جنبش و ناراحتی به مرکز اعمال فشار و ظلم تبدیل گردید. از اینرو زندگی برای مردم غیر قابل تحمل شد. مخصوصاً در اثر کشتارهای بیرحمانه، اساس بسیاری ازخانواده‌ها از هم پاشید. **این فشارها باعث مهاجرت مردم بشیراز شد زیرا این شهر بعلت برخورداری ازآرامش، پناهگاهی برای مهاجرین بشمار میرفت وبدین ترتیب توسعه شیراز آغازگردید.**

در سال ۷۵ هجری خوارج در نقاط مختلف فارس پراکنده بودند . عبدالملك بن مروان حکومت فارس را هم ضمیمه قلمرو **حجاج بن یوسف** کرد و چند

سالی نقاط مختلف ، مخصوصاً کازرون میدان جنك لشکر حجاج و خوارج بود . **در همین ایام عبدالحمید پسر یحیی شیرازی وزارت عبدالملك را داشت . این وزیر مخترع علم سیاق دفتری دیوانی** است وشرح حال اورا درفصل مربوط بوزرای شیرازی خواهیم آورد در سال ۱۲۹ **محارب بن موسی یشکری** بشیراز حمله کرد و عامل عبدالله بن عمر بن عبدالعزیز را بقتل رسانید و از مردم شهر برای **عبدالله بن معاویه** که مورد علاقه جمعی از بنی هاشم بود بیعت گرفتو او را از اصفهان باستخر آورد اما پس از چند ماه سر از طاعت او پیچید . سایر دشمنان عبدالله بن معاویه نیز باو حمله‌ور شدند. عبدالله شیراز را پناهگاه خود قرار داد . شیراز از طرف مخالفین در محاصره قرارگرفت وعبدالله بناچار بسوی کرمان گریخت .

عصر صفاریان

از آن پس شیراز در زمان خلفا تحت امر عاملین عرب بود تا در سال ۲۰۰ یعقوب لیث آنجا و سایر شهرهای فارس را از اسارت بیگانه در آورد . شیرازیان در پیروزی لشکر یعقوب و پراکنده ساختن سپاه **علی بن حسین** والی خلفای عباسی نقش مهمی داشتند .

اگر چه خلفای بغداد برای فارس فرمانروا تعیین میکردند ولی تقریباً هیچکدام ازآنان موفق نشدند وارد شیراز شوند .

در سال ۲۴۶ که نفوذ **صفاریان** روبافول بود یکی از غلامان **عمربن لیث** بنام **سبکری** شورش کرده **طاهر** نوه‌عمرولیث و برادرش‌راگرفته بهمراه وزیرخود **عبدالرحمن بن جعفر شیرازی** ببغداد فرستاد تا تحویل زندان خلیفه‌گردد.

عبدالرحمن شیرازی ازخلیفه فرمان حکومت فارس را برای سبکری‌گرفت و بازگشت . سال بعد **لیث‌بن علی‌بن لیث** از سیستان بفارس آمد وسبکری را از شیراز متواری ساخت اما قوای کمکی از قم برای سبکری رسید و او مجدداً بر شیراز غلبه یافت .

درهمین‌وقت عبدالرحمن بن جعفر شیرازی‌وزیرسبکری‌متهم به‌خیانت‌شدومحبوس

گردید . وی ماجرارا **بابن فرات** وزیر بغداد نوشت و او لشکری روانه شیراز کرد و سبکری را متواری ساخت .

از آثار دوره صفاریان در شیراز مسجدجامع عتیق است که بفرمان **عمرو لیث** بنا گردید . از سال ۳۲۱ فارس تحت حکومت دیلمیان درآمد .

دیالمه

دیالمه که عده‌ای از آنان در شیراز مدفونند منشاء خدمات عمرانی زیادی در فارس بوده‌اند . احداث قنات **رکنی** ، گنبد عضد که اینك آثاری از آن پیدا نیست و قبلاً آنرا فیلخانه می‌گفتند[1] ، بنای سد (بند امیر) و تالاب بزرگ قلعه‌استخر و دارالشفای عضدی و دروازه قرآن در شیراز از آن جمله‌اند .

عضدالدوله چون لشکریان را مزاحم مردم شیراز دید در جنوب شهر محله‌ای برای آنان برپا کرد که خود بصورت شهری درآمد و آنرا (گرد فناخسرو) میگفتند .

دیلمیان برگرد شیراز نیز حصاری محکم کشیدند . از آنجا که شرح حال سلاطین این خاندان را بمناسبت وجود مدفن شان در شیراز جداگانه آورده‌ایم در اینجا از تکرار آن حتی باختصار هم خودداری مینمائیم .

عصر سلجوقیان

از سال ۴۴۲ پای **سلجوقیان** بفارس بازشد و این ایام مصادف بود با حکومت بازماندگان سلاطین دیلمی . **امیرابوعلی کیخسروبن ابوکالنجار دیلمی** اطاعت **طغرل بیگ** را پذیرفت . دوری طغرل از فارس باعث شد که بین سرداران و حکام فارس جنگ و ستیز درگیرد و شیراز دچار آشوب و صحنه زدوخورد حریفان گردد .

ابومنصورفولادستون باغوای مادر خود، صاحب عادل **ابومنصوربهرام شیرازی** راکه وزیری بیگناه و خیرخواه بود بکشت . **فضلویه** رئیس شبانکاره بانتقام‌کشی برخاست و فارس را متصرف شد .

قاورد برادرزاده **آلب ارسلان** که درکرمان لوای خودسری برافراشته بود بشیراز

۱- عده‌ای باشتباه (گهواره‌دید) را گنبد عضد فرض کرده‌اند

آمد وفضلویه را شکست داد .

رئیس شبانکاره باتقدیم هدایا متوسل به آلب‌ارسلان شدوفرمان حکومت‌فارس را ازپادشاه سلجوقی گرفت و برهر ناحیه‌ای امیری ازشبانکاره گماشت وشیراز از دست دخالت سلجوقیان خلاصی یافت .

دراین مدت فرصتی پیداشد تاخرابیها ترمیم گردد وکاروکسب و تجارت وتولید رونقی پیداکند وشیراز بازروی آبادی ببیند .

درسال ۴۵۹ الب ارسلان بشیراز آمد اما‌اهل‌قلعه پهندر(قلعه‌بندر) تمردکرده، باواجازهٔ عبور ندادند .

خواجه نظام‌الملك وزیر معروف الب ارسلان مأمور فتح قلعه شد . هریك از سواران اوکه تیری بهدف میرسانید یك دینار و هرکس سنگیرا بهدف میزد جامه‌ای جایزه میگرفت. قلعه پهندر بعدازشانزده روزگشوده شد وفرمانروایان سلجوقی بر شیراز وسایرشهرهای فارس‌مسلط‌شدند. پس **ازملکشاه** بازامرای شبانکاره‌بر نقاط‌مختلف فارس فرمانروا شدند واین‌باردست تجاوزگشودند . **اتابك جلال‌الدین‌چاولی**خوانسالار **سلطان‌محمدبن ملکشاه** حکومت فارس‌را گرفت و بافریب وخدعه امـرای شبانکاره را یکی پس ازدیگری شکست داد وتمامت‌فارس‌را تحت فرمان‌گرفت اتابك جلال‌الدین چاولی از مردان نیرنگ باز و فریبکار بود . بند رودخانه رامجرد و بند قصار بلوك کربال‌ازکارهای عمرانی اوست.

این دوبلوك درزمان اوبعلت‌احداث‌سد، بانبارغله‌کشور تبدیل شده‌بود. درزمان سلطان‌**سنجر**، حکومت‌فارس برشاه **سلجوق** ووزارتش بر **اتابك قراچه ساقی** برقرارگردید.

آنان باسنجرجنگیدند واتابك قراچه اسیر وکشته‌شد. ازآثارقراچه در شیراز مدرسه‌قراچه‌وتخت‌قراچه(باغ‌تخت فعلی)است. قناتی‌هم‌درکازرون‌ساخت که‌بنام خودش معروف بود.

بعد ازآن نوبت بحکومت **منکوبرس**، **امیر بوزابه**میرسدکه‌شرح‌حال‌آنان‌در تضاعیف

کتاب درشرح مدفنشان خواهد آمد.

منکوبرس و بوزابه

اجمال وقایع اینست که پس از قتل اتابك قراچه، فرمانروائی فارس به‌اتابك منکوبرس رسید و **ابونصرلالا** نیز بعنوان وزیر او تعیین گردید. ابو نصر لالا مدرسه‌ای در جوار **ابش خاتون** و مدرسه دیگری در نزدیکی دروازه استخر ساخت. منکوبرس، امیر بوزابه را بعنوان عامل خود درخوزستان تعیین‌کرد. منکوبرس در جنگهائی که بین‌شاهزادگان‌سلجوقی روی‌دادکشته شد و بوزابه امارت فارس را با زور شمشیر ازچنك رقبای خود بیرون‌آورد. وی جنگهائی باسلطان **مسعود** سلجوقی‌کرد و بر رویهم پیروز گردید اماسرانجام دریکی ازجنگها تیری باوصابت‌کرد واسیرشد. سلطان مسعود نیز بکشتن او فرمان داد واین حادثه درسال ۵۴۲ اتفاق افتاد.

سلغریان

درسال ۵۴۳ امیری از **تراکمه** موسوم به **سنقربن مودود** حکومت فارس راازدست **ملکشاه** پسر سلطان **محمود** سلجوقی بیرون آورد. **اتابك‌شمله** چندین بار از خوزستان بفارس لشگر کشید اما ازسنقر بن مودودکه خودرا **اتابك مظفرالدین‌سنقر** میخواندشکست یافت. عدل وداد سنقر پس ازآنهمه بیدادها مردم فارس را آرامشی بخشید.

پس از اتابك سنقر برادر زاده‌اش **اتابك زنگی‌بن‌مودود** بسلطنت رسید. شوهر خواهرش موسوم به **سابق** که رباطی‌هم در بیضا ساخته‌بود باآلب ارسلان سلغری‌متحد شد تازنگی‌را ازمیان بردارند. زنگی این‌توطئه‌راکشف‌کرد وآنانراکشت. درآن زمان بر مقبره **عبدالله‌خفیف** عمارت محقری‌بود. زنگی آنرا ازمیان برداشته رباط با شکوهی در آنجا بنانهاد و چندین ده و مزرعه وقف آن ساخت. مدت سلطنت اتابك چهارده سال بود.

در سال ۵۷۱ **اتابك تکله** بجای‌پدر نشست و **امین‌الدوله** کازرونی‌راوزیرخودکرد. در سال ۵۹۱ برادر تکله، اتابك **سعدبن‌زنگی**، براورنگ‌شهریاری نشست‌وکرمان وسیرجان

واصفهان را هم ضمیمه قلمرو خود ساخت . وی با سلطان **محمد خوارزمشاه** جنگید و پس از مصالحه و باز گشت بفارس‌پسرش **ابوبکر** برضد پدر شمشیر کشید اما اسیر و زندانی گشت .

بنای مسجد نو وتعمیر حصار شیراز ازاوست . جانشین اواتابك ابوبکر بودکه بحرین و قطیف وکیش‌راهم درخلیج‌فارس تصرف‌کرد. وی حکما وعلمای اصول را از فارس بیرون کرد. مدت‌سلطنت اوسی‌وشش سال‌بود.

اتابك**سعد**بن ابوبکر بیش‌ازهیجده‌روز سلطنت‌نکر دوطفل‌خردسالش**محمد** نیز بعد از دوسال‌وهفت‌ماه ازبام بزیر افتاد وجان‌سپرد وقدرت سلغریان با سلطنت**محمد شاه‌بن** سلغرو **سلجوقشاه** بن‌سلغررو بضعف‌نهاد.چون ازاین‌خاندان کسی باقی‌نمانده‌بود سلطنت بااتابك**ابش‌خاتون** رسید که درعصراو تحریك وآشوب‌وغوغا بالا گرفت. در این‌هنگام حکومت فارس دست نشانده ایلخانان مغول شده بود.

از سال ۶۶۷ که**انکیاتو**بحکومت فارس رسید تا سال ۷۰۵ دست نشاندگان مغول در فارس سلطنت میکردند و پیاپی با یکدیگر در حال جنگ و زد و خورد و ترتیب توطئه بودند که از مجموع این حوادث مردم از هستی ساقط شده و خون بیگناهان ریخته میشد .

آنگاه خاندان **اینجو** برفارس‌استیلا یافتنداماطولی‌نکشیدکه **آل مظفر**جایگزین آنان شد و چون شرح سلطنت این دو خاندان در متن کتاب آمده در اینجا بهمین اشاره قناعت میگردد .

تیموریان

پس ازآنکه تیمورشیرازرا تصرف کرد و تمام شاهزادگان مظفری‌را بقتل آورد فارس بزیر فرمان دست نشاندگان تیمور افتاد و در تمام این ایام نیز جنگ و سوء ظن حاکم مطلق بود . تیمور هنگام ترك شیراز ، امارت‌فارس‌را به پسرخود امیرزاده **عمر شیخ** داد ودرسال ۷۹۶ امیرزاده **پیرمحمد** را بهمراه خود ببغداد برد . عمرشیخ‌از

کردستان که‌گذشت کشته شد و تیمور امیرزاده پیرمحمد را بجای پدر نشانید . این امیرزاده نیز در داخل قلمرو خود پیاپی در جنگ و جدال بود و در جریان رقابتها محبوس شد . امیر تیمور نوه دیگر خود امیرزاده **رستم** را والی فارس کرد اما طولی نکشید که باز پیرمحمد بحکومت بازگشت . در سال ۸۰۹ بین او و**اسکندر** برادرش اختلاف افتاد اسکندر ورستم برضد او متحدشدند اما کاری از پیش نبردند و بعداً با وساطت **شاهرخ‌شاه** برادران صلح کردند اما طولی نکشید که پیرمحمد بقتل رسید و برادرش اسکندر بجای او بحکومت نائل آمد .

اسکندر قاتل برادر را گرفت ؛ وی را با گوش‌بریده وریش تراشیده برگاوی نشانید و به تکیه سعدی آورد . امیرزاده اسکندر از او پرسید چرا مرتکب چنین قتلی شدی؟

قاتل‌جواب دادبرای او بد شد ، برای‌شما خوب شد . اسکندر بادست خودچشم او را بیرون‌آورد . آنگاه فرمان داد با چماق اورا کشتند . سرش را باصفهان فرستاد وجسدش را سه روز آویختند وآنگاه سوزانیدند .

امیرزاده اسکندر با **سلطان شاهرخ** اختلاف پیدا کرد وبا او راه جنگ درپیش گرفت . درسال ۸۱۷ که اسکندر دستگیر وبدست برادرش‌رستم نابیناگردید‌حکومت فارس ازطرف‌شاهرخ به‌پسرش **ابراهیم سلطان** واگذارشد.امیرزاده **بایقرا** پسرامیرزاده عمرشیخ که ازطرف سلطان شاهرخ‌فرمانروای همدان ونهاوند وبروجرد بود بطمع‌فتح فارس افتاد وچون جمعی‌ازسرداران ابراهیم سلطان هم باو خیانت کردند شیرازبدست بایقرا افتاد وسلطان شاهرخ ازاین واقعه بخشم‌آمده اردوی عظیمی‌روانه شیراز نمود. بایقرا دست تمنانزد **امیر غیاث‌الدین** ، پسرعم خود دراز کرد تا نزد پدر خود شاهرخ شفاعت نماید . سلطان ازتقصیر برادر زاده گذشت وحکومت فارس را مجدداً به‌پسر خود ابراهیم سلطان داد . وی درسال ۸۳۸ درشیراز درگذشت و منشورحکومت بنام فرزندش میرزا عبدالله‌شیرازی صادرگشت و**امیرشیخ‌محب‌الدین** مملکت فارس رابرای

میرزا عبدالله اداره میکرد .

درسال ۸۴۹ امیرزاده **سلطان محمد** نوه سلطان شاهرخ بتحریك اطرافیان بشیراز حمله کرد اما شاهرخ لشکر بکمك میرزا عبدالله فرستاد و محاصره شیراز برطرف شد . درسال ۸۵۱ شاهرخ درگذشت وسلطان محمد اصفهان را تسخیر کرد وعازم شیراز شد . این بارمیرزا عبدالله از حریف خود شکست خورده بقلعه استخر پناهنده شد .

سلطان محمد **سیداحمد نظام‌الدین** راکه ازاجله سادات شیراز بودبرای استمالت نزد شاهزاده میرزا عبدالله فرستاد . دو شاهزاده درشیراز یکدیگر را ملاقات کردند وامیرزاده عبدالله اجازه یافت که درخراسان اقامت کند .

در سال ۸۵۵ سلطان محمد به هرات لشکرکشیداما از امیر بابر، برادرکوچکتر خود شکست خورد وبدستور او بقتل رسید و امیر بابرنیز درسال ۸۵۶ از برابر **امیر جهانشاه** ترکمان فرار کرد وفارس بدست ترکمانان افتاد .

پس از امیر بابر ، **میرزا الغ‌بیگ** پسر شاهرخ که مردی دانشمند بود بسلطنت رسید . پسر ارشدش **میرزا عبداللطیف** بقصد پدرلشکر کشید ودرحدود جیحون جنگ بین آنان روی داد.میرزا عبدالله شیرازی دراین جنگ سردار الغ بیگ بود ودرهمین وقت بدست میرزا عبداللطیف اسیر شداما بجان امان یافت .

سال بعد ازکمینگاه تیری برعبداللطیف انداختند واورا کشتند ومیرزا عبدالله شیرازی را جانشین اوساختند.سلطنت میرزا عبدالله شیرازی برماوراءالنهردوامی نیافت زیرا درجنگی که با ازبکها کرد دستگیر و کشته شد . میرزا عبدالله شیرازی به **شجاعت وسخاوت ومردم‌داری** معروف بودو ملا **حسین کاشفی** کتاب **روضة‌الشهدای** خودرا بنام او تألیف کرده است .

درسال ۸۶۲ امیرجهانشاه ترکمان قصد خراسان‌کرد، وایالت فارس‌را به پسرش امیرزاده **پیربداق** سپرد. وی‌یکسال بعد وارد شیراز شد وقلمرو خود را تا بغداد پیش برد. پیربداق از قدرت خود مغرور شده باپدر سرکشی آغازکرد وبرج وباروی‌شیراز

را تعمیر ومستحکم نمود. جهانشاه بسال ۸۶۷ بشیراز رسید وچون قصد قتل فرزندرا نداشت مادر امیرزاده‌راواسطه قرارداد تافرزندش بعراق برودوحکومت فارس رابه‌پسر دیگر خود **امیریوسف** داد.

امرای آق‌قویونلو

امرای**آق‌قویونلو**سلطنت‌را ازچنگ جهانشاه ترکمان واولادانش بیرون‌آوردند درسال ۸۸۳شاه**سلطان یعقوب** قراقویونلو بسلطنت رسیدوایالت فارس راپس‌ازچندسال به پسرخود امیر منصوربیگ پرناك‌داد. منصوربیگ درفارس با مردم مدارا میکرد و درجلب قلوب آنان میکوشید.

درسال ۸۹۴ امیرسلطان یعقوب خواهر خودرا بافرزندانش**سلطان علی وسلطان اسمعیل و سلطان ابراهیم** پسران **سلطان حیدر** صفوی‌بفارس فرستادتامحبوس باشندزیرا او از قدرت صوفیه صفوی بیمناك بود . درسال ۹۰۳ که سلطان مراد پسرامیر سلطان یعقوب به سلطنت رسید قاسم‌بیگ پرناك والی شیرازشد . درهمین سال‌مردم شیراز بر ضد والی اقداماتی کردند و قاسم بیگ چون مـی پنداشت کـه محرك واقعی مـردم **امیر صدرالدین محمد دشتکی** است،فرمان‌داد تاعده ای ازترکمانان بـایندری بمنزل او ریختند ؛ امیرصدرالدین محمدرا بقتل آوردند وبعد خانه‌اش راغارت‌کردند.

درتمام ایامی که آق قویونلو ها برسرکار بودند امراو شاهزادگان این طایفه هریك‌در نقطه‌ای ادعای سلطنت‌داشتند وهمین امرباعث جنگ وخونریزی دائمی بودو حال‌آنکه‌درهمان‌اوقات‌اروپاتجدید حیات علمی وادبی‌را ازسرگرفته، به‌نتایج‌درخشانی رسیده بود. درسال۹۹۷ قاسم‌بیگ‌پرناك‌که نسبت به‌سلطان مرادیاغی‌شده بوددستگیرو محبوس شد واین احوال مصادف بودبااستیلای **شاه اسمعیل‌صفوی** بر **آذربایجان.**

صفویه

یکسال بعد لشکر هفتاد هزارنفری سلطان مراد در همدان ازسپاه شاه‌اسمعیل

شکست خورد و بشیراز فرار کرد و درسال ۹۰۹ شاه اسمعیل به تعقیب او پرداخت . سلطان مراد بسوی بغداد متواری شد و شاه اسمعیل وارد شیراز گردید . **اولین کار او قتل خطیبان کازرونی مقیم شیراز بود. زیرا آنان درمذهب تسنن تعصب داشتند و حاضر نشدند مذهب شیعه را بپذیرند** . آنگاه ایالت فارس را به **الیاس بیگ ذوالقدر** سپرد و **میرزا شاه‌جابر** پسر **میرزا مسعود** جابری اصفهانی را هم بوزارت او درفارس برگماشت. شاه اسمعیل **میرسیدشریف‌شیرازی** راکه ازابنای‌دختری‌علامه‌**میر سید شریف جرجانی** بود جزو ملازمین خود قرار داد وعازم قم گردید . در همین سال **قاضی‌حسین میبدی** مؤلف **شرح‌هدایة** میبدی و **شرح دیوان حضرت امیرالمؤمنین** مورد غضب شاه اسمعیل قرارگرفت وبقتل رسید . درسال ۹۱۰ الیاس بیگ‌مورد خشم پادشاه صفوی قرارگرفت وکشته شد و**منصوربیگ افشار** بایالت فارس رسید . یکسال بعد **خلیل سلطان** فرماندهی قشون و والیگری فارس را برعهده گرفت و وزارت اوهم به **شرف‌الدین محمد** مشهور به **شاه‌میرحسنی‌حسینی شیرازی** تفویض گردید .

درسال ۹۱۵ باردیگر شاه اسمعیل بشیرازآمد و میرسید شریف شیرازی را مقام صدارت داد وباصفهان رفت ودرتمام این احوال شاه اسمعیل بامدعیان سلطنت و مخالفین وسرکشان مشغول جنگ وزدو خورد بود ودرتمام جنگها شاهین پیروزی‌را برسرداشت .

درسال ۹۲۰ وزارت فارس نصیب **میرزا نظام الملک علی** فرزند میرزاشاه جابر گردید . درسال ۹۲۳ خلیل سلطان ذوالقدروالی فارس که فرماندهی قوای‌آن ایالت را هم برعهده داشت عمارتی بزرگ مشتمل برگنبد ورواق وکریاس ومسجد وچندین حجره دو طبقه برمزار سید علاءالدین حسین ساخت . این خلیل سلطان در جنگ چالدران در انجام وظایف خود اهمال‌کرده بود. بهمین جهت شاه اسمعیل، **کورسلیمان** قورچی را مأمورقتل اوکرد. وی چون بشیراز رسید مجلس را برای انجام مأموریت خود مناسب ندید . لهذا سردرگوش خلیل سلطان گذاشت وگفت بخاطر تقصیرت در

جنگ چالدران مأمورم دوازده چوب بر تو بزنم ؛ بهتر است بخلوت برویم .

خلیل سلطان از اینکه مجازات او اینهمه سبک تعیین شده خوشحال شدو بخلوت رفت وازروی ادب زانو زد تافرمان پادشاه راپذیره گردد . فرستاده شاه اسمعیل فرمان را باو نشان داد خلیل سلطان گردن کج کرده خطاب به کورسلیمان گفت .

(چه‌کند بنده‌که گردن ننهد فرمانرا)؟ کـور سلیمان، با شمشیرگردن او را جدا کرده به مجلس آورد وفرمان پادشاه رااعلام داشت وحکومت فارس برعهده **علی‌سلطان چنچك** قرارگرفت وایـن واقعه درسال ۹۲۶ روی داد . درهمین سال **مولاناعلاءالدین احمد** پسر **مولاناصدر الدین** شیرازی‌که ازاطبای مخصوص شاه اسمعیل بودوفات یافت .

درسال ۹۲۹ علی سلطان پس‌ازسه سال فرمانروائی ازحکومت فارس معزول‌شد **واوغلی سلطان** جانشین اوشد ومیرزا اسمعیل پسرمیرسید شریف حسنی‌حسینی‌شیرازی نیزبکلانتری فارس منصوب شد .

شاه اسمعیل درسال ۹۳۰ وفات یافت **وتهماسب میرزا** که طفل خردسالی بودبر تخت سلطنت نشست . جاه طلبی امراباعث‌تزلزل امنیت‌گردید و دشمنان ایران‌فرصت را برای تصرف ایالات مرزی مغتنم شمردند. درسال ۹۳۶ کـه تهماسب میرزا شانزده سال و نیم داشت **امیرغیاث الدین منصور دشتکی** را به تبریزاحضارکرد ومنصب‌صدارت عظمی را باوتفویض کرد . معنای صدارت درآن زمان قاضی القضاتی بود که ترویج امردین ونهی ازمناهی شرعی واطلاع برتعمیربقاع وخیرات وتوجه بزراعت ورسیدگی به موقوفات ازوظایف دارنده این منصب بشمارمیرفت .

شاه‌تهماسب، بادولت عثمانی‌وازبك‌ها بارهاجنگیدوغالباً سپاه فارس را نیزدراین جنگهاشرکت‌می‌داد. شاه تهماسب درسال ۹۴۷ از خواهرش **تاجلوبیگم** رنجید و دستور داد تا اوراازحرمسرابیرون کشیده بشیراز ببرند . تاجلوبیگم بـاکجاوه بشیراز وارد شد اما بعدازاندك مدتی بدرودزندگی گفت واورا دربقعه **بی‌بی‌دختران** بخاك سپردند

درسال ۹۵۸ تهماسب میرزا وزارت فارس را به**میرزاتاج‌الدین‌جعفر** پسر**میرزاقوام الدین حسین** حسنی‌حسینی شیرازی‌وزیرسابق فارس واگذاشت. فرزند میرزاتاج‌الدین

نیز بعدها بدست همین پادشاه بوزارت فارس منصوب گردید .

درهمین سال نمایندگان دولت پرتقال هدایای بسیار به تهماسب میرزا پیشکش کردند واجازه یافتندکه در خلیج فارس برای تجارت با ایران مستقرشوند .

درسال ۹۶۳ شاه تهماسب تمام لشکریان رااز مناهی شرعی توبه داد . **شاه-اسمعیل ثانی** ،جانشین اودرسال ۹۸۵ دارای پسری شدکه اورا شاه**شجاع** نامید **وولی-سلطان** ذوالقدررالله او قرارداده حکومت فارس را هم بدوبخشید . درهمین اوقات **غازی بیگ ذوالقدر** را مأمور ساخت تابشیراز رفته سلطان محمد میرزا والی فارس و اولادانش رابقتل رساند. غازی بیگ یکروزاجرای فرمان رابتأخیرانداخت ودرهمین احوال خبرمرگ شاه‌اسمعیل ثانی بشیرازرسید وقتل شاهزادگان موقوف ماند .

این پادشاه نزد **میرزا مخدوم شیرازی** که وزارتش را برعهده داشت تحصیل کرده بود . چون وزیر اوازعلمای سنت بودشاه را متمایل به‌این مذهب کرد اماپس‌از چندی‌دراثرغوغای خلق، وزیر را محبوس ساخت وخود اظهار تشیع نمود و همانطور که‌گفته شددراثرافراط درمواد مخدریا مسموم‌بودن‌آن درگذشت **وسلطان محمد میرزا** جانشین اوشد وازشیرازبقزوین‌آمد . دراین زمان اختیارتمام امور بدست مهدعلیا **فخرالنسابیگم** همسرسلطان محمد افتاد و او **میرقوام الدین‌حسین** شیرازی را بوزارت برگزید ومیرزا سلمان جابری نیزکه‌چندی درفارس منصب وزارت داشت،بوزارت‌نائل آمد و تمام امور کشور را دردست داشت .

یکی دیگرازمقامات عمده ، منصب قضای لشکربودکه به**مظفرالدین علی‌اینجو** ازبزرگان وسادات شیرازواگذارشد .

درسال ۹۹۱ امرای قزلباش میرزاسلمان، وزیراعظم را بقتل رسانیدند . دو پسرش فرارکرده بشیرازکه زادگاه آنان بودپناه بردند تااملاك خود راازدستبردامرای قزلباش محفوظ نگاهدارند . بعدازاین واقعه وزارت را به چهارنفرسپردندکه یکی‌از آنان **میرزالطف اله شیرازی** بود .

امراکه قدرت را بین خود قسمت‌کرده بودند دریکی ازشبها ولیعهد **حمزه‌میرزا** رابقتل رسانیدند وزیربار ولیعهدی **عباس‌میرزا** که بعد **شاه عباس** نامیده شد نرفتند و **وابوطالب میرزا** را بولیعهدی برگزیدند.

این خودسری باعث ایجاد خود سریهای دیگرشد واغتشاش همه جارافراگرفت. درفارس **یوسف سلطان** افشار، ابرقووبوانات را متصرف شدو**مهدی قلی** ذوالقدرخود را خان لقب داد و**علیخان** ذوالقدرنیزفرمانروائی را منحصر بخود ساخت وچون ازقزوین بفارس وارد شد سران طایفه ذوالقدراوراگرفته بشیرازآوردند وبردارش را کشتند و چندروزبعد نیزعلیخان را بقتل آوردند و حکومت فارس را به‌مهدیقلی خان دادند و وزارت فارس را نیزب**میرزانظام‌الملک** ثانی پسرمیرزاسلمان شیرازی‌که قبلاً بقتل‌رسیده بود واگذارکردند. امانابسامانی اوضاع‌مملکت، عباس میرزا را برآن داشت‌که امور سلطنت رابدست بگیرد.

حاکم ابرقووبوانات، والی فارس وپسران میرزاسلمان وجماعتی دیگر ازسران قزلباش که ازفارس برای عرض تبریك بپایتخت رفته بودند تصمیم گرفتند**مرشدقلیخان استاجلو** راکه ازطرف‌شاه عباس تمام‌امور را قبضه‌کرده بود بقتل رسانند. مرشدقلیخان امربکشتن مهدیقلی خان حاکم فارس داد واموال بزرگان ذوالقدرفارس بیغما رفت و **یعقوب‌بیگ‌پسرابراهیم خان** ذوالقدرکه مأمور اجرای‌قتل مهدیقلی خان بود بحکمرانی فارس منصوب گردید. وی در سال ۹۹۶ بشیراز وارد شد و **میرزاهادی شیرازی** را بوزارت برگزید.

درزمان‌سلطنت شاه‌عباس‌نیز بارها لشکرفارس بجنگ بامهاجمین رومی(عثمانی) وازبك وغیره رفت درهمین احوال سران ذوالقدر فارس نیز بایکدیگر برسرحکومت شهرها در نزاع و کشمکش بودند و هزینه این جدالها نیز کماکان بردوش رعایا تحمیل‌می‌گردید.

شاه عباس‌تصمیم‌گرفت باین خود سریها خاتمه دهد؛ وزارت خودراب**میرزا لطف**

الله شیرازی داد واورا **اعتمادالدوله** نامید .

یعقوب خان والی فارس که با خوانین ذوالقدر روبرو بود، بدون اجازه‌شاه عباس بیست‌وچهارتن از سران طایفه را که هریك حاکم بلوکی وسرکرده فوجی بودند بقتل رسانید واموالشان را متصرف شد وچون یقین داشت‌که شاه اورا نخواهد بخشید در اراضی باغ‌گلشن فعلی‌که محل نزول پادشاهان بود قلعه‌ای ساخت ومدرسه دارالصفارا که ازبناهای سلطان ابراهیم میرزاپسرشاهرخ بن تیموربود وهمچنین‌دارالایتام وزاویه صوفی خلیل‌را خراب کرده سنگ وآجرآنها را برای تعمیرقلعه برد . علاوه براین قبور مسلمانان را که درقبرستان مصلی‌دفن بودند ازجاکنده برای استحکام دژبکاربرد.

یعقوب‌خان‌که مادرش ازکنیزان تهماسب میرزا بود، خودرا شاهزاده میخواند وحکومت فارس را حق قانونی خود میدانست . شاه عباس لشکری را مامور فتح فارس‌کرد و چون سپاهیان بآن مملکت نزدیك شدند میرزا **ابوالمحمد اینجو** که از سادات بزرگ شیراز بود درمسجدجامع برمنبررفته، مردم‌را تحریك‌کرد تایعقوب‌خان را دستگیر نمایند .

یعقوب خان از شیراز فرارکرد وبقلعه استخرپناه برد .

شاه عباس‌وارد شیرازشدوبطوریکه درسرگذشت میرزالطف‌الله بیان‌خواهیم کرد بزرگان را مورد نوازش قرار داد .

پس از شاه عباس، **شاه صفی** بسلطنت رسید و وی در سال ۱۰۴۱ **امام قلیخان** بیگلربیگی فارس را بقتل رسانید اما معین‌الدین محمد شیرازی را که وزیر او بود باقی‌گذاشت و حکومت فارس را هم بدو داد . وی از وزرای بسیار خیر ونیکوکاربود که هنوز موقوفاتش درفارس معروف ودارای عوائد سرشاری است. وی درسال۱۰۵۲ که شاه صفی درگذشت و سلطنت بشاه عباس ثانی رسید بنفع پسر خود میرزا محمد هادی‌کنار رفت و **محمد قاسم بیگ** ذوالقدرنیز ایالت فارس را برعهده‌گرفت. درسال ۱۰۶۷ پادشاه هندوستان دچار فلج شد و بین پسرانش اختلاف افتاد . یکی از آنان بنام مرادبخش در مملکت‌گجرات حکومت‌را بدست‌گرفت واظهار تشیع نمود و**حکیم**

کاظم قمی را نزدشاه‌عباس ثانی‌فرستاد تاباو کمك برساند. شاه عباس ثانی نیزمحمدقاسم بیگ والی فارس ووزیـرش میرزا محمد هادی را مأمور ساخت تـا با هزار تفنگچی دشتستانی ولارستانی بهند بروند. این لشکر چون در بین راه خبر یافت که حکومت شاهزاده سقوط کرده بناچار بازگشت.

بعد از این واقعه وزارت فارس برعهده **میرزا نظام الملك** پسر **میرزا حسن‌خان** جابـری‌شیرازی رسید این وزارت تاسال ۱۰۷۰ طول‌کشید و برادرش **میرزانظام‌الدین** جانشین وی‌گردید ودر همین سال **میرزا هدایت‌دست غیب‌** که سالها طبیب حرم شاهی بود در محله (بازار مرغ) در جوار آستانه سید میرمحمد ، مدرسه حکیم را بنا نهاد که هنوز بـاقی‌است. میرزا نظام‌الملك وزیر هم‌مدرسه **نظامیه** را درجنب آستانه سید علاءالدین حسین ساخت‌که هنوز باقی است.

درسال ۱۰۷۸ شاه‌عباس‌ثانی‌درگذشت **وشاه سلیمان** جای اوراگرفت. یکسال بعد شاهزاده **سلطان‌اکبر** پسر **سلطان محمد اورنگ زیب** پادشاه هندوستان از پدر رنجیده با دویست نفر ازهمراهان بقصد استمداد ازپادشاه ایران عازم سواحل‌جنوب شد.

هنگامیکه به مسقط رسید امام‌آنجاوی را دستگیر ومحبوس ساخت و نامه‌ای به اورنگ زیب نوشت‌که اگر پنج لك روپیه هندی وفرمان معافی کشتیهای اهالی مسقط را ازعشور بنادر هندوستان برایش بفرستد سلطان اکبر وهمراهانش را تحویل خـواهد داد. اورنگ زیب این پیشنهاد را پذیرفت. درهمین هنگام شاه سلیمان نیز ازماجراآگاه شد. فرمان تهدیدآمیزی بامام مسقط نوشت‌که اگربی‌تأمل مهمان عزیز مارا روانه بندرعباس‌ننمائی‌آماده نزول بلاباش. فرمان شاه‌ایران وگماشتگان‌اورنگ زیب‌که بـرای‌تحویل‌گرفتن شاهزاده آمده بودند باهم بمسقط رسیدند. امام مسقط ازخشم شاه سلیمان ترسیده شاهزاده وهمراهان را بااحترام روانه بندرعباس نمودواز آنجا نیزمهمانان عـازم شیراز شدند. درنـزدیکی پل فسا، والـی شیراز و میـرزا نظام‌الملك جابـری‌وزیر و اشراف شهر باستقبال شاهزاده رفتند وشهر را هم بافتخار

ورود او آذین بستند. شاهزاده بعد از چند روز باصفهان رفت و شاه سلیمان بین پدر و پسر میانجیگری کرد و او را با احترام بهندوستان بازگردانید. هنگام عبور از شیراز باز بزرگان واشراف شهر استقبال و بدرقه بسیارگرمی از او بعمل آوردند. در سال ۱۰۸۲ ایالت وحکومت فارس به **امام ویردی بیگ خلف بیگی** داده شد.

درسال ۱۰۸۵ جزایر هرمز ، کیش وخارک بتصرف دولت هلند در آمد و شاه سلیمان اقدامی برای راندن هلندیها بعمل نیاورد. امام ویردی بیگ بتعمیر مسجد جامع عتیق واحداث مدرسه امامیه مبادرت ورزیدوی درسال ۱۱۰۰ پس از آنکه هیجده سال بیگلر بیگی فارس را برعهده داشت وفات یافت و ایالت فارس به **ایمانی بیگ** رسید.

از بزرگان این زمان یکی **شیخ صالح** مجتهد بحرانی قاضی قضات مملکت فارس ، و دیگری مولانا **محمد شفیع** شیخ الاسلام شیراز است.

درسال ۱۱۰۵ شاه سلیمان وفات یافت وشاه **سلطان حسین** جانشین اوگردید. وی میرزا سید علیخان حسینی حسنی شیرازی راکه از هندوستان بمکه رفته بود باصفهان دعوت کرد.

از زمان شاه سلطان حسین ایالت فارس برعهده **کلبعلی خان** قرارگرفت.

حمله افغانها

در زمان این سلطان فتنه افغان بر خاست. در سال ۱۱۳۳ فارس از دوجانب مورد هجوم قرارگرفت یکی اعراب که بجزایر و بنادر دست اندازی کردند و دیگری افغانهاکه کرمان را بتصرف آوردند. لطفعلی داغستانی که بیگلر بیگی فارس را یافته بود لشکر به بنادر کشید و اعراب را شکست داد. از آنجا نیز بکرمان رفت و **میر محمود** افغان را چنان شکستی داد که افغانها تاقندهار گریختند. اما لطفعلی خان دست تعدی بمال و ناموس مردم کرمان دراز کرد وآن شهر مصیبت زده را خرابتر ساخت.

درهمین سال هوا تیره شد وقریب دوماه قرص خورشید مانند قطعه خونی بنظر میآمد و منجمین آنرا نشانه خونریزی دانستند. علما و خطبا مردم را بتوبه و عبادت

ترغیب میکردند و زنان فاحشه را ازشهر بیرون کردند و تبلیغ در راه بی‌اعتنائی بدنیادر اوج شدت بود. در سال ۱۱۳۵ محمود افغان بر تخت سلطنت ایران نشست وسپاهی بشیراز فرستاد. **میرزا عبدالکریم درویش شیرازی** شنیده بودکه محمود افغان نیز ازطریقه او پیروی میکندلذا بپادشاه افغان پیام دادکه **لشکر بشیراز نفرست زیرا اینجا خاك اولیاست وهیچگاه ازولی حق خالی نگشته مردمی‌فقیر ودرویش منش دارد تنها باعزام حاکمی عاقل اکتفا نما ، از طرف دیگر مردم شیراز را طی نامه‌هائی که باشراف آنجا نوشت دعوت بعدم مقاومت درقبال محمود کرد** . بـاصلاحدید میرزا عبدالکریم، پادشاه افغان میرزا عبدالکریم آقاخان وامام قلیخان شاملوراکه هردو از بزرگان قزلباش بودند بایالت فارس و حکومت لارستان فرستاد . میرزا مهدی نسابه شیخ‌الاسلام شیراز اوباش را تحریك کرد تا این دو فـرستاده را دستگیر کرده نزد او بیاورند . محمود شاه افغان تفنگچیان کازرون وبلوك خنج ولارستان راکه بعلت پیروی از مذهب تسنن به‌محمود گرایش داشتند بهمراهی زرتشتیان کرمان بمحاصره شیراز فرستاد . محاصره نه‌ماه‌طول کشید . سردار زرتشتیان کرمان کشته شد ولی چون کمکی بمردم شیراز نرسید بر اثر قحطی تسلیم شدند و**درجریان محاصره ، صد هزارتن ازاهالی شهر در اثرگرسنگی یازخم شمشیر مهاجمین بقتل رسیدند .**

زبر دست خان والی جدید فارس چون دراصل اصفهانی بودکه در قندهارنشو ونمایافته بودکوشید تاکمتر بمردم‌شیراز صدمه واردآید.

ظهور نادر

درسال ۱۱۴۲ که شاه تهماسب آخرین شاهزاده صفوی و **تهماسقلی خان** (نادر) درخراسان برافغانها تسلط یافتند، شیرازیان باافاغنه مقیم آنجا معاهده‌ای بستند. طبق این میثاق قرارشداگر اشرف افغان بر تهماسبقلی پیروز گرددافغانهادشنام رکیك بشیرازیها ندهند واگر نادر فاتح گرددشیرازیها بافغانها تعرضی ننمایند واجازه دهندکه بکشور خود باز گردند. پس ازدوسه روز فتحنامه نادر بشیرازرسید. عده‌ای بدون توجه بعهدوسوگند، درکوچه ها براه افتاده افغانهاراکشتند. روز بعد تفنگچیان کازرونی وخنجی وپشوری ولاری که

سنی مذهب بودند بشیراز حمله بردند وپس از چهار ساعت جنگ وستیزشهررا تصرف کرده، قتل و غارت را آغاز نمودند و خانه‌ها را بآتش کشیدند و زنان را باسارت گرفتند.

درهمین ایام برفهای سنگینی نازل شد وهرکس ازدست افغانها وطرفدارانشان فرارکرد، در میان برف‌وسرما بازن‌وبچه جان سپرد. قحطی شهررا فرا گرفت وهیزم و ذغال نیز نایاب‌شد و وباشیوع یافت. نوشته‌اند که سی هزار نفر ازاهالی شیراز فقطدر اثرسرماو وبادرگذشتند.

درهمین حال اشرف افغان ازبرابر نادر فرار میکرد وسرانجام عازم شیرازشد. نادزنیز اورا تعقیب‌کردتابتخت جمشید رسید. **میرزا محمد حسین شریفی شیرازی** که‌بعداً صاحب اختیار فارس گردید بحضور تهماسب قلی رسید و ضمن گزارش وضع شیراز اضافه‌کردکه تولیت‌شاه‌چراغ ازآن‌پدران اوبوده اما پسر عمویش **میزا ابوطالب** کلانتر شیراز بزور آنرا غصب نموده واستدعاکردکه تولیت را باو برگردانند نادر قول مساعد داد. اشرف افغان نیز جارچی بکوچه‌ها فرستادکه اهل شیراز باعیال واولاد ازشهر خارج شوند وفردا اگرکسی درشهر یافت شود واجب‌القتل خواهد بود. عده‌ای‌که از رفتن خودداری‌کرده بودندکشته شدندواشرف تازرقان چهار فرسنگی شیراز باستقبال نادر رفت وجنگ درصحرای آهوچر رخ داد. پیروزی بانادر بود و اشرف بشیراز و سپس بلا رستان فرار کرد و تهماسبقلی وارد شیراز شد. نادر طبق قولی که داده بود تولیت شاه‌چراغ را بمیرزا محمد حسین‌شریفی بازگردانید وخود نیز یکهزار وپانصد تومان صرف تعمیر آستانه شاه چراغ کردوهفتصد وبیست مثقال‌طلای خالص هم صرف تهیه قندیلی برای‌حرم‌نمود.

درسال ۱۲۳۹ که دراثر زلزله بقعه شاه‌چراغ ویران‌شد قندیل طلای نادری را شکسته فروختند وازبهای‌آن مجدداً بقعه‌را تعمیر کردند.

نادر تکیه‌خوجه حافظرا هم تعمیر نمود. تعقیب افغانها ادامه داشت وغالباً در

بیابانها ازگرسنگی مردند واگر شخصی مانند خدا دادخان افغان والی سابق لارستان جانی بدر برد، درمسقطسقائی‌میکرد وامرارمعاش مینمود .

نادرزمستان‌را درشیرازماند ودستور داد تاتمام باغهائی راکه در اثرحمله‌افغان تبدیل‌بویرانه‌ای شده‌بود مجدداًدرختکاری‌کنند . این باغها چنان رونق‌گرفتند که‌فقط تعداد سروها وکاجها بسی‌هزار میرسید .

واقعه‌ناگوار درتعقیب‌افغانها این بودکه سنی‌مذهبان فارس که‌قبلا باافاغنه‌همگام بودند مورد قتل عام قرار گرفتند و باین ترتیب خونهای تازه‌ای ریخته شد و از نفوسی که در آنروز وجودشان برای احیای اقتصاد درهم‌کشور لازم بودکاسته شد.

درفتنه افغانها بیش ازدوملیون نفرازجمعیت سراسر ایران بقتل‌رسیدندکه این جماعت غالباً طبقه مولده بودند .

محمد خان بلوچ‌که از طرف اشرف افغان والی‌کهکیلویه بود درزمان‌حملات نادرازطرف‌اشرف‌دردربارعثمانی‌سفارت داشت.هنگام‌باز گشت بحضور نادر باریافت و هدیه‌های گرانبها پیشکش‌کرد وازطرف نادرمجددابوالیگری کهگیلوله وقسمتی از خوزستان نائل‌آمد.

درسال ۱۱۴۶ محمدخان‌راه عدم تمکین درپیش‌گرفت ووارد شیرازشد . مردم نیز ازترس اورا سلطان‌خواندند اعراب بنا در فارس نیز بامحمد خان بلوچ‌عقد اتحاد بستند وطی مدت کوتاهی بیش از ده هزار سواربدور اوجمع‌شدند . نادر ازراه کربلاوارد خوزستان شده نایب محمدخان بلوچ‌راکه‌فرمانفرمای شوشتر بود بقتل‌آورد وعازم شیرازگردید .

دراین‌حال خبررسیدکه محمد خان‌به شولستان فرارکرده. نادربانسوی شتافتو باپانزده هزارنفرسپاه محمدخان جنگید وآنانرا شکست داد. یاغی‌بلوچ بشیراز روی آورد ، زن و فرزندان خود را برداشته ، از راه جهرم بلارستان متواری شد . نادر هنگام‌ورود بشیراز متوجه شد که در زمان تسلط محمد خان میرزا ابوطالب

دویست تومان برای تعمیر بقعه شاه چراغ بهمراه خلعت به میرزا محمد حسین شریفی داد .

درسال ۱۱۴۸ نادرشاه بتخت سلطنت نشست و **میرزاتقی شیرازی** را که تا آن زمان نایب مملکت فارس بود بفرمانروائی فارس برگزید . میرزا تقی‌خان لشکری‌از دشتی و دشتستان فراهم آورد وآنانرا مأمور فتح بحرین ساخت این سپاه با فیروزی وارد بحرین شد وآن جزیره را ضمیمه فارس کرد .

درسال ۱۱۵۲ سپاه فارس مأموریت تازه‌ای یافت.دراین هنگام محمدتقی‌خان بیگلر بیگی مملکت فارس با سپاه خود دربندرعباس آماده عبور از دریا وتسخیرمسقط وعمان بود. نادرشاه فرمان دادکه‌سپاه فارس‌کوه وصحرای بلوچستان را پیموده‌متمردین را باطاعت آورد وازآنجا درسند به اوملحق شود. نادر خود ازکابل‌وسند حرکت‌کرد وآن نواحی را متصرف شد . درهمین احوال نامه محمد تقی‌خان رسید که سپاه فارس تمام بلوچستان را بتصرف درآورده . اردوی فارس بعد از این پیروزی اجازه یافت تا بشیراز باز گردد .

درسال ۱۱۵۶ واقعه‌ای اتفاق افتاد که منجربه طغیان محمدتقی‌خان والی فارس گردید . تقی‌خان بعد از پیروزی دربلوچستان، مسقط را هم بتصرف آورد و این کار بکمك **فتحعلی‌خان** از سرداران نادری صورت گرفت که از شیروان بشیرازآمده بود پس از فتح مسقط سپاه فارس بسرکوبی اعراب متمرد سواحل و جزایر خلیج فارس پرداخت . بعد ازاین واقعه بین‌محمد تقی‌خان و فتحعلی خان اختلاف افتاد . نادرشاه فتحعلی‌خان را از سرداری معزول ساخت و **محمدحسین خان قرقلو افشار** را بجای او روانه شیراز ساخت .

تقی‌خان بیگلر بیگی سه نفراز کسانی را که از خزانه پولی ربوده بودند پناه داد و از تسلیم آنان خود داری میکرد و چون مأمورین نادر خشم پادشاه را باطلاع او رسانیدند یکباره یاغی شد وغوغائی عجیب درفارس برخاست و خونها ریخته شد .

قشون نادری فوراً شیراز را محاصره کرد . محمدحسین خان از خراسان ، کرمان ، عراق و خوزستان ارتش طلبید و خود را آمـاده میساخت تا شیراز را با خاك یکسان نماید . نادرشاه **میرزامحمدعلی صدرالممالك** را برای استمالت محمدتقی خان روانه شیراز نمود واو قسم نامه بمهر نادرشاه آوردکه تقی خان را مورد عفوقرار داده ۰ اما تقی خان دست از تمردبرنداشت . پنجاه‌هزار نفرازسربازان، چهارماه‌ونیم شیراز را درمحاصره داشتند و هرروزمی جنگیدند. **تمام نواحی شهر از درخت و باغ وسبزه پاك گردیدوآنچه طی سالها هزاران نفر درراه احداث باغ و درخت زحمت کشیده بودند هدر رفت .** سرانجام تقی خان راه فرار درپیش گرفت و**پنجاه‌هزارسوارکه تحت فرماندهی محمدحسین خان بودند همراه عده زیادی اوباش وارد شهرشدند. قتل‌وغارت واسارت زنان وکودکان وبی‌ناموسی از حد تحمل ومتعارف گذشت . از سرها مناره ساختند حتی بقاع متبرکه و مساجد را هم ویران کردند وقندیلها وفرش‌ها را بغارت بردند.ازبکان وافغانها وترکمان‌هائی که درزمره لشکرمحمدحسین‌خان بودند دختران وزنان و پسران شیرازی را به دیار خود برده بصورت برده وغلام فروختند . شماره کشتگان درداخل شهربه چهارده هزار نفررسید و چند روز بعد وبای سختی بر شیراز مستولی شد .** نادرشاه میرحسین بیگ،داروغه اردو بازار را به حکومت فارس سرافراز ساخت اما حسین‌خان بـا او نیز سرناسازگاری داشت وچنان از او سعایت کرد که فرمان قتل‌آن بیچاره صادرگردید . دراین‌هنگام که سال ۱۱۵۸ بود حاتم‌خان کرد بادلو بایالت فارس معین گشت و او با شیرازیـان عزادارآزرده خاطرحسن سلوك فراوان نمود ومانع ازآن میشد که از مردم غارت‌شده مالیات زیاد گرفته شود . **بهمین علت نمیتوانست پول زیادی به‌خزانه بفرستد واین امر باعث برکناری وی شد** جانشین حاتم‌خان ، قیاقلی قورت جارچی باشی بودکـه مردم شیراز اورا «ازسگان درجهنم» میخواندند. تسلط این مرد جبارباانتصاب مهدی‌بیگ سروستانی وشیخ جعفر شیرازی و خواجه عبدالرضای نائینی بـه داروغگی و وکالت و نیابت حکومت همراه بود . این عده سه‌نفری ده‌هزارتومان از اصناف گرفتند که غله

وشلتوك بآنان تحویل دهند اما این بهانه‌ای بیش نبود ودانه‌ای ندادند . قیاقلی آقاهم **به‌غارت مردم شیراز اکتفا ننمود بلکه ازگرمسیرتا سردسیر هرجا زحمتکشی میدیداو را از هستی‌ساقط‌نمود.** درسال ۱۱۶۰ آوازه بیدادگریهای دارو دسته قیاقلی بگوش نادرشاه رسید واو قیاقلی ودویست تن از اعیان‌فارس را باصفهان احضارکرد. قیاقلی گنجینه‌ای راکه ازراه ظلم وستم جمع‌کرده بود با عیال‌خود برداشت‌که ازراه بندرعباس برکشتی نشسته فرارکند .

مهدی‌بیگ سروستانی که تاآن وقت با او هم‌کاسه وهم‌کیسه بود وبمنزله وزیر اوکار میکرد قیاقلی را فریب داد وپیشنهاد کرد که اموال و عیال خود را بدست او بسپارد تا با تفنگچیان سروستان بساحل برساند و اوخود ازبس آزمند بود روانه‌خفرك ومرودشت و ارسنجان شد تا بعنوان اخذ مالیات بازهم اموالی جمع‌آوری کند و در سروستان به همدست خود به‌پیوندد. مهدی بیگ گنجینه وعیال والی را بشیرازآورد وبزرگان را در مسجد جامع گردآورد و گفت قیاقلی میخواست این ثروت را که به نادرشاه تعلق دارد با خود از ایران خارج‌کند اما بتوفیق الهی توانستم مانع‌ازاجرای نقشه اوشوم . اینك‌این اموال‌وعیال قیاقلی‌را بشما می‌سپارم ورسید میگیرم وبه اردو میروم . ازطرف دیگر به نادر اطلاع دادند که دویست نفراعیان فارس حاضرنیستند به درگاه بیایند وقیاقلی هم یاغی شده . نادر خشمناك شدو در سلام عام گفت معلوم میشود شیرازیان هرروز هنگامه‌ای برپا می‌کنند ، گاهی با محمدخان بلوچ موافق شدند و وقتی با تقی‌خان آمیختند واین روزها قیاقلی را برانگیخته‌اند بهترآنست‌که شخصاً بشیراز بروم ، مردانش را کشته زن وبچه‌ها را بترکمان وافغان بدهم ؛ شهر را خراب کنم و دستور دهم بجای آن زراعت کنند .

قیاقلی هم‌ازنیرنگ مهدی‌بیگ مطلع شده‌بشیراز آمد واموال خودرا متصرف شد . اما مردم شیرازکه میدانستند فراراو چه آینده تیره‌ای برای آنان ببار خواهد آورد خانه حکومتی را محاصره‌کردند و او راگرفته با اموال و عیال باردوی نادری

فرستادند . قیاقلی در بین راه تریاك خورده خودکشی کرد و نا درکه بقصد و یرانی شیراز تاآباده آمده بود از ماجرا آگاه گردیدو بر مردم شیراز ترحم کرده به کرمان رفت.

اعیان فارس درکرمان بمحضر نادررسیدند واو دستور داد، همه را نابیناساختند وبه فراشخانه سپردند نادر به میرزا محمد حسین شریفی تکلیف کرد تاکلانتری فارس را برعهده بگیرد . میرزا ابتدا نمی پذیرفت اما نادراصرار ورزید وبرایش خلعت فرستاد . بعد ازآن شصت و نه نفر ازکلانتران وعمال بلوکات فارس راکه نابیناساخته بود بقتل رسانید و جنازه آنانرا در میدان انداختند واز سرهای آنان مناره ساختند **علینقی بیگ لر** مامور اجرای این حکم بود. ازقضاهفده تن ازکلانتران نابینای فارس را کسانشان فراری دادند تااز قتل نجات یابند . **نقسچیان ازعلینقی بیگ عوض میخواستند و میگفتند مناره ای که از سر فارسیان بنا میشود ناقص خواهد ماند و مورد مآخذه قرار خواهیم گرفت . وضع چنان سخت بوده است که حتی میرزامحمدحسین شریفی شیرازی که آنهمه مورد احترام نادر بوده ومیرزا محمدکلانتر میترسیدندازخانه بیرون بیایند وبدست نسقچیان بقتل رسند تا مناره سرهارا باکله آنان تکمیل نمایند!**

پس ازچند روز نادر شاه میرزا محمد حسین شریفی را که چند روزاز منصب کلانتریش میگذشت بصاحب اختیاری فارس برگزید محمد خان شاطر باشی والی شهر شیراز،وعلینقی بیگ لر، بعنوان ضابط باشی بلوکات تعیین گردیدندهفتهزار سپاه مخلط ازبك وقزلباش وافغان هم برای ساخلوی فارس معین شدند ومقرر گردید صاحب اختیار سالیانه ششصدوهفتاد وپنجهزار تومان بدربار نادرشاه بفرستد.میرزا محمد حسین بعرض رسانید که وصول این پول ازفارسی ها زیاداست پادشاه یکصدو بیست وپنجهزار تومان تخفیف دهد. نادرقبول کرد وبه میرزاحسین اختیارداد که تاپنجاه نفررا میتواندبدون اجازه ازپادشاه گردن بزند وتأکید کرد که درمورد خلافکاران ازبریدن گوش ودست وکور کردن چشم کوتاهی نکند!

پس از آمدن این عده بشیراز روابط خوبی بین سرداران وصاحب اختیار برقرار بود
اما بعلت خرابی خفر، کوار، سروستان وسایر بلوکات ومتفرق شدن زارعین جمع آوری مالیات با مشکل روبرو شد. محمدخان، عده‌ای ظالم مانند صالح داروغه، محمدکربالی، آقاعلی نقی منشی، میرزاعلی جابری«۱» را در اطراف خود جمع کرده به حبس وضرب وشتم مردم پرداخت صاحب اختیار چاره‌ای جز سازش نداشت زیرامخالفت با او بمنزله مخالفت با نادرمحسوب میشد. وی برای آسوده کردن بیچارگان معمولا از ثروت خود به محمدخان میداد تامردم را نیازارد. آنچه از بلوکات جمع میشد صرف لشگرهفتهزار نفری ساخلو ولشگر دوهزار نفری فارس میشد. بالاخره ظلم بنهایت درجه رسید . در این احوال خبر قتل نادر به شیراز رسید ومحمدخان تصمیم گرفت میرزامحمدصاحب اختیار و چندتن ازاعیان سپاه قزلباش را به ضیافتی دعوت کند و بقتل رساند واموال فارس را برداشته فرار کند. عطا خان ازبك گفته بود ما نباید دست خودرا باخون سیدی که اینهمه بمامحبت کرده آلوده سازیم وشهری را ویران نمائیم. میرزامحمد کلانترهم توسط محمدرضاخان قراچلو از توطئه باخبرشد. هیچیك از امرای افغان هم بامحمدخان همراهی ننمودند واو تنها ماندو ازشیراز فرار کرد. سران سپاه نادری هم از صاحب اختیار اجازه مرخصی گرفتندو ازشیراز رفتند **مردم شیراز باشکم گرسنه وبدنهای برهنه شادی کنان وکف زنان جشن گرفتند که ازمأمورین ومحصلان راحت شده‌اند وسروکارشان بامیرزامحمد حسین صاحب اختیار است.**

اما طولی نکشید که خبر آوردند **علی عادل شاه** جلوس کرده **وصالح خان** بیات هم ایالت فارس را برعهده دارد. صاحب اختیار، صالح خان را با احترام پذیرفت. عده‌ای ازشیرازیان که درزمان نادرشاه صاحب منصب بودند بهمدستی سادات مولا در مدرسه خان سنگر گرفته برضد صاحب اختیار بنای تیراندازی را گذاشتند. جمعی از نیك اندیشان بنزد آنان رفته به اندرزگوئی پرداختند و غائله را خوابانیدند . هنوز چند صباحی نگذشته بود که علی عادل شاه **میرزا ابوالحسن** شیرازی را لقب خانی داده بایالت فارس روانه داشت وصالح خان راهم سردارسپاه فارس کرد . بین سردار وحاکم ناسازگاری بوجود آمد .

۱ــ این شخص از وزیرزادگان فارس بود .

صاحب اختیاروصالح‌خان باهم‌اتحاد بسته میرزاابوالحسن‌راکه‌برای تحصیل، مالیات به گرمسیرات‌رفته‌بودبشیراز راه ندادند واوبناچار باصفهان‌رفت‌صالح‌خان‌بعدازآن‌خودرا بیگلربگی‌فارس میدانست‌وبیهانه‌انجام‌فرمان **ابراهیم‌خان** پسردیگر نادرکه‌والی‌عراق‌و اصفهان بود برای مردم ایجاد زحمت مینمود وصاحب اختیارهم نمیتوانست از اجحاف او جلوگیری کند . درسال۱۱۶۱ ابراهیم‌خان نامه‌ای بشیراز نوشت‌که مابرعلی عادل شاه فائق‌آمده، او را محبوس کرده‌ایم . صاحب اختیار در مجلس عام علناً باسلطنت ابراهیم خان مخالفت ورزید وگفت سلطان ماعلی‌عادلشاه است . چندی بعد خبررسید **شاهرخ‌شاه** برتحت سلطنت نشسته وصالح خان‌بیات‌راحاکم ومحمدحسین‌صاحب‌اختیاررا به‌صاحب اختیاری فارس برقرارکرده‌است. فرمان‌را درمسجدجامع برای‌مردم‌خواندند. اماصالح‌خان‌پیشنهادکردکه‌صاحب اختیارو**حاجی‌حسین‌خان** نفربه لارستان‌ومیان ایلات بروندوبرای‌مقابله باابراهیمخان سربازجمع‌آوری‌کنند . غرض‌اصلی اواین‌بودکه‌این دوتن‌را ازشیرازدورسازد وخودذخایرفارس‌رابرداشته بخراسان‌برود.

همینکه این دوتن ازشیراز خارج شدند صالح خان میرزا محمدکلانتررا هم فریب داده‌گفت سفرچندروزه‌ای به‌فسا میرویم، بهتراست شما هم‌باما بیایید تا خبری‌از صاحب اختیارکسب‌کنیم این‌دوتن‌بفسارفتند وسپس وارد داراب شدندو در همین وقت خبررسیدکه**حاجی‌خان‌کالی**،میرزا ابوطالب‌کلانترلار راکشته. صاحب‌اختیاروارددداراب شدکه بازخبر یافت ابراهیم‌خان ، **تقی‌خان بقایری** را بایالت فارس و **میرزا حسین‌خوئی** را بوزارت برگزیده واینان وارد شیراز شده‌اند. صاحب اختیار صالح خان را توبیخ نمودکه چرا درغیبت‌من شیراز راخالی‌گذاشتی؟ وبعدازآن لشکری‌از مردم داراب و فسا ونی‌ریز واصطهبانات و سروستان فراهم‌آورده بشیرازحرکت‌کرد. دست نشاندگان ابراهیم‌خان بر پشت بام شاه‌میرعلی حمزه سنگرگرفته می‌جنگیدند. درهمین وقت‌به صالح‌خان خبررسیدکه ابراهیم‌خان فتحعلی‌خان افشار را بایالت‌وسرداری فارس روانه داشته است واو باصفهان رسیده.

صالح خان ازراه حیله این خبررا ازصاحب اختیار پنهان داشت واو را ببهانه آوردن دشتستانیها وکازرونیها روانه آن سامان کرد تا خود فرار نماید . نیمه شبی میرزا محمدکلانتر راکه‌مردی جوانمردو نویسنده‌ای‌خوش‌قلم بود احضارکردو موضوع مأموریت فتحعلی خان افشار را بااودرمیان گذاشت . میرزا محمد دانست‌که صالح خان آماده‌فراراست لذا عیال صاحب اختیار وکسان خود را به فیروزآباد فرستاد و خود ازراه لرستان ورونیزونی‌ریز عازم یزد گردید .

فتحعلی خان‌هم بدون‌آنکه با مانعی‌روبرو شودوارد‌شیرازگردید وامورآنجا را دردست‌گرفت . صاحب اختیارنیزششهزار تفنگچی فراهم‌کرده به‌فیروزآبادآمد وعیال خود را به‌قصبه‌خشت فرستاد وخود به‌شش فرسنگی شیرازآمد .

فتحعلی خان باسپاه‌عراق‌ازشیرازخارج شد تااورا استقبال‌کند اما طرفین‌ترجیح دادند ازخونریزی خودداری‌کرده هرکس درشیرازطبق وظیفه خود عمل نماید وبدین ترتیب فتحعلی خان وصاحب‌اختیار وارد شهرشدند .

درسال ۱۱۶۲ که ابراهیم خان دستگیروکشته شد صالح‌خان‌بیات ومیرزا محمد کلانترباهزارسوار وپیاده وارد ابرقوشدند وبافتحعلی‌خان‌جنگیدند. در این موقع عبدعلیخان دشتستانی عیال واموال فتحعلی خان را توقیف کرد . صاحب اختیار که بمشایعت فتحعلی خان بزرقان رفته‌بود پس‌ازشنیدن این واقعه بشیرازبازگشت وعیال و واموال فتحعلی خان را گرفته به‌گماشتگانش تحویل داد . صالح خان واردشیراز شد ومستقیماً بمنزل صاحب اختیاررفت وایالت فارس را ازطرف شاهرخ برعهده‌گرفت .

درسال۱۱۶۴ حاجی خان کالی‌لاری کلانتر لارراکشته برآن نواحی استیلا یافت سپس باچند هزار تفنگچی لاری بطمع در دست گرفتن حکومت قسمتی از ایران عازم شیرازشداما دربین‌راه درگذشت وبرادرش **نصیرخان** ازنقشه برادرمنصرف شد وبلاربرگشت .

کریم خان زند

حکومت شاهرخ دوام وقوامی نداشت بهمین جهت سرکشان ومدعیان‌حکومت درهرگوشه‌ای دست به‌آشوب میزدند. ازجمله این مدعیان طایفه زند بود . زندیه از لرهای ملایر بودندکه نادرشاه آنان را به دره‌گز خراسان‌کوچ داد. پس ازمرگ نادر این قبیله بازبه وطن خویش بازگشت. دراین‌هنگام رئیس طایفه‌دو برادر بودندبنام **کریمخان وصادق‌خان** که هردوپسران **ایناق خان** رئیس زندیه بودند . این دو برادر ابتدا در خدمت ابراهیم خان‌افشار برضد علی عادل شاه می‌جنگیدند. هنگامی که شاهرخ شاه دچارطغیان سرکشان بود کریمخان و**ابوالفتح خان وعلی مردان خان‌بختیاری** قرار گذاشتند**ابوتراب**، دخترزاده‌هشت‌ساله شاه سلطان حسین را بپادشاهی بردارندومناصب را هم چنین تقسیم‌کنندکه‌ابوالفتح خان والی‌اصفهان ، علی مردان خان نایب‌السلطنه و کریمخان وکیل الدوله وسردارسپاه باشد . علی‌مردان خان ازدوری‌کریمخان‌که‌برای فتح همدان رفته بود سوء استفاده کرد وابوالفتح خان راکشت وباسپاهی عازم شیرازشد صالح‌خان بیات،والی‌فارس به‌قلعه داری پرداخت وحصاری راکه بردور شیراز کشیده بود باتمام رسانید وهزارتفنگچی شیرازی الاصل خواست تاخودرا حفظ کند . مردم بااین امرمخالف‌بودند، وصاحب اختیارهم خواهش صالح‌خان را با اغماض و اجمال گذرانید . صالح داروغه وآقا علی‌نقی منشی بمیان افتاده عده‌ای ازاوباش راگردخود جمع‌کرده به‌حاکم‌گفتند صاحب اختیارتفنگچی شیرازی نخواهدداد؛ ماخود این‌کاررا انجام خواهیم‌داد. هنگامیکه علی‌مردان خان‌واردکامفیروز فارس شد. داورغه ومنشی هم جمعی‌اوباش مسلح را باتفاق صالح‌خان بیات بآنجا فرستادند. درهمان حملات‌اول شکست بردارودسته صالح‌خان افتاده فرارکردند . علی‌مردان خان باپانزده هزارسوار وپیاده شیراز را محاصره‌کرد وپس‌ازچند روزصالح‌خان بجای آنکه ازحصارشهر برای دفاع استفاده‌کند براصفهان تاخت وشیرازبدست علی مردان خان‌افتاد، **وچنان بیدادی براه انداخت که ضرب‌المثل ماند . طی مدت شش‌ماه، پیشکش نقدی وخیمه وخرگاه و**

فرش ومأکول وملبوس وحتی رختخواب قلمکاروانواع اشربه وتفنگ ویراق وزین ومیخ و مس وذغال ازصاحب اختیارومیرزا محمد کلانترمطالبه میکرد ومدت ده‌روزصدوشانزده اسب چاپاری گرفت . صاحب اختیارومیرزامحمدکلانتر بی‌نوائی مردم وعدم توانائی آنانرا به علی‌مردان خان‌گفتند؛ اما اوآندورا بوضع بسیار موهن و زننده‌ای معزول داشتو صالح خان داروغه را به‌کلانتری برگزید آنگاه که گروه ستم پیشگان کامل شد مالیات سه‌سال آینده فارس را بانضمام پیشکشی که ازچهارصد هزارتومان متجاوزبود مطالبه‌کرد . گماشتگان اوبجان مردم بلوکات افتادند ومردم راآواره ساختندورامجرد وکامفیروزوسرحد چهاردانگه بکلی ویران وخالی ازسکنه شد . چون ازآن حوالی‌مالی‌فراهم‌نشد بجان مردم شیراز افتاد و محترمین شهر را نابینا ساخت وخود خفروکوار را باخاك یکسان کرد وپس از بازگشت بشیراز درختان باغها را بریده، بجای هیزم بکاربرد آنگاه چون احساس کرد شیرازیان آه دربساط ندارند عازم کازرون شد ودربین راه غارت کنان خـودرا به‌آن حوالی رسانند وپس ازآنکه‌آن نواحی راهم‌غارت‌کرد ، عازم شیرازگردید . درکتل دختر ، محمد علی‌خشتی وتفنگچیان کلانی و عبدوئی راه را براوبستند و سیصدنفر بختیاری راکشته تمام اموال کازرونیان را پس‌گرفتند .

علی‌مردان‌خان‌بازبکازرون‌برگشت‌اماکسی‌رادرآنجاندید. پس،ازآنجاواردممسنی شد وبه بختیاری رفت. حاکم‌اودرشیراز،معصوم‌علی‌خان‌افشار باصالح‌داروغه وآقاعلی‌نقی منشی وده نفرازاستادان صنف ودوسه‌نفرازکدخدایان محلات‌همداستان شدندتاصاحب اختیار و میرزا محمد کلانتر را بکشند . میرزا محمد براین توطئه آگاهی یافت و ازشیرازخارج شدوشهردچارلوطی بازارگردید . کریمخان پس‌ازفتح‌اصفهان وشکست قطعی علی مردان خان ایالت فارس را به ابوالحسن شیرازی که قبلاً نیزازطرف علی عادلشاه حکومت همین مملکت‌را داشت واگذاشت. وقتی ابوالحسن خان‌وارد باجگاه یعنی دوفرسنگی‌شیرازشدمعصوم علی خان باستقبال رفته اورا مقیدساخت وبشهرآورد. مردم شیراز، برگماشتگان مسلح‌معصوم علی‌خان هجوم آورده ابوالحسن خان را نجات

دادند ومعصوم علی‌خان را بقتل رسانیدند. منشاء این خدمت همان محمد علی‌خشتی بود که ملقب به محمد علی خان‌گردید. صالح داروغه‌را هم‌بجرم جنایتهاکور کردند وکلانتری را به‌آقا علی نقی‌منشی واگذاشتند پس‌ازچند ماه علی نقی منشی بین محمد علیخان خشتی‌وابوالحسن خان‌سعایت کرد ومحمدعلی‌خان‌وعلینقی هم مردم را تحریك به‌آشوب‌نمود.ابوالحسن خان راکشتندوشهر بدست علی‌نقی منشی افتاد. دراین‌اوقات گماشتگان کریمخان آقا علی نقی‌را کشتند و **هاشم‌خان** بیات با مواضعهٔ سران کرد وبیات حکومت فارس را بدست گرفت. درسال ۱۱۶۶ که کریمخان مازندران رااز دست**محمدحسن** قاجاربیرون آورد وبه‌اصفهان بازگشت صالح خان بیات را بحکومت فارس تعیین نمود وهاشم خان بیات نظر به‌خویشاوندی از او استقبال کرد، اما همچنان خود بامرحکومت مشغول‌بود. دراین اوقات‌شکست برکریمخان افتاد وهرروز باعیال خود ازجائی بجائی میگریخت؛ تاآنکه باکمك‌اهالی دشتستان و فداکاری‌های مادی مردم خشت‌ورشادت تفنگداران کازرونی سپاهی لایق برای کریمخان‌گردآمدودرهمان صحرای خشت لشکر **آزاد خان** افغان راشکست دادند. آزادخان بلافاصله بشیراز گریخت‌وصالح خان بیات را بحکومت ومیرزا محمدحسین صاحب اختیار رابه‌منصب سابق خود گماشت و خود پس از ده روزبه اصفهان رفت. کریمخان نیزبسوی شیراز حرکت کرد و در حوالی تکیه حافظیه اردوزد وپیام اندرزمانندی برای صالح خان فرستاد؛ امااومقاومت میکردوانتظارداشت‌که‌آزادخان‌باو‌یاری نماید. **میری‌خان** ممسنی ازکریمخان فرمانی گرفت که میرزا محمد کلانتررا که در قریه فاروق توقف داشت غارت نمایند وعلی‌قلی‌خان‌کازرونی‌که ازدوستان یکدل میرزا محمدکلانتر بود، براین بدخواهی مطلع شد؛ لذافرمانی‌ازکریمخان‌گرفت که اومشمول عنایت است. این‌فرمان زودتر بفاروق رسید ومیرزامحمدکلانتردر حوالی تکیه حافظیه واردادوی کریمخان شد وموردعنایت قرارگرفت. میرزا محمد قلعه‌داران شیرازرا نصیحت‌کرد که دست از مقاومت بردارند؛ سرداران نگهبان درازه اصفهان شیراز پیغام دادند که ما مقاومت

نخواهیم کرد پس، درروزجمعه سیزدهم صفرسال ۱۱۶۸ کریمخان ازهمان طریق به‌شیراز راه یافت وصالح خان بیات هم بدست **شیخعلی خان** مقتول شد . میرزا محمد حسین صاحب اختیار دوروز قبل‌از فتح‌شیراز برحمت ایزدی پیوست؛ وکریمخان‌چون براین حال آگاه شد میرزا محمد کلانترا احضارکرده گفت بعد ازوفات صاحب اختیار من بمنزله پدرتوهستم ومیدانم‌که محسودهمه واقع خواهی‌شد اماخاطرجمع باش که‌سعایت درمن اثر ندارد . آنگاه چون عازم لارستان بود **بدرخان** زندرا بایالت شیراز گماشت دراین‌اوقات قحطی‌همه‌جارافراگرفت وبدرخان‌هم‌نسبت بمردم تعدی بسیار نمود .

درسال ۱۱۶۹ محمدحسن قاجار که‌باکریمخان درحال جنگ بود بشیرازآمد، اماچون موفق بفتح آن نشد بلوکات اطراف راغارت کرده به‌اصفهان بازگشت. سال بعدکریمخان برای استحکام وضع دفاعی خود برادرش **صادق‌خان** زند را به حکومت فارس گماشت کریمخان خود بتصرف شهر بهبهان همت‌گماشت و حاکم آنجا **میرزاعلی رضا قنواتی** را باعیال از بهبهان بـه شیراز کوچانید . درسال ۱۱۷۱ کار محمدحسن خان قاجار رونق گرفت ، اصفهان را تسخیر کرد و چون شیخ علیخان والی آنجا به‌شیراز فرار کرده بود بـدان جا حرکت نمود. وی ازتل بیضا و صحرای همایجان اردکان گذشته ، ممسنی و کازرون ودشت ارژن را پشت سرگذاشت ودرنـه کیلومتری شیرازفرودآمد .

نصیرخان لاری‌که ازکریمخان خسارت دیده بوده، سه هزارتفنگچی دراختیار محمد حسن‌خان‌گذاشت . محاصره شیرازطول کشید ولشکرقاجار ازنظرآذوقه دچار مضیقه‌گردید . محمدحسن خان عده‌ای‌را به‌دشمن زیاری‌وممسنی‌واردکان برای‌تحصیل آذوقه‌فرستاد. کریمخان توسط جاسوسان‌خودبراین امراطلاع یافت وشیخ علی‌خان را بمقابله آنان فرستاد درقریه گویم و حوالی دشمن زیاری طرفداران زند وقاجار بهم رسیدند . عده زیادی ازقاجاریه کشته وجمعی هم‌اسیر شدند .

چهارپایان وغله‌فراوانی‌که قاجارها فراهم آورده بودند بـدست شیخ‌علـی خان

افتاد . چون خان قاجار تنها ماند باگروه قلیلی که باووفادار مانده بودند به مازندران فرار کرد .

کریمخان نیز ازشیراز وارد باغ دلگشا واقع درچند کیلومتری شیرازشد ودرماه محرم در همانجا به‌تعزیه داری خامس آل‌عبا پرداخت . درسال ۱۱۷۳ که کریمخان از فتنه‌قاجار راحت‌شده‌بود درتهران توقف‌داشت‌وصادق‌خان درشیراز بامیرزامحمدکلانتر ناسازگاری‌کردو وجوهی میطلبید که اوقادر به پرداخت آنها نبود بناچار بتهران رفت و ماجرا را باکریمخان در میان‌گذاشت. وکیل او را باسفارش نامه‌ای مجدداً بشیراز باز گردانید و این‌بار صادق خان تعدیلی دررفتار خود نمود و بدون مشورت‌میرزا محمد کاری‌انجام نمیداد.

کریمخان درسال ۱۱۸۰ شیرازرا پایتخت‌خود قرارداد وشروع به‌ساختن‌بناهای محکم ورفیع نمود که تاکنون هم‌آبادی‌شیراز ازآن‌بناهاست. درسال ۱۱۹۳ کریمخان دراندرون‌کوچك‌که‌فعلا درقسمت شمالی‌ساختمان پست‌وتلگراف بقایان‌آن برپاست‌در گذشت. بین‌فرزندانش‌برسرجانشینی‌اواختلاف افتادوخوانین زندیه هم‌هریك از یکی طرفداری‌میکردند واین‌اختلافات باعث‌شدکه‌جنازه‌کریمخان تاشامگاه‌روی‌زمین‌بماند وکسی بفکر کفن ودفن آن نباشد. سرانجام **ابوالفتح خان‌ومحمدعلیخان** را مشترکاً به شاهی‌برداشتندوزکیخان ایالت فارس رازیرنظرگرفت ودرحقیقت‌تمام‌کارها در دست‌او بود. صادق‌خان‌دراین‌موقع دربصره بود و بمحض‌شنیدن خبروفات کریمخان به شیراز حرکت‌کرد ودرخارج‌شهر اردوزد وپسرخودرا بنزد زکیخان‌که خالوی او بود فرستاد. زکیخان نسبت به‌شوهرخواهرخود نرم‌نشد؛ وبه‌افراد اردوی‌صادق خان پیغام‌فرستادکه اگرتسلیم نشوند خانواده‌آنان‌را برباد فناخواهدداد.افراد لشکرصادق‌خان تسلیم‌شدند وصادقخان هم‌به‌کرمان‌رفت.پسردیگر صادقخان **علیمراد خان** از خالوی خود زکیخان بیمناك شد وازابوالفتح‌خان‌پادشاه‌خواست تااورا ببهانه اعزام‌لشگر به‌اصفهان و عراق ازشیرازخارج سازد. این تدبیر عملی‌شد . علمراد خان پس از تنظیم امور اصفهان و

عراق به‌قم آمد وقصدمخالفت بازکیخان راآشکارساخت امالشگریان‌را ازاو هراسان دید. بناچار سران سپاه رادرحرم‌حضرت معصومه جمع‌آوری کردوآنانراسوگند دادکه دست‌ازحمایت‌واطاعت‌زکیخان بردارند. زکیخان تمام‌مردان‌شیرازرا باجبارمأمورجنگ با علیمرادخان کردوتا ایزدخواست‌پیش‌آمد. درآنجا باوگزارش‌دادندافرادعلی مردان‌خان خزانه‌اصفهان راکه گماشتگان‌او به‌شیرازمیآورده‌اند درایزدخواست‌ضبط کرده‌اند. وی‌از مردم‌آنجا بازخواست‌کردکه‌چراجنگ نکرده‌اند وبهمین‌جرم‌دستورقتل وغارت مردم شهرراصادرکرد. سران‌زند چون‌دیدند ظلم وخودسری زکیخان بنهایت‌رسیده شبانگاه بخوابگاهش‌رفته باگلوله طپانچه اوراکه‌صدروزتمام برمردم‌مستولی‌بود بقتل‌رسانیدند. میرزامحمدکلانتر، ابوالفتح خان‌ومحمدعلی‌خانرا باخود بشیرازآورد ودر روزورود، صدهزار نفر باستقبال آنان‌آمدند. اما ابوالفتح خان‌بجای‌آنکه باوضاع آشفته سرو سامانی‌دهدبه‌باده‌گساری‌وزنبارگی پرداخت. میرزامحمدکلانتراورا نصیحت‌کردکه‌پدرت پس‌ازده‌سال‌که‌ازاستقلال سلطنتش‌گذشت وهمه‌جارا امن وامان ساخت تازه لب‌بشراب زدو حال‌آنکه شماده ساعت پادشاهی نکرده‌اید وباین عیاشی‌های مخرب میپردازید

چندروز دیگر میرزامحمد چون ابوالفتح‌خان‌را نسبت به‌مملکت بی‌اعتنا دید باز اندرزش داد. این‌بار ابوالفتح‌خان سه چهارشب از میخوارگی دست کشید اما باز میثاق‌راشکسته، افراط درشرابخوارگی راپیشه‌ساخت. باز میرزامحمد کلانتراورا برای بارسوم باکلمات‌خشونت‌آمیزتر اندرزداد درهمین‌وقت‌صادقخان‌هم‌ازکرمان واردشیراز شده به‌نصیحت‌شاه‌پرداخت‌اماچون‌بی‌اعتنائی اورادید تصمیم‌گرفت‌وی‌را ازمیان‌بردارد. میرزامحمدکلانترو برادرش میرزاجانی‌وچندتن‌دیگر بحضورصادقخان رفتداورانصیحت کردند که‌باید پاس‌حقوق‌کریمخان رانگاه داشت.

صادقخان پذیرفت‌اما سران لشگر واطرافیان اورا بازتحریک‌کردند و عاقبت ابوالفتح‌خان‌راخانه‌نشین‌ساخت. شاه حتی دراین هنگام هم‌دست ازعیاشی برنمیداشت. صادق خان ابتدا بحبس او اقدام کرد وپس از چند روز نا بینایش ساخت و خود به

سلطنت نشست .

علیمرادخان باشنیدن این خبر بالشکری عازم شیراز شد وسپاه دوحریف بجنگ پرداختندوافرادعلیمرادخان شکست خوردند. علیمرادخان ازهمدان لشگری جمع آوری کردوباصفهان رفت وعوامل صادق خان را بیرون کرد وباز برای حمله بەشیراز حرکت نمود امادر این هنگام آقامحمدخان قاجارنیز بسرعت برای برانداختن زندیه آماده میشد. علیمرادخان **صحرای قبله وقریه کشن** واقع درنیم فرسنگی شیرازرا سنگرقراردادوصادقخان بخیال آنکه شیرازیانی راکەدرسپاه علیمرادخان بودندوهمچنین ایلات رادرفشارروحی قرار دهد، خانوادەهای آنانراتحت آزاروشکنجەقرارداد. ایلات نیزدست ازعیال وفرزندشسته کینه توزانەحملەکردند. چهارماه جنگ ادامەداشت وصادقخان هم بەشکنجەوقطع دست ویاکورکردن اهالی شیراز مشغول بود

مدت محاصره به شش‌ماه رسید . مردم شیراز درهای خانه‌های خود را بجای هیزم سوزانیدند و اردوی علیمرادخان هم تمام درختان باغها را قطع کردند . سه ماه دیگر محاصره بطول انجامید و هفتهزار نفر از سپاهیان مدافع شهر بقتل رسیدند و همین تعداد نیز بفرمان صادق خان و علیمرادخان نابینا شدند یا دست و پا وگوش و بینی‌شان را بریدند . قیمت اجناس بنحو دیوانەکنندەای بالا رفت وآذوقه‌کمیاب شد سرانجام یکسال‌شیراز درمحاصره بود. عاقبت‌جماعت **باجلان و فیلی** که نگهبان‌دروازه باغ شاه (چهارراه زند فعلی) بودند، با **اکبرخان** یکی ازسرداران علیمرادخان قرار گذاشتندکه محاصره‌کنندگان وارد شهرشوند. اکبرخان هنگام ورود بەشهر گروهی را بقتل رسانید . عده تازه‌ای راه را براکبرخان بستند ونزدیك بود اورا دو باره بخارج شهر برگردانند اما خبر رسیدکه ازدروازه **شاه داعی الی‌الله** هم عده‌ای وارد شهرشده اند . اکبرخان بغارت محلات شیراز پرداخت وباز عده‌ای منجمله صادقخان را ابتدا کورکرده سپس بقتل رسانید پس از استقرار علیمرادخان، کم‌کم از شدت قتلها و مثله کردنها وغارتها کاسته شد وبه میرزا محمدکلانتر تکلیف شدکه ایالت فارس را بپذیرد

وی حاضر شد شش هزار تومان پیشکش بدهد اما مفسدین اورا واداشتند تاتغییر عقیده بدهد وچهل هزار وپانصد تومان مردم شیراز را جریمه نماید . پانصدکارگزار نیز برای وصول این پول بکار مشغول شدند واینان باضرب وشتم وحتی قتل پول و جریمه رامطالبه میکردند. میان ستمگران هم اختلاف بود. بدین معنی که علیمرادخان برای دلجوئی برادر خود، عامل قتل صادق خان را اکبرخان معرفی کرد و برای مجازات او اکبرخان را ابتداکور نمود وسپس بقتل رسانید. آنگاه دستور داده شدمیرزامحمد کلانتر و میرزا جانی برادرش و چند تن از نزدیکانش باگروهی ازاعیان شیراز با خانوادههای خود به اصفهان بروند وشیرازرا تخلیه نمایند وشصت نفر هم برای حرکت دادن آنان گماشتند. **پس از تبعید این عده چنان بامردم سوءسلوك شدکه ستمهای چنگیز راعدل میشمردند. باضرب وحبس وقتل، صدهزارتومان از مردم فقیرشیراز که حتی خانههایشان در نداشت ودر ختی درشهر یا اطراف آن دیده نمیشدگرفتند**. علیمرادخان ایالت فارس را به **صید مرادخان** عم خود سپرد وخود باصفهان رفت تاآنجا را پایتخت قرار دهد .

وی درروز ورود بهاصفهان دههزار تومان نقد و قندیل طلای مرصع وفرشهای ممتازوچهل چراغ بلورراکه همهاز غارت مردم شیراز وبقیمت قتل ومثلهکردن دههزار نفر بدستآمده بود به نجف اشرف فرستاد تا پیشکش بارگاه علیبن ابیطالب شود! وی کهازآنهمهآدمکشی وفنا شدن زن و کودك لذت میبرد بمحض آنکه نام امیرالمؤمنین رامیشنید اشکش جاری میشد و در عین حال همیشه اوقات بساط شراب و زنبارگیش پهن بود ! در سال ۱۱۹۹علیمرادخان براثرافراط درمیخوارگی بیمار وتقریباً زمینگیرشد. مادرش بهفرزند دیگرخود **جعفر خان** اطلاع دادکه از معالجه برادرت مأیوسیم.جعفرخان هم اززنجان لشکرکشید وعلیمرادخان با وجود بیماری شدید آمادهمقابله شد امااجل مهلتش نداد و جان سپرد . هنوز جعفرخان درست برتخت سلطنت ننشسته بودکه باو خبر پیشرفت سریع **آقامحمدخان** قاجار را دادند . وی سراسیمه با گروهی از افراد خاندان وکیل بهشیراز فرارکرد . مردم شیراز نیزکه از بیداد صید مرادخان به تنگ آمده بودند

بامیدآنکه شاید جعفرخان بهتر باشد از او استقبال نمودند.

جعفرخان در سال ۱۲۰۱ از شیراز بقصد مقابله با آقا محمد خان به اصفهان لشکرکشید وآنجا را تصرف کرده میرزاجانی شیرازی نواده علامه **سید علیخان** معروف را به ایالت آن شهرگماشت. در برخوردهای بعدی، چون سران سپاه فارس از جعفر خان رنجیده بودند اورا ترک گفتند وجعفرخان نتوانست دربرابر خان قاجار مقاومت ورزد؛ بناچار بشیراز بازگشت ودرآنجا با مردم ممسنی، بهبهان، خرمشهر و کازرون ولارویزد دست‌وپنجه نرم میکرد. درسال ۱۲۰۲ جعفرخان بیمار شد و در بستر افتاد صید مرادخان و برادرانش که مورد غضب قرارگرفته‌وبابزرگان شیراز درارگ محبوس بودند غلامی را فریب داده از او سوهان گرفته زنجیرها را گسیخته وارد خوابگاه جعفرخان شدند. وی باحال نزاوبرخاست وباسیلی دوتن‌از مهاجمین‌را ازپای‌درآورد اما **ابراهیم‌خان** پسر **اسمعیل‌خان** زندکه‌کودکی نو خاسته بود باچوب‌جاروب فراشی ازپشت سر بر فرقش‌کوبید و جعفرخان با هیکل درشت خود از پای در افتاد؛ بقیه برسرش تاخته باچوب وچماق‌وچوب جاروب‌وسنگ وپاره‌آجر کارش‌را ساختند،آنگاه سرش‌را بریده‌درطلوع‌آفتاب‌ازارگ‌بزیرانداختند نگهبانان‌متفرق‌شدندوصید مرادخان شاهی‌را بدست‌گرفت. اما **لطفعلی‌خان** زند پسرعلیمرادخان بهمدستی مردم شیراز صید مـرادخان واتباعش راکشته سلطنت را در دست‌گرفت. آقا محمدخان بمحض آگاهی براین ماجرا بشیراز حرکت‌کرد وبین دومدعی جنگ درگرفت. لطفعلی‌خان که بقول مورخین **دل‌گرگ وزور شیر وچالاکی یوزرا داشت** با دو هزار سوار بعزم در هم شکستن قلب سپاه قاجارکه سرداری‌آنرا جعفر قلی‌خان برادر آقا محمد خان بر عهده داشت وارد معرکه شد.

آقا محمد خان پیاپی قلب لشکر را تقویت‌کـرد. در این هنگام محمد خان عموی لطفعلی خان ازجنگجویان‌قاجاری ترسیده فرارکرد وهمین‌کاراو باعث شکست سپاه شیراز شد: لطفعلی‌خان مانند نهنگ‌چند بار در قلب لشکر قاجار غوطه خورد

و چون تلاش را بیفایده دید از باغستان‌های قصرالدشت فعلی سردرآورد و منتظر فراریان شدوباآنان بشهر داخل گردید. آقا محمدخان چندی شیراز رامحاصره‌کرد. لطفعلی خان از ابتدای جلوس خود حاجی ابراهیم را کلانتر فارس نمود و سپس او را بوزارت برگزید اما براثر سعایت سران زند از لطفعلی‌خان حرکاتی سرزدکه‌معلوم شد در موقع مقتضی قصدجان‌حاجی‌را دارد. هنگامی‌که لطفعلی‌خان عازم فتح‌اصفهان شدحکومت فارس را به برادر خرد سال‌خود خسرو ووزارتش را به‌حاجی ابراهیم و سرداری سپاه مستحفظ شهر را به برخوردار خان‌زند وحفاظت ارگ وحرمسرارا به محمدخان زند واگذاشت. آنگاه **میرزامحمد** فرزندحاجی ابراهیم را هم باخود برد. ازاین وضع، حاجی بیشتر به‌تردید افتاد. لذا برخوردارخان را ببهانه مشاوره بخانه خود دعوت‌کرد وبکمك برادر خویش امرای زندرا محبوس ساخت. باتوطئه برادرزن حاجی در اردوی لطفعلی‌خان نیز شلیك‌گلوله برخاست وشاه‌راملزم ساختندکه‌براسب بنشیند وفرارکند. تنها **تهماسب خان فیلی** وهفتادتن ازکسانش لطفعلیخان را همراهی کردند ودر بین راه نیز سیصد سوار باو پیوستند واو پشت حصار شیرازآمد. حاجی باو پیغام داده‌که باید دل از شیراز بکند اما پادشاه زند تصمیم بجنگ‌گرفت و چون دوهزار نفر دیگرازسپاه‌پراکنده‌اش بدوپیوستند درعزم‌خود راسخ ترشد. حاجی‌ابراهیم بلشگریان لطفعلی‌خان پیغام دادکه اگردست‌از حمایت اونکشندوبشهر نیایندخانواده آنان‌کشته خواهند شد. افراد سپاه پادشاه زند بناچار وارد شیراز شدند ولطفعلی‌خان باچندنفر ازکسان خویش به‌دشتستان فرارکرد.

حاجی عده‌ای‌را بتعقیب‌او فرستادودرکازرون نیزهزار تفنگچی بتعقیب‌کنندگان پیوست. **لطفعلی‌خان که‌درشجاعت‌رستم زمان خوانده میشد، درمیان‌جنگجویان شجاعانه می‌جنگید واز میان‌آن انبوه دشمن خودرا بکوه‌کمارج رسانیده** روانه خشت گردید؛ و از آنجا نیز بوشهر رفت. اما شیخ نصرخان‌حاکم بوشهر باو اجازه ورود به شهر را نداد. لطفعلی‌خان بناچار به‌بندر ریگ رفت ومورد استقبال **میرعلی‌خان** حیات داودی‌ضابط

بندر ریگ قرارگرفت. حاکم بوشهر ازحاجی ابراهیم برای‌از بین بردن لطفعلی‌خان یاری‌خواست‌وخود سه‌هزار تفنگچی آماده ساخت. حاجی ابراهیم نیز سه‌هزار سوار فرستاد و **شاه‌زندکه جز پنج‌شش نفر بهمراه نداشت باشش‌هزار تفنگچی دشمن روبرو شد.** میرعلی‌خان جمعی سپاه فراهم‌آورد و هفتاد سوار نیز از شیراز فرارکرده به پادشاه پیوست.مع‌الوصف عده نفرات وی به‌هزارنفر نمیرسید. لطفعلی‌خان با همان عده‌کم مانند شیر ژیان برسپاه خصم در تنگستان حمله‌برد و آنانرا درهم شکست و متواری ساخت. دراین‌احوال دویست سوار دیگر به‌لطفعلی‌خان‌پیوستند. چون حاجی ابراهیم خبر شکست لشگریان خود را شنید نامه تضرع آمیزی به محمدخان قاجار فرستاد و وسه هزار مادیان ازرمه زندیه نیز پیشکش‌کرد تاهرچه‌زودتر به‌شیراز بیاید و آنجا را جزو قلمرو خود سازد. خان قاجار این در خواست را اجابت کرد واحتیاط‌های لازم برای‌قلع‌وقمع پادشاه زند بعمل آمدوحاجی نیز هفتهزار سوار به‌کازرون فرستاد تاکار لطفعلی‌خان را یکسره سازند اما این‌لشگر نیز شکست خورد و بکارزرون پناه برد. شهر نیز دربرابر حمله برق‌آسا وجسورانهٔ پادشاه زند مقاومت نیاورد، کازرون سقوط‌کرد ودوهزارنفرباسارت لطفعلی‌خان در آمد. پس ازده روزپادشاه زند به شیراز حرکت‌کردودرقصرالدشت فعلی فرودآمد.چون غالب‌لشگریان مدافع شیراز ازایلات بودند و آنان نیز طرفدار خاندان زند بشمار میرفتند وحاجی ابراهیم میخواست سلطنت را ازخاندان زند به‌طایفه قاجار انتقال دهد تدبیری اندیشید واعلام داشت‌که لشکریان ایلاتی دسته دسته در مسجد وکیل‌حاضر شده حقوق خود را دریافت دارند ودر صحرای جعفرآباد برای سان‌آماده شوند. این ایلات را طرفداران حاجی پس‌از آنکه از بازار شمشیرگران عبور میکردند میگرفتند و برهنه مینمودند و از دروازه اصفهان اخراج میکردند ومی‌گفتند دربلوکات اطراف سکنی‌گیرند. این‌گروه پس ازخروج از شهر به لطفعلی‌خان پیوستند و **زرقان** را هم‌برای اسکان خانواده‌های خود برگزیدند. حاجی پانصد تفنگچی‌برای تصرف زرقان فرستاد اماآنان نیزشکست

خورده کشته یا اسیر شدند.

لطفعلی‌خان به‌حاجی پیغام‌داد که‌**عیال مارا بپاس نعمت چندین ساله سلسله‌زند بنزد ما بفرست تا گذشته هارا فراموش کنیم وبه‌هند برویم اما حاجی قبول نکرد وتوطئه‌ای نیز برای دستگیری لطفعلی‌خان ترتیب داد که هوشیاری آن پادشاه آن‌را خنثی کردو** عازم‌زرقان شد **مصطفی‌خان** قاجار درصحرای باجگاه راه‌را براو بست سواران زندشکست خوردند. لطفعلی‌خان که‌مشغول ادای نماز بود براین‌احوال آگاه شد، پای دررکاب نهاد وشکست خوردگان را جمع کرده بمقابله خان قاجار آمد، آنانرا درهم شکست وتاپشت دروازه شیراز تعقیب نمود و دو هزار کس ازآنانرا نیز باسارت گرفته پس از خلع سلاح باوطان خودشان فرستاد.

آقامحمدخان ازتمام نواحی لشگری بیاراست و درصحرای **کشن‌وقبله** آماده قتال ساخت. لطفعلی‌خان بالشگر کمی که داشت دربرابر بیست هزار سوار دشمن صف آرائی کرد. جنگ آغازگردید وشکست برقاجار افتاد وجمعی ازسران آنان نیزاسیر شده بقیه به‌شیراز فرار کردند . دراین ایام شیراز دچار قحطی بود ومردم در نهایت سختی بسر میبردند وناچاربودند هزینه جنگ راهم تحمل نمایند.

لطفعلی‌خان اردوی اندك خودرا به‌سه قسمت نمود وخود دررأس یك گروه از راه (اردو بازار) واردشهرشد.

میرزا فتح‌الله اردلانی ازاردوی قاجار بنزد اوآمد وگفت آقا محمدخان ازشهر فرارکرده ونفرات شما بیهوده از ترس‌جان خودتیراندازی می‌کنند. لطفعلی خان هم فریب خورده، دستورداد کسی جنگ نکندو وارد سراپرده شاهی نشوند . قسمت عمده افراد او به‌صحرای مرودشت بازگشتند و او خود باهزارنفر باقی ماند. همینکه سپیده صبح دمید متوجه شدکه نیرنگ بکارش برده‌اند. بناچار درصدد جبران اشتباه برآمد وتصمیم گرفت **بمقدمه‌سپاه دشمن‌حمله کند ودربین‌آنان هرج ومرج ایجادنماید . باتهورشگفت انگیزی این نقشه‌را بمرحله عمل درآورد ولشکرسی‌هزار نفری دشمن‌را تارو مار کرد. آقا**

محمدخان ازاین رشادت حریف باندازه ای تحت تأثیر قرارگرفت که بارها آنرا می‌ستود ودوست میداشت ازآن جنك برایش نقل کنند.

آقامحمدخان نیز مانندکوه‌در برابردلاورزندمقاومت نمود ولشگریان پراکنده را دلگرم ساخت تامجتمع شده به‌پیکار ادامه دهند لطفعلی‌خان ازشیراز خارج شد و به‌کرمان وخراسان رفت وآقامحمد پس‌ازورود به‌شیراز درسال ۱۲۰۷ بتهران عزیمت کرد وازتمام بزرگان‌فارس گروگان خواست وعیال دلاور زندرا هم بتهران فرستاد .از کارهای آقامحمدخان دراین سال‌این بودکه دستور دادقبرکریم‌خان‌راکه درمحل‌موزه فعلی‌پارس قرارداشت‌نبش نمایندوحصار شهرراکه‌توسط کریمخان بناشده‌بودویران‌سازند. درسال ۱۲۰۸ لطفعلی‌خان‌زند باسیصدسوارکه حاکم طبس در اختیار او گذاشت باز به شیراز روی‌آورد. حاکم یزد باسپاهی ده‌برابر افراد دلاور زندسرراه را بر او گرفت . لطفعلی‌خان بایك‌حمله آنانرا درهم‌شکست سپس به ابرقوه آمد و حصار آنجا را نیز تصرف کرد؛ باسرعت **بواناتواصطهبانات و داراب** راهم‌گرفت . دوتن ازسرداران قاجار با او بمقابله برخاستند ودر**رونیز** بهم‌رسیدند ویازده‌روزجنگ سختی‌بین دولشگر ادامه داشت عاقبت لشگریان دلسرد وناامید لطفعلی‌خان دست‌ازکوشش برداشتند ودلاورزند بدسیستان رفت،درآنجا لشگر تازه‌ای فراهم‌آورد وکرمان‌را تصرف‌کرد وخطبه شاهی بنام خود خواند. اقامحمدخان تمامی سپاه خود را بکرمان فرستاد . دلاورزند مقدمه سپاه قاجار رادرهم‌شکست . آقامحمد خان بمحاصره پرداخت . روزی سکه‌ای را که بنام لطفعلی‌خان زده‌بودند بنظراورسانیدند. وی‌خشمگین‌شد وقاصدی‌رابتهران‌فرستاد تا آلت‌رجولیت پسرخردسال دلاور زندرا قطع‌نماید . مدت محاصره بچهارماه‌رسیدو لشگر مدافع خسته وملول‌شده،راه‌را برلشگر قاجارگشودندلطفعلی‌خان‌مردانه‌جنگیدو **موفق‌شد سه‌هزار نفری را که وارد شهر شده بودند یا بقتل رساند یا از شهرخارج نماید .**

درسال ۱۲۰۹ **نجفعلی‌خان** خراسانی ازمعتمدین لطفعلی‌خان‌باقاجاریه سازش‌کرد وآنانرا داخل ارك‌نمود. **دلاور زند که‌جز عده معدودی همراهش نبودند خودرا بمیان آتش‌جنك**

انداخت وتا شبانگاه از کشته پشته میساخت وسرانجام ازدروازه سلطانیه فرار کرد. آقامحمدخان **از این که لطفعلی‌خان توانسته فرار نماید برمردم کرمان خشم آورده ، هشت هزار زن و کودك را مانند کنیز و غلام بسپاه خود بخشید و همه مردان را یا کشت یا کور نمود .**

لطفعلی‌خان به سیستان رسید. برادر جهانگیرخان سیستانی تصور کرد که جهانگیرخان بدست سپاه‌قاجار اسیرشده؛ از اینرو تصمیم گرفت لطفعلی‌خان‌را به‌آقامحمدخان‌قاجار بسپارد تا برادرش‌را نجات دهد. لطفعلی‌خان یکه‌وتنها باافراد دشمن توطئه‌گر میجنگید وسرانجام ازپشت سر بردست وسرش شمشیرفرود آوردند، آنگاه‌آن‌دلاوررا به زنجیر کشیدند وتحویل سپاه قاجارش دادند. آقامحمدخان ازشدت کینه به غلامان ترکمان دستورداد تا با او معامله قوم لوط نمایند، پس‌چشمش‌راکور نموده روانه تهرانش‌کرد و در آنجا تقلبش رسانید ودر امامزاده زید تهران مدفون شد وسلسله زندیه‌با مرگ او منقرض گشت .

قاجاریه

دراوائل سال **۱۲۰۹** آقا محمدخان به‌شیراز بازگشت وایالت وفرمانروائی‌فارس وکرمان ویزد را بـه **فتحعلی خان** ولیعهد خود تفویض نمودو ویرا **«جهانبان»** نامید. **میرزا جانی** نیزکه ازاعیان‌معروف‌فارس‌بود به‌سمت مشاورتعیین‌گردید وحاجی‌ابراهیم خان شیرازی (جدخاندان قوام) را بوزارت عظمی وصدارت کبرای ایـران منصوب داشت و بلقب **اعتمادالدوله** سر افرازش ساخت .

پس ازآن بتهران عزیمت‌کرد وازآنجا بقصد فتح‌تفلیس‌حرکت نمود . درسال ۱۲۱۱آقا محمدخان بدست دوتن از پیشخدمتان خود بقتل رسید و هریك از امـرا بسوئی رفتند وحاجی ابراهیم‌خان شیرازی هم لشکرفارس وتفنگچیان مازندران رابه تهران حرکت داد. فتحعلی خان که درشیراز اقامت داشت بمحض وصول ایـن خبر طفل نه ساله خود **محمدعلی میرزا** را فرمانفرمای فارس نمود ودر اواخر محرم سال ۱۲۱۲ ازشیرازبه‌تهران حرکت کرد وهنگام عبوراز تکیه خواجه حافظ از دیوان او

تفالی زد واین بیت آمد .

ای عروس ظفرازبخت شکایت منمای حجله حسن بیارای که داماد آمد .

دراین هنگام‌عده‌ای ازشاهزادگان قاجاربهوس سلطنت افتادندو بین‌مدعیان‌مقام شاهی نزاع درگرفت .

ازجمله مدعیان یکی **حسینقلی خان** برادر فتحعلی شاه بود که فرمانروائی فارس باوواگذارشد . وی مدتی‌کوتاه بامردم بمدارا رفتارکردسپس ظلم وبیدادرا آغاز نمود ونسبت ببرادرخودهم یاغی شد ، طرفداران حاجی ابراهیم را بزندان انداخت‌و آش زهرآلودی هم به‌میرزاجانی خورانید وبقتلش‌رسایند . خانواده میرزاجانی ببهانه تشییع جنازه ، خودرا بدشاه چراغ رسانیده «بست» نشستند . حسینقلی خان دستور داد آب وآذوقه رابرآنان به‌بندند پس ازبیست وچهارساعت **شیخ محمد مفید** امام جمعه، خانواده میرزا جانی را بمنزل‌خودبرد . حسینقلی خان میخواست حکام‌بلوکات راکدازفتحعلی‌شاه‌اطاعت میکردند دستگیرسازد و آنان نیز راه فرار در پیش گرفتند واین‌کشمکش، هرج‌ومرجی درسراسرفارس ایجادکرد وآثاربیداد دورافتاده ترین کلبه‌های روستائی راهم فراگرفت . سرانجام حسینقلی‌خان شیراز را به**رستم خان‌بیات** سپردوخودبرای جنگ بابرادرعازم اصفهان شد. مادرش**مهدعلیا** واسطه قرارگرفت وبه فتحعلی شاه‌گفت قصدبرادرت سرکشی نیست بلکه **عوائد مملکت فارس کفاف مخارج اورانمیدهد ؛ استدعادارد مملکت‌کرمان راهم ضمیمه فرمانروائی اوسازی !** پادشاه قاجار پذیرفت اما آتش‌آزمندی حسینقلی خان خاموش نشد واصفهان راهم طلب نمود واین تقاضاهم مورد قبول قرارگرفت وکاربمصالحه‌کشید .

درسال ۱۲۱۵ سرجان ملکم سفیر دولت انگلیس باهدایای بسیار ازراه شیراز بتهران آمد وبکمک‌حاجی ابراهیم خان اعتمادالدوله قراردادی بادولت امضاءکردکه بموجب آن ایران‌وسیله‌ای برای‌توسعه نفوذ انگلیس قرارمیگرفت .

طولی نکشیدکه‌فتحعلی شاه نسبت به حاجی ابراهیم خان سوءظن پیدا کرد و

دستور داد تادرروزمعین، خود، برادران، فرزندان وکسان نزدیکش راکه‌هریك حاکم ایالتی بودند دستگیرسازند. حاجی‌را نابیناساختند وبقیه را هم بمجازاتهای‌گوناگون محکوم‌کردند. دراین زمان بهمان نسبت‌که غرب بسوی ترقی و تعالی پیش میرفت، ایران راه انحطاط رامی‌پیمود وجمود فکری وتوجه به‌ظواهرامور و محدودیت جهان بینی ورواج تعصب موجب‌آن بود که کشور روزبروز راه تدنی را بپیماید وشرح این وقایع را باید درکتب مربوطه بتفصیل مطالعه‌کرد.

علوم اسلامی

جنبش علمی دراسلام ، اززمان **هارون الرشید** بود که آثار یونانی و فارسی بزبان عربی درآمد . دراین نهضت بقول **ابن‌خلدون**، حاملان علم غالباً ازعجم بودند. ترجمه‌آثار فلسفی به عربی ، علما را با مشکل بزرگی روبرو ساخت و آنانرا برآن داشت تا بین علم ودین‌آشتی برقرار سازند.کوشش‌آنان این بودکه ظاهراحکام‌اسلامی را با روح علوم یونانی موافق سازند وهمین تلاش باعث توجه به علم کلام ، تفسیر ، حدیث ، ولغت گردید . درست است که حدیث برای احکام فقهی مورد توجه بود مع‌الوصف تمام این علوم‌با یکدیگرارتباط داشتند. ایرانیان سلسله جنبان دانش‌های اسلامی بشمار میرفتند؛ زیراآنان اهل بحث‌ونظر بودند وپیدایش افکار **قدریه ، مجبره، خوارج مشرق،معتزله وشیعه** را باید ناشی از مباحثات وتقریرات آنان دانست .

معتزله برای اثبات عقاید خود نیاز به منطق و فلسفه داشتند و مروج این علوم شدند . همینکه بین بنی‌امیه و بنی‌عباس اختلاف افتاد ، دانشمندان ایرانی فرصت یافتند که پرچم بحثهای علمی رابرضد اعراب برافرازند.ازطرف دیگرگروه زیادی از شخصیت‌های ایرانی بدستگاه خلافت راه یافتند و شیوه حکومت ساسانی را بخلفا عرضه داشتند وهمین امر باعث نفوذ علوم در دربار خاندان عباسی می‌گردید .

فلسفه ، منطق ، طب ، نجوم وکیمیا ازعلومی بود که مورد اقبال مسلمین قرار

گرفت وخدمات ذیقیمتی توسط دانشمندان اسلامی، مخصوصاً ایرانیان نسبت به توسعه این علوم صورت گرفت . در زمان خلافت مأمون، **خوارزمی** کتابی بنام**الجبروالمقابله** نوشت که حل معادلات درجه اول را بدو طریق که ما امروز جمع جبری جمل‌متشابه ونقل جمل ازیك طرف بطرف دیگر می‌نامیم انجام داد .

قبل ازآنکه بشرح حال دانشمندان بپردازیم توجه خوانندگان عزیز را به بحث مختصری پیرامون وضع و موقع علوم درآن ایام جلب مینمائیم :

حدیث

جنبش علمی درمکه ومدینه از زمان بنی‌امیه بوجودآمد وفقه وحدیث برپایه قرآن وروایاتی‌که از پیغمبر نقل میشد،تدریس میگردید . درمکه ، علما یکی از دیگری حدیث و فقه را اخذ میکردند . **نحوه نقل حدیث این بود که اصل‌حدیث را نزد راوی میخواندند وازاو میخواستند تا صحت وسقم آنرا تعیین کند .**

برخی ازمحدثین، این کاررا نکردند وباعث شدند که حدیثهای جعلی‌ومشکوك روایت شود .

درمدینه نیزمکاتبی وجود داشت که درمسجد فقه وحدیث تدریس میگردید . درمکه ومدینه ، اصحاب ازپیغمبرآنچه دیده وشنیده بودندنقل میکردند و تابعین‌هم بهمین نحو روایت را ادامه میدادند . درعراق نیز مراکز بزرگ علمی بوجودآمد . تفسیر وحدیث وفقه ولغت ونحو وصرف درآنجا تدریس میشد .

ترجمه کتب فلسفی وتدریس وتفهیم و شرح وتوضیح حکمت و بحث در طرق علم کلام وعلوم ریاضی وطب وموسیقی وسایرهنرها در عراق گسترش داشت .

درمصرنیز جنبش علمی وجود داشت . قرآن وحدیث وفقه و قرائت تدریس میشد درمدتی‌که‌خلفای‌فاطمی برآنجا مسلط بودند، مصر بهشت‌دانشمندان‌تلقی‌میگردید وکتابخانه‌های بزرگ آنجا درآن عهد زبانزد جهان اسلام بود .

یکی دیگرازمراکز علم ودانش اسلامی شام بود . درآنجا نیز حدیث و تفسیر وسایرعلوم اسلامی را تدریس میکردند .

درصدر اسلام بسیاری از اصحاب پیغمبردرشام بودند ودرآنجا اخبار واحادیث نقل میکردند، درشام **کعب الاحبار** ، اخبار یهودی، و **تمیم‌داری** اخبارمسیحی‌رامنتشر کرده بودند وهمین امرباعث شد که دراخبار وحدیث ، علماء با وسواس و دقت بیشتر کارکنند .

اصحاب پیغمبر اختلاف داشتندکه آیاجمع وحفظ احادیث بصلاح دین است‌یا نه. عمربن‌الخطاب مخالف با روایت حدیث بود و می گفت قرآن مانند کتب یهود با کلام پیغمبرمخلوط می‌شود و حال‌آنکه کلام خدا باید معلوم ومشخص باشد.

در زمان تابعین این اختلاف ازبین رفت وگروهی به جمع حدیث پرداختند . جمع حدیث بصورت وسیع از قرن دوم هجری آغازگردید واولین کسی که حدیث‌را درکتابی جمع‌آوری کرد گویا **ابن‌جریح** ،متوفی درسال ۱۵۰ هجری بود . اما ازکتب حدیث که درقرن دوم تألیف شده فقط کتاب **الموطا** باقی مانده و این کتاب برحسب شرایع واحکام فقه ترتیب داده شده است .

فقهای عراق که به **قیاس** عمل میکردند مورد انتقاد فقهای مکه ومدینه بودند و اینان حدیث را اگر چه راوی آن فرد بود برقیاس ترجیح میدادند . علت آنکه **ابو حنیفه قیاس را برگزید اینست‌که وی ایرانی و ساکن‌کوفه وآشنا با مسائل اجتماعی ایران بود. وی میدیدکه احکام قرآن واعمال پیمبر درحدود عرف و قوانین جزیرةالعرب میباشد ودرباره‌روابط بغرنج یك ملت پیشرفته‌ومتمدن نمیتوان‌ازقرآن‌وسنت دستوری یافت** لذا ابوحنیفه متوسل بقیاس میشد وفتوائی میداد که با روح اسلام یعنی قرآن و سنت مباینت نداشته باشد .

کتبی که بعد ازقرن دوم در حدیث تألیف شده غالباً بعلت اختلاف سلیقه بوده برخی ازمصنفین **حدیث‌منقطع** ویا **مرسل** ویا **بلاغ** را نمیپسندیدند وفقط احادیث**مسند**

را نقل میکردند «۱» .

موضوع دیگراین بود که حدیث را ازفقه جدا سازند بدینمعنی که در کتاب فقه درهر بابی احادیث موافق با موضوع آن نقل میشد. مثلادرباب طهارت هرحدیثی راکه راجع به طهارت بوددرآن جامیدادندولی درتألیف مسند احادیث را طبق‌راویان تنظیم مینمودند . مثلا هرچه **علی** یا**زبیر** ازپیغمبرنقل کرده بودنداعم از اینکه مربوط به نمازیازکوة یا طهارت باشد نقل میکردند . از قرن سوم کارنقادی درحدیث آغاز گردید وعلم تازه‌ای بنام (**علم الرجال**) وضع‌گردید وشرح احوال راویان موردتوجه قرارگرفت .

ازآنجاکه اساس‌حدیث راصحاح سته تشکیل میدهد دراینجا توضیحاتی درباره آن بارعایت توالی تاریخی بنظرخوانندگان میرسانیم .

۱- بخاری

محمدبن اسمعیل بن‌ابراهیم بن مغیرة بن بردزبه معروف به**بخاری** درسال ۱۹۴در بخارابدنیا آمد، نخستین‌کسی‌که ازاجدادش اسلام‌آورد **مغیره** بود. پدر بخاری نیز حدیث نقل میکرد وپس ازمرگ ثروت‌کافی برای پسربارث گذاشت .

مادرش اورابمکتب فرستاد واسمعیل درسن‌ده سالگی- بحفظ حدیث پرداخت . درشانزده سالگی کتب **ابن‌المبارک**و**وکیع** را آموخت .

علمای حدیث تاآنزمان بجمع احادیث شهرخود میپرداختند اما بخاری برای جمع‌آوری حدیث بمسافرت پرداخت واین رویه بعدازاو بین علما معمول‌گردید.

---

۱ - حدیث مسندآنست‌که روایت مسلسل ومتصل باشد تا پیغمبر .

حدیث مرسل‌آنست که یکی از راویان حدیث‌که باید مصاحب پیغمبر بوده و خود از پیمبرحدیث را شنیده باشد ساقط است.

حدیث منقطع نیز اینست‌که یکی از راویان گمنام ویا نام او فراموش شده باشد .

حدیث بلاغ حدیثی است‌که باکلمه (**بلغنی**) آغاز میشود .

بخاری پس‌ازاینکه احادیث شهرخودرا جمع‌کرد به بلخ وازآنجا به مروو ـ نیشابور وبغداد وبصره وکوفه ومکه ومدینه ومصرودمشق وقیساریه و عسقلان مسافرت کرد. زیرا **معتقدبودکه حدیث هرشهری رابابد ازاهالی همان شهرشنید**. پس از شانزده سال رنج و زحمت سرانجام در سال ۲۵۶ ببخارا بازگشت .

درزادگاه خویش به تنقیح احادیثی‌که جمع‌کرده بود پرداخت . **تا آن وقت علمای‌حدیث آنچه میشنیدندنقل میکردند ولی بخاری‌کوشید تاصحیح راازسقیم جداسازد. این نقادی‌کارآسانی نبود. زیرانتقاد میبایستی برتاریخ وعلم الرجال و قرآن‌احاطه داشته باشد تابتواند موفق شود .**

اسمعیل احادیث شهرهارا بایکدیگرمقایسه‌میکردودراین تحقیق مسلک‌راویان را اعم ازمعتزله یامرجئه یاشیعه یا سایرمسالك درنظرمیگرفت .

بخاری باقوه حافظه بسیار نیرومند خود و همچنین بمدد دانش وسیع در علم رجال توانست درمقصود خود موفق باشد .

بخاری کتابی نیزبنام **تمییزرجال** درعلم الرجال تألیف کرد .

روح بزرگ واخلاق پسندیده اواز خلال روایاتش بخوبی آشکاراست کما اینکه هیچگاه بکسی تهمت کذاب یاغیرقابل اعتماد نمیدهد؛ بلکه درباره کسانیکه روایاتشان را کذب یاجعل میدانست میگفت درباره اونظری هست یا میگفت نسبت با وسکوت اختیار شده . تندترین حمله اونسبت به جاعلین اینست که میگفت (حدیث اوانکارشده) .

بخاری احادیث خود رادرکتاب(جامع‌الصحیح) جمع‌آوری کرد. قصداواین‌بود که دراین کتاب فقط حدیث صحیح نقل‌کند.او ازبین دویست هزار حدیث بقول ابن حجرفقط۷۳۹۷ حدیث‌اختیارکرد . تعدادی ازاین احادیث نیزبقول اهل‌تتبع‌تکراری است . اماحدیث بریده نقل نکرده است .

بخاری برای حدیث خود شرایطی قائل شده وان اینستکه **دارای‌سند پیوسته باشد ، وراوی هم مسلمان وعادل وراستگو بوده متهم بخدعه وتدلیس نباشد . از عدالت**

وصدق عقل و محافظه‌کاری و احتیاط و هوش و اعتقاد صحیح برخوردار بوده از تو هم واشتباه وخطادورباشد .

بخاری ، علاوه براینکه محدث برجسته‌ای بشمارمیرفت‌فقیهی دانا بود. بهمین سبب کتاب خودرا برحسب ابواب فقه تدوین نموده .

تردیدی نیست که‌کتاب بخاری‌باهمه اعتبار ووزنش بعدها مورد انتقاد محدثین قرارگرفته وایراداتی برآن واردکرده‌اندکه همین امرخود باعث تعدد تألیف دراین موضوع بوده است .

۲- مسلم

مسلم‌بن‌حجاجازاعراب **قشیر**بودکه در**نیشابور** اقامت داشت. پس ازآنکه بحدیث روی آورد بعراق رفت وازآنجا نیزبه حجازومصروشام مسافرت‌نمود. وی ازشاگردان بخاری بودوچندین تألیف‌درحدیث داردکه‌معتبرترین آنهاکتاب (صحیح مسلم) است. مسلم درمقدمه‌کتاب خود مینویسد .

(احادیث را بسه قسمت تقسیم نموده‌ام .

اول‌آنچه راکه راویان موثق ومحقق‌نقل‌کرده‌اند ، دوم آنچه‌راکه‌گمنامان از طبقه متوسطه روایت کرده‌اند ، سوم آنچه را که متهمین و مردودین ازضعفا نقل‌کرده‌اند .)

کتاب‌مسلم ارکتب‌معتبر بشمارمیرود. بهمین‌جهت محققین‌آن دوکتاب رامقایسه میکنند ونتیجه میگیرند که‌کتاب صحیح مسلم بربخاری برتری دارد .

مواردی که صحیح مسلم را برکتاب بخاری مرجح میسازد ازاینقراراست .

کتاب مسلم دروطن مؤلف وباحضور مشایـخ روایت شده و حال آنکه بخاری حدیث را بریده وهرقسمتی را دریك‌باب فقهی واردکرده است .

مسلم حدیث را بدون مقدمات گوناگون باذکر راویان نقل‌کـرده ولی بخاری حدیث راتقسیم‌کرده وهربخشی را یك جاو راویان راهم فقط دریك قسمت نام‌میبرد .

عیب دیگری که بر بخاری نسبت به مسلم گرفته اند اینست که بخاری گاه نام وگاه کنیه او را ذکرمیکند واین برای خواننده اشکالی ایجاد میکند . ولی مسلم این رویه را ندارد . مسلم نیزدرفقه دست داشت وتعداد احادیثی راکه نقل کرده بالغ بر ۷۲۷۵ حدیث میشمارندولی حدیث غیرمکرر اوبیش ازچهار هزار فقره نیست .

احمد بن حنبل

احمدبن حنبل ازقبیله **شیبان** واهل مروبودکه دربغداد درسال **۱۶۴** متولدشد. اونیز بکوفه وبصره ومکه ومدینه وشام ویمن و جزیره مسافرت کرد و بجمع آوری حدیث پرداخت . ازآنجاکه با**شافعی** معاشربود، پیروان شافعی اورادارای‌مذهب‌شافعی میدانند ولی حنبل خود صاحب مکتبی جداگانه است .

احمد اظهار عقیده‌کردکه قرآن خلق شده وبهمین جهت دچارشکنجه وآزار شدیدشد وباوصف براین دست ازعقیده خود برنداشت.

وقتی**متوکل** بخلافت رسید خود بخلق قرآن معتقدشد وامام احمدراآزادکرد . وفات اوبسال ۲۴۱ دربغداد روی‌داد.

عده‌ای امام حنبل را فقط محدث میدانند نه فقیه **ولی‌فقه‌احمد مبتنی‌برحدیث بود.بدین معنی که‌اگر یك‌حدیث صحیح بدست میآورد آنرا مبنای فقه‌خود قرارمیداد . واگر برفتوی وحکم یکی ازیاران پیغمبرآگاه میشد بهمان ترتیب فتوی میداد وبطورکلی باحکامی که‌بقرآن وسنت نزدیك‌بودتوجه داشت.**

وی احادیث خودرا درکتاب**مسند**جمع آوری‌کرد. تعداد احادیث اوراچهل‌هزار گفته‌اندکه‌ده‌هزارآن تکراری است. اگرچه احادیث احمد بپایه بخاری ومسلم‌نمیرسد ولی شجاعت اخلاقی وروح نیرومند او مورد تأییدهمه محققین است.

احمد در زمان بنی عباس روایاتی در منقبت بنی امیه نقل و روایت کرده‌ودر فضایل علی نیز حدیث‌های زیادی دارد وبرخلاف بخاری و مسلم از بنی عباس نمی-هـراسید .

مسلم و بخاری در مناقب علی احادیث زیادی نقل کرده اند ولی درباره بنی امیه سکوت اختیار نموده اند.

باید دانست که محدثین طماع در زمان بنی امیه احادیث متعددی بنفع آنان جعل کرده بودند که غالباً همان احادیث را امام حنبل نقل کرده است.

یکی دیگر از علل جعل حدیث این بود که میان اهل حدیث و اهل رأی اختلاف وجود داشت و محدثین برای اثبات نظریات خود بجعل حدیث مبادرت میورزیدند.

نقادی حدیث دو نحو است. یکی انتقاد ناقل و جرح و تعدیل او و اندازه اعتمادی که بر اویان می توان داشت و دیگری انتقاد خود حدیث که آیا معقول و مقبول هست یا نه. همچنین توجه میکردند که آیا تمایلات سیاسی یا تعصب حزبی و مذهبی انگیزه پدید آمدن آن بوده است یا نه.

بهترین نوع انتقاد حدیث از طرف متکلمین صورت گرفته. برخی نیز معتقد بودند که نقل مفهوم حدیث کافیست و لزومی ندارد عین کلمات پیغمبر روایت شود. بهمین جهت سیبویه در نحو به حدیث بی اعتنا بود و قرآن را پایه و مایه کار خود قرار میداد.

بین محدثین و فقها و همچنین اهل حدیث و متکلمین، اختلاف نظر وجود داشت و این اختلاف به جدال و کشمکش رسید.

علمای پیرو منطق و عقل و قیاس، با محدثین و علمای قائل بحدیث به ستیزه بر خاستند و هریك نیز پیشوائی برای خود برگزیدند.

اهل حجاز پیرو **مالك** و اهل عراق طرفدار **ابوحنیفه** بودند. علمای کلام نیز با محدثین اختلاف داشتند و متکلمین، اهل حدیث را نادان و دروغگو دانستند. این اختلافات دامنه خودرا بمعتقدات مذهبی رسانید و خود باعث جعل حدیثهائی شد که هر دسته بنفع خود وضع می کرد.

فرق مختلف نظیر خوارج، مرجئه، قدریه، اشاعره، معتزله و غیره در جعل و روایت حدیث بیکار ننشسته بودند. **اختلافات طبقاتی نیز عاملی برای جعل حدیث محسوب میشد**

زیرآنکس که ثروتمندبود احادیثی درتفضل غنا بر فقر روایت مینمود وآنکس که تهیدست بشمار میرفت احادیثی مبنی بربرتری فقر برغنا میساخت وشایع میکرد.

اختلافی نیزکه بین‌متکلمین وجود داشت باعث سر در گمی و حیرت مسلمین میشد زیراآنان می‌گفتند اگرعقاید کلامی برپایه عقل ومنطق استواراست چرا اینهمه دچارتشتت آراء می‌باشند؟

درزمان خلفای عباسی هرخلیفه پیر وهرروشی بودهمان راتقویت می‌کرد وبقیه فرقه‌ها رابازور خاموش‌می‌ساخت، بهمین جهت معارف اسلامی‌درادوار بعدهم با تازگی اوایل ظهورخود مورد بحث وفحص علما قرار می‌گرفت.

اکنون که از امام حنبل بحث کردیم جایز است که مختصری پیرامون ائمه دیگر که مورد اقتدای اهل تسنن هستند گفتگو نمائیم تا مطلب برای خواننده روشن تر شود.

ابوحنیفه

ابوحنیفه نعمان بن‌ثابت‌بن زوطی ایرانی نژاد بود. ابوحنیفه درکوفه بدنیاامد وپدرش مملوك یکی از افراد قبیله **ربیعه** بود بنابراین خودابوحنیفه نیز منسوب بهمان قبیله است.

پیروان این امام نیز مانند سایرین، احادیثی‌درباره شأن ومقام او جعل‌کرده‌اند وحتی مدعی شده‌اندکه نام اودر تورات آمده!

تولد ابوحنیفه بسال ۸۰ هجری ومرگش بسال ۱۵۰ دربغداد اتفاق افتاد. بنابر این وی هفتاد سال‌زیسته است.

عمراو مصادف باوقایع تند وحوادث پرانقلاب وضد ونقیضی بودکه بنی‌امیه با بنی عباس درکشمکش بودند.

وی دربرانداختن بنی امیه‌سهمی داشت ولی خلافت راحق **محمدبن عبدالله‌بن-الحسین‌بن‌الحسن بن‌علی** علیه‌السلام میدانست. این **محمد** برضد **منصور** قیام کرد ولی‌موفق

نشد وابو حنیفه نیز بجرم طرفداری از اوتازیانه خورد. ابوحنیفه تجارب با ارزشی از محیط خود داشت. اواغتشاش، ظلم، قتل‌عام، کشتارهای حکام آزمند، نحوه‌تبلیغات‌بنی امیه وبنی عباس رادید. پنجاودوسال ازعمرش درزمان بنی امیه گذشت وطی‌این مدت شقاوتهای حجاج وخشونت وتعصب نژادی یزیدبن‌المهلب وعدالت عمربن عبدالعزیزرا مشاهده کرد. از اینرو وقتی حکومت از بنی امیه به عباسیان رسید باوجودیکه محمدبن عبدالله‌را لایق خلافت میدانست بازازاینکه‌ایرانیان یعنی‌همنژادانش امرحکومت را دردست دارند خوشدل بود.

ابوحنیفه درعلم‌کلام سرآمد عهدخویش شدآنگاه بحدیث‌وفقه‌روی آورد. خود دراین باره مینویسد:

(من مردی جدلی وقوی حجت بودم‌که نیروی خودرا صرف‌علم کلام ومباحثات آن میکردم. روزگاری‌را بدان حال بسر برده درکلام مباحثه و مجادله وحمله ودفاع میکردم. اهل بحث وجدال غالباً دربصره زیست می‌کردند. من‌هم‌چندبار بدان دیار رهسپار شده باآنان‌بحث وگفتگو میکردم. بیش ازبیست سفر بدان شهررفتم‌که‌درهر بار بیش ازیکسال درآن شهرستان اقامت میکزدم ودرهمان محل ومکان باخوارج، خصوصاً فرقه‌اباضیه وصفریه بحث وجدل مینمودم قبل از آن علم‌کلام رابهترین مایه علوم میدانستم‌ولی بعد دانستم‌که اگرآن‌علم خوب بودنیاکان نیك نهاد ماآنرامایه‌خودمیکردند بنابراین آنراترك‌گفته، بفقه پرداختم)

ابوحنیفه با مقام علمی‌که داشت تجارت میکرد و در بازار حجره‌ای داشت‌که درآن خز میفروخت. همین امراورابر معاملات و تجارت وداد وستد ووضع بازار وسود وزیان آگاه میساخت. برتمام امور معاملات‌مانند نقد ونسیه و غبن وصرافی واقف میگردید واین اطلاعات او را درفقه دانا تر میساخت.

بعلاوه اودر مدرسه‌کوفه فقه‌خواند و این مدرسه را بزرگانی‌نظیر علی‌بن ابی‌طالب

و عبدالله بن مسعود وشریح بن الحارث کندی ومسروق بن اجدع همدانی و اسود بن یزید نخعی و بزرگان دیگر پایه‌گذاری کردند که مقام علمیشان مورد تأیید عموم مسلمین بـود .

علی بن ابیطالب مجموعه‌ای از احکام و فتاوی بجای گذاشت که اهل‌عراق آنها را یك دستور دائمی ولازم‌الاجراء میدانستند.

ابن‌مسعود، فقیه، داناوموشکافی بود که عمر بن الخطاب تحت تأثیراوقرارمیگرفت.

ابوحنیفه وارث علم این‌دانشمندان فقه‌بود. استاد حقیقی اوحماد بن ابی‌سلیمان بود که درسال ۱۲۰ وفات یافت . ابوحنیفه هیجده سال نزد حماد درس خواند وچون حماد عازم بصره شد بجای او نشست وخود بتدریس و فتوی پرداخت واین کارسی‌سال طول‌کشید .

وی از نظر جسمانی نیز بلندقد، گندم‌گون و زیبا روی و معطر وپاکیزه وخوش لباس بود. وقتی از جائی عبور میکرد بوی عطر او باقی میماند و مردم درگذرگاهها ازبوی عطر او ویرا میشناختند .

ابو حنیفه ازطرف ابوجعفر منصور دعوت بقبول مسند قضاشد ولی این دعوت را نپذیرفت وبهمین علت بزندان افتاد ودر همان زندان جان سپرد.

محققین معتقدند‌که علت حبس او این بود که وی متمایل به تشیع وآل‌علی بوده وچون اورا با اعطای مقام نتوانستند بفریبند بزندانش انداختند .

رویه حنفی در فقه

ابوحنیفه در موضوع و احوال حدیث بسیار سختگیر بود . **وی درمکتبی‌درس خواند‌که یکی از مؤسسینش علی بود وعلی حدیث ازکسی قبول نمیکرد .**

ابوحنیفه حدیث پیغمبر را بشرطی میپذیرفت‌که جماعتی دیگر آنرا روایت کرده باشند. بنا براین دایره حدیث‌را تنگ‌کرده‌آنرا محدود به‌حدیث صحیح ومسلم مینمود. وی **بقیاس** و **رای** و **استحسان** عمل میکرد و هیچگاه قرآن و سنت را بدست

فراموشی نمیسپرد. وی میگوید(من در مسائل و احکام، اول بقرآن مراجعه میکنم ؛ اگر درکتاب خدا حکمی نباشد بسنت و رفتار پیغمبر عمل میکنیم بشرط آنکه خبر از طرف معتمدین و موثقین منتشر شده باشد ؛ و اگر در قرآن و سنت چیزی پیدا نشود باعمال و اقوال یاران مراجعه مینمایم و اگر هیچکدام نباشد باجتهاد خود عمل میکنم).

وی قدرت هوش و منطق سرشاری داشت و در باره‌اش گفته‌اند چنان در منطق نیرومند بودکه اگر میخواست ثابت‌کندکه پاره‌ای مس طلاست قادر بود.

بسیاری از فقها با او بجدال پرداختند ولی قیاسهای او جودت ذهنش را نشان می‌دهد .

حیله شرعی یکی‌ازخصوصیات فقه‌حنفی‌است‌که سایر مذاهب نیزآنرا قبول کردند

درهرحال ابوحنیفه بشدت مورد بغض اهل‌حدیث وعلما وفقهای‌حجاز بود وحتی احکام اورا برخلاف دین اسلام میشمردند ولی او با شجاعت وبی‌پروائی طبق روش مخصوص خود فتوی میداد وآتش جنگ بین عراق وحجاز را تندتر میکرد .

علمای مدینه میگفتند هیچکس مانند ابوحنیفه نسبت بخدا و پیغمبر جسور نبوده زیرا وی احادیثی‌راکه از قول پیغمبر روایت میکردند میگفت (هذیان)است.

باوگفتند پیغمبر فرمود، در بهره سواران چنین باید باشد که سوار یك قسمت واسب دو قسمت ببرد.ابوحنیفه‌گفت من‌هرگز بهره یك حیوان را بیش از انسان‌مؤمن قرار نمیدهم .

کتابی‌که از ابوحنیفه در دست است موسوم است به **فقه‌اکبر** که زوائدی نیز دارد .

مالك‌بن انس

مالك‌بن انس اصبحی از اهل مدینه‌بود. وی در سال ۹۳ بدنیا آمد و در سنه

۱۷۹ وفات یافت. در تمام مدت عمر خود ازمدینه خارج نشد. قرائت را از **نافع‌بن ابی‌نعیم** آموخت وحدیث را هم ازمشایخ مدینه شنید و روایت‌کرد وکتابی در حدیث تألیف نمودکه‌آنرا **(الموطاء)** نامید.

وقتی **محمد**بن عبدالله بن‌الحسن وبرادرش **ابراهیم** بر **منصور عباسی** قیام‌کردند **مالک فتوی دادکه طلاق باجبار واکراه صحیح نیست واز این‌حکم نتیجه میگرفت که‌بیعت برعباسیان باطل است زیرا ازروی اکراه و زور بوده است** واز محمدبن عبدالله طرفداری مینمود. **منصور مالک‌را از تدریس ممنوع کرد و اورا بجرم شیعیگری تازیانه زد ودستش‌را فلج ساخت و مالک در راه عقیده خودکتفش علیل شد.** ازاو پرسیدند قیام برضدخلافت صحیح است؟ اوجواب داد اگر قیام برمانند عمربن‌العزیز باشد باقیام‌کنندگان نباید جنگ‌کرد واگر برظالمین خروج‌کنند بگذارید خداوند دوگروه ظالم را بیکدیگر مشغول‌کند وانتقام ما را بکشد.

مکتب مدینه وارث علم **عمر، عثمان‌عبدالله‌بن‌عمر،عایشه، ابن‌عباس، زیدبن ثابت** و فقهای دیگر بود ومالك از مکتب بازماندگان این فقها علم‌آموخت.

مدینه ازحیث حدیث پرمایه ترازسایرجاها بود. مردم آنجا باچشم خود هرروز پیغمبررامیدیدندکه چگونه‌رفتار یاعبادت میکند وبنا براین‌زمینه برای پرمایه شدن حدیث‌فراهم‌میگردید.مع‌الوصف درهمانجانیز کسانیکه‌پیروقیاس بودند پیدامیشدند.

مدینه دور از تمدن بود و مردم زندگی ساده‌ای داشتند بنا براین باهمان احکام قرآن وسنت میتوانستند مسائل زندگی را حل کنند ولزو می‌نداشت‌کسی فتوی دهد.

مالك برای‌حدیث‌بشهرت‌عام عقیده نداشت ولی‌صحت سندراکاملا رعایت‌میکرد ودر این راه چنان دقیق‌بودکه میگفت من هفتادتن‌را دیده‌ام‌که درمسجد پیغمبر نشسته حدیث روایت میکردند. آنان چنان امین هستندکه حاضرم‌گنج به آنان بسپارم، ولی ازحدیثشان نقل نمی‌نمایم.

همچنین میگفت علم ازچهارکس آموخته نمیشود. یکی سفیه و نادان دیگری

هوسران وبدعت گذار سومی دروغگو ولوآنکه درحدیث پیغمبر کاذب نباشد چهارمی از پیشوای عابد وزاهد ولی کم هوش و ابله.

مالك عمل و رفتار و قانون اهل مدینه را قبول میکرد و هر حکمی که آنان داده بودند اساس احکام او محسوب میشد ؛ ومیگفت اگر اهل مدینه بریك عمل متفق شوند و پیشوایان هم باآنها موافقت کنند آن عمل در قبال قیاس حجت است و مقدم برقیاس ورای میباشد .

از مالك دوکتاب باقی مانده یکی **الموطا** ودیگری **المدونة** .

الموطاء عبارت ازکتابی است که هم مظهرحدیث و هم مظهرفقه است . حدیث را ازنودوپنج شخص از اهل‌مدینه روایت‌کرده وازآن عده شش تن غیرمدنی بودند. هرون‌الرشید از مالك پرسید چرا در کتاب تونامی ازعلی و ابن عباس نیامده ؟ پاسخ دادآنان درشهرما نبودند ومن‌کسی از پیروان آنها را ندیده‌ام . وی چهل سال در راه تدوین وتنقیح حدیث زحمت‌کشید .

در این کتاب، همچنین ابواب را برحسب فقه ترتیب داده . یعنی احادیث هر موضوع را در یك باب جمع‌آوری کرده و گاه معانی لغات را توضیح میدهد و عقیده خود را هم بعنوان تفسیر اضافه میکند .

کتاب المدونة مجموعه‌ای ازرساله‌ای مختلف بوده‌که عده مسائل‌آن بالغ‌برسی وشش هزارمسئله بود که **اسدبن الفرات نیشابوری** ساکن تونس‌آنها را جمع‌آوری‌کرد. عده‌ای ازفقهای مصروعراق روی این‌کتاب کارکردند وبهمین جهت تأثیراحکام و افکار عراقیان درآن معلوم است .

محمدبن ادریس شافعی

شافعی از قریش بودکه درسال ۱۵۰ در**غزه** یا **عسقلان** بدنیاآمد . دوساله بودکه پدرش درگذشت‌ومادرش اورا بمکه‌آورد. چون فقیر بود معلم اورا بشرطی پذیرفت‌که بجای مزد بجای خودش خلیفه باشد ودرس بگوید .

پس ازختم قرآن در مسجد هرحدیثی که میشنید حفظ میکرد وضمناً آنها را روی استخوان مینوشت وجمع میکرد .

ازمکه خارج شد و بملازمت قبیله **هذیل** درآمد تا لغت صحرا بیاموزد وبدین ترتیب از فصحای عرب شد .

شافعی بعد از آنکه ادب عرب راآموخت به فقه روی آورد و آنرا با حدیث یکجا خواند . پس ازحفظ کتاب الموطا بمدینه رفت ونزد مالك ، **الموطا** را روایت کرد وفقه را هم ازاوکسب نمود . پس از مرگ مالك به یمن رفت ودرآنجا بحکومت یکی از نواحی‌منصوب گردید؛ اما بعلت‌تشیع دچار محنت گردید، وی‌راگرفتارکرده بنزد خلیفه‌وقت، هرون‌الرشیدآوردند. او از خود دفاع کرد ومورد عفو قرار گرفت . چندباربین مکه وبغداد رفت‌وآمد کرد و درهرجا مدتی اقامت داشت آنگاه بمصر رفت ودرآنجا بسال ۲۰۴ درگذشت .

شافعی دربغداد فقه‌عراقی‌را از **محمدبن حسن**که ازیاران ابوحنیفه بودآموخت فقه مالك را هم فراگرفت وآنگاه آندو را مقایسه کرده درآنها تصرف نمود و فقه را روی قواعد و اصول منظم ومرتب کردکه موافق و مخالف او را تحسین نمودند .

شافعی را شخصی شیرین بیان، هوشمند و دارای حجت قوی توصیف‌کرده‌اند و مهارتش در استنباط مورد اعجاب بوده است .

چون تربیت وی‌هم بیابانی‌و هم‌شهری بود ، درفقه نیز همین رویه را در پیش گرفت یعنی **فقه حجازرا با فقه عراق،که اولی مظهر زندگی ساده بدوی و دومی نماینده زندگی شهری بود درهم‌آمیخته مکتب تازه‌ای تأسیس کرد .**

شافعی میگفت **اصل‌قران و سنت** است واگر چیزی درآن‌دو نباشد قیاس‌برآندو باید کرد .وی‌هم بعراقیان‌وهم به‌حجازیان‌حمله‌میکردو رویه‌خود راتوانست‌رواج دهد

شیعه

فیروزآبادی در **قاموس اللغة** شیعه را چنین معنی می کند :

وقدغلب هذاالاسم علی من یتولی علیاً واهل بیته حتی صاراسما لهم خاصاً .

یعنی «غالب شده است اسم شیعه برهرکس که علی وخاندانش را دوست بدارد تا آنکه **شیعه** اسم خاصی برای آنان شده است .»

عالم معروف ومحدث نامور تسنن **حافظ ابونعیم اصفهانی** ، که دانشمندان او را «تاج المحدثین» خوانده‌اند درکتاب (حلیة الاولیاء) از**ابن عباس** روایت مـی کند که چون آیه ۶ ازسوره **البینة** «۱» نازل شدرسول اکرم خطاب به علی فرمود :

«ای علی ، مراداز «مهترین اهل عالم» توئی وشیعیان تو. روزقیامت تووشیعیان تو بیائید ، در حالیکه خداوند ازشماراضی وشماهم ازخداوند خشنودید .»

نظیرهمین روایت راعلمای معروف اهل تسنن مانند ابوالمؤید موفق بن‌احمد خوارزمی ، حاکم ابوالقاسم عبیدالله بن‌عبداله الحسکانی، محمدبن یوسف‌گنجی شافعی، ابن جوزی ، محمدبن منذر وغیره نقل‌کرده‌اند کـه دلالت دارد پیغمبر لفظ شیعه را

۱ـ ترجمه آیه اینست :آنان که‌ایمان‌آورده‌اند ونیکوکارشدند بحقیقت (مهترین‌اهل عالم‌اند). پاداش‌آنان نزدخدا باغهای بهشت است که نهرها زیر درختانش جاریست ودر آن بهشت جاودان ازنعمتها برخوردارند وخداازآنها خشنود وآنها هم‌ازخدا خشنودند .

برای پیروان علی برگزیده است .

شیعه معتقد است همانطورکه پیغمبر آورنده احکام خدائی است علی وسایرائمه نگاه‌دارنده این‌احکام هستند.

در حدود سیصد نفراز علمای معروف اهل تسنن نیزواقعه غدیر خم را روایت می‌کنندکه پیغمبردرحضور هفتادهزارنفرفرمود «ای مردم! آیامن اولی بتصرف ازشما درنفسهای شما نیستم ؟» عرض کردند چرا . فرمود هرکس را من مولای اوهستم علی مولای اوست . پس‌ازآنکه خطبه طولانی تمام شد علی در خیمه‌ای بامرپیغمبر نشست وهمگی بااوبیعت کردند .

امام احمد حنبل نیزمینویسد رسول‌اکرم به‌علی فرمود «توبرادر ووصی وخلیفه واداکننده دین منی».

اما حوادث تاریخی طوری بود که پس از مـرگ پیغمبر ، قریش و انصار در **سقیفه‌بنی‌ساعده** جمع شدند تاجانشینی برای پیغمبر تعیین نمایند **وابوبکر** بعنوان خلیفه انتخاب شد. علی‌نسبت باین طرزانتخاب اعتراض‌کرد اماپس ازشش ماه‌خلافت‌ابوبکر را پذیرفت .

مسئله امامت تاکنون ازموارد مهمی است کـه دراسلام بین فـرق شیعه و سنی وجود دارد وچه بساخونریزیها که انگیزه‌آن همین مسئله بوده است . بطورکلی‌شیعه حدیث را جزازطرف امام قبول ندارد وبرای اثبات درستی این رویه به‌دلایل منطقی متوسل‌شدوازمنطق وفلسفه وحدیث وتفسیر کمک‌گرفت وچون مخالفین نیز ناچاربودند بهمین اسلحه دست یازند این‌اختلاف عقیده **درشرایط خاصی** باعث پیشرفت دانش‌بوده است .

تفسیر

تفسیر قرآن نیز یکی از علوم اسلامی است که دانشمندان روی آن زیاد کار کرده‌اند و در اینجا بحثی پیرامون پیدایش تفسیر و وضع و کیفیت آن در صدر اسلام مینمائیم تا معلوم شود علمای بعدی روی چه زمینه‌هائی کار کردند .

درصدر اسلام ، حدیث یگانه علم شریعت بود و تفسیر نیز قسمتی از حدیث بشمار میرفت زیراکسی که حدیث نقل میکرد تفسیر قرآن نیز ضمن آن میآورد .

پیغمبر ،قرآن راکم تفسیرمیکرد ؛ اما صحابه بتفسیر قرآن پرداختند . بیش از همه **علی** ع و **عبدالله‌بن مسعود** و **ابی‌بن کعب** در تفسیر تخصص داشتند . تفسیر این گروه یا از روی علم واجتهاد بود یا ازروی حدیث؛ یعنی شنیدن از پیغمبر. آنان شأن نزول آیات را هم شرح میدادند .

تابعین نیز آنچه را اصحاب گفته بودند روایت کردند . برخی از تابعین قرآن را خودشان تفسیرمیکردند .

بعداً مفسرین، علومی‌از یهودو نصاری آموخته، آنها را در تفسیرمورد استفاده قرار می‌دادند . مسلمین هیچ باکی نداشتند که کتابشان ازروی تورات وانجیل تفسیر شود . کارمفسرین بعدی این بود که احادیث تفسیر را جدا سازند ومرفوع را از موقوف تفکیک نمایند .

مفسرین هرشهر روایات شهر خود را مدون میساختند و بعدها بجمع آوری احادیث شهرهای دیگر درباره تفسیر توجه شد . باین ترتیب تفسیر ازحدیث جدا شده خودعلم مستقلی گردید .

مفسرین بردودسته بودند . جمعی متعصب وقائل بروایات اصحاب وبقاء بر تفسیر یاران و احادیث وارده بودند و دسته دیگر مطابق علم و اجتهاد تفسیر میکردند . چنانکه ماوردی میگوید (بعضی از متعصبین فقط بظاهرقرآن توجه دارند واز تفسیر آن مطابق اجتهاد و رأی وفکر خودداری میکنند) .

بنابراین همین دومکتب نیزدرایران وبین مفسرین شیرازوجود داشت وازآنجا که غالب مفسرین شیرازی عارف بودند طبق اجتهاد وفکر بتفسیر میپرداختند وحدیث را فقط برای ارائه دلیل بەمخالفان روایت مینمودند .

علم کلام

جمعی ازدانشمندانی که شرح حالشان دراین کتاب آمده در مباحث
کلامی تألیفاتی دارند که لازم دانست سخن کوتاهی درباره علم
کلام وتاریخ ومباحث آن قبلا باطلاع خوانندگان محترم برسد ودر
این فصل، ازکتاب علم کلام تألیف آقای سیداحمد صفائی ـ علم کلام
جدید تألیف علامه شبلی نعمانی وتاریخ فرق اسلامی تألیف محمد
نجمی زنجانی استفاده شده است .

کلام ، علم بقواعد ومسائلی است که نتیجه‌اش توانائی براثبات اصول دین با
دلیل وبرهان وتطبیق آنها باقواعد عقلی است .

محقق سبزواری درحاشیه منظومه میگوید (متصدیان شناسائی حقایق موجودات
طوائفی میباشند: گروهی تحقیق حقایق رامنحصر بفکر دانند وگروهی بریاضت وکشف.
دسته دوم عرفا وصوفیه میباشند . دسته اول **یامقیدند که موافق باشرع باشدوایشان متکلمین
اسلامی‌هستند؛ یابموافقت انبیا وشرایع مقید نیستند، وایشان فلاسفه مشاء میباشند؛ودسته‌ای
که جمع بین ریاضت وبرهان کرده‌اند حکمای اشراقند)**

در اثبات مسائل کلامی ، **ازمبانی عقلی وبدیهیات اولیه ومقیاسهائی که منطق نظری
آنهاراوسیله سنجش صحت وسقم فکروتمیزخطاازصواب** معرفی کرده استفاده میشود .

تاریخ علم کلام

تدوین علم کلام ازقرن دوم هجری ، زمان حکومت خلفای‌عباسی عملی شد.اول کسی که دراین فن کتاب نوشته **ابوالهذیل عـلاف** است .

دراین دوره وقتیکه ذخایرعلمی یـونان وایـران بزبـان عربی ترجمه شد و **ابن مقفع** ودیگران اززبان‌های فارسی‌ویونانی‌وسریانی‌وهندی وحرانی کتابهای مانی و ابن دیصان ومرقیون راترجمه‌کردند، ابن ابی‌العوجاءـ حمادعجرد ـ یحیی بن‌زیاد ـ مطیع بن‌ایاس نیزدرتایید آن کتابهائی نـوشتند . درنتیجه درمیان مسلمین ، زندقـه و الحاد منتشرشد واسلام مواجه باخطری‌بزرگ‌گردید. پارسیـعیسوی ـ یهودی وزنادقه (دیصانیهـمانویهـ مرقیونیه ومزدکیه)ازهرطرف برخاسته آسیبی راکه ازآغازفتوحات اسلام دیده بودند بانیش قلم‌جبران‌نموده انتقام بکشند .

اینان درعقاید ومسائل مذهبی چنان بآزادی بنای‌انتقاد را گذاشتندکه اعتقاد مسلمانان ضعیف العقیده متزلزل شد . حکومت عباسیان هم‌تحت تأثیروزرای دانشمند ایرانی صلاح درآن دیدند که جواب‌قلم‌را باشمشیر ندهند ، لذا علمای اسلام بتحصیل فلسفه همت‌گماشتند وباحربه علم بجنگ مخالفین رفتند . اولین کتاب کـه بتشویق خلفای عباسی انتشاریافت همین‌کتاب ابوالهذیل است‌که بامر**مهدی عباسی** تصنیف‌شد.

مهدی درسال ۱۵۸ برتخت خلافت نشست و بدانشمندان اسلام امرکرد که در پاسخ اعتراضات مخالفین دین، کتابی بنویسند .

رسالات وجزوات ابوالهذیل‌اکنون دردست نیست ولی مناظراتی‌که با مجوسان وملاحده‌داشته،جسته‌جسته‌درکتاب**ابن خلکان ـ دررو‌غررـ** شرح **ملل ونحل**مذکورمیباشد.

یکی دیگرازبزرگترین علمای‌کلام، **هشام بن الحکم** شاگردامام جعفرصادق‌بود که در دربار هـرون الـرشید رئیس متکلمین محسوب میشدوابوالهذیل باستادی او اعتراف داشته .

علاقه عده‌ای ازخلفای عباسی مانند مهدی ، مامون وواثق بعلم‌کلام وقدردانی

های برامکه وسایر وزرا وامرا ، این علم را رونق وتوسعه بخشید .

دربین خلفای عباسی ، هرون‌الرشید آزادی عقیده وبیان را ازبین برد وعلم کلام نیزمتزلزل گردید وحتی علمای این فن تحت تعقیب قرار گرفتند و مقررشد که در این علم چیزی نوشته نشود. ولی این دوران طولانی نبود؛ زیرا مهاراجه هند، نامه‌ای به هرون نوشت ویادآور شدکه مسلمین،دین خودرا باشمشیرانتشارداده‌اند . اگراسلام‌را بادلیل و برهان میتوان اثبات کرد عالمی را بفرستید ؛ چنانچه توانست مراقانع سازد اسلام راقبول خواهم‌کرد. هرون‌فقیهی‌رابآن دیاراعزام داشت. یکنفراز درباریان راجه برای مناظره باآن فقیه تعیین شد . اوازفقیه پرسیدکه خدای شماقادراست یا نه؟ فقیه‌گفت آری . اوگفت آیا مثل خودرا میتواند خلقت‌کند یانه ؟ چنانچه نتواند ، پس قدرت اومحدودخواهد بود . فقیه عاجزماند وگفت اینگونه مباحث مربوط بعلم کلام است ومآنرا بدمیدانیم . راجه به هرون نوشت (آنچه من‌بشمانوشته بودم‌مبتنی برحدس وگمان بود ولی اینك مشهود وعیان‌گردیده‌است .)

هرون حکم باحضار متکلمین کرد . علمای کلام در دربار جمع شدند و مسئله مزبوردرمحضر آنان مطرح شد . درمیان آنان جوان نوآموزی این شبهه راحل‌کرد و گفت اینگونه سؤال نظیراینست که یکی بگویدخداقادر براین‌هست‌که خودرا عاجز یا جاهل گرداند ؟ حل‌این شبهه این‌است‌که درناحیه قدرت خدا نقص وقصوری‌نیست ولی ازاین قدرت فقط ممکنات استفاده میکنند وبچیزی‌که ممتنع ومحال است قدرت تعلق نمیگیرد ؛ چه ممتنع ومحال لیاقت پوشیدن خلعت هستی راندارد. هرون مقرر کردکه همان‌جوان‌برای مناظره فرستاده شودولی‌متکلمین‌صلاح دیدندکه **معمربن عباد** این‌مأموریت‌راانجام دهد. بدین ترتیب هرون نیزمجبورشدکه متکلمین راتشویق نماید.

علم‌کلام هرروزرونق می‌یافت ودرقرن چهارم باوج‌کمال خودرسید ولی از قرن پنجم سیرنزولی وانحطاط راآغازکرد ؛ زیرا دراین هنگام ترکان بردنیای اسلام و دربارخلیفه مسلط‌شدندوامورمذهبی‌رابدست فقهاسپردندوآزادی فکر بکلی ازبین‌رفت.

وجه تسمیه علم کلام

وجه تسمیه علم کلام آنست که اول مسئله‌ای که مورد بحث شد کلام خدا بود که درحدوث وقدم آن بین دانشمندان دینی اختلاف شد . جمعی میگفتند **کلام خدا قدیم است وکلام یکی ازصفات خداست وچون خداوند قدیم است ممکن نیست متصف بحادث شود** . وعده‌ای نیز میگفتندکه کلام خدا **حادث** است .

متکلمین مقاصد علم کلام را درکتب خود شش قسمت تقسیم کرده‌اند :

۱- امورعامه یعنی معانی وصفات کلیه‌ای که عارض بروجود بماهو وجود است بدون تخصص بخصوصیت ریاضیت ویاطبیعیت مانند بحث ازعلیت ومعلولیت وحدوث و قدم بخلاف بحث ازحرکت وسکون یاحرارت ونورکه اختصاص بجسم طبیعی دارد .

۲- مباحث جوهروعرض

۳- اثبات صانع وصفات ثبوتیه وسلبیه‌اش

۴- بحث نبوت

۵- بحث امامت

۶- بحث معاد

قرائت و قراء

قراء جمع **قاری** است که بعربی یعنی خواننده ومخصوصاً قرائت کننده قرآن را میگفتند .

علم‌قرائت قرآن،قدیمی‌ترین علوم شرعی است. درصدراسلام چون مردم‌بیسواد بودند برای کسانیکه برقرائت قرآن توانائی داشتند اهمیت زیادی قائل بودند پس از آنکه قرآن در تمام ممالك اسلامی انتشار یافت اهمیت قراء بیشتر گردید ؛ زیرا براثراختلافاتی‌که درنحوه قرائت پدیدآمد،کسانی‌که برقرائت صحیح قادرمیبودندمحل اعتقاد واحترام عمومی واقع میشدند .

بین خبرگان قرائت قرآن ، هفت‌نفر بسیار معروف شدندکه پس ازآنان‌مسلمین وقراء معروف ازرویه این هفت نفرپیروی می‌نمودند .

این هفت نفر را **قراء سبعه** میگفتند. وبرخی از اهل‌فن‌قرائت**خلف‌بن هشام بزاز** را هم علاوه برقرائت سبعه ، از قرائت مشهور و مورد اعتماد میشمردند و ارباب این قرآآت را **قراء ثمانیه** مینامیدند . برخی دیگر قرائت **یعقوب بصری** و **ابوجعفر یزیدبن قعقاع** را نیز ازقرآآت معتمد دانسته واصحاب آنرا **قراء عشره** میگفتند .

هریك از این قرآآت مشهور ، دو یا چند راوی داردکه آنرا ازصاحبش‌روایت مینماید و برای اینکه شبهه‌ای در دل اهل ایمان پیدا نشود حدیثی از ائمه شیعه‌نقل

می‌نمایند که گفته‌اند(اقرؤا کما یقرءالناس) یعنی قرآن را همانطورکه مردم می‌خوانند بخوانید ؛ و قراآت مشهور هم همان هفت قرائت بوده که مردم میتوانستند بآنها اعتماد کنند .

علت اختلاف قراء

علت اختلاف قراء این است که قرآن بدون اعراب انتشار یافت و بعلت‌تشابه رسم‌الخط ، بعضی از حروف با حروف دیگر اشتباه شد . اختلاف سلیقه نویسندگان وکتاب نیز بیشترباعث اشتباه میگردید .

علت اینکه میگویند باید از قراء نه‌گانه پیروی کرد اینست که آنان قرائت خود را با چند واسطه بحضرت محمد منتسب میداشتند . این قراء نیز با وجودیکه درسایر علوم شرعی تبحرداشتند؛ تمام وقت خود را صرف مطالعه دقیق درباره قرائت میکردند . علاوه براین، قراءسبعه، یا نه‌گانه، یا ده‌گانه، افراددیگری نیز بودند که‌در این علم مهارت یافتند وحتی پاره‌ای ازآنان قرائات نادر وعجیبی احداث کرده‌اندکه ابن‌الندیم درکتاب الفهرست خود آنان را **قراء شواذ** وقرائتشان را **شاذ** نامیده . قراء شواذ روزبروز زیادترمی‌شدند ؛ ولی خلفا از ترس بروز اختلاف بجلوگیری پرداختند واین خود زمینه‌ای برای مخالفت با خلفای عباسی میشد .

حسن بصری ،صوفی معروف که علناً از دستگاه خلافت انتقاد می‌کرد ، خود دارای قرائتی بود که آنرا شاذ نامیدند و امروز معلوم نیست نظر او چه بوده است .

اینك بذکرقراء سبعه که معروفند میپردازیم .

قراء سبعه

قراء سبعه هفت‌تن از اکابرقراء قرآن مجید میباشند که اصول قرائتشان از مد وتشدید و وقف و وصل وادغام وغیره مورد قبول است . آنانرا **دور سبعه** و یا **مشایخ‌سبعه** نیز می‌گویند :

اولین آنان **حمزة‌بن‌حبیب** کوفی است که مکنی **بابوعماره کوفی تمیمی** و برده تمیمیان بود. تولدش درسال ۸۰ است. صحابه را درك کرده، وقرائت را از روی مقابله قرآن از اعمش وامام جعفرصادق وابو اسحاق بن ابولیلی آموخت. ابراهیم بن ادهم وسفیان ثوری و شریك‌بن عبدالله قرائت را از وی روایت کرده‌اند. پس ازعاصم و اعمش، اوپیشوای مردم درقرائت قرآن گردید و درنزد همه مردم پیشوا وحجت و موثق وثابت قدم وراضی برضای خدا وقائم بقرآن وبصیر درفرائض بود. عربی‌وحدیث را میدانست وعابد و زاهد و خاشع و پاکدل بود. ازعراق، روغن بحلوان می‌برد و ازحلوان پنیرونارگیل بکوفه برده میفروخت وامرار معاش می‌نمود. سفیان ثوری در باره‌اوگفته‌است: حمزه مافوق همه‌مردم‌درقرآن وعمل‌بواجبات بود.افراط درمدوهمزه را نهی میکرد. کتاب **قرائت حمزه** و همچنین **الفرائض** ازآثار اوست. وفاتش بسال ۱۵۶ اتفاق افتاد.

راویان اوعبارت بودند ازخالدبن یزید ـ عایدبن ابوعاید ـ کسائی ـ حسن‌بن عطیه ـ عبدالله‌بن موسی‌عیسی.

دوم **زبان‌بن علاء بصری** است. یونس وسایر مشایخ بصره که در طبقه چهار از قراء میباشند قرائت را از اوآموخته‌اند. کتبی‌که درباره قرائت ابوعمرزبان‌بن علاء نوشته‌شده عبارتند ازکتاب قرائت ابی عمرو، بقلم احمدبن زید حلوانی؛ کتاب قرائت ابوعمروبن علاء، بقلم ابوذهل. کتاب قرائت ابی‌عمرو بروایت یزیدی.

سوم **عاصم بن ابی النجود بهدله** کوفی، ازموالی بنی جذیمة‌بن مالك‌بن نصرکه اصول قرائت را از **زرین حبیش** وابوعبدالرحمن سلمی وسعدبن ایاس شیبانی گرفته. ابوعبدالرحمن هم از علی‌بن ابیطالب اخذ کرده بود.

اهل فن عاصم را معتبرترین قراء سبعه‌میدانند که در استنباط واستخراج‌نکات دقیق قرآن بردیگران پیشی داشته ورسم چنین بوده است که قرآن را با قرائت‌عاصم بخط سیاه مینوشته‌اندوسایرقرا‌آت را با ذکرنام قراء باخط قرمزدرحواشی میاورده‌اند

علامه حلی از طرفداران جدی قرائت عاصم است. وی شیعه بوده وعلمای شیعه باو اعتماد زیاد دارند . وفات عاصم بسال ۱۲۹ اتفاق افتاد .

چهارم **عبدالله بن عامر یحصبی شامی** دمشقی مکنی به **ابوعمران** از طبقه اولی تابعین بوده؛ وقرائت خود را ازعثمان بن عفان وفضالة بن عبید ومغیرة بن ابی شهاب مخزمی وبرخی دیگر ازصحابه روایت کرده ویا ازعثمان نیز بواسطه همین مغیره روایت نموده وهشام بن عمار وعبدالله بن ذکوان وسعید بن عبدالعزیز ویحیی بن حارث نیز راویان قرائت اوهستند . وفات عبدالله درسال ۱۱۸ در دمشق روی داد .

پنجم **عبدالله بن کثیر** معروف به **ابن کثیر** است. کنیه‌اش **ابوسعید** وبقولی ابوبکر بود . از قاریان طبقه دوم مکه است . وی برده (عمرو بن علقمه کنانی) بود . چون عطاری میکرد واهل حجاز عطار را دارانی میگویند باو دارانی نیز میگفتند .

اجدادش از ایرانیانی بود که کسری برای راندن حبشیان ازیمن با کشتیهای زیاد بدانجا فرستاد . وفاتش در سال ۱۲۰ در مکه اتفاق افتاد و همانجا بخاك سپرده شد . راویان ابن کثیر عبارت بودند از اسماعیل بن عبدالله بن قسطنطین ، برده میسره که او نیز برده عاص بن هشام بود .

ششم **علی بن حمزه** نحوی معروف به **کسائی** است ـ حمزه پسر **عبدالله بن فیروز فارسی** بود . وی در کوفه زاده شد و در بغداد سکنی داشت. ادیبی لغوی ، نحوی ، قاری و از مشاهیر و اساتید نحو ، لغت و قرائت و علوم ادبی و یکی از قـراء سبعه بوده است .

نحو را ازمعاذهراء و یونس نحوی و خلیل بن احمد عروضی آموخت . فراء و ابوعبید قاسم بن سلام، وجمعی دیگر ازافاضل ازشاگردان اوبودند. به فراء گفتندخودت تالی کسائی هستی چرا به مجلس درس او میروی ؟ جواب داد من مانند مرغی هستم که از دریای علم اوقطره قطره آب مینوشم . امام شافعی نیز درباره او گفته : هرکس که بخواهد درنحو متبحر شود باید ازکسائی بیاموزد .

کسائی قرائت را نیزازحمزةبن حبیب زیات واعمش وعبدالرحمن بن ابی لیلی اخذکرد ودرهرجاکه قرائتش مخالف قرائت حمزه است موافق ابن ابی لیلی‌استکه با قرائت علی بن ابیطالب مطابق است .

کسائی در قرائت استاد و مرجع استفاده دانشمندان این فن بود . بهنگام گفتن درس برکرسی مینشست وتلاوت قرآن میکرد و حاضرین قرآآت او را با تمام مزایای فصل و وصل ومد وتشدید وغیره ضبط میکردند .

(حفص) و (دوری) دونفراز راویان قرآآت او هستند وجمعی‌دیگرنیزقرآآت‌او را روایت میکردند .

کسائی‌معلم هرون‌الرشید بود وپس ازآنکه هرون بخلافت‌رسید استاد دوپسرش امین ومأمون شد ودراین هنگام بود که باسیبویه درباره نحو محاوره کرد و اختلاف آنان به اعراب بادیه ارجاع شد و سیبویه معتقد شد که اعراب بدوی را از حشمت کسائی ترسانیده‌اند؛ و از اینکه در علم دسیسه چینی میشود چنان غمگین شد که وفات یافت .

وفات کسائی نیزدرسال ۱۷۹ اتفاق افتاد ودرقریه **زنبوریه** ری مدفون شد.زیرا وی باتفاق هرون بطوس میرفت وهرون گفت علوم عربی را در ری دفن کردیم .

کسائی صاحب دوازده تألیف درنحو وقرائت وادبیات عرب است . ولی‌از شعر بحدی بیگانه بودکه یك ضرب‌المثل عرب درباره کسانیکه از شعر بی بهره‌اندمیگوید **فلان اجهل بالشعرمن الکسائی !**

هفتم **نافع‌بن‌عبدالرحمن بن ابی‌نعیم تابعی** اصفهانی است که در مدینه سکنی داشت . درفن قرائت امام‌اهل‌مدینه بود وبدرأی وقرائت اواعتماد داشتند . (عثمان‌بن سعیدورش)و(عیسی بن‌مینا ورقالون) راویان قرائت او بودند وی قرائت خودرا ازیزید

بن قعقاع قاری وابومیمونه آزادکرده(ام سلمه) زوجه پیغمبر و همچنین از ابوهریره روایت مینماید[1].

ابوموسی عیسی بن‌لینا بن وردان بن‌عبدالله رزقی برده (بنی زهره) ملقب به قالون ، ازقاریان مدینه وازنحویان بود. ویرابدان جهت قالون گفتند که قرآن‌را بسیارخوب‌قرائت میکرد ؛ زیراقالون بزبان رومی یعنی بسیارخوب . درباره مهارت او گفته اندباوجودیکه کربود اشتباهات وغلط خواننده قرآن رااز‌حرکت لبانش درك میکرد .

عثمان‌بن سعید ورش ؛ ازقبطیان مصروسرآمد قاریان و خوانندگان قرآن بود در حسن اداء وتجوید برمعاصرینش پیشی داشت . درزمان خویش‌برقاریان مصرریاست میکرد. نزد نافع رفت وچند مرتبه قرآن را با اومقابله‌کرد . وفاتش درسال یکصدونودوهفت بود ودرآن تاریخ هشتادوهفت سال داشت .

علوم عقلی و نقلی

مترجمین ایرانی وسریانی وهندی وحرانی ،کتب عملی یونانی رابزبان عربی ترجمه‌کردند ومنابع‌عظمیی‌ازعلوم دراختیار مسلمین قراردادند. مسلمانان چنان‌شیفته بزرگان دانش یونان شدندکه فقط به‌نوشتن شرح وحاشیه برآثارآنان اکتفا می‌کردند ودرصحت وسقم‌نظریات آنان چندان تفحصی نمی‌نمودند. مثلاً باوجودیکه **ارسطرخس** یونانی ، درقرن سوم قبل ازمیلاد حرکت وضعی وانتقالی زمین رابیان‌کرد ، مسلمین، چنان شیفتد **بطلمیوس** بودندکه ابداً توجهی به نظریه حرکت زمین نکردند. همچنین درباره نظریات **ارشمیدس** کاملاً غفلت‌کردندوشایدآنهارادورازدایره‌فهم‌خودمی‌دانستند.

دررشته پزشکی نیزآثار **جالنیوس وبقراط** را وحی‌منزل تلقی می‌کردند وتنها به شرح پیرامون گفته‌های‌آنان‌همت می‌گماشتند.ابن‌سیناوزکریای رازی ازحدودنظریه‌ـ های این‌استادان تجاوزکردند ونظریات نوینی ابرازداشتنداما **منع مذهبی دربارشکافتن بدن انسان بدانان اجازه‌نمیدادکه آزمایش های علمی را توسعه دهند .**

توجه علما به‌علم‌کلام آنانرا برآن داشت تابه‌فلسفه ومنطق نیزتوجه نمایند . اساس فلسفه نیزهمان مکتب‌های مهم یونانی بود . درفلسفه نیزمحمدبن‌زکریارازی و ابوعلی‌سینا وغزالی نسبت به ارسطو اعتراضاتی وارد آوردند . **معتزله** نیزبرای اثبات نظریات خویش به‌منطق وفلسفه روی آوردند وباعث رواج بحث وجدل می‌شدند .

فرقه اسمعیلیه هم‌ازاواخر قرن سوم تاقرن پنجم بترویج فلسفه ومنطق پرداختند . اسمعیلیه مجالس بحث ومناظره تشکیل میدادند تاپیروان خودرا با اصول تبلیغ مؤثر آشنا سازند . توجه‌این فرقه به‌باطن احکام وآیات و توسل به‌تفسیر وتأویل عقلی و فلسفی درتفسیراحادیث وآیات مستلزم غوردرفلسفه بود .

اما ازاوائل **قرن پنجم** علوم اسلامی روبانحطاط رفت **زیراتوجه متعصبین به فقه وحدیث توأم بامخالفت بااهل نظربود** . معتزله‌تحت‌فشارقرارگرفتند وبناچار به‌سلاطین بویه وآل سامان پناه آوردند .

باظهور فرقه اشاعره، ریاضیون ، فلاسفه ، متکلمین معتزله و بطورکلی اصحاب نظرمتهم به‌کفرو زندقه شدند. نتیجه‌این شدکه‌دایره‌عقل محدودگردد وروایت وحدیث متداول شود ونقل رابرعقل ترجیح دهند وتقلید جای اجتهاد را بگیرد . از اینرو در این‌دوران علما بدنبال‌آن میرفتندکه حدیث وروایت حفظ‌کنند وبتحصیل فقه ونصوص دینی ولغوی بپردازند تامورد قبول جامعه ودستگاههای حکومتی باشند .

تسلط ترکان‌برسرزمین ایران باعث اختناق وتعصب بیشترشد . محمود سبکتکین دیالمه را بعلت‌آنکه به‌معتزله پناه داده‌بودند کافروزندیق میشمرد .

درقرن پنجم ، درمدارس تدریس علوم عقلی ممنوع شدوچون علوم نقلی باعث دلزدگی می‌شد، تصوف مورد استقبال قرارگرفت . امااین رشته هم موجب محکومیت بیشتر علوم عقلی ، بخصوص فلسفه و منطق گردید . سنائی به شدت به فلسفه حمله می‌کند ومی‌گوید :

تاکی‌ازکاهل‌نمازی‌ای‌حکیم زشت خوی؟ همچودونان **اعتقاد اهل یونان** داشتن ؟

عقل نبود **فلسفه خواندن** ز بهر کاملی عقل‌چبودجان‌نبی‌خواه‌ونبی‌خوان‌داشتن.

دراین ایام دم‌ازدین زدن باحمله به‌علوم عقلی ملازمه داشت وکسانی که‌بدنبال دانش‌های نظری‌می‌رفتندزندیق خوانده میشدند وچه بساکه به‌آزارومصیبت‌گرفتارمی‌گردیدندکاربجائی‌کشیدکه **فلسفه راپایه حمق دانستند واهل کلام نیزبعلت آشنائی بافلسفه**

ملحد خوانده شدند. ابراهیم‌بن‌سیارنظام که از معتزله بوده چون اعتقاد داشت رنگها و طعم ها وبوها وصوتها درزمره اجسامند رافضی خوانده شد.

درباره علم کلام، نظرشافعی این بود که اگربنده‌ای بهمه منهیات خداوند غیر از شرك دچار شود بهتر ازآنست که‌درعلم کلام نظر کند. واگرشنیدی که‌کسی بگویداسم مسمی وغیرمسمی است، شهادت ده‌که ازاهل کلام است ودینی ندارد؛ وحکم من درباره علمای کلام اینست که‌آنانرا باتازیانه بزنند ودرمیان عشایروقبایل بگردانند وبگویند این سزای کسی است که‌کتاب وسنت را رها کردوبکلام روآورد!

عناد اهل سنت باعلوم عقلی بجائی رسیدکه حتی وزیر دانشمندی چون صاحب بن‌عباد هرکس‌راکه هندسه میدانست احمق میخواند!

از اواخرقرن‌سوم، نجوم نیزدر زمره‌علوم ممنوعه شناخته شد وابومحمدحسن بن موسی نوبختی،ازمتکلمین شیعه‌همین‌دروقت‌کتابی درردمنجمین نوشت‌وفخرالدین‌رازی می‌گفت معرفت علم سموات از راه‌اخبار‌بهترمیسراست‌تاازطریق علم‌فلك. بهمین جهت است‌که می‌بینیم دایره علم محدود به‌علوم نقلی میشودودانشمندان ازشیراز به حجازو عراق وشام ومصرمیرفته‌اند تاحدیث رافراگیرند ودر مدارس شیراز نیزدرادوار معینی، همین علوم باضافه ادبیات تدریس می‌گردید. هجوم قبایل‌مغول‌وتاتاروجنگهای مداوم بعدی نیزطبعاً علم رادرهمین مدارمحدود ساخت و تنها برخی از نوابغ مانند ستاره‌ای درآسمان دانش درخشیده وخاموش‌شده‌اند.

از زهد تا عرفان

از زمان پیغمبر تا قبل‌ازحکومت امویان، یك مساوات نسبی بین مسلمانان وجود داشت . اگرچه برخی‌ازسرداران بعلت استفاده ازغنائم جنگی، ثروتهای هنگفتی‌پیدا کردند ولی برتری حقوق اجتماعی توانگران برافراد عادی چندان چشمگیر نبود .

مثلا در زمان خلافت عمربن‌الخطاب ، سعدبن ابی‌وقاص مأمورفتح ایران شد. وی پس ازپیروزی، بدستور خلیفه بلشکریان امر کرد تا دربرابر کوفه خانه‌هائی ازنی‌و بوریا برای خود بسازند . به‌عمرخبر رسیدکه سعد،سردارسپاه عرب، دور ازخانه‌های بوریائی سپاهیان خانه‌ای برای خود ساخته است که در دارد وشبها در آن خانـه را می‌بندد.واضافه کردند که سعد، بعلت ضعف اعصاب نمیتواند درجوار ازدحام‌لشکریان زندگی کند .

عمرپیکی را مأمور کردکه برود و درخانه سعد را بسوزاند . زیـرا بنظر او انتخاب خانه‌ای دور از ازدحام ازنظر بیماری ضعف اعصاب اشکالی نداشت ؛ ولی‌خانه حاکم نباید درو پیکرداشته باشد تا متظلمین قادرباشند هروقت بخواهند بتظلم‌بیایند. پیك خلیفه مأموریت خود را بانجام‌رسانید وسعد هم اعتراضی‌نکرد که چرا درخانه اورا آتش زده‌اند .

مثال دیگر وساطتی است که از مروان ملقب به طریداً رسول‌الله شد . مروان

را رسول خدا بخارج از مدینه تبعید کـرده بود . جمعی از بزرگان قـریش از عمر خواستند تا بدوران تبعید اوخاتمه دهد . عمراورا چهل فرسنگ دورتراز تبعیدگاهش یعنی به یمن فرستاد وگفت **هیچکس نباید از راه تشبث وشفاعت از دادن کفاره اعمال خود بگریزد .**

در زمان حکومت امویان،طبقات ممتازدرجامعه مشخص شدند وافراد ثروتمند وبا حشمت بردیگران سروری میکردند . در برابر طبقه ثروتمند، عده‌ای پیدا شدند که زهد وتقوی وپاکدامنی وبی‌اعتنائی باموال دنیا را پیشه خود ساختند و حتی علناً ازبنی‌امیه انتقاد میکردند. هرچه طبقه ثروتمندتسلط بیشتری براجتماع پیدا میکرد زهاد وعباد نیز وضع مشخص‌تری میافتند .

زهد و عبادت این افراد را به غور وتفکردرآیات قرآنی وامیداشت . چون قرآن برای گناهکاران عذاب الیم پیش بینی میکند ، زهاد از ترس آنکه مبادا ندانسته مرتکب گناه شوند ازکار دنیاکناره‌گیری میکردند .

ستمگریهای بنی‌امیه وبیرسمیهای حکام‌این طایفه وسیاست خشن وموهن‌تبعیض نژادی آنان **چنان ایرانیان را از جامعه منزجر کرده بود که تمایل بدوری از مردم و کناره‌جوئی وعزلت، در ایران قوت‌گرفت. ولی‌طی‌این مدت نامی ازصوفی درمیان نبود و گوشه نشینان، فقط عبادت میکردند .**

در قرن اول ودوم ، جمعی از زهاد برای احکام قرآن ، ظاهروباطن قائل‌شدند وجنبه باطن را برجنبه ظاهر ترجیح دادند ؛ واین خود پدیده تازه‌ای بودکه لازمه‌اش **تفکرو بحث و استدلال است .**

اندکی قبل ازسال دویست هجری کلمه صوفی در مورد کسانی که ریاضت نفس و مجاهده برای تبدیل اخلاق پست بـاخلاق پسندیـده را پیشه خود ساخته بودنـد بکار رفت .

ولی بین صوفی و زاهد فاصله زیادی نبود ، جز اینکه صوفی جنبه نظری را

بیشترمد نظرقرار می‌داد وبعقاید خود شکل تازه‌ای میبخشید .

جنیدنهاوندی که دربغداد اقامت داشت وازصوفیان محافظه کار بود و**رئیس‌الطایفه** لقب یافت ، درباره تصوف میگوید (تصوف یعنی بیرون‌آمدن از هرخوی بد،وداخل شدن بهرخلق خوب)

درقرن دوم ، رابعه عدویه بتصوف پایه واساسی داد زیرا **برای‌اولین بار،این‌زن بزرگ، درروابطخود وخالق دم ازعشق ومحبت زد** . وقتی در راه مکه گفت (**الهی دلم گرفت. کجامیروم؟ من‌کلوخی وآن خانه سنگی؛مراتوهم اینجا میيابی**) ووقتی دیگر درمکه گفت (**مرارب البیت میباید ، بیت چکنم**)؟

روزی‌بخادم چنددرهم داد تا برایش‌گلیم بخرد . خادم پرسید چه رنگ باشد؟ رابعه پول راگرفت وبدجله‌انداخت‌وگفت (هنوز گلیم ناخریده پای‌رنگ بمیان آمد)

رابعه‌علاوه برتوکل وامیدبحق که خاص زهادوعباد بود، محبت الهی ، عشق ، فنا ، وبیخودی را مطرح ساخت .

تعقیب جنبه تکاملی عقاید سه نفرزیر میتواند سیر تفکررابمابنمایاند .

معروف‌کرخی، زاهد بود؛ شاگردش**سری سقطی** علاوه برریاضت ، ایثاروشفقت‌را هم‌دارابود وازشوق ومحبت‌سخن میگفت؛اماشاگرد او**جنید**تصوف را واردمرحله‌تازه‌ای کرد . بدین معنی‌که**ازشدت ریاضت کاست وازفنادم زد. نسبت به طاعت ، عدم اعتماد نشان داد وهمه‌چیزرا مظهرخدا میدید. بهمین جهت فقها وعلما اورا زندیق گفته‌اند .**

روزی شبلی درمجلس اوگفت **الله** . جنیدگفت اگرخدای **غائب** است ذکر غائب غیبت است وغیبت حرام است واگر**حاضر** است درمشاهده حاضرنام اوبردن ترک‌حرمت وادب است. فکروحدت وجودراکه مأخوذ ازفلسفه نوافلاطونیان‌بود وازچندی پیش‌در بین زهاد بنحو خفیفی رسوخ داشت جنید علنی‌کرد . معاصرین جنید مانند بـایزید بسطامی ، حسین بن‌منصورحلاج وابوبکرشبلی ، دراین‌باره جسورانه ترگام برداشتند. حلاج دراین‌راه جان برسردارسپرد .

تکفیر صوفیه باعث شد که آنان بقرآن وحدیث وتفسیر وادله عقلی روی آورند و به تصنیف کتاب بپردازند . اساس تصوف بر (حال) قرار دارد نه (قال) و آنان (پای استدلالیان را چوبین) میخوانند ، مع الوصف ازراه ضرورت ناچار شدند کتبی دراثبات صحت روش خود تألیف نمایند .

ذوالنون مصری که بفلسفه وشیمی علاقه داشت، عقاید نوافلاطونیان را وارد عرفان کرد . دسته‌ای که علناً باتهور فکری دم از وحدت وجود می‌زدند **اصحاب سکر** نامیده شدند وکسانی که معتدل ومحافظه کار بودند به **اصحاب صحو** معروف شدند. بتدریج تصوف جنبه فلسفی پیدا کرد وغزالی و ابن العربی وشهاب الدّین سهروردی بفلسفه عرفانی شکل وقالب دادند . قشیری وابونصر سراج و غزالی وهجویری ، شرع و تصوف رابا استناد بقرآن وحدیث باهم نزدیك کردند .

ازقرن سوم، تصوف وارد مرحله کاملا تازه‌ای شد. بدین معنی که بتفکر وامعان نظر بیش ازریاضت اهمیت داد . زهدوترك دنیا وطاعت را وسیله میدانستند نه غایت. بایزید همان‌را هم‌لازم نمی‌شمردومی گفت **سالك باید از دنیا وآخرت وخودبگذرد وباصل منظوربپردازد.** ابوسعید خراز گفت (گرسنگی طعام مرتاضین وتفکر خوراك عرفاست)

عقیده وحدت وجودهم بدینجا انجامید که عرفا (اتصال به خدا) را تنها مقصود صوفی می‌دانستند وسوای این منظور به هیچ چیز اهمیت نمیدادند .

چون تکفیر فقها شدت یافت، اصحاب صحوکوشیدند تاکلمات اصحاب سکر را تفسیر و توجیه نمایند ومعاذیری برای سخنان آنان بتراشند وگفته‌هایشانرا موافق با احکام شرع جلوه دهند . دراین کتاب، اظهار نظر عبدالله خفیف که ازاصحاب صحو بود درباره اصحاب سکر بنظر خوانندگان صاحب نظر خواهد رسید .

برخی نیز بخاطر حفظ تصوف ازحملات فقها به ملامت عرفای تندرو پرداخته‌اند که چرا سخنان شطح آمیز می‌گویند .

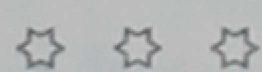
البته درهمین قرن، عده زیادی ازصوفیه بودند که براه صوفیان قرن دوم میرفتند.

بر رویهم صوفیان خراسان بسیار افراطی ودارای وسعت نظر وپیرو وحدت وجودو از اصحاب سکر بودند . اما باید یادآوری‌کردکه هریك ازصوفیه دارای عقیده خاصی بودند ودریك مکتب هم هرصوفی شخصیت وطرز فکر وسلیقه خاصی‌داشت‌که بحفظو بیان‌آن می‌کوشید.

یکی دیگر ازخصوصیات قرن سوم این بود که **صوفیه با پوشیدن خرقه بشکل حزب وفرقه درآمدند ونیز باانتخاب شیخ و مرشد ، اصول تحزب را بیشتر شکل‌دادند. پیداشدن خانقاه نتیجه همین پدیده مهم بشمار میرود .**

از آنجا که تکفیر فقها ترك نمیشد ، صوفیه نا چار شدند برای خود رموز و تعبیرات اسرارآمیز بکاربرند وتوصیه نمایندکه اسرارحق بایداز نامحرم مکتوم بماند وحافظ دراین باره بااشاره بمنصور حلاج میگوید:

گفت آن یارکزوگشت سردار بلند   جرمش این‌بودکه اسرار هویدامیکرد

اصول طریقت تصوف،گذشتن ازمراحلی است‌که‌میتوان بحق رسید . **تصوف به ریاضت وپشمینه‌پوشی،عرفان بمقام شهود، واشراق بجلوه حق درجهان** اشاره میکند .

درتصوف اولیه، درك مقام شهود، واشراق را مخصوص انبیا میدانستند. از نظر تاریخی ریاضت طریقه رهبانان مسیحی ویوگ هندی است و طریقه کشف و شهود مربوط بفلسفه هند و ایران باستان و فلسفه اشراق مختص و منحصر بفاسفه ایران باستان است .

تفاوت بین حکمای الهی و عرفا اینست که دسته اخیر مانند حکما تنها گرد استدلال‌عقلی نمیگردند؛ بلکه باوجود تصدیق‌آن بمرحله‌ای‌که فوق‌آنست قائل‌هستند وآنرا مرحله شهودمینامند؛ ومیگویند پس‌ازآنکه نفس از مقام حس‌وعقل و برهان بالاتر رفت، میتواندباممارست معنوی‌بمقام بالاتری برسد؛ وحقایقی‌رابدون‌کمك‌برهان وحس دریابد وازمرحله دانش‌بمرحله بینش برسد و این دانش را در برابر حکمت

استدلالی، عرفان‌مینامند. اگراین‌مقام باوج کمال برسد عالم ومعلوم‌یکی میشودوکثرت وتعدد ازمیان میرود وعارف ازماسوی‌الله منقطع‌گشته از حدود تعینات شخصی خارج شده نفس اودر برابر جلوه حق‌فانی می‌گرددوچون نظر بعالم‌می‌کند جزیکی نمیبیند.

دراین میان **تصوف اسلامی ایرانی‌جنبه خاصی دارد که‌یکی ازخصوصیاتش‌غناوسماع است**. باین‌داستان که غزالی در مبحث سماع مینویسدتوجه‌کنید:

(ازابوالحسن دراج حکایت شده‌که‌گفته است‌برای دیدن **یوسف‌بن حسین رازی** ازبغداد به‌ری رفتم . درآنجا ازهرکس سراغ خانه اورا پرسیدم؛ گفتند با این‌زندیق چکار داری؟ چندانکه ، خواستم اورا ندیده‌برگردم. ولی با خود اندیشیدم که بعداز طی آن همه راه روانباشد که اورا ندیده بر گردم.خلاصه نشانی مسکن او را بدست آورده، نزد اورفتم.پیر با وقار و نیك صورتی بود؛ و مصحفی دردست داشت و بتلاوت مشغول بود. پرسید از کجا آمده‌ای ؟ گفتم از بغداد. گفت بچه‌کار به ری‌آمده‌ای ؟ گفتم تابرتوسلام‌کنم . گفت‌اگر درشهرهای بین راه‌کسی‌بتومیگفت دراین‌شهربمان تا خانه‌ای باکنیزی بتوبدهیم میماندی یانه؟گفتم خداوند چنین امتحانی پیش نیاورد و اگرپیش‌میآمد نمیدانم چه‌میکردم.آنگاه‌گفت‌آیامیتوانی‌آوازی بخوانی؟گفتم‌بلی.گفت بخوان؛ ومن این ابیات برخواندم :

رأیتك تبنی دائمافـی قطیعتی	و لوکنت ذاحزم لهدمت ما تبنی
کانی بکم و اللیت افضل قولکم	الا لیتناکنـا اذ اللیت لا یغنـی

چون این ابیات را شنید مصحف برهم نهاد وچندان بگریست که ریش‌وجامه‌اش ترشد ومن برگریستن او رحم‌آوردم.

گفت‌ای‌فرزند، **مردم‌ری‌راملامت‌کنی‌که مرازندیق‌گویند ؟چگونه زندیقم نخوانند‌که من ازهنگام نماز صبح‌قرآن میخوانم، درحالیکه‌قطره‌ای اشك درچشمم پیدانشده وتوبااین دوبیت شرربجان من‌افکندی وقیامت برپاکردی...)**

غزالی درتوجید این سخن که‌باعث تکفیر یوسف‌بن‌حسین رازی میشد میگوید

(شعر چون ازعالم خلق است وباطبع بشرسنخیت دارد دردل انسان هیجان و شوق بر میانگیزد ، در حالیکه قرآن چون کلام حق است و خارج از اسلوب و روش کلام خلق است و باطبع بشر سنخیت ندارد در دلها اگر چه سوخته عشق خدا باشند ، آن اثر را ندارد .)

تصوف اسلامی ایرانی مظهر عظمت معنوی وصفای دل وکمال عقل وبزرگی روح و بیان کننده خصوصیات ملی ونژادی ایرانیان است. تصوف ایرانی سراسر زهد نیست بلکه ذوق ووجد وحال نیزهست ومعتقد است که دنیامظهرجهان معنوی است. دیگراز خصوصیات آن صفات مردانگی وشجاعت وآزادگی ودلاوری صوفیان است.

دراین کتاب، ما بزهاد وعبادی نظیر شاه منذر بن قیس-ابوسائب-شیخ علمدار-ام‌عبدالله وسایر زهادی‌که صرفاً زاهد وعابدبوده اندو درشیراز مدفونند برمیخوریم و ازگذشته آنان چیزی جزاینکه افرادی باتقوی‌بوده‌اند چندان اطلاعی‌دردست نیست .

دسته‌ای نیز متفکر واهل تصنیف بوده‌اند که بسه دسته تقسیم میشوند . برخی اهل سکر وبعضی‌اهل صحوند وپاره‌ای هم ازمکتب تصوف قرن دوم یعنی زهدوعبادت توام باعشق ومحبت پیروی میکنند.

نکته بسیارجالب اینست که‌عرفا وعلمای شیرازیعنی کسانی که‌یااهل‌شیراز بوده‌اند ویا دراین شهرسکنی داشته‌اندودرهمانجا درگذشته‌اند، صاحب تصانیف‌فراوان ومتعدد بوده‌اند که ازاین لحاظ شاید درکمتر جائی نظیر داشته‌اند .

حداقل کاری‌که نگارنده انجام داده اینست‌که فهرستی‌ازکتبی که درشیرازتألیف شده یاتوسط شیرازیان برشته تحریر درآمده تنظیم‌نموده. اگر چه این فهرست کامل نیست مع‌الوصف راه‌را برای تحقیقات بیشتر ومنظم‌تری هموار میسازد.

ظهور شارحین

اگرچه اولین ترجمه ازمنابع یونانی بعربی درزمان مروان اموی صورت گرفت، ولی دوره عباسیان رابایدعصر ترجمه نامید . درزمان منصوروهارون الرشید ، سریانی هاوفضلای عرب کتبی درزمینه هندسه ، هیئت ، طب، جغرافیا وفلسفه ترجمه کردند و دریچه‌ای برروی جویندگان دانش بازشد. از اینرو جمعی اوقات خودرا با تدریس ، بحث وگفتگوی علمی ، تصنیف وشرح وتلخیص این آثار می‌گذرانیدند . کم کم ابتکار هم آغازشد و فضلای مسلمان در شیمی (کیمیا) ، علم معادن ، و فیزیولوژی تحقیقات تازه‌ای کردند. ولی درفلسفه ومنطق واخلاق فقط به‌نقل آثاردیگران می‌پرداختند.

تنها دانشی که درفلسفه، مسلمین بوجود آوردند علم کلام بود. علت اینکه بین فضلای اسلامی، بخصوص ایرانی اینهمه شارح پیداشده اینست که ترجمه‌های یونانی‌و سریانی بعربی واضح وروشن نبود، وچون مترجمین سعی درحفظ امانت داشتند کلمات راتحت اللفظی بعربی برمی‌گرداندند وتوجهی بمعنای جمله نداشتند بهمین علت مرد بافراستی نظیرشیخ‌الرئیس ابوعلی سینا می‌گوید :

«چهل بارکتاب مابعدالطبیعه ارسطو راخواندم، بطوریکه عبارات آنرا ازحفظ می‌دانستم اماآنرا بدرستی نمی‌فهمیدم . بالاخره مأیوس شدم وچنان پنداشتم که‌راهی برای فهم‌آن‌کتاب نیست. تاآنکه تصادفاً کتابی ازابونصرفارابی‌موسوم به(اغراض‌کتاب

مابعدالطبیعه) بدستم افتاد وبمددآن توانستم حکمت اعلای ارسطورابفهمم » .

بنابراین نه فقط کتبی که ازیونانی وسریانی ترجمه شده بودشروح مختلف‌لازم داشت بلکه چون حکمامی‌کوشیدند تابین دین وفلسفه راآشتی دهند مدعی می‌شدند که بین مکتب افلاطون وارسطواختلافی وجود ندارد وآراء این دوحکیم کاملا منطبق بافلسفه اسلامی است .

قسمتی ازشروح نیزدراین‌باره‌نوشته می‌شد. وبطوریکه خواهیدخواند، بسیاری ازعلما وصوفیه ودانشمندان شیراز اوقات خود را صرف تدریس و تصنیف می‌کرده‌اند که غالب مصنفات آنان شرح آثارپیشینیان بوده‌است .

موقع جغرافیائی شیراز

شیرازدرپنجاه ودودرجه وچهل وسه‌دقیقه طول وبیست ونه‌درجه وسی‌وشش دقیقه عرض جغرافیائی قرارگرفته ، انحراف قبله‌اش از نقطه جنوب بجانب مغرب پنجاه و شش درجه وچهل وشش دقیقه وارتفاعش ازسطح دریا پنجهزارفوت است .

اسامی محلات شیراز طی قرون متمادی تغییر یافته و تازمان نادرشاه دوازده دروازه ونوزده محله‌داشت.ودرعهدکریمخان‌زند تعداد دروازه‌ها به‌شش، وتعدادمحلات به‌یازده‌کاهش داده شد. زیراکریمخان دروازه‌های بیضا-جباچی-سعات آباد - فسا - گوسفند وخاتون را موقوف داشت . همچنین محلات باغ‌نو- باهلیه - درب کازرون- دشتك - سراجان - شاه چراغ - شیادان وموردستان را جزء محلات دیگرکرد .

درزمان صفویه برای ایجاد اختلاف بین‌محلات شهرهارسم براین قرارگرفت که اهالی نیمه‌مشرقی‌شهر،خودرا پیروسلطان حیدرصفوی دانسته، برخویشتن‌عنوان«حیدر» بدهند ونیمه غربی‌شهرهم‌بعنوان طرفدارشاه‌نعمت‌اله‌ولی ، نام«نعمتی» برخودگذارند. درهرسال سه‌تاچهاربارا‌ین دودسته بجان یکدیگرمی‌افتادند وکشتارراه می‌انداختند . این رسم درحدود سال ۱۲۷۰ برافتاد.

ازمحلات شیرازاسحق بیگ ، بازارمرغ ، بالاکفت-درب‌شاهزاده ومیدان شاه راحیدری‌خانه‌ودرب‌مسجد-سرباغ-سردزك-سنگ‌سیاه‌ولب‌آب رانعمتی‌خانه‌می‌گفتند.

ترکیب اجتماعی

درباره ترکیب اجتماعی شیراز باید گفت بااوضاع فعلی بکلی متفاوت بوده‌است. بدین معنی که بازار، مرکز عمده شهر بوده‌است وارگ پادشاه وفرمانرواوشخصیت‌های سیاسی نیزدرهمان حوالی بازارقرارداشته؛ زیرا بازارمی بایستی وسائل لازم رادراختیار سیاستمداران بگذارد. درزمانی که بازاربزرگ (بازارحاجی) مهمترین مرکزداد و ستد بوده است خانه وارگ حکام ووزراء نیزدرهمان حوالی قرارداشته است.

هریك ازمتنفذین نیزدرمحله‌ای بااعوان وانصار واطرافیان‌خود میزیست. بنابر این رسم‌براین نبوده است‌که شمال شهراعیان نشین‌وجنوب مرکزتجمع تهیدستان باشد

درزمان‌کریمخان‌زند که بازاروکیل بصورت مرکزتجارت‌درآمد تأسیسات‌دولتی نیزدرهمان حول وحوش قرارگرفت. کمااینکه باغ موزه، ارگ و اندرون[1] همه در پشت بازارقرارداشتند.

۱- باغ موزه بعلت احداث خیابان وساختمان‌های دولتی ازهمه طرف‌کوچك شده. ارگ دولتی نیرفعلاً زندان شهربانی است وعمارت اندرون هم که توسط وزارت پست و تلگراف تصرف شدبقطعات مختلف درآمدواینك قسمت‌کوچکی ازآن باقی است.

بزرگان متقدم

شهر باستانی شیراز که تازمان ساسانیان بعلت رونق استخر وسعت زیادی نداشت پس از حمله **علاء حضرمی** باستخر وویران کردن آن در نتیجه مهاجرت مردم آن شهر، رو بوسعت نهاد. بهمین جهت مسکن ومدفن جمعی از تابعین ویازاهدانی است که درزمان حکام اموی وعباسی میزیسته‌اند.

زمان زندگی عده‌ای اززهاد روشن نیست. تنها اطلاع ما از آنان این است که صاحبان تذکره درذکر مدفنشان یادآورشده‌اندکه از متقدمین بوده‌اند. بهمین جهت در آغاز کتاب از آنان یادکرده‌ایم زیرا درحقیقت وجودشان مبین ومعرف زهد وطاعت قبل از آغاز دوره تصوف است واین خود نموداری ازجریان فکر مذهبی درشیراز است.

شاه منذر

در محله **سرباغ** دبیرستانی ساخته شده‌که قبلا بقعه‌ای بوده‌است. درگوشه‌ای از این دبیرستان بطوریکه پنجره‌ها ازکوچه نمودار است مزار **شاه منذر** قرار دارد. درباره اومیگویندکه شاهزاده‌ای بود؛ بعلت تغییری‌که در فکرش پدید آمد دست از ملك پدری شست ودرشیراز بعبادت وگوشه نشینی پرداخت. بطوری‌که **شیرازنامه** می‌نویسد آن حوالی را در قدیم **(محله شیراز)** میگفته‌اند. تاریخ وفاتش معلوم‌نیستولی ازمتقدمین‌وکسانی بوده‌که تابع مکتب قرن دوم بوده است. محله شیراز وحوالی‌آنرا باهلیه یاباهله مینامیدند.

ابوسائب

ازاولیاء اله بود. پدرش تجارت می‌کرد. دوپسرداشت‌که یکی ازآنان‌همین‌ابوسائب‌بود. درزمانی‌که می‌خواست ثروت خودرا بین فرزندان تقسیم‌کند، وصیت‌کرد، تارموئی‌که ازحضرت رسول دارد برای یك‌نفروما‌بقی‌ثروت برای دیگری‌باشد.

ابوسائب تارموی حضرت رسول را برداشت و ازمایملك پدر چشم پوشید. در تمام مدت عمر آن موی را می بوئید و می‌بوسید. در وقت رحلت وصیت کرد که

آن مورا در چشم راستش بگذارند. قبراو درگورستان سلم هنورمشهوراست و برگرد آن معجری کشیده‌اند. در نوشته سنگ قبرش این موضوع که موی حضرت رسول در چشم راست اوست قید گردیده.

شیخ ابو عبدالله مشهور به علم دار

اورا از امراء بنی امیه دانسته‌اندکه در زمان **محمدبن یوسف** به شیراز آمد. محمدبن یوسف برادر حجاج بن یوسف معروف است‌که نسبت به‌توسعه وعمران شیراز توجه زیادکرد. زیرا شهر استخر پیاپی علیه اشغالگران عرب وتبعیض نژادی بنی‌امیه طغیان می‌کرد وحتی‌یك‌بار چهل هزار نفر از اهالی شهرراکشتند. محمدبن‌یوسف بخاطر از رونق افتادن استخر بعمران شیراز توجه کرد. عبدالملك بن مروان **ابو عبدالله** را بهمراه محمدبن‌یوسف به‌شیراز فرستاد و اودر همانجا درگذشت‌و دروازه اصفهان مدفون شد.

شیخ منذربن قیس

ازتابعین بوده‌که بهمراه **علاء حضرمی** بشیرازآمد.

علاءحضرمی ازصحابه‌معروف، از زمان پیغمبرتاعهد خلافت عمروالی‌بحرین بود ودرسنه ۱۷ هجری همینکه شنیدخالدبن ولید در نواحی غربی ایران تاخت وتاز می‌کند، چندکشتی حاضرکرد ولشکریان خویش رادرسواخل خلیج فارس پیاده نمود و ازآنجا بشهرهای فارس حمله‌کرد. ولی تلفات فراوانی دادوحتی‌یکی ازسرداران خود رادرارجان ازدست داد. مع‌الوصف بااستفاده ازقوای کمکی‌که ازبصره برایش رسید

غالب شهرهای فارس راتصرف کرد ووارد شیرازشد .

منذر بن‌قیس دراین جنگها بقتل‌رسید و **درباغ‌نو** یعنی حوالی **سیدعلاءالدین‌حسین** بخاك سپرده شد وگنبدی‌نیز بر آن ساختند وسایر کشته شدگان جنگ راهم درجوارش مدفون ساختند .

شیخ دولت بن‌ابراهیم بن‌مالك‌اشتر

نوه مالك اشترسردار امیرالمؤمنین علی است که برای جنگ بازرتشتیانی که درقلعه پهندر(که اکنون به‌قلعه بندرمعروف است)به‌شیرازآمد . وی درجنگی که با محصورین قلعه کردبقتل رسید ودرگورستان باغ‌نو مدفون شد .

بقعه علمدار

بقعه علمدار که امروز در حوالی بین مسجد جمعه و محله (لب آب) قرار دارد، بطوریکه از متون کتب قدیم برمیآید بصورت مسجدی بوده که در قسمتی از آن مزار جمعی از اوتاد قرار داشته است . هم اکنون یك فضای خالی محصور ، از دستبرد کسانی که اینگونه اماکن را بخانه شخصی تبدیل می نموده اند باقی مانده و گویای این واقعیت است که در آنجا مسجد و تکیه‌ای وجود داشته که صلحاء در جوار تربت بزرگان بعبادت می پرداخته اند. در دیوار بقعه قطعات سنگ قبور مربوط بزمانهای پیش یعنی از قرن پنجم تا هشتم دیده می‌شود که بجای مصالح ، هنگام تعمیر بکار برده اند .

در بقعه‌ای که از دیرباز به **علمدار** مشهور شده **شیخ ابوسعید بن الهیثم** مدفون است. در باره مقام مذهبی او صاحب شیراز نامه مینویسد (از پدر خود.... شنیدم که اولیاء و ابدال در شیراز از روضه شیخ محمد بن الهیثم غائب نمی گردند . باید که در آن مزار مبارك باادب قدم نهند که مقام ارباب حضور است) .

کتب (شدالازار...) (شیراز نامه) و (مزارات شیراز) وی را از امیران غازی میشمارند و این گونه القاب بکسانی داده می‌شد که با رزمتیهای شیراز میجنگیده اند. این موضوع که شیخ از امیران غازی و مروج دین رسول الله بوده شاید باوجه تسمیه وی که درقدیم (بعلمدار رسول) و اکنون بطور اختصار به (علمدار) نامبردار است بی ارتباط نباشد .

شیخ ابوسعید درصدق وزهد وخداپرستی شهرت داشت . این دوبیت ازاشعارش باقی مانده که مفادآن دال برمرتبه زهد وتقوی است :

یاغافلا نائما قم فاذکرالله هـا   و کن منبیالدی الاسحار او اها
اکثر دعاءك و اتل الله فی مهل   والد مع منسکب یاسین او طاها

یعنی (ای بیخبرخفته برخیزومرگ رابیادآوروبکوش تا ازگناهان توبه کارباشی تامهلت داری دعای بسیارکن وهنگام تلاوت سوره یاسین وطه پیوسته اشکبارباش)

ازهمین دوبیت شعرمعلوم است که شیخ ابوسعید صرفاً یك زاهدبوده که ازارتکاب گناه پرهیزداشته ، شب زنده داری می کرده وعمررا برای جبران گناهان کافی نمیشمرده است. بعقیده اوتلاوت قرآن باخضوع وخشوع، وتوبه ازاعمال زشت، یگانه راه رستگاری است . چه بساکسانی که علیرغم زهدوترك دنیا وپرهیزازمعاصی بازخود را گناهکار و مستوجب عقاب می دانند وازخدای خودطلب آمرزش می کنند .آیا منبع ایـن احساس گناه همان ضمیرناآگاه نیست ؟

درست است که ابوسعید هنگام جهاد بازرتشتیان وکشتارآنان عمل خود رامطابق باشریعت ومستوجب ثواب می دانسته. معهذا آیا میتوان ادعاکرد که در عمق ضمیر خود ازبی سرپرست شدن اطفال بیگناه ، ازبیوه شدن زنان جوان ونوعروسان ، ازمتلاشی شدن خانواده ها وازبربادرفتن آرزوها ناراحت نمی شده است ؟

باتوجه باین حالت روحی روشن می شود کـه تلاوت قرآن بهمراه اشکباری بخاطرآنست که در عرصه انفعالات روانی مجالی برای خودنمائی آن خاطره ها پیدا نشود . آیا می توان بیقین دانست که انگیزه شب زنده داری او عشق بخداوند بوده یـا فرارازهجوم خاطره های ناگوار؟

اکنون به یك نکته جغرافیائی که ازاین بقعه ومتون کتب مربوط بشیراز می توان استنباط کرد توجه می نمائیم .

درکتابهائی که بطورمختصرازشیخ ابوسعید نام برده‌اند مدفنش راکه هم اکنون نیز بعلمدارمشهوراست واقع‌درمحله (دشتک- کوچه پالانگران دشتک) ذکر کرده‌اند. ازاینجابرای ماروشن می‌شودکه ازدورانی که مجاهدین اسلام باپیروان مذهب زرتشت درمبارزه وجنگ‌بوده‌اند تازمان تألیف کتاب مزارات شیراز یعنی اواخر قرن هشتم حوالی مزبورراکوی دشتک وکوچه‌ای راکه‌اکنون بقعه علمداردرآن‌واقع است کوچه پالانگران دشتک می‌نامیده‌اند.

دراینجابی مناسبت نیست اشاره‌کنیم‌که **کوی دشتک** ازحوالی مسجد جامع‌عتیق تا(لب‌آب) قرارداشته. دلیل آنهم اینستکه(منصوریه)فعلی‌واقع درلب آب مدفن سادات دشتکی است که درکتب مربوطه صریحاً ازآنجا بنام‌کوی دشتک نام برده‌اند وحدود غربی محله دشتک نیز**محله دزک** بوده است[1].

۱- دزک که اکنون هم به(سردزک) مشهوراست منسوب به‌دژکوچکی بوده که دراین محل قرارداشته پس‌ازاحداث خیابان، برآمدگی مشخص این دژنسبت بنواحی خود کاملا معلوم بود. ضمناً باید متذکرشدکه شیرازچندبار دراثرزلزله ویران گردیده°وپستی‌وبلندی وپیچ وخم کوچه‌ها اغلب معلول همین ویرانی‌ها وتجدید بناهاست ودرملاحظه محل دژباین قسمت هم توجه داشته‌ایم.

سلمان فارسی

زادگاهش قریه دشت اژرن فارس (هفت فرسنگی شیراز) بود و قبیله‌اش در کازرون احترام فوق‌العاده داشتند وحتی پس از آنکه کازرون بدست مسلمین افتاد، این طایفه از پرداخت جزیه معاف شدند. از رجال برجسته قبیله سلمان، یکی **شیخ ابواسحق ابراهیم بن شهریار** بن مهریار کازرونی است که درمدت عمر خود صدقات سلمان فارسی را از بیت‌المال خلفای عباسی می‌گرفت وبین افراد عشیره تقسیم می‌نمود.

نامش پیش از اسلام **روزبه** بن وخشودان بود.

سلمان هنگامی که مژده ظهور پیغمبررا شنید عازم تهامه شد. اما دربین راه اسیر گردیدواورا به‌یك یهودی فروختند. یهودی نیز سلمان‌را به زنی ازطایفه‌بنی‌سلیم فروخت. پیغمبر هنگام عبور، مهمان خداوند سلمان شد و او را که ایمان آورده بود خریده آزاد کرد.

وی چنان مورد علاقه رسول‌الله قرار گرفت که **سلمان‌محمدیش** نامید. سلمان از حوارین حضرت رسول ودرشمار اهل‌بیت عصمت وطهارت می‌بود که زهد و تقوی و وفورعقل وعلمش مورد تأیید پیغمبر و بزرگان اسلام بود. سلمان در زمان خلافت

عمر، والی مدائن شد . درآن هنگام به کاخ والی نرفت بلکه در دکانی می‌نشست و بامور مردم رسیدگی مینمود . سلمان دارای چنان مقامی بودکه پس از مرگ، حضرت علی با دست خود اورا غسل داد . درباره سلمان درکتب متعدد قلمفرسائی زیادی‌شده که جامع‌ترین آنها درکتاب نفس‌الرحمن اثرعلامه نوری حاج میرزا حسین و اواخر جلد ششم وجلد هشتم بحارالانوارمجلسی آمـده است .

روزبه پسر دادویه (ابن مقفع)

از نویسندگان ومترجمین پرکار وبزرگ قرن دوم هجری است که درفیروزآباد فارس متولد شد. پدرش **دادویه** تاچند سال قبل‌ازمرگ، پیرودین مانی بود. علت‌اینکه دادویه را مقفع مینامیدند این بودکه حجاج بن‌یوسف‌اوراعامل ضبط خراج فارس‌نمود وچون درمحاسبه‌خود باحجاج اختلاف‌داشت‌اورامتهم بزیاده روی‌کردوچنان‌شکنجه‌اش دادکه دستش خشک‌شد. ازاینرو اورا (المقفع) نامیدند.

روزبه پسرالمقفع ببصره رفت. زیرا در آن‌زمان آن‌شهر ازمراکزمهم ادب بشمار میرفت . زبان پهلوی‌را میدانست ودربصره زبان‌عربی‌راهم خوب‌فراگرفت . ابن مقفع همت بترجمه کتب پهلوی بعربی گماشت . وی از پیشقدمان ترجمه است که در عهد منصور آثار پهلوی را بعربی برگردانید . علاوه بر این‌کتب علمی ومنطقی راهم‌برای منصور ترجمه کرد.

القفطی‌در(اخبارالحکما) می‌نویسد:وی‌نخستین کسی‌است‌که‌درملت‌اسلام‌بترجمه کتب منطقی‌برای ابوجعفر منصور مبادرت جست ... سه‌کتاب منطقی ارسطو راترجمه کرد، نخست‌کتاب **کاته گوری** ودو **دیگر باری ارمینیاس** وسه دیگر کتاب **انالوطیقا و**آنها را بعبارتی ساده وسهل ترجمه‌کرد[1]

۱ـ اخبارالحکماء صفحات ۱۴۸ ـ۱۴۹

ازآنجا که ابن مقفع جز پهلوی زبانی نمیدانسته نتیجه میگیریم که این کتب را از زبان پهلوی بعربی ترجمه‌کرده واین خود نشان آنست که‌علوم وفلسفه یونانی درایران‌قبل از اسلام گسترش کافی داشته‌است

از جمله کتب دیگری که‌ابن مقفع به عربی ترجمه‌کردکلیله‌ودمنه وخداینامه است وی کاتب **عیسی بن‌علی** عم منصور دوانقی بود . در باره مسلمان شدنش داستانی بدین شرح معروف است که روزی به عیسی گفت می خواهم اسلام بیاورم .

عیسی گفت بهتر است که این کار در حضورسران لشگر وبزرگان کشور انجام گیرد . چون شب فرا رسید و طعام آوردند ، او بشیوه زرتشتیان زمزمه آغاز کرد . عیسی پرسید در صورتی که عزم پذیرفتن دین اسلام داری چرا بر آئین زرتشتی زمزمه می‌کنی ؟ ابن مقفع پاسخ داد بغایت مکروه‌دارم که شبی بروز آرم و به آئینی معتقد نباشم .

اختلافاتی که بین عباسیان پیدا شد به ابن مقفع فرصت نداد تا در محیطی آرام بکار ترجمه و تألیف مشغول شود و خواه‌وناخواه اورا درگیر ودار آن اختلافات فدا ساخت .

در سال ۱۳۷ عبدالله بن علی عم منصور بر خلیفه خروج کرد . منصور سپاهی به فرماندهی ابو مسلم خراسانی بجنگ او فرستاد و عبدالله شکست خورد و نزد برادران خود عیسی و سلیمان پنهان گردید . منصور ، سفیان بن معاویه را بحکومت بصره گماشت تا کار را بر عیسی وسلیمان تنگ گیرد وآنانرا مجبور کندکه برادرخود را تسلیم نمایند .

عیسی، ابن‌مقفع کاتب‌خودرا مأمور کردتا نامه‌ای بمنصوربنویسد وزنهار بخواهد. منصور ازمتن نامه بر آشفت و از نویسنده آن پرسید. چون‌آگاهی یافت که نویسنده نامه‌ابن مقفع است پنهانی به سفیان که نسبت به ابن مقفع کینه توز بود نوشت که

او را بقتل برساند.

روزی عیسی کاتب خودرا برای انجام‌مذاکراتی بنزد سفیان فرستاد وباوجودیکه ابن‌مقفع اظهار بیم می‌کردعیسی باصرار اورا بمأموریت فرستاد. سفیان اورا بحیله‌در مکانی مخفی نزدیك‌تنور بر افروخته‌بردوامر کردتااندامش‌رایکان‌یکان‌بریدندودرتنور ریختند ووی‌خود ناظراین شکنجه وحشیانه بود.

در اثنای این‌کارمی‌گفت‌برمن باکی نیست. زیرتوازندیقی ومردم رابگمراهی می‌کشانی. تمام جسد ابن‌مقفع‌درتنورسوخت؛واودراین حال‌سی‌وشش‌سال‌داشت. منصور بظاهردستوردادتاسفیان‌را دستگیرکرده ببغدادآورند. وی‌منکرقتل‌دانشمندایرانی شد ومنصورهم اوراکه مجری امرخودش بود رهاساخت.

ابن مقفع‌که بیش ازسی‌وشش سال‌زندگانی‌نکردازچهره‌های درخشانی است که قدرش‌شناحته نیست. وی درشجاعت‌واستقامت چنان‌بودکه درحال تحمل شکنجه‌بجلاد خـود سفیان‌گفت(**باکشتن من هزار نفررا بیجان‌کنی وحال‌آنکه اگرصدچون‌توئی‌رابکشند یکتن را تمام نکشته باشند.**) این جمله نمودارآنست که‌ابن‌مقفع تاچه‌حدشخصیت‌افراد رابه دانش‌شان می‌دانسته نه‌قدرت ومقام صوری‌آنان.

مورخین درباره‌کرم وسخاوت او داستانهای متعددی نقل کرده اند. و فاداری او نسبت بدوستان زبانزد خاص و عام بود. بـا وجود جوانی، بـه تکمیل نفس می پرداخت. بطوری که روزی از او پرسیدند ادب از کـه آموختی؟ گفت از نفس خودکه چون‌چیزی را نیکودیدم‌درآنجام‌آن‌کوشیدم وچون کاری‌را زشت‌پنداشتم فرو گذاشتم.

علاوه برآنچه‌گذشت تالیفات دیگر ابن مقفع‌راچنین‌نگاشته‌اند.

کتاب‌آداب الکبیر-کتاب ادب‌الصغیر-دوکتاب درمنطق وطب که کتاب منطق او خوشبختانه موجود است - کتاب آئین نـامـه - کتاب مـزدك - کتاب التاج در سیرت انوشیروان.

علاقه و تعصبی که ابن‌مقفع نسبت بترجمهٔ آثار ایرانی ازخود نشان می‌داد باعث‌شد که اورا متهم بزندقه کنند و حتی نوشته‌اند که کتابی در رد قرآن تألیف کرده است و شاید این شایعات و تهمتها خود دلیلی است که این دانشمند بزرگ و نابغه ناشناخته بماند و نسل جوان جز اسم او چیزی درباره‌اش نداند.

شیخ باهلی

صاحب **شدالازار** در قرن هشتم مینویسد از احوال او اطلاعی نیست اما وی از شیوخ فاضل و متقدم بر شیخ کبیر بوده و محله باهلیه را (قسمتی از سرباغ) باسم او نامگذاری کرده‌اند . وی اضافه میکندکه مقبره اوهم‌اکنون درجانب شمالی قبرستان باهلیه زیارتگاه عمومی است .

شیخ زیدان بن عثمان

اورا از اولاد عثمان خلیفه سوم میدانند و مدفن‌او بین سرباغ ولب‌آب بوده‌که درآن هنگام جزو محله دشتك قرار داشته . مرقدی برآن ساخته بودندکه زیارتگاه عمومی بوده است . زمان او بروشنی معلوم نیست .

سلم صوفی

شیخ سلم بن عبدالله صوفی شیرازی از اکابر قدما و اعیان مشایج شیراز بوده .

عبدالله خفیف از قول دیلمی در باره او داستانی نقل کرده‌که در آن، کراماتی بشیخ سلم نسبت میدهد . زمانش معلوم نیست ولی قبراو هم اکنون در شیراز معروف استو قبرستان عمومی بنام سلم خوانده میشود .

شیخ ابوعبدالله خداش

... آرامگاه اوکه درقبرستان باغ نو قرار داشته تا قرن هشتم باقی ومعروف بوده است **ابوالقاسم جنید** درباره وی مینویسد (اورا از مجاهدین راه خدا میدانند که برضد کفار شمشیر زده است ولی اعتقاد عمومی اینست‌که از تابعین بوده. صحیح اینست که اورا ازقدما ومشایخ بدانیم . بهرحال اکنون اطلاعی براحوال وتاریخ ونسب او نیست).

شیخ غازی بن عبدالله

این شیخ در باغچه معروف به سه شنبه **درباغ میدان** در محله **بالا کفت** فعلی پشت باغ نو مدفون شده . اورا نیز در زمره جنگجویان و مجاهدینی دانسته‌اند که برای جنگ با زرتشتی‌ها در عهد **عمربن عبدالعزیز** بشیراز آمده و در همانجا نیز درگذشته است .

ابوسعید استخری

از اهل استخر فارس بود . به بغداد رفت. در جوانی برمذهب شافعی ریاست داشت. **ابن‌اثیر** او را موثق ، عفیف ، فقیه و برجسته توصیف‌کرده است .[۱]
وفاتش در قرن سوم روی داد و در قبرستان معروف به شیخ کـرخی دفن شد

ازکتابهای او است کتاب الفرائض‌الکبیر-کتاب الشروط و الوثائق وکتاب المحاضر والسجلات .

۱ - الفهرست ترجمه رضا تجدد ص ۳۹۲ .

ام کلثوم

اسحق کوکبی پسر **حسن بن زید بن حسن بن علی مرتضی** است. یعنی جدش **امام حسن**، امام دوم شیعیان بوده است . وی معاصر هارون‌الرشید و از اعوان و جاسوسان خلیفه عباسی بود . اسحق اعور بود ، و نقطه سفیدی مانند ستاره در چشم داشت . از اینرو اورا **کوکبی** نامیده‌اند .

وی برضد بنی‌اعمام خود، آل ابیطالب ، نزدهرون‌الرشید جاسوسی می‌کرد ؛ و بعلت همین سعایتها وجاسوسیها عده زیادی ازعلویان بدست‌هرون‌الرشید بقتل رسیدند. سرانجام خلیفه براسحق هم خشم گرفت ؛ واو را بزندان انداخت ؛ واسحق درمحبس هلاك شد . دخترش **ام کلثوم** مورد تعقیب قرارگرفت و بناچار بایران فرار کـرد ؛ و بشیرازآمد ، ودرمحلی که بعداً مقبره خانوادگی **اتابکان سلغری** قرارگرفت ، واینك به **ابش خاتون** معروف است ، درخانه‌ای پنهان شد وبعبادت می‌پرداخت .

جاسوسان خلیفه توانستند اورا پیداکنند . خانه را درمحاصره گرفتند ، وبدو حمله بردند . ام‌کلثوم از دست مأمورین فرارکرد و درچاه خانه افتاد ؛ ویا شاید خود را بچاه انداخته تا بدست دشمنان اسیر نشود وازاو هتك حرمت ننمایند .

تا چند سال پیش، ازاین چاه نگهداری می‌شد وبمردان بالغ اجازه نمیدادند

بدانجا وارد شوند . زنان از پلکانی که ساخته شده بود پائین می‌رفتند و شمع روشن مینمودند .

از آن پس ، بسیاری از معاریف وصلحاء در آن‌جا دفن شدند که از جمله آنان **شیخ احمدحسین** است . وی که درسال ۳۶۸ در گذشته خدمت بقعه را برگزید و با عبدالله خفیف درباره ورع مباحثات طولانی داشت ودرهمان نزدیکی هم مدفون شد .

چندتن از اتابکان فارس ، اتابك منکوبرس ، اتابك بزابه ، و همسرش نیز در حوالی این مقبره مدفون شده‌اندکه فعلا سنگ قبر ابش خاتون، اتابك سعد و پسرش اتابك ابوبکر هنوز موجود است .

سیبویه

روزی درمجلس فقها ومحدثین این‌جمله پیمبرعنوان شدکه (لیس من اصحابی الامن لوشئت‌لاخذت علیه لیس اباالدرداء)

سیبویه (ابوالدرداء)تلفظ کردزیرا گمان می برد (ابوالدرداء) اسم‌است‌برای(لیس) **حمادبن سلمه**[1] باوگفت غلط گفتی . سیبویه ازاین‌گفته بغیرت آمد ودر۳۲ سالگی نزد خلیل بن‌احمد متوفی درسال ۱۷۰ بتکمیل نحوپرداخت .

خلیل توانائی زیادی دراستخراج مسائل وتصحیح قیاسات داشت واول‌کسی است که عروض رادرآورد واشعارعرب رادرپناه آن قرارداد ۲

سیبویه، نامش **عمروبن عثمان بن قنبر** وکنیه‌اش **ابوالبشر** وازبردگان‌بنی‌حارث بن کعب بود .

فیروز آبادی مؤلف **قاموس** درباره‌معنای نام او می‌گوید (سیبویه یعنی بوی‌سیب

۱- **ابوسلمه حمادبن دینار** بصری ، شیخ اهل بصره درحدیث وعربیت وفقه استاد **یونس نحوی** درسنه ۱۶۷ درعهد خلافت مهدی وفات یافت .

۲- الفهرست صفحه ۷۴ چاپ تهران ترجمه رضاتجددچاپ اول سال ۱۳۴۳

وی علاوه بر این که از خلیل درس می‌گرفت نزد اساتید دیگری مانند عیسی بن عمر ۱ و یونس ۲ بشاگردی نشست و لغت را هم از ابوخطاب اخفش ۳ فرا گرفت. آنگاه بتألیف کتابی در نحو پرداخت که (ابن ندیم) در باره آن می‌نویسد (نه پیش از وی کسی مانند آنرا تألیف نموده و نه بعداز او کسی تألیف خواهد کرد) ۴

سیبویه در بیضای فارس تولد یافت و در بصره نشو و نما کرد. پس از آنکه در نحو استادی بیهمتا شد بنزد **یحیی بن خالد برمکی** ببغداد رفت. یحیی، کسائی و اخفش را دعوت کرد تا با سیبویه مناظره کنند. سیبویه در پاسخهائی که در (مسئله زنبوریه) بایشان داد با تخطئه کسائی روبرو شد. قضاوت در این باره به فصحاء بادیه نشین که بدربار آمده بودند واگذار شد. ولی کسائی استاد امین و مامون و مورد احترام هرون الرشید بود. از وی چنان در دربار تجلیل می‌شد که امین و مامون کفش او را جلو پایش می‌گذاشتند. طبیعی است بادیه نشینان که بزرگی را در شکوه و جلال ظاهری می‌دانستند و پیران را بر جوانان ترجیح می‌دادند مرد محتشمی مانند کسائی را بخاطر جوان غریبی چون سیبویه بی‌مقدار نمیساختند. این داوران، حق را به کسائی دادند و سیبویه از اینکه حق جوانی فاضل را فدای جاه و جلال مردی باحشمت میکنند دلشکسته شد و بشیراز آمد و **چنان از این واقعه و بی ارجی دانش و قضاوت نیرنگ آمیز غمگین بود که سر بر قبر برادر مینهاد و اشك میریخت و میگفت. (این دنیا بین ما جدائی افکنده و باز امنی بکسی نمی‌بخشد).**

۱- **عیسی بن عمر ثقفی** نحوی معروف، استاد سیبویه و خلیل و اصمعی بود. سیبویه کتاب مشهور خود را در نحو از علوم و فوائد او و خلیل جمع کرده. این نحوی در استعمال کلمات نا مانوس معروف بوده. در سال ۱۴۹ وفات یافت.

۲- **ابوعبدالرحمن یونس بن حبیب** از نامورترین اساتید نحو است که سیبویه و کسائی و فراء نحو را از او فرا گرفته‌اند. وفات یونس در سال ۱۸۲ در سن ۱۰۲ سالگی روی داد

۳- **اخفش کبیر** ابوالخطاب عبدالحمید بن عبدالمجید استاد سیبویه، کسائی و یونس

۴- الفهرست صفحه ۸۹

سیبویه در سال ۱۸۰، در سن چهل سالگی در گذشت و در گورستان باهلیه مدفون شد. اینك برقبر او سنگ سیاهی است که در دکانی در دروازه کازرون قرار دارد و به **(سنگ سیاه)** معروف است .

قبلاً طلاب علوم عربی سینه خود را بر آن سنگ میمالیدند و معتقد بودند که نحو را باسانی فرا خواهند گرفت . اکنون نیز مردم شیراز پای آن سنگ شمع روشن میکنند و از او همت میطلبند .

تاکنون بارها بنای سنگ یادبود این دانشمند ناکام مورد بحث بوده و شهرداری شیراز در نظر دارد با احداث خیابانی جدید در آنجا میدانی بسازد و خاطره سیبویه را برای همیشه زنده نگاه دارد .

ابوعلی حسن بن احمد فارسی

حسن بن احمد فارسی معتزلی معروف به **ابو علی** از کبار نحویین ومحدثین شیراز بودکه درسال ۲۸۸ درفسا متولدشد وپس ازآن بشیرازآمد.

وی درزمان خوداستاد بلامعارض ادب عرب ونحو بودکه تحقیقات اودرقواعدعربی درکتب ادبی مذکور است وعلماازآن استفاده میبرند.

شیخ طبرسی درتفسیریکی از آیات قرآن بیاناتی از او نقل می کند و میگوید «این همه‌ازمتفرعات کلام ابوعلی‌فارسی‌است واویگانه‌فارس‌میدان‌نحو بوده‌و باسرانگشت فکردقیق‌کشف حجاب‌ازروی اسرار مشکلات آن‌علم نموده است . »

گفته‌اند نحوبه فارسی آغازیده و بفارسی ختم شده . غرض اینست که نحو با **سیبویه فارسی** آغازشده و **با ابوعلی فارسی** پایان‌یافته است.

استادان حسن فارسی عبارت‌بودند از **زجاج و ابن السراج** و شاگردان معروف او هم عبارتند از، **سید رضی وابن جنی وعلی بن عیسی ربعی و جوهری و تنوخی** نیز از وی استماع حدیث نموده‌اند

ابوعلی درحلب ضمن سیرو سیاحت بدیدار **سیف الدولةبن حمدان** نائل‌آمد و بارها نیز باابوالطیب متنبی مباحثه‌کردوعاقبت درشیراز بدربار عضدالدوله دیلمی آمدو کتاب **ایضاح** را برای اونوشت وعضدالدوله‌که خود در ردیف بزرگان نحو وادب بود

می گفت که من در نحو غلام ابوعلی فارسی هستم.

تألیفات ابوعلی عبارتند از:

۱- ابیات الاعراب ۲- اعراب القرآن. از این کتاب یك نسخه در مصر موجود است ۳- الاغفال فی ما اغفله الزجاج من المعانی ۴- الاولیات. یك نسخه از این کتاب نیز درخزانه **غرویه نجف** موجود است ۵- **الایضاح** در نحو. هنگامی که این کتاب را بنظر عضدالدوله رسانید، وی گفت این برای کودکان مفید است، ابوعلی بقیه را با بیانی سنگین تر تدوین کرد وعضدالدوله گفت غضب برشیخ غلبه کرد؛ زیرا این را دیگر ماهم نمی فهمیم از این کتاب نسخ متعدد موجود است ۶- التذکره، این کتاب چندین مجلد بوده و ابن جنی آنرا تلخیص کرده است ، ۷- تفسیر القرآن ۸- التکمله در نحو که نسخه‌ای از آن در کتابخانه عاطف اسلامبول موجود است ۹- حاشیه کتاب سیبویه ۱۷- الحجه فی القرائات ۱۱- شرح ابیات ایضاح ۱۲- العوامل المأة ۱۳- مختصر عوامل الاعراب ۱۴- المسائل البصریات ۱۵- المسائل البغدادیات ۱۶- المسائل الحلبیات ۱۷ - المسائل الشیرازیات ۱۸- المسائل العسکریات ۱۹- المسائل القصریات ۲۰- المسائل الکرمانیات ۲۱- المسائل المجلسیات ۲۲- المقصور والممدود

وفات ابوعلی درروز یك شنبه هفدهم ربیع الثانی سال ۳۷۷ در بغداد اتفاق افتاد و درمقبره **شونیزیه** مدفون گردید.

شاه‌بن شجاع کرمانی

شاه‌بن شجاع کرمانی ، شاهزاده‌ای بودکه مانند (بودا) و (ابراهیم ادهم) پشت‌پا به شکوه دنیوی زد وراه سیروسلوك را درپیش‌گرفت . وی درقرن دوم میزیست و سال مرگش بعد از ۲۷۰ وقبل از ۳۰۰ هجری قمری بوده است .

شاه‌بن شجاع بزیارت بزرکان و صوفیان عصرخویش رغبت زیاد نشان میداد . از طرفداران تقدم فقر بر غنا بود[1] از اینرو کتابی نوشت که نظریات **معاذبن یحیی** را رد می‌کرد زیرا معاذ غنا را برفقر فضل مینهاد .

چهل سال شبها نخفت وبعبادت مشغول بود وباز بهمان نتیجه‌ای رسید که در ادبیات عرفانی ما مورد بحث قرارگرفته. این نتیجه بصورت لطیفه وتمثیلی بیان شده. بدین معنی که شبی خواب براو غلبه‌کرد . خدای را بخواب دید وگفت الهی من ترا به بیداری دردل شبها جستجو میکردم ولی درخواب دیدم .

ازآن پس شاه همه شب‌درطلب خواب بود تا بازمحبوب خود را بخواب‌به‌بیند.

ازاینگونه تعبیرات برای بیان حقایق عرفانی درتاریخ تصوف زیاد است وشیخ عطار درتذکره الاولیاء غالباً مقاصد خود را با ذکرچنین تعابیر بیان میکند .

شاه دارای تصنیفات عدیده‌ایست‌که‌کتاب **مراة‌الحکمای** اوخیلی مورد توجه‌بوده

---

۱ ـ درباره فقروغنا رجوع شود به مقاله عبدالله خفیف .

است. در آن‌روزگار عده زیادی لباس درویشی میپوشیدند تا خود را بصورت آنان درآوردند. درویشان برای تمیز، علامتی در لباس تعیین کردند که بدان علامت یکدیگر را میشناختند.

شاه‌بن شجاع مقید باین تشریفات نبود و میگفت **اصل صفا رقت طبع است ونباید تکلف ایجاد کرد.** هنگامی‌هم که برای زیارت **ابوحفص**[1] به نیشابور آمد بجای عبا قبا پوشید ودر آن ایام قبا، لباس اهل علم وزهد نبود بلکه لباس عیاران بقول امروزیها لباس (داش‌ها) بشمار میرفت حتی ابوحفص تعجب‌کنان گفت (کسی‌را که درعبا جستجومیکردم در قبا یافتم).

ابوعثمان سعیدبن‌اسمعیل حیری پس از آنکه مدتها درصحبت معاذبن یحیی بود بنزد شاه آمد. اماشاه‌بن‌شجاع او را نپذیرفت وگفت تو صحبت معاذکرده‌ای واو درمقام **(رجا)** است وکسی که مشرب (رجا) یافت، ازوی سپردن طریقت نیاید. زیرا نتیجه تقلید از رجا کاهلی است. سعید بیست روز تضرع کرد تا شاه اورا بشاگردی پذیرفت.

درباره توجه او به نیازمندان وعدم خودبینی داستانی شنیدنی است.

روزی درمجلسی نشسته بود. درویشی برپای خاست و دومن نان خواست. کسی نمیداد شاه‌گفت کیست که پنجاه حج من، بدومن نان بخرد وباین درویش دهد؟

فقیهی آنجا نشسته بود. گفت ای شیخ شریعت را خوارمیداری و ارزش پنجاه حج را با دومن نان برابر مینهی؟

شاه پاسخ داد هرگز خود را ارزش ننهادم، کردار خود را چه قیمت نهم؟

گور شاه‌بن شجاع نزدیك مسجد جامع درکوچه‌ای است که آن زمان بکوچه **معرفین** معروف بوده است وجمعی از سادات نیز درآنجا مدفون هستند.

هم‌اکنون محل این قبر مقابل‌درشمالی مسجد جامع‌درنبش بازارچه‌ای درمحلی بنام (دوازده‌امام) زیارتگاه مردم است که قبور جمعی از سادات نیز درکنار آنست.

---

[1] - **ابوحفص حداد** از صوفیان معروف وشیخ ملامتیه وازهمگامان با یزید بسطامی است که سال ۲۶۴ در وفات یافت.

ابو مزحم شیرازی

هنگامی که از معرفت سخن میگفت مشایخ از او میترسیدند. روش خاصی‌در مبارزه باتکبر وخود پرستی پاره‌ای‌از علما داشت.این داستان نمونه‌ای از طرزمقابله او با نخوت برخی علما بوده است:

وقتی **ابومزحم** بدیدن **ابو حفص** که شیخ‌ملامتیه بود رفت. ابوحفص با مریدان بپاك کردن‌آ بریزگاه مشغول‌بود. شخصی بنزد او آمد وگفت‌ابو مزحم ازشیراز می‌آید، خود را بشوی و جامه پاك بپوش. ابوحفص گفت آن ابو مزحم که من میشناسم باید مرا چنین به بیند.ابومزحم دراین حال‌رسید و سلام گفت و جامه از تن بیرون‌افکند و بکار با ابو حفص پرداخت.

ابو مزحم بیشتر از آنکه به عبادت و زهد توجه کند به فلسفه‌عرفان روی میآورد و بشدت با هر گونه خود خواهی و تفرعن بمبارزه برمیخاست. وفاتش در سال ۳۴۵ اتفاق افتاد.

کشد نقش انا الحق بر زمین خون
چو منصور ار کشی بر دارم امشب
حافظ

منصور حلاج

ابوالحسین بن منصور حلاج، از صوفیان ایرانی و اهل علم و دین بود. در سال ۲۴۴ در بیضای فارس (چند کیلو متری شیراز) بدنیا آمد. میگویند جدش زرتشتی بود. ازسال ۲۶۷ در خلوت زندگی کرد و بیشتر ایام عمر با استادان صوفی عقیدت مخصوصا **جنید** میگذرانید. سپس با استادان و مرشدان خود قطع مراوده کرد و بدعوت در راه تصوف و زهد و ریاضت و ترك دنیا پرداخت. بطوریکه گفتند اعمالش شبیه کارهای قرامطه شده است. بخراسان و اهواز و فارس و هندوستان و ترکستان سفر کرد. بهنگام بازگشت از مکه به بغداد، در سال ۲۹۶ طرفداران فراوان پیدا کرد که خود را حلاجیه میخواندند و گروهی کثیر بدور او گرد آمدند.

معتزله او را فریبکار خواندند و گروه **ظهیریه** او را از دین برگشته اعلام کردند و سپس وی را نزد ابن عیسی آوردند و بزندانش روانه کردند و از سال ۳۰۱ هشت سال در زندان بغداد بسر برد. مادر المقتدر خلیفه عباسی از او در زندان حمایت میکرد و همنطور **حاجب نصر** در در بار خلیفه عباسی حامی او بود.

همراهی این دو موجب شد که **حمید وزیر المقتدر** دستور محاکمه او را بدهد و

و پس از هفت ماه محاکمه به فتوای **ملك خواجه ابوعمر** روز دوشنبه ۲۴ ذیقعده سال **۳۰۹** هجری قمری مرادف با چهارم فروردین ماه در یکهزار و چهل و شش سال قبل در ایوان زندان نو بغداد در ساحل دجله او را کشتند و مصلوب بر بالای دار نگاهداشتند وسپس بعداز مثله کردنش جسد او را سوزاندند.

در باره نظریات وعقاید او موافق و مخالف درمیان محققین بسیار است. آنچه مسلم بنظر میرسد اینست که وی از لحاظ مشرب فلسفی عقاید وافکارش از زمره پیشقدمان فکری **غزالی**، فیلسوف معروف اسلامی بوده است. حلاج در کتابهای خود باین عقیده بودکه بایستی فلسفه یونان واصول خداپرستی وتصوف را هماهنگ کرد. **ماسینیون**، استاد دانشگاه پاریس قسمتی از کارهای او را تحت عنوان (شور و عشق حلاج شهید تصوف اسلامی) در سال ۱۹۲۲ در پاریس انتشار داد وسپس بانتشار دیوان وی مبادرت کرد.

در فروردین ماه سال ۴۶ اینجانب مقاله‌ای درباره حلاج در شماره چهارم مجله تلاش انتشار دادم که عینا آنرا در اینجا میآورم:

(... بزنید بزنید این حلاجك را که دعوی خدائی میکند)

در کنار رود جوشان وخروشان دجله، جمعیت انبوهی در هم میلولیدند. غلغله‌ای در فضا افکنده بودند و بمردی که بر فرازدارهم شور هیجان خود را پنهان نمیداشت سنگ میانداختند.

پیرزالی کوزه آب بر دوش داشت. چون به جمعیت نزدیك شد کوزه را برزمین گذاشت و فریاد کشید:

(بزنید، بزنید این حلاجك را که دعوی خدائی میکند)

ولی منصور که (معراج مردان را بالای دار) میدانست سر بر آسمان کرده، میگفت؛ خدا یا بر این جماعت بیخبر خشم مگیر زیرا آنان بزعم خود برای نزدیکی بتومرتدی را بقتل میرسانند.

منصور حلاج ازقیافه‌های شگفت انگیز تاریخ ماست. مردم در باره کمتر شخصیتی اینهمه تناقض گوئی کرده‌اند برخی او را **شیربیشه تحقیق ومردحق** و بعضی دیگر **مرتدو دسیسه باز وخطر ناکش** خوانده‌اند و سرانجام نیز بهمین اتهام در کنار دجله بردارش کشیدند

حسن‌صباح درنامه‌ای‌که به **سلطان ملکشاه** سلجوقی نوشته ضمن‌ذکراعمال ناشایست وجنایتها وخیانت‌های عباسیان ، قتل حسین‌بن منصور را بعنوان مثال ذکر میکند و می‌گوید عباسیان چنین مردحق را بردارکردند .

شهادت شجاعانه منصور، حالت جذبه وشوقی‌که هنگام مرگ از خودنشان داد واشعارشورانگیزی‌که درآستانه مرگ‌سرود، اورابعنوان مظهرپاکبازان درادبیات ما نامبردارکرده‌وغالب شعراباذکرنام اودراشعارخودمایه شوری به‌آن داده والفاظ را با معانی رنگینی صیقل‌زده‌اند .

باوجودی‌که عده دیگری از عرفا ، متفکرین وشعراء نیزباتهام داشتن عقاید گمراه‌کننده وبجرم ارتداد، بطرزفجیعی کشته شده‌اند ؛ مع‌الوصف هیچکدام شهرت منصوررا پیدانکرده‌اند . ازجمله این مردان (نسیمی) شاعررا می‌توان نام بردکه‌باتهام پیروی ازعقاید **حروفیه** زنده‌زنده‌پوست‌ازتنش‌جداکردند.

عرفا غالباً منصورراشهیدراه حق، عاشق پاکبازوشیربیشه تحقیق‌توصیف‌کرده‌اند.
درعین حال بسیاری ازمعاصرینش نیزوی رانیرنگ باز،ساحر، دمدمی، وفاسد العقیده‌دانسته‌اند .

یگانه ایرادی‌که متصوفه برکارمنصورمی‌گیرند این است که وی (اسرار رافاش می‌کرد) و حافظ ، آن شاعر سوخته عرفانی در باره او می‌گوید (جرمش این بود که اسرارهویدامی‌کرد) .

عرفا معتقدند که عوالم سیروسلوك و اسراربین عاشق ومعشوق (خداو بنده) را نباید نزدبیگانه فاش‌کرد وچون منصوراسراری را که دریافته بود از شدت کم ظرفیتی با ذکر(اناالحق) یعنی من خدا هستم فاش‌ساخت ، معشوق (خدا) هم باین جرم او را

بردار کشید .

این تعبیر، پس ازمرگ منصورودراثرترس دانایان رازازحکومت معمول گردید والاچنانکه خواهیم گفت منصورمی‌خواست ارکان تسلط عرب را متزلزل سازد و این کارجز بامبارزه علنی وپرشورامکان پذیرنبود .

ابن ندیم ، مورخ معروف دربارهٔاومی‌نویسد (حلاج مردی شعبده باز،حیله‌گر ومتمایل به صوفیه بود وادعاداشته‌که برکلیه علوم‌احاطه دارد . ولی مردی بیسوادبود. ازکیمیاگری (شیمی) چیزی می‌دانسته، مبارزی سرسخت ونسبت بحکام جسوروگستاخ بوده ودرکارهای بزرگ مداخله می‌کرده وسری پرشورداشته ونزد اصحاب خود ادعای خدائی نموده ، باپیروان هرمذهب‌که روبرو می‌شد خود را پیروعقیده آنان میشمرد) کلام غرض‌آلودابن ندیم‌گویای تمام حقایق است ونشان میدهد آنچه باعث قتل‌حسین بن منصورحلاج شده دعوی خدائی نبوده بلکـه بدان سبب بوده است که « نسبت به حکام گستاخ بوده و در کارهای بـزرگ مداخله می‌کرد و انقلاب وشورش را دامن میزده است» .

واماآنچه مربوط بدعوی خدائی است ازطرف حجةالاسلام غزالی وعطار وشیخ محمود شبستری وسایرمتفکرین معروف توجیه گردیده و این دانشمندان مـی‌گویند منصورچنان ازعشق پرومملوبوده‌که دیگرحائلی‌بین خود ومعشوق نمی‌دید. کمااینکه اگریك بطری پراز آب باشد بیننده ظرف و مظروف رااز یکدیگرتشخیص نمیدهد .

همچنین اگرپاره‌آهنی رادرکوره‌آهنگری‌گرم کنند تا آتشین رنگ شود ، در صورتیکه‌آهن دعوی‌کندکه‌من‌آتشم سخنی بگزاف نگفته؛ زیرادرجوارآتش، اگرچه ماهیت خود را تغییرنداده ، ولی صفت ظاهری آتش را پیدا کرده است . پس منصور نیزدراثرعشق بخداوندطوری محوبوده که بجای آنکه بگوید من لبریزاز عشق هستم ازشوریدگی ووجد گفته **اناالحق** .

درموردانیکه ابن‌ندیم می‌نویسد مردی بیسواد بوده نیز باید گفت **شخص‌بیسواد**

اینهمه رسائل گرانبها نمی‌نویسد واگر فردی عامی بود دستگاه خلافت وترکان تابدان پایه باودشمنی نمیورزیدند و بآن صورت فجیع که شرحش بیاید بقتلش نمیرسانیدند و باز برای اینکه ثابت شودکه دستگاه خلافت‌عباسی ازراه خداپرستی منصوررا بردار نکرد باید یادآوردشدکه مرشد ومراد حسین منصورجنید بغدادی نیزهمین عقاید را داشت ولی چون درسیاست دخالت نمی‌کردگردنش ازطناب داررهائی یافت وحتی مامورین مزاحمتی نیزبرایش فراهم نمی‌نمودند.

شبلی، عارف بزرگ ومعاصرمنصوراعتراف می‌کرد که باوادارای عقیده مشترکی است ولی بنابه بتعبیراو **منصورراعقل بدام انداخت وشبلی بمدد دیوانگی نجات یافت.**

آیا مفهوم عقل ازنظرشبلی غیرازآنست‌که منصورتحمل آنهمه تسلط ریاکاران عباسی رانداشت وازتسلط دست نشاندگان درخاك خویش‌رنج میبرد؟

طبری مورخ معروف نیزدرباره حلاج می‌نویسد «دراوایل‌قرن چهارم هجری که منصورآواره وسرگردان ازشهری به شهری میرفت وزیر المقتدر خلیفه بغداد اورا بیازمود ودید ازقرآن وعلوم فقه وحدیث وشعرولغت عرب چیزی نمی‌داند! لذا باو گفت بهتراست‌بجای نوشتن رسائل‌گمراه‌کننده طهارت‌آموزد وبفرائض دینی‌عمل‌کند»

تردیدی نیست که دستگاه خلافت عباسیان بسیارآرزوداشت‌که رجال ومردان فعالیتهای خودرا محدود به‌آموزش (طهارت) و(انجام فرائض دینی) کنند ولی منصور بانوشتن رسائل خودکه خصم‌آنرا(گمراه‌کننده) میخواندلرزه بربنیان خلافت انداخته بود. والاخلیفه‌ای‌که‌آشکارا مجلس بزم ترتیب می‌داد وشراب می‌نوشید، آنهمه برای حفظ‌آئین عربی دل نمی‌سوزاند. بلکه علت عداوتش بامنصور بسبب آن بودکه وی عصیان عنصرآریائی راعلیه عرب روح میبخشید.

منصورکه ازمغلوب شدن‌ایرانیان درمقابل اعراب‌رنج‌میبرد بطور ناآگاه‌بسلاح دشمن، یعنی وسیله‌ای‌که تسلط اورا تحکیم میبخشید حمله‌برد.

(الله) ازنظردستگاه خلافت، فرمانروائی قهار وخشمگین و سختگیر توصیف

میشدکه درآسمانها ناظرموشکاف اعمال انسانی است و حتی لبخندی را هم که بر لب بندگان نقش بندد به عنوان داشتن (حب‌دنیا) بحساب گناهانش میگیرد .

منصورآن حالت عبوسی وآسمان نشینی را ازساحت خداودورکرد. فکر (خدا) را از اوج آسمانها بمیان بندگان آورد ودردل‌پاکبازان راهش داد. حتی اورا معشوق خودوصاحبدلان ساخت. معشوقی‌که وجدوجذبه‌را دوست میدارد وازسخنان بظاهرکفر آمیزمستان‌عشق خویش گلهای رحمتش میشکفد.

بدین ترتیب خدائی مورد پرستش منصور قرار گرفت که درست نقطه مقابل (الله) گروهی ازاعراب بود .

استقلال وطن ما با استقلال اید ئولوژیك ، یعنی استقلال مذهبی آغازگردید.

مردمان آریازمین که‌پیوسته (مهر دارنده چراگاههای فراخ ، اسبهای تندرو ، رودهای قابل‌کشتیرانی، ودوستدارفروغ وروشنی)را پرستیده بودند چگونه‌میتوانستند تن به‌پرستش‌خدائی‌دردهندکه زمزمه‌عشق ومحبت، نعره‌مستانه، وزیباپرستی، دربارگاه کبریائیش پسندیده نیست ؟

طبع‌ملایم وظرافت پسند ایرانی تحمل تعلیمات خشونت‌آمیزی‌راکه گروهی‌از اعراب‌آنرا جزئی ازآئین قلمدادکرده بودند نداشت. لذامنصوربااین نارضایتی‌هاشکل بخشید. ایدئولوژی مشخصی‌ترتیب داد تاهمچون‌سلاحی‌مؤثر برپیکر تسلط اعراب‌وارد آورد. وحال‌آنکه‌شایدخود نمیدانست‌که این استقلال فکرمذهبی‌منجر باستقلال ارضی وملی خواهد شد . زیرا هیچکس نمی‌تواند ادعاکند که منصور عالماً وعامداً این راه را پیش گرفته بود ، بلکه درضمیر باطن خود تحت تأثیر تراکم عقده‌های ملی ،حالت عصیان را نضج میداد.

منصور چهل وشش جلدکتاب نوشت وآشکار است مردی‌عامی وبیسواد قادربراین‌همه تألیف نیست . کمااینکه وزیرالمقتدر که‌خودرا برای آزمودن منصورصالح میدانست‌لااقل‌ردی برنظریات(گمراه‌کننده) اونننوشت.

رسائل منصور چنان میان مردم خواهان داشته که پس ازقتلش خواندن کتب اورا جرم دانستند 6 ازکتابفروشان بقید سوگند تعهدگرفتند که کتابهای حلاج را نفروشند وچون از این کار بهره ای نبردند کتابهای مجعول بنام او نوشتند تاآن پاکباز را بدنام کنند .

صاحب کشف المحجوب مینویسد کتابهای منصوررا دربغداد وخراسان وفارس دیده ودر آنها مطالب نغز ودلکش یافته . وزیرالمقتدر نمی توانسته ادعاکندکه برای اظهار نظر پیرامون آثارمنصور بیش ازنویسنده کشف المحجوب صلاحیت داشته است.

منصور سخنوری خوش بیان وآتشین کلام بود. ازاینرو بجلاد او دستور دادند بسخنانش گوش ندهد مباداتحت تأثیر کلمات اوقرارگیرد.

اعتراف ابن ندیم باینکه منصورکیمیا یعنی شیمی میدانسته ودرکارهای بزرگ بمنظور ایجاد بلواو انقلاب مداخله نموده، مؤید اینست که وی مردی کم مایه و بیسواد بشمار نمیرفته ؛ بلکه وجود نبوغ سرشار در او باعث شد که قدم بمیدان مبارزه ای خطر ناك بگذارد ودرقبال تسلط حکومت خلفای عرب بعنوان عصیان روح جمال پرست آریائی قد علم کند .

منصورکه می دید نمی تواند بساط حکمرانی خلفای اعراب رادرهم بریزدمصمم شدتا دراصول عقاید آنان رخنه نماید لذا ایدئولوژی آنها را موردحمله قرارداد.

خدارا بصورت معشوقی دوست داشتنی توصیف می نمود وباین ترتیب خط فاصلی بین خدای خود و معبود گروهی از اعراب که غضب بارو انتقا مجوی و دوزخ آفرین میخواندندش قائل شد.

منصوربرای علی بن موسی الرضاامام هشتم شیعیان تبلیغ میکرده ومردم را برضد دستگاه خدعه و فریب وظلم وجور خلفا تحریك می نمود . لذا اورا در قهستان گرفته تازیانه زدند وازآن پس نیزباو تهمت قرمطی بودن وارد میساختند.

(الصولی) مورخ سنی مذهب متعصب مینویسدحلاج را بارها دیده . مردی است نادان ولی مدعی هوش و ذکاوت . در نطق و بیان حاضرالذهن و آماده نیست ولی به

فصاحت و بلاغت معروف شده . مرد مکار و او باشی است که با جامه پشمین بتقوی و پرهیزگاری تظاهر می کند.

(**عریب**) نیز اورا بیسواد ومتظاهر واهل فساد عقیده توصیف کرده. ابن مسکویه درباره منصور می نویسد شایعاتی درباره نفوذ منصور میان مأمورین جزء و عوام‌الناس پیچیدکه حلاج مرده را زنده می‌کند و جن و پری بفرمان اوگردن می‌نهند و هرچه بخواهد برایش آماده می‌سازندومعجزاتی دارد. **حامد** وزیر خلیفه این‌ماجرا بشنید، باو گفتند حلاج سه‌تن ازپیروان خودرا نبی‌خوانده وخود دعوی خدائی دارد. **حامد**دستور جلب آن‌سه تن راداد . گفتند آنان‌ضمن بازجوئی اعتراف کرده‌اندکه‌حلاج‌را خدامی‌دانند. منصورکه‌درزندان بوداین‌اتهامات‌را تکذیب کرد. مع‌الوصف ع.ال خلیفه‌درصدد برآمدند تاپیروان منصوررا ریشه‌کن سازند.

لذابدنبال حبس وی وسه تن ازپیروانش دوتن دیگر از مبلغین‌اورادرخراسان دستگیر ساختند،

ابن‌مسکویه اضافه می‌کند که حلاج درمحضر خلیفه پیکر خود را چنان بزرگ کردکه تمام اطاق پرشد ویك‌طوطی مرده را نیز زنده نمود وبهمین جهت خلیفه‌جرئت نداشت اورا بکشد:

همدانی مینویسد یکی ازمریدان حلاج معروف به‌**السمری** چون ازطرف‌حامد مورد بازجوئی قرارگرفت اظهار داشت در وسط زمستان موقعی‌که نزدیك شهر استخر درفارس(درنزدیکی تخت‌جمشید فعلی) با مرشد خود سفر می کرد حلاج خیار سبزی ازمیان برف بیرون‌آورد وباوداد:

حامد بشنیدن این سخنان السمری را دشنام‌داد و وی را کـذاب و دروغگو خواند وبه ملازمین دستور داد تا با ضرب دگنك دهانش را پرخون کنند.

شاهد دیگری نیز شهادت دادکه حلاج میوه‌های‌خلق الساعه‌ای بوجودآورد.

ابن نصرقشوری بیمار بود سیب خواست ولی یافت نشد . حلاج دست خود را درازکرد

وچون پیش کشید سیبی در دست داشت وگفت آنرا از باغ بهشت چیده است . شخصی اشکال کردکه میوه بهشت فاسد نمی‌شود چگونه این سیب کرم دارد ؟ حلاج پاسخ داد زیرا ازبارگاه ازلی به ویرانسرای تباهی آمده ، ازاینرو فساد در قلب او راه یافته .

درشرح حال اومی نویسند برای آموختن ریسمان بازی وسایر کارهای شگفت انگیز بهندوستان رفت ودرآنجا زنی را دیدکه ریسمانی بهوا میافکند و ازآن بالا میرفت و درهوا ناپدید میشد . از اینرو باید گفت اگرنسبت کارهای معجزه مانند تهمت نباشد ممکن است از اعمالی باشد که با توجه بروحیه مردم زمان برای پیش برد مقاصد خویش درهندوستان یادگرفته وبهمین جهت غالباً اورا ساحر خوانده‌اند .

منصور دراظهارعقیده خیلی بی‌باك بوده . بطوری که روزی پیش جنیدبغدادی که خود ایرانی وساکن بغداد بود آمد وازاو مسائلی پرسید . جنید جواب نداد وگفت **زودباشدکه سرچوب پاره‌ای سرخ کنی .**

منصورگفت درآن روزکه من‌سرچوب پاره‌ای سرخ کنم (یعنی بردارکشیده شوم) تو جامه اهل‌صورت پوشی. غرض منصوراینست که جنید برای‌حفظ ظاهروبخاطر نگهداری خود ازخطر ،عقاید خویش را پنهان کرده ، تظاهر بــه پیروی از عقایــد عمال خلیفه خواهد کرد .

عمروبن عثمان که میدید حلاج سخنان اورا وقعی نمی‌نهد از راه حسادت نامه‌ها بخوزستان فرستاد واحوال اورا درچشم اهل‌آن دیار تقبیح کرد .

منصور مسافرتهای‌زیادی‌نمود. با مردم وعقایدآنان‌آشنا شده درباب طرزمبارزه با دستگاه خلافت مطالعه می‌کرده است . ولی چون امکان مبارزه مثبت وقیام موجود نبودحمله خود را از جبهه ایدئولوژی آغازکرد .

بهمین جهت در احوالش مینویسند (جامه متصوفه بیرون کرد وقبا پوشید و با مردم معاشرت کرد ... آنگاه پنج سال ناپدید شد وسرازمکه معظمه درآورد) .

یعقوب شهرجوری درآنجا اورا ساحرخواند. لذا حلاج به بصره‌آمد وبازبه‌اهواز

رفت سپس بهند سفر کرد . بعد ، دوسال درمکه معظمه مجاور شد وچون بیرون آمد احوالش متغیر گشت .

منصور را بجرم داشتن عقاید گمراه کننده ازپنجاه شهر بیرون کردند و عاقبت او را دستگیر ساخته در کنار دجله با طناب بردارش بستند ولی میخکوب نکردند . آنگاه او را از دار بزیر آورده به زندان انداختند . در زندان **عبدالله خفیف** پیشوای سلسله **خفیفیه** که از بزرگترین اولیاء عرفاست بدیدنش رفت وهموگوید منصور در زندان زیاد نماز میخواند .

پس از هشت سال وهفت ماه وهشت روز از حبس رهائی یافت ولی دوران آزادیش یکسال بیشتر طول نکشید. درشوش اقامت کرد وهر روز جماعت زیادی بخانه اش رفت وآمد داشتند وزنی از خانه خود شاهد این ماجرا بود. لذا مأمورین راکه در جستجویش بودند خبرداد. منصور هنگام دستگیری هویت خود را پنهان داشت ولی یکی ازمریدان سابقش دراثر ترس ازشکنجه و بطمع مال فراوان اورا ازجای زخمی که برسر داشت شناخت. منصوررا بر شتری نشانیده وارد بغداد کردند تاهمه خلق اورا تماشا کنند. جلوشتر منادی با صدای بلند می گفت: این مرداز دعاة قرامطه است. اورا خوب تماشاکنید . از این عبارت مورخین آشکار می شود که منصوررا بجرم قرمطی بودن دستگیر ساخته اند نه دعوی خدائی کردن. و چون نتوانسته اند این تهمت را بمردم بقبولانند پس ازآن که آن مرد بزرگ دستش از دنیا کوتاه گردید ومجال دفاعی نداشت وی را متهم کردند که دعوی خدائی داشته واظهارات مجعولی ازقول او نقل کردند .

علی بن عیسی از او بازجوئی کرد وسرانجام محکوم باعدام شد . ابن جوزی مینویسد وی بدون ترس شادان و خندان بقتلگاه رفت واشعاری می خواند . ابتدا او تازیانه زدند سپس دست وپا وسرش را بریدند آنگاه وی را سوزانده خاکسترش رابر دجله ریختند . این نحوه انتقام مبین اینست که منصور چقدر اعتبار دولت عباسی و نفوذ حکومت عرب را متزلزل ساخته بود .

چند روز بعد از این واقعه دجله طغیان کرد. پیروانش مدعی شدند که این طغیان بعلت آن بود که خاکستر حلاج را در دجله ریخته‌اند. **هنگامی که دستش را قطع کردند خندید. گفتندش علت خنده چیست؟ گفت دست از آدمی بسته جدا کردن آسان است؛ مرد آنست که دست صفات را که کلاه همت از تارک عرش درمیکشد قطع کند.**

هنگامی که پایش را بریدند تبسمی کرد و گفت بدین پای سفر خاکی می کردم قدمی دارم که هم اکنون سفر هردو عالم بکند اگر بتوانید آن قدم را ببرید. وچون بردار بود **شبلی گفت عرفان چیست؟ گفت کمترین اینست که می بینی! شبلی گفت بالا تر از آن چیست؟ گفت ترا بدان راه نیست.**

درحقیقت او میخواست بفهماند که بین سوختگان و قهرمانان، با اهل ریا خیلی فرق است. چون مردم باو سنگ میزدند شبلی از راه موافقت گلی بسوی او پرتاب کرد. **آهی کشید و گفت از آنان نمیرنجم که سنگ میزنند. از این تعجبم آید که میداند نمیباید انداخت.** از آنجاست که این ضرب المثل معروف شد که (از سنگ دشمن نمی‌رنجم ولی از گل دوست ناراحت می‌شوم)

اجرای حکم قتل منصور برعهده **محمدبن عبدالصمد بود.** پس از سوزاندن جسد سرش را در روی پل دجله بمعرض تماشا گذاشتند؛ وچون خراسان از جاهای متشنج بود سر را بدانجا فرستادند. ولی مریدانش مدعی شدند که این سر حلاج نیست. بلکه متعلق بیکی از دشمنان اوست که تغییر شکل یافته.

حتی برخی از مردم خراسان ادعا کردند که پس از قتل منصور اورا دیده و باوی سخن گفته‌اند. پیروان منصور بتدریج کار مبارزه با دستگاه خلافت را باینصورت درآوردند که **مانند حلاج کشته شوند.** یعنی **ابتدا آنانرا تازیانه بزنند سپس بردار کنند، آنگاه دست و پا و سرشان راببرند و بعد بسوزانند.**

بهمین جهت سدسال بعد سه تن در بغداد و دو تن در بلخ بهمین سرنوشت دچار شدند و آنان نیز **مانند منصور با کمال گشاده روئی مرگ را استقبال کردند.**

حلاج مبتکر طریقه و **حدت وجود** وکشف وکرامات بود وپیروانش برخلاف سایر فرق، آشکارا عقاید خود را ابراز میداشتند.

زیرا غرض منصورمبارزه باتسلط اعراب‌ودست نشاندگان آنان بود واین‌امر بدون مبارزه ومقاومت ومخالفت علنی امکان نداشت.

بهمین جهت گروهی علیرغم آنهمه تبلیغات تند وحاد، **منصور را شهید راه حق میدانند وظهور اورا تجلی روح آریائی میشمارند.**

۱- نام کتابهای منصور حلاج را بنقل از«الفهرست» ذیلا می‌آوریم؛

کتاب طاسین الازل والجوهر الاکبر والشجرة الزیتونة النوریه-کتاب‌الاحرف المحدثة والازلیة و الاسماء الکلیة - کتاب الظل الممدودوالماء المسکوب و الحیاة الباقیه - کتاب حمل النور والحیاة و الارواح - کتاب الصیهون - کتاب تفسیر قل هوالله احد - کتاب الابدوالمأبود - کتاب قرآن و الفرقان - کتاب خلق الانسان و البیان - کتاب کید الشیطان و امر السلطان - کتاب الاصول و الفروع - کتاب سرالعالم والمبعوث - کتاب العدل والتوحید - کتاب السیاسة و الخلفاء والامراء - کتاب علم - البقاء و الفنا - کتاب شخص الظلمات - کتاب نور النور - کتاب المتجلیات - کتاب الهیاکل و العالم و العالم - کتاب مدح النبی و المثل الاعلی - کتاب الغریب الفصیح - کتاب الیقظة و بدو الخلق - کتاب القیامة و القیامات - کتاب الکبر و العظمة - کتاب الصلوة والصلواة - کتاب خزائن الخیرات که معروف است به الف المقطوع، و الف المألوف- کتاب‌مواجید العارض- کتاب‌خلق خلایق القرآن‌والاعتبار -- کتاب‌الصدق‌والاخلاص - کتاب الامثال والابواب- کتاب الیقین - کتاب التوحید -کتاب‌النجم اذا هوی -کتاب الذاریات ذرواً - کتاب فی‌ان الذی انزل علیک القرآن لرادك الی معاد - کتاب الذرة الی نصرالقشوری - کتاب السیاسة الی الحسین بن حمدان - کتاب هو هو - کتاب کیف کان و کیف یکون - کتاب الوجود الاول - کتاب الکبریت الاحمر - کتاب اسمری و جوابه - کتاب الوجود الثانی - کتاب لا کیف - کتاب الکیفیة و الحقیقة - کتاب‌الکیفیة بالمجاز

ابوعبدالله محمدبن خفیف شیرازی

اوراکه هم‌اهل‌حال بودوهم دریای علم، ازفرزندان ملوك خوانده‌اند. آنچه‌مورد تأیید همگان قرار دارد اینست که پدرش شیرازی و مادرش نیشابوری و پیرو مذهب شافعی بوده است.

بزرگان‌عصر، لقبهای‌گوناگون باوداده‌اندکه(**شیخ کبیر- شیخ‌المشایخ - وشیخ وقت**) از آن جمله‌اند.

ازجوانی، تمایلات عرفانی دراو وجود داشت وعرفای بزرگ بادیدن ومصاحبت او پیش بینی میکردندکه در آینده متفکری بزرگ خواهد شد.

اسانید شیخ

بیگمان چنین شخصیتی از محضر اساتید متعددی استفاده کرده که نام دوتن از آنان خیلی معروف است.

یکی **ابوالعباس احمدبن یحیی شیرازی** است‌که عبدالله خفیف درباره اوگفته (من‌چنان متخصصی در وجد ندیدم. سکر تمام داشت) تاریخ درگذشت **احمد** روشن نیست ولی صاحب (شدالازار . . .) تصریح‌کرده است که درگورستان سلم شیراز مدفون شده.

دیگری **ابومحمد جعفر حذاء** (متوفی در سال ۳۴۱) است که شخ کبیر خرقه تصوف از دست او پوشیده.

شیخ یکبار دیگر در بغداد نیز خرقه در بر کرد. بدین معنی که چون شیخ جنید درگذشت **ابومحمد رویم**[1] جانشین اوشد. عبدالله خفیف در سفر سوم به حج او راملاقات کرد و ابومحمد بمنظور تجلیل از مقام عبدالله براو خرقه پوشانید.

عبدالله خفیف در مسافرتهای خویش با بزرگان عصر ملاقات میکرد و باآنان به مباحثه و طرح مسائل عرفانی میپرداخت.

سه نوبت حج گزارد ودر نوبت دوم بود که بصحبت **جنید بغدادی نهاوندی الاصل** نائل آمد. هنگامیکه **حسین بن منصور حلاج** در زندان بغداد بودنیز بکمك افسران پارسی که در دستگاه خلیفه بودند بدیدنش نائل آمد و مدتی باحلاج سخن گفت وتحت تاثیر شکوه آن مرد پاکباز قرارگرفت و سرانجام ازطرف او حامل پیامی برای **ابن‌عطا** بود که (رقعه هاراکسی نه بیند). وچون شیخ پیغام حلاج رابه ابن عطا ابلاغ کرد وی در جواب گفت باو بگو (**اگر گذارندم** .)

از این جواب معلوم میشودکه ابن عطا خود تحت تعقیب و مخفی بوده که پس

۱- ابومحمدرویم بن احمد، از اجله مشایخ و از صاحب‌سران جنید و از اقران وی بوده است. از مذهب داود اصفهانی پیروی میکرد. نبیره رویم بزرگ است که از نافع قرائت روایت میکرد. در زمان خود در تفسیر و قرائت سر آمد دانشمندان بشمار میرفت. عبدالله خفیف نسبت به مصاحبت با وی علاقه زیاد داشت.

در اواخر عمر منصب قضای بغداد را بدو دادند. مع‌الوصف در سیروسلوك بمرحله‌ای بودکه جنید در باره‌اش گفت: ما فارغان مشغولیم و رویم مشغول فارغ است.

وقتی دست برشانه عبدالله خفیف گذاشت وگفت «عرفان جان فدا کردن است. زنهار که خود را باترهات صوفیان مشغول نسازی». کتبی تصنیف کردکه معروف ترین آنها کتاب غلط الواجدین است.

رویم در سنه ۳۰۳ در بغداد درگذشت.

از مرگ حلاج دستگیر شد[1].

بندار بن حسین

یکی دیگر از اساتید شیخ کبیر **ابوالحسن بندار بن حسین** شیرازی است که خادم ابوالحسن اشعری، مؤسس مذهب اشاعره بود. شیخ کبیر از محضر بندار بهره‌ها برد ولی برسر بعضی مسائل با او معارضه داشت.

بندار چندی هم ملازمت شبلی را برگزید. **وی تصوف را در وفای بعهد میدانست. این تعلیم در نضج شخصیت، و ایجاد الفت نقش انکار ناپذیری دارد. زیرا انسان را مقید میکند که در قبول تعهد در قبال دیگران امکانات و احتمالات را بسنجد و هرگاه با کسی عهدی بست خود را مسئول بداند تا شخصیت اجتماعی او محفوظ بماند و ضمناً از این مراقبت در کار دیگران بتکامل و تربیت نفس خود بپردازد.**

وفای بعهد در نظر بندار بدان معنی نبود که آنچه برزبان میاورد عمل کند بلکه وی معتقد بود که **آنچه بردل میگذرد باید بمرحله عمل در آورد. در این حالت تعهد عارف سنگین میشود و ناچار است از تمام نیروهای پنهانی خود که ما اینك نود و پنج در صد آنرا هدر میدهیم استفاده کند.**

---

۲ - ابوالعباس احمد بن محمد بن سهل بن عطاء الادمی از کبار مشایخ و علماء و از نزدیکترین دوستان منصور حلاج بود که بهمان مناسبت بدست حامد بن العباس وزیر مقتدر عباسی دستگیر شد. حامد در محاکمه از او پرسید در باره منصور و عقایدش چه میگوئی؟ ابن عطا با درشتی فریاد زد تو آنقدر از مال مسلمانان اندوخته‌ای که با آن‌ها خود را مشغول سازی. تراچکار با اینگونه مسائل؟

حامد خشمگین شد ودستور داد بجرم این جسارت تمام دندانهایش را بکشند و بر فرقش بکوبند و در سال ۳۰۹ پس از شکنجه بسیار بقتل اومبادرت ورزید (نفحات الانس ص ۱۴۲)

بندار در **ارجان** سکنی داشت و بسال **۳۵۳** در گذشت و در همان جا مدفون شد و اینك از مدفن او وقصبه ارجان در سه کیلومتری بهبهان اثری باقی نمانده است .

ارادت شاهان

شیخ کبیر در بین بزرگان سیاسی نیز ارادتمندان زیاد داشت. عضدالدوله دیلمی یکی از شیفتگان او بود. شاه شجاع نیز هنگامی که عازم جنگ بود ابتدا برسر تربت شیخ می آمد و از او طلب همت میکرد .

داستانی از کف نفس

در باره کف نفس وریاضتهای عبدالله خفیف صاحب **کشف المحجوب** داستانی نقل کرده است که خواندنی است :

یکی از وزراء دختر خویش را به شیخ کبیر داد. شبانگاه که شیخ بخانه آمد، طعامی اشتها آور بر سفره حاضر شد . عبدالله نگاهی به غذا ونظری به دختر زیبا روی انداخت. دست همسرش را گرفت؛ برسینه تاناف کشیدو گفت این گرهها از شدت صبراست زیرا سالهاست که برچنین روی زیبا و چنین طعام صبر کردهام . این بگفت و برخاست[1] . عبدالله خفیف متفکری بزرگ بود **.مذهب خفیفیه را درعرفان بنیان گذاشت.** سی جلد کتاب در اصول عقاید خویش نگاشت[2] .

جعفر خلدی ۲ درباره آن راوگفته است **تصانیف شیخ بغایت لطیف واشارات آن دقیق ورموزش هنگامی مفهوم گردد که باعلم ظاهر نباشد**

عقاید

اصول مذهب خفیف **(غیبت)** و**(حضور)**است

---

۱ ـ نقل باختصار از کشف المحجوب ص ۳۱۸

۲ـ تالیفات شیخ درشدالا زار چنین آمده

بقیه درپاورقی صفحه بعد

(حضور) یعنی حضور دل بدلالت یقین تا آنجاکه برای دل حکم غیبی مانند حکم عینی مکشوف شود.

در مورد (غیبت) نیز غرض شیخ این بوده که دل جز از خداوند از همه چیز غیبت داشته باشد و حتی خود را هم فراموش کند. پس هر کس که از خود غایب باشد به حق حاضر است و مالک دل خداوند است.

عقیده ابن خفیف بین عرفا مقبولیت یافت و در نتیجه توسعه این بحث بین مشایخ دو مکتب از آن پدید آمد. عده‌ای طرفدار تقدم (حضور) بر (غیبت) بودند و گروهی بر عکس (غیبت) را بر (حضور) مقدم میدانستند.

ابن عطا غیبت را برحضور مقدم میداشت. حسین بن منصور حلاج، شبلی و بندار بن حسین که همه از زعمای عالم عرفانند با این نظر ابن عطا موافقت داشتند و میگفتند

بقیه از صفحه قبل

۱- شرف الفقراء المتحققین علی الاغنیاء المنفقین ۲- شرح الفضائل ۳- جامع الارشاد ۴- الفصول فی الاصول ۵- الاستذکار ۶- اللوامع ۷- المنقطعین ۸- لبس المرقعات ۹- الاغاثه ۱۰- اختلاف الناس فی الروح ۱۱- الاقتصاد ۱۲- فضل التصوف ۱۳- المفردات ۱۴- بلوی الانبیاء ۱۵- الردوالالفه ۱۶- الجمع والتفرقه ۱۷- مسائل علی بن سهل ۱۸- الردعلی (ابن‌رزمان) ۱۹- الردعلی (ابن سالم) ۲۰- الجوع و ترک الشهوات ۲۱- معرفت الزوال ۲۲- اسامی المشایخ ۲۳- المعراج ۲۴- المنهج فی الفقه ۲۵- الاستدراج و الاندراج ۲۶- المعتقد الکبیر والصغیر

عیسی جنید در کتاب هزار مزار از دو کتاب دیگر شیخ نام میبرد که عبارتند از «آداب المریدین» و «جامع الدعوات»

۲- ابو محمد جعفر بن محمد بن نصیر خواص خلدی از مشاهیر اصحاب جنید و متوفی در سال ۳۴۸. خلدی بضم اول و سکون ثانی منسوب است به خلد که نام محله‌ای در بغداد بوده است.

در راه وصول بحق مانع بزرگ خود شخص است. اگرشخص از خودش غایب شود یعنی خودرا فراموش کند وبحق بپردازد آفت هستی ووجود دراو نابود گردد.

عرفای عراق هم از این نظریه استقبال کردند. عبدالله خفیف که **خودصاحب مذهب است** با جمعی دیگر ازبزرگان مانند حارث محاسبی، جنید، سهل بن‌عبدالله، ابوحفص حداد، جریری، حصری[1] وگروهی دیگر براین‌عقیده بودندکه (حضور) مقدم **بر(غیبت) است زیراهرکه ازخود غایب بودیعنی خودرا فراموش کند بناچار بحق‌حاضر باشد وفایده غیبت حضور است. غیبت بی‌حضور جنون است.**

(حاضر) آنست که دلش دربند دنیا وآخرت وهوی وهوس‌نباشد.

ازاسامی‌کتب وتالیفات شیخ کبیر معلوم است‌که عقاید برخی از عرفای بزرگ دیگررا ردکرده است. کما اینکه درفهرست آثارش ردی بر**(ابن‌رزمان)** ورد دیگری بر **(ابن‌سالم)** دیده‌میشود وکتابی هم‌درباره مسائلی‌که **علی‌بن سهل** مطرح کرده‌بودنوشته. درمنابع موجود ازعقاید ومسائل علی‌بن سهل اصفهانی بندرت یاده شده ولی او را از مخالفین منصور حلاج خوانده اند. کشف المحجوب ازنامه‌ای یاد میکند که علی‌بن سهل به جنید بغدادی نوشته ودرآن با جنید در باره **فضیلت بیداری برخواب** مطالبی آورده وازجمله میگوید:

---

۱ - حارث محاسبی از مشاهیر زهاد ورجال طریقت متوفی درسال ۲۴۳.

ابوالقاسم جنیدبن محمدبن جنید بغدادی نهاوندی‌الاصل ازمشهور ترین مشایخ‌صوفیه متوفی در سال ۲۹۷

ابو محمد سهل‌بن عبدالله تستری (شوشتری) از معروفترین عرفای قرن سوم‌متوفی درسال ۲۸۳

ابوحفص حداد نیشابوری ازشیوخ ملامتیه واز معاصرین جنید

جریری - مراد ابومحمد احمدبن محمدبن حسین جریری خلیفه جنید است‌که در سال ۳۱۱ در راه مکه در واقعه هبیر وقتل حجاج بدست قرامطه زیرپای مردم مرد

خواب غفلت است و آرامش و قرار روگردانی از حق تلقی میشود. پس دوستار خدا نباید روز و شب خواب و قرار داشته باشد زیرا اگر بخواب رود از مقصود خود بازماند.

جنید در جواب او می نویسد: **خواب چیزی است که از طرف خدا برما چیره می‌شود و مارا درآن اختیاری نیست بهمین جهت بربیداری که باختیارماست فضیلت دارد. زیرا خواب موهبتی است که ازطرف خدا بردوستان ارزانی شده وازآنچه ازجانب حق است بر آنچه باختیارماست برتری دارد.**

پیداست که این بحث هم مانند **شرف فقر برغنا و تقدم غیبت وحضور** درمیان عرفای آن عهد بنحو گسترده‌ای جاری بوده و عبدالله خفیف که خود صاحب مکتب و سرسلسله خفیفیه بوده نمی توانسته درباره آن خاموش بماند و بناچار میبایستی اظهار نظر کند و همین امر باعث تألیف کتابی بنام (مسائل علی بن سهل) شده است.[1]

ازشرح حال بعضی ازمشایخ دیگر شیراز چنین برمیآید که علی بن سهل برای عرفای شیراز مسائلی مطرح کرده بود که **شیخ مؤمل بن محمد جصاص** جواب داده بود.

۱- ابوالحسن علی بن سهل بن محمد بن الازهر الاصفهانی ازمعرفترین عرفای اواخر قرن سوم و از نزدیکان جنید و ازاصحاب **محمد بن یوسف البنا** بود که بسال ۳۰۷ هجری وفات یافت. قبر علی بن سهل هنوز دراصفهان زیاد نگاه عمومی است که نزدیک قبر **صاحب بن عباد** درخیابان **دروازه‌طوقچی** قراردارد

شرف‌الدین ابراهیم درکتاب **تحفة العرفان** نقل کرده است که ابو عبدالله خفیف روایت کند که حسین بن منصور حلاج باصفهان رسید. علی بن سهل در حلقه‌ای نشسته سخن میگفت. حلاج دربرابرش بنشست و گفت **بازاری سخن درمعرفت میگوئی ومن زنده‌ام؟ میان صحو و اصطلام هفتصد درجه است وتونشناخته‌ای وبوی‌آن‌نشنیده‌ای.** علی سهل گفت **شهری که مسلمانان درآنجا باشند نشاید که تو آنجاباشی.** حسین برپای خاست. مردم بدنبالش می‌رفتند تاخانه‌اش را بدانند وبقتلش برسانند. شخصی بیامد وبه حسین گفت پیش ازآنکه کشته شوی ازاین شهر بیرون‌رو!

از کتب دیگر عبدالله خفیف (**شرف الفقراء المحققین علی الاغنیاء المنفقین**) است .

اگر چه این کتاب نیز مانند سایر تالیفات شیخ از بین رفته، ولی از عنوان کتاب بر میآید که مانند جنید فقررا برغنا برتری میداده. بهمین جهت مباحثاتی راکه در این باره بین همنشینان شیخ یعنی ابن عطا و جنید بغدادی در گرفته برای پی بردن به عقاید شیخ بیان میکنیم و باید یادآور شد که عبدالله خفیف در این باره با جنید هم عقیده بوده است.

ابوالعباس بن عطا معتقد بود که **غنا بر فقر برتری دارد. زیرا غنا صفت خداست و فقر براو روانیست.** پس صفتی که بین بنده و خالق مشترک است بهتر از صفتی است که در خدانیست .

البته باید دانست که این شرکت فقط در اسم است نه درمعنی. زیرا شرکت در معنی وقتی است که همانندی وجود داشته باشد و حال آنکه صفات مخلوق محدث است . علاوه براین در روز قیامت از غنی باز خواست میشود واز فقیر پوزش میطلبند.

ابن عطا میگوید پوزش علامت بیگانگی است و حال آنکه عقاب و خطاب نشانه دوستی ویگانگی بشمار میرود.

جنید دعوی میکند که **عذر بعلت تقصیری است که دوست درحق اوکرده وچون احقاق کند از او عذر خواهد وحال آنکه عتاب به سبب تقصیری در اجرای فرمان دوست است .**

ظاهراً منشاء عقیده جنید و عبدالله خفیف این آیه از قرآن است که میگوید:

للفقراء الذین احصروفی سبیل الله لایستطیعون ضربافی الارض یحسبهم الجاهل اغنیاء من التعفف. یعنی صدقات مخصوص فقیرانی است که درراه خدا ناتوان و بیچاره اند و توانائی آنکه کاری پیش گیرند، ندارند و از فرط عفاف چنانندکه هر کس از حال آنان آگاه نیست پندارد غنی و بی نیازند[1].

---

۱ - سوره بقره آیه ۲۷۲

پیغمبر نیز گفته است (اللهم احینی مسکینا و احشرنی فی زمرة المساکین)[1]
یعنی خدایا مرا در زندگی فقیر بدار و در قیامت با فقیران برانگیز.

جامی در نفحات الانس شمه‌ای از عقیده عبدالله خفیف را نقل کرده . لحن کلام نمودار آنست که جامی آن قسمت‌را ازکتاب شیخ اقتباس نموده ویاممکن است مؤلف اصلی که جامی بترجمه اثرش مبادرت ورزیده کتاب شیخ را دیده است.[2]

جامی از قول شیخ میگوید فقرا آن طایفه‌اندکه مالك هیچ چیز از اسباب و احوال دنیوی نباشند و در طلب فضل و رضای الهی ترك همه‌کرده باشند.

شیخ ابوعبدالله خفیف گفته است الفقرعدم الا ملاك و الخروج عن‌احکام الصفات

آنگاه جامی خود اضافه میکند که : این حدی جامع است مشتمل بر (رسم فقر) و (حقیقت فقر).

رسم‌فقر طبق عقیده خفیف **آنستکه ترك همه چیز بگوید و حقیقت‌فقر** هم اینست که **هیچ چیز را مخصوص ومختص خودنداند.** یعنی حتی صفات خود را هم ترك‌گوید.[3]

هجویری نیز در تفسیر نظر شیخ میگوید فقر را (رسمی)و(حقیقتی) است.
(رسمش) افلاس اضطراریست و(حقیقتش) اقبال اختیاری .

فقیرآن بودکه هیچ چیزش نباشد و اندر هیچ چیز خلل نه . به هستی اسباب، غنی نگردد (یعنی از و سائل غنی نشود) و به نیستی آن محتاج سبب نه. وجـود و عدم اسباب بنزدیك فقرش یکسان بود.[4]

---

۱ - کشف المحجوب ص ۲۲

۲ - مأخذ اصلی نفحات‌الانس ترجمه **طبقات الصوفیه ابوعبد الرحمن سلمی نیشابوری** متوفی در سنه ۴۱۲ است‌که **خواجه عبدالله انصاری** در قرن پنجم این ترجمه را بزبان فارسی هروی انجام داد و بعدها جامی در اواخر قرن نهم آنرا بفارسی معمول عصر خود در آورد ومطالب دیگری برآن افزود وکتاب را نفحات الانس نام داد.

۳ - نفحات الانس ص ۱۰

۴ - کشف المحجوب ص ۲۳

در باره فقر تمثیلی است که مینویسند : **درویشی با امیری ملاقات کرد. امیرگفت حاجتی بخواه. گفت من از بنده‌بندگان خود چیزی نمیخواهم. امیرگفت این چگونه میتواندباشد؟** گفت من دو بنده دارم که هر دوخداوندان تواند. یکی حرص ودیگری **آرزوهای دور ودراز.**

در حاشیه این بحث، هجویری، طرفداران غنا را (**عوام**) نامیده و میگوید «عوام‌گویند خداوندگفته بنده باید شکرگزار باشد. شکر برنعمت است‌نه برفقر. پس برای انجام امر خدا باید غنی بود وخدا فقرارا به صبر دعوت‌کرده است»

آنگاه در جواب این (عوام) میگوید: اگر خداوندشکر را علت زیادت نعمت گردانید صبر را هم بمصداق **ان‌الله مع الصابرین** علت زیادت قربت ساخت. **پس‌غنا‌باعث یافتن نعمت است وحال آنکه فقر موجب یافتن دهنده نعمت.)**

جملاتی نیزکه از شیخ باقی مانده است خطوط کلی‌مکتب او را رنك آمیزی میکند. مثلادر تعریف قناعت‌گفته است **قناعت عبارت‌است ازنخواستن‌آنچه دردسترس نیست‌وبی‌نیازی‌نسبت به‌آنچه دردست اوست**

این مفهوم چکیده‌ای ازنظریه اودربارهٔ‌شرف فقر برغناست.

از اوپرسیدند (بندگی‌چه وقت درست است؟) پاسخ داد(**وقتی که‌همه کارهارابخود واگذارد ودربلاهاصبرکند .**

شیخ کبیر دست‌پرورده مادری بودکه خود ازبزرگان عالم عرفان بشمار میرفت روزی که‌شیخ درمرحله سیروسلوك وصفای باطن از مادر خود بزرگیهائی دید اظهار داشت حالا قدر مادرم را شناختم.

مادر شیخ که به (**ام محمد**)نامبرداراست با عرفا و مشایخ عصر خود نشست و برخاست میکرد. درایامی که شیخ کبیر برای‌کتابت حدیث در محضر(**ابن‌سعدان**)[1] به

۱ـ **ابن‌سعدان**از محدثین‌معروف بوده که عبدالله خفیف‌درجوانی نزداوحدیث‌کتابت میکرده .ازحکایات نفحات‌الانس چنین برمیاید که بسیاری ازبزرگان نزد اوکه در فسا اقامت داشته حدیث آموخته‌اند.

فسا رفته بود، ام محمد عده‌ای از مشایخ را دعوت به ناهار کرد. هنگام صرف غذا **ابوالحسن بن هند**[۱] اظهار داشته از این خوراك اندکی برای ابوعبدالله خفیف نگاه دارید. دیگران گفتند اودر فساست و از این طعام نخواهد خورد. ابوالحسن پافشاری کرد که او الآن باین مجلس میآیدودرهمین حال شیخ کبیر وارد شد. حالت وجدوجذبه با بوالحسن دست داد. برخاست ورقص کنان دورمجلس میچرخید و میگفت هرگز قلبم گواهی دروغ نداده‌است.

از این حکایت آشکار میشود که ام محمد چگونه آزادانه در مجالس مشایخ شرکت می‌جستد. مادر شیخ کبیر قبل‌از او بدرود زندگی گفت و در دروازه استخر که اکنون به دروازه اصفهان معروف است نزدیك **پل بالا** مدفون شد. عیسی جنید مؤلف شیرازنامه نام این محل را (**پل حکیم**) ضبط‌کرده است.

عبدالله خفیف پسری نیز بنام **عبدالسلام** داشته که به تحصیل دانش پرداخت ولی درجوانی درگذشت. تمام علماء ومشایخ وعرفا وبزرگان درتشییع جنازه‌اوشرکت‌کردند وجنازه عبدالسلام رامقابل قبر مادرش در خانقاه عبدالله خفیف دفن کردند. ازاینجا معلوم‌میشودکه پل بالا (پل حکیم) درحدودمسجد (حاج غنی) فعلی قرار داشته.

شیخ کبیر در سوك این جوان، گفته خود را بکاربست که(بنده باید در بلاها صبرکند) و بحدی صبر وسکون و وقار اوپر هیبت بود که هیچیك از بزرگانی که به تشییع جنازه آمده بودند جرئت نکردند سوگواری کرده یاتسلیت بگویند.

در اینجا بی مناسبت نیست عقیده **سعدی** را درباره بزرگی مقام شیخ نیز بیان نمائیم. شاعر عارف شیرازمقام‌عبدالله حفیف راتا بدان پایه میدانست که‌درمقام‌استغاثه از خداوند، پروردگار خویش‌را به شیخ کبیروشیخ روزبهان سوگند میدهد. اینك ابیاتی ازآن قصیده:

۱ـ **ابوالحسن بن هند** ازمشایخ بزرگ فارس‌و باجنید، و**عمروبن عثمان مکی** صحبت داشته وبا شیخ کبیرهم دوست بوده است. مدفن‌ابوالحسن درفساست.

خوشا سپیده دمی باشد آنکه بینم باز
رسیده بـــر سر (**الله‌اکبر**) شیـراز
که سعدی ازغم شیراز، روز و شب گرید
که شهرها همه باز ند و شهر ما شهباز
نه لایق ظلمات است بالله این اقلیم
که تختگاه سلیمان بد است و راه حجاز
هزار پیرو ولی بیشتر بود در وی
که کعبه بر سر ایشان همی کند پرواز
بذکر و فکر و عبادت بروح (**شیخ کبیر**)
بحق (**روزبهان**) و به حـق پنج نمـاز
نگاه دار تو این شهر **نیکمردانرا**
ز دست کافر و بددین و ظالم و غماز

وفات شیخ کبیر سه‌شنبه بیست‌وسوم رمضان سال ۳۷۱ بوده است که‌اورا درمیان خانقاه خویش دفن‌کردند.

این خانقاه بزرگ وباشکوه بوده وحتی برخی از شاهان به تعمیر بقعه عبدالله خفیف اقدام میکردند. دردوران صفویه خانقاه خفیف از رونق افتـاد وحتی‌تجزیـه گردید. **کریم‌خان‌زند** نیز قسمتی ازمحوطه آنراکه صورت گورستان داشت تبدیل به میدانی کردکه اینك بجای آن دبیرستان شاپور را بنا ساخته‌اند. قسمتی از خانقاه نیز زیربنای بازاروکیل قرارگرفت وپادشاه زند برای حفظ بقعه حجره‌ای کوچك بر آن بنا کرده که اینك مرکب ازدو اطاق کوچك‌است. سنگ‌قبر،همان لوح‌اصلی‌است که درزمان مرگ عارف برگور اوانداخته‌اند وازنوشته‌های اطراف‌آن آثارکمی باقی مانده است. محرابی نیز دردیوار جنوبی آرامگاه قرار دارد که معلوم نیست‌مربوط به چه‌دوره‌ای است.این دواطاق بهمت انجمن‌آثارملی تعمیرشد ووضع‌داخلی‌آرامگاه صورت نسبتاً آبرومندی پیداکرد.

در جوار مدفن شیخ بسیاری از بزرگان مدفونند. آثار قبر چندتن از آنان هنوز درخانه های مجاورديده میشود که مردم ازآنان بعنوان امامزاده یادمی‌کنند. نگارنده هنگام دیدن آنها متوجه شدکه خطوط سنگ قبرها بطوری محوشده‌که به آسانی قابل خواندن نمیباشد.

تربیت یافتگان مکتب خفیف

ابن خفیف نه‌فقط بین پیروانش یك‌مکتب‌عمیق وتازه‌عرفانی راارواج داد بلکه مصاحبت‌اودرطرز تفکرواعمال بزرگان‌دیگر نیزموثرواقع‌شد وسی‌جلد آثارش‌را همچون کاغذ زرمی ربودند، **اثرمکتب خفیف این بود که‌یارانش ازنظر اخلاق، رفتار،نوع دوستی ومحبت نسبت باابناء بشر نمونه بودند.**

فضل‌بن‌محمد معروف به **شیخ ابوحمد کبیر** درنتیجه همدمی باعبدالله، بر آن شد تاخوی حیوانی وتکبر وخودخواهی را ازخویشتن دورسازد تا لیاقت همنشینی با استاد را داشته باشد.

او در حسن سیرت چنان معروف بود که **هیچگاه کسی را ازخود نرنجانید. در امور دیگران دخالت نمی‌کرد.** پنجاه سال در سرما و گرما در اطاقی‌از خانقاه شیخ به عبادت گذرانید.

همینکه می‌شنید کسی بیمار است ازاوباخوشروئی عیادت می‌کرد و مریض را با کلمات امید بخش خویش بزندگی امید وار می ساخت. با شرکت در تشییع جنازه‌ها نسبت ببازماندگان متوفی ابراز همدردی می‌کرد تابدینوسیله از سنگینی اندوه آنان بکاهدومرهمی بردلهای ریش سوگواران بگذارد.

اگر احساس میکرد که حقی ازکسی ضایع‌شده برای‌احقاق حق اوبپا میخاست وتا اورا بحق خود نمی رسانید ازپای نمی نشست. در عین حال علیرغم دعوتهائی که از او بعمل میآمد هیچگاه بدرگاه امیران وخانه قضات نمیرفت.

چندکتاب در ردعقاید مشایخ‌وقت نوشته‌که مطالب آن‌موجب روشن شدن‌آراء

پیروان خفیف بود . در نقل حدیث هم مورد اعتماد مردم بشمار میرفت. **ابواحمد کبیر** شش سال پس از مرگ پیشوای خود عبدالله خفیف؛ دیده ازجهان بربست ودرکنار استاد خود بخاك سپرده شد.

حسن بن علی شیرازی معروف به **ابواحمد صغیر** نیزازجمله کسانی بود که درمیدان عمل قدرت سازندگی مکتب خفیف را به ثبوت رسانید . وی برای مبارزه باخود بینی، خدمت خانقاه رابرگزیدوهر روزازمصاحبت شیخ کبیر برخوردار بود. عبدالله خفیف در باره او میگفت چگونه ابواحمدرادوست ندارم وحال آنکه نظیراورادرغیرت درویشی ندیدم. **روزها به پرورش وخدمت کودکان بی سرپرستی که خانقاه از آنان نگهداری میکرد می‌پرداخت** وشبها راوقف عبادت میکرد. **ابواحمد هیچگاه به تنهائی غذا نخورد وهمیشه فقیران وتهیدستان را بر سفره خود مینشانید.** هفتاد سال عمر کرد و **هنگامی که در گذشت از او مرقع ومندیلی باقی ماند که وصیت کرد آنهارا بدوکودك خانقاه بدهند.** عبایش را فروختند وخرج کفن ودفنش کردند.

مرك او بسال ۳۸۵ یعنی چهارده سال بعد از ابن خفیف روی داد، وجسدش را در کنار گور **ابی احمد کبیر** ومتصل به قبر عبدالله خفیف بخاك سپردند .

ازدیگر کسانی که دست پرورده مکتب شیخ کبیر بودند باید **ابوعلی حسین بن محمدبن احمد آکار** رانام برد. **آکار** بمعنی دهقان وکشاورزاست وبدان سبب اوراچنین نامیده اند که عبدالله خفیف باو تکلیف کرد به زراعت بپر دازد و می گفت : **(تصوف حسین در زمین ریگزاری است که مأمور آباد کردن آنست.)**

(آکار) مسافرتهای زیادی کرده وبامشایخ عصر ملاقات وگفتگو نمود. درکازرون جمعی ازعرفا کودکی راباونشان دادند وگفتند این پسرقرآن خوب می‌خواند. شیخ باو گفت بخوان وچون بانگ قرآن وی بلندشد شیخ آکار حالت وجد پیدا کرد واورا با خود بشیراز آورد. این کودك همان شیخ **ابواسحق کازرونی** است که از فحول مشایخ و عرفاء عصر خویش بود ودرکتاب **فردوس المرشدیه** شرح حال وعقاید او ضبط است. وی

پس ازورود بشیراز نزد اصحاب ویاران شیخ کبیرحدیث آموخت . با عبدالله خفیف وشیخ آکار به عراق وحجاز مسافرت کرد .

شیخ آکار ، درهمان اواخر قرن چهارم، یعنی بعد از وفات استاد خوددرگذشت و درکنار گور عبدالله خفیف مدفون شد.

یکی دیگر از شخصیتهای عرفانی که درمکتب عبدالله خفیف پرورش یافت **ابو عبدالله محمدبن عبدالرحمن مقاریضی** است . از ابتدای جوانی که به تصوف تمایل پیدا کرد به محضر شیخ کبیر آمد وتازمانی که استاد زنده بود از مصاحبت وتقریراتش بهره میبرد. درمکتب ابن خفیف نه فقط ازحیث دانش سرآمداقران شدبلکه تقوی و پاکدامنی وزهدو وارستگی اونیز مورد تأیید همگان بود. در**مسجدباهلیه** که درجای آن اکنون دبیرستانی ساخته شده وآن دبیرستان متصل به مدفن **شاه‌منذر** است مجلس و عظی داشت . وفات او در سال ۳۲۱ روی داد که در همان فضای مسجد با هلیه مدفون شد.

علامه قزوینی در باره نسبت مقاریضی می نویسد بمعنی سازنده یا فروشنده مقراض است [۱] .

در همان محله با هلیه که امروز به‌محله (سرباغ) معروف است رباطی به نام **مقاریضی** وجود داشته . دراین رباط **ابو بکر احمد سلمه** هفتاد سال خدمت کرد. وی نیز تحت تأثیر مصاحبت شیخ کبیر و ابو عبدالله مقاریضی راه سیر و سلوك را درپیش گرفت ودر سال ۴۴۷ بعد ازصدسال زندگی بدرود زندگی گفت ودر همان رباط مقاریضی یعنی محله (سرباغ) فعلی مدفون شد.

بخاطر روشن‌شدن یك نکته جغرافیائی از**عبدالله بن جعفر زیرکانی**،معاصرعبدالله خفیف نام می بریم. این‌مرد بزرگ احادیث زیادی براین خفیف خواند و شیخ کبیر و

۱– حاشیه شدالازارفی حط الاوزارعن زوار المزار صفحه ۹۹

یعقوب‌بن‌سفیان[1] نسبت بدو معتقد بودند . عبدالله خفیف شبی سرد عبدالله زیرکانی را دید واز او پرسید بکجامی‌روی؟

زیرکانی پاسخ داد (در این وقت شب گناهکاران بکجا میروند؟)

شیخ کبیر گفته است از این جواب فهمیدم که عازم گرفتن وضو برای شب زنده‌داری است و تا آخر عمر این جمله او را از یاد نبردم .

عبدالله‌بن جعفر باحتمال قوی اهل زرقان واقع در پنج فرسنگی شیراز بوده که در قدیم آنرا زیرکان می‌گفتند وهنگامی که به‌شیراز وارد شد در قسمت غربی محله (سرباغ) در دروازه شهر اقامت گزید و آنجا ببرکت وجود او آباد شد و نام محله را بهمان مناسبت محله زیرکان گفتند . وفات اودرسال ۳۴۰ اتفاق افتاد و درهمان رباط زیرکان که اکنون جزومحله (سرباغ) شیراز است مدفون شد.

معاصرین عبدالله خفیف

اینك که شرح حال و عقاید عبدالله بن خفیف، صاحب مذهب خفیفیه بپایان رسیده، احوال معاصرین اوراکه درشیراز مدفونند موردبررسی قرار می‌دهیم تامقایسه معتقدات ومذهب واعمال آنان برای خواننده بسادگی امکان پذیر باشد.

یکی‌از معروفترین معاصرین شیخ‌کبیر **ابوعمروعبدالرحیم بن موسی‌استخری** است که(**رویم**) در باره‌او گفته «بین عرفاصابر ترازاو ندیدم.»

استخری مبارزه باتظاهر وخرقه پوشی رارویه خودساخت وبرای‌دهن کجی‌بکسانی که با لباس زهد و درویشی مردم را میفریفتند لباس شاطران و بیباکان شیراز را میپوشید و با سگان خود بشکار میرفت و در خانه‌کبوتر نگاه میداشت وبآنها آب و دانه میداد.

به عبدالله خفیف ایرادکردندکه چرا استخری‌کبوتر نگاه میدارد؟ جواب داد (**بدین وسیله خودرا تسلی میبخشد**). از او سخنانی که ظاهری‌کفرآمیز داشت و (شطح)

۱- **یعقوب‌بن سفیان‌بن جوان** از مردم فساواهل حدیث بود که درسال ۳۷۷ در گذشت ودرهمان فسامدفون شد،

نامیده میشود بسیار شنیده‌اند.

اظهار نظر شیخ کبیر درعین‌حالی‌که بیان یك واقعیت است درجه عمق ودانش و بینش او را میرساند که پای بند ظاهر نبود و بدنبال کشف این علت میرفت که **چرا شخصی مانند استخری باکبوتران همدم میشود وخاطر خود را با آب و دانه دادن بدانها خوش میدارد؟** استخری از پدرش بیست هزاردرم میراث دریافت داشت ولی آنرا **صرف تأدیه قرض غریبان کرد.** تاریخ وفات اوروشن نیست ولی ازآنجاکه عبدالله خفیف خبر مرگ او را به شیخ رویم داده، بایدگفت قبل‌از سنه ۳۰۳ که سال‌مرگ رویم است وفات یافته است. او را در برابر آرامگاه شیخ آکار یعنی جوار قبر شیخ کبیر دفن کردند.

یکی دیگر از مصاحبان شیخ‌کبیر **(ابوشجاع حسین بن‌منصور)** از مشایخ بزرگ بودکه در دانش و فرهنگ از سرآمدان عصر خویش بشمار میرفت. وی زهدوگوشه گیری را پیشه خود ساخت. با دوست یکدل خود **منصوربن ابی علی** و شیخ‌کبیر انس زیادی داشت و غالباً بایکدیگر مجالست و مؤانست داشتند. درسال ۳۵۱ وفات‌یافت و در مقابل **مسجد جنازه** (محل فعلی مسجد وکیل) درگورستان خفیف مدفون شد.

پس از آنکه‌ناصرالدین عمر، کلوی (ریش سفید وکدخدا را در اصطلاع قدیم شیراز کلو میگفتند)محله موردستان، دروازه بیضا (حدود زندان‌کریمخانی‌و ساختمان شهرداری فعلی‌که انتهای غربی شیراز بوده) را بروی امیر مبارزالدین محمدگشود و او را وارد شهر کرد، کلوی‌محله در بندان میخواست باوسوء قصدکند ولی ناصرالدین قضیه را به مبارزالدین با یك اشاره فهمانید و اوهم‌کلوی محله دربندان‌را فوراً بقتل رسانید. امیرمبارزالدین نسبت به کدخدایان شیراز بدگمان بود. از اینرو رئیس ناصرالدین عمرراکه به شیخ ابواسحق خیانت‌کرده، شهر را تسلیم‌او نمود؛ برسرمزار شیخ ابوشجاع منصور برد و در آنجا طرفین سوگند خوردندکه برضد یکدیگر کاری انجام ندهند.

مدفن **منصوربن ابی علی** نیز که سه سال بعدیعنی درسال ۳۵۴ درگذشت بگور او چسبیده. این منصور ترك دنیا را پیشه خود ساخت و عبدالله خفیف نسبت بدو انس فراوان داشت . در اینجا لازم است یك نکته تاریخی و جغرافیائی را روشن سازیم و نشان دهیم که چرا به **مسجد وکیل** قبلا مسجد جنازه میگفته‌اند و چه تغییراتی در آن داده شده.

کریمخان زندنزدیك **باغ‌نظر** (باغ موزه پارس‌فعلی) مسجد وکیل راکه مساحت کل آن ده هزار مترمربع میباشد برپانمود. وجود یك محراب مربوط بزمان صفویه دارای‌رقم**۱۰۴۴** هجری در شبستان جنوبی آن، نگارنده را برآن داشت تابحدس‌های متداول قناعت ننماید و درصدد تحقیقات بیشتری برآید .

نتیجه این پژوهشها این‌بودکه‌در این حوالی‌دو مسجد وجود داشته که اکنون اثری ازآنها نیست.درصفحه۶۴کتاب(شدالازار...) درشرح حال شیخ **ابوشجاع حسین ابن منصور** که ذکرش‌گذشت مینویسد (نزدیك مسجد جنازه، محاذی مقبره شیخ کبیر دفن شد».

تربت شیخ‌کبیر در شمال‌دبیرستان شاپور واقع شده و تمام نواحی‌بازار ومحوطه دبیرستان مزبورنیزگورستانی موسوم به خفیف بوده‌است. بدین ترتیب ازسیاق عبارت باید محل قبر حسین بن منصور را در حدود جنوبی دبیرستان شاپورتعیین‌کرد. لذا این حدس قوت میگیردکه مسجد جنازه در محل مسجد وکیل فعلی واقع بوده است. وجه تسمیه این مسجدبامحل‌آن‌که در جوارگورستان خفیف قرارگرفته ارتباط دارد. زیرا در قدیم مرسوم بود جنازه افرادی راکه شامگاه در میگذشتند در مسجد قرار میدادند؛ سپس هنگام روز بخاك میسپردند. در همان دوران مسجد جنازه دیگری هم درمقابل‌گورستان سلم وجود داشته‌که بهمین ترتیب مورد استفاده قرار میگرفته است.

در زمان صفویه در این مسجد تعمیراتی صورت‌گرفته؛ ولی‌کریمخان زند که

در آن حوالی بازار، حمام، آب انبار، و بـاغ نظر را ساخت، مسجد جنازه را نیز ویران نمود و اراضی وسیع تری را برای بنای عبادتگاه بزرگ و باشکوهـی در نظر گرفت . و پس از اتمام آن محراب عهد صفوی راکه نشانه انجام تعمیراتی در آن عصر بشمار میرفت در شبستان آن کارگذاشت و بنای مسجد را در سال ۱۱۸۷ هجری باتمام رسانید.

ازدیگرمعاصران معروف عبدالله بن خفیف**حسین بن احمد بیطار** است‌که ادب وتفسیرو معانی قرآن وتصوف وحدیث وفقه راآموخت ودرباره این علوم نیز نوشته ـ هائی‌ازخود باقی‌گذاشت . درباره قراء سبعه نیز کتابی درعلم قرائت نگاشت ودر ضمن به‌تحصیل علم طب پرداخت . درفقه پیروی ازطریقه **داودیه** میکرد . موسس‌این‌طریقه داودبن علی اصفهانی متوفی درسنه ۲۷۰ است که مذهب اودرردیف شافعی و حنفی و مالکی وحنبلی است و بطریقه داودیه یاظاهریه اشتهار دارد.این فرقه فقط به ظواهر آیات واخبارعمل می‌کردند ورأی وتأویل وقیاس راباطل میشمردند .

گویا بعداً حسین بیطاردست از این رویه‌کشید وبه مذهب شافعی روی آورده ودراین هنگام بودکه نزدشیخ‌کبیرعبدالله خفیف تلمذکرده . شیخ نسبت باوانس‌فراوان پیداکرد وغالباً درباره فقروتصوف بایکدیگربحث مینمودند .

ابوحیان توحیدی‌نقل‌کرده‌است‌که باتفاق او به مسجد جامع‌اهواز وارد میشود. یکـی از علمای آنجا مسئلـه‌ای در (بر) از او سئوال میکند و حسین بیطار بیست صفحه درپاسخ اومینویسد وازوسعت اطلاعات خویش همه راغرق در حیرت می‌کند . حسین اوقات خودراصرف اندرزدادن بمردم مینمود و**ازمال خود قرض گرفتاران راادا می‌کرد .**

درباره مرگ اوگفته‌اند قوالی درمجمع درویشان بیتی میخواند و او بوجد آمد و دراثررقص صوفیانه خسته شد و بعلت دردی که ظاهراً درقلب داشته در میگذرد و این واقعه مصادف باسال ۳۶۳ بوده است ودرگورستان باهلیه‌درمحله **مقاریضی** مدفون‌شد .

عارف بزرگ دیگری که با عبدالله خفیف حشرونشری داشته **(مؤمل جصاص)** است. حرفه‌اوگچ‌کاری بوده؛ بهمین جهت به جصاص معروف است . **مؤمل نیزرویه‌ای خاص خودداشت که درتهذیب اخلاق مردم معاصر خویش مؤثر بوده است . بدین معنی که پرداختن بکارمردم را عبادتی بزرگ میشمرد ودراین باره گویند هرکس را که دشواری پیش میآمد بدرخانه اوروی میآورد ومؤمل دراصلاح کارش میکوشید .**

بامدادان که وقت‌کارفرا میرسید، یاران رابرفع حاجات مردم می‌گماشت وخود بگچ‌کاری‌که حرفه‌ای ظریف‌است میرفت . روزی‌یکی ازدوستان باوگفت‌تراتابرآمدن آفتاب درمسجد مشغول دیدم . مؤمل پاسخ داد : **اکنون‌که برفع نیازمردم مشغولم بخدا! نزدیکترم تاآن لحظه‌که درمسجد عبادت میکردم .**

این شعارهمیشگی اهل معرفت بوده‌که خدمت خلق رابزرگترین عبادت‌بدانند وبکوشند تاانسانها را به همکاری وهمگامی وهمدردی تشویق نمایند .

مؤمل بمردم میآموخت که **درمزدوری خیانت نکنند** .ازاینرو**خودوقتی به‌گچکاری اجیرمیشد باکسی‌سخن نمیگفت، تاوقتی راکه بدیگران فروخته است بیهوده تلف نکند** ودراین راه چنان مبالغه می‌کردکه می‌گفت اگرجواب سلام واجب نبودسلام دیگران راهم پاسخ نمیدادم !

هنگام مسافرت بمکه بنزد **ابوالحسن مزین** رفت ودرپائین مجلس‌نشست وگفت من مردی ایرانی وبیسوادم وسؤالی دارم. ابوالحسن اجازه داد تااوسؤال خودرامطرح سازد . مؤمل پرسید آیابهمان نسبت که موجودات تکامل میابند فهم‌نیز بالامیرود ؟

ابوالحسن سربرداشت. باوخیره شد.ودرحالی‌که‌آثار شگفت زدگی از سیمایش هویدا بود پرسید ازکجائی ؟

مؤمل پاسخ داد از**شیراز** . ابوالحسن‌گفت:

ازآنجا برخیزکه جای تونیست . وی را پهلوی خود نشانید و هرکس پرسشی داشت، می‌گفت ازاین شیخ سؤال‌کنید وچون او بافصاحت ازعهده جواب برمی‌آمد

خنده‌کنان سر تکان می‌داد ومی‌گفت (تومردی بیسواد ازایرانی) ؟

مؤمل جصاص علاقه سرشاری بشرکت درمجالس بحث عرفا داشت وغالباً بین او وسایردوستان عبدالله خفیف گفتگوی بسیاری درمباحث‌عرفانی درگرفته که مؤمل در همه حال به (عمل) توجه داشته‌است.

وفات اودرسال ۳۲۲ هجری قمری روی دادودرمسجد جنازه‌ای که درگورستان سلم(گورستان فعلی شیراز) واقع بود مدفون شد[1]

جعفر حذاء

درباره **جعفرحذاء** قبلااشاره‌کردیم که یکی از اساتید شیخ کبیر بوده است . در اینجا اجازه میخواهد برای شناساندن سیمای این‌مردبزرگ اندکی بیشتر سخن‌گوئیم:

اورا **دریای جوانمردی** گفته‌اند واین نامگذاری حاکی از آنست که جعفر در برخورد بامردم چه ازخودگذشتگی‌ها داشته و تاچه اندازه دست کمك و یاری بسوی دیگران درازکرده‌است .

درمقام اوهمین بس‌که شبلی در باره‌اش گفت : **هیچ چیزمرابشیرازنبردالا دوستی جعفرحذاء که استاداولیاست .**

درمسجد باغ نوکه در محله آستانه سیدعلاءالدین حسین واقع بود جعفرحذاء می‌نشست ولی شبلی می‌ایستاد و نسبت باوابرازادب مینمود .

جعفرحذاء می‌گفت **عارف کسی است که مردم رابشناسد .** وشاید همین شناسائی باعث شد که مرهم‌گذاردلهای ریش دردمندان باشد وبه‌دریای جوانمردی‌نامورگردد وبازمی‌بینیم عبدالله خفیف پس ازآنکه خرقه ازدست اوپوشید[2] پیوسته این رهنمون

---

۱ ـ در باره مسجد جنازه به‌صفحات ۱۴۸و۱۴۹ مراجعه کنید .

۲ ـ ترتیب خرقه‌ای که شیخ کبیر از دست جعفر حذاء پوشید چنین است :

جعفرحذاء ـ ابوعمرواستخری ـ ابوتراب بدخشی ـ شقیق بلخی ـ ابراهیم داودطائی حبیب عجمی ـ موسی یزیدداعی ـ اویس قرنی ـ علی‌بن‌ابیطالب ـ حضرت محمدبن عبدالله ص .

استاد را بکار بست وهیچگاه درباره دیگران به‌غلط قضاوت نکرد .

جعفرحذاء دربسترمرگ بودکه یك صوفی ببالینش آمد . جعفراشاره باو کرد و گفت این طایفه باطن خود راخراب می‌کنند تاظاهرخویش را بیارایند . مرگ حذاء درسال ۳۴۱ اتفاق افتادودرگورستان باغ نومدفون شد .

شیخ جمال‌الدین ابواسحق ابراهیم

فرزند **یوسف فیروز آبادی** است‌که درسال ۳۹۳ درفیروزآباد متولد شد. پس از اتمام تحصیلات خویش وارددستگاه خواجه نظام الملك گردید و مقام‌ومنزلت والائی یافت خواجه پس‌از ساختن **مدرسه نظامیه** او را برای تدریس صالح شناخت و بمدرسی نظامیه منصوبش نمود. وفات جمال‌الدین درسال ۴۷۶ روی داد.

ابوالحسین علی گواری معروف به«به»

شیخ ومقتدای زمان خود بود . باشیخ کبیر مصاحبت داشت و روزگاری نیز در صحبت ابی احمد کبیر بسر برد. به حجاز سفرکرد ومشایخ عصر خودرا درآن حوالی ملاقات نمود. پس ازچندی به‌کوار بازگشت ودررباط فاروق اقامت کرد و چهل‌سال در آنجا به عبادت و تفکر وتدبر مشغول گشت وچنان منزوی بودکه ظرف مدت‌چهل‌سال بیش‌از دونوبت ازرباط خارج نشد. در سال چهارصدوبیست‌واند وفات یافت ودرهمان رباط‌فاروق مدفون‌شد .

ابوحیان توحیدی شیرازی

علی‌بن محمدبن العباس شیرازی معروف به **ابوحیان توحیدی**، ازمشاهیر ادبا، فضلا و حکماومتصوفه واز بزرگترین نویسندگان عالم اسلامی درقرن چهارم بود. بعضی نویسندگان او را فیلسوف ادبا و ادیب فلاسفه و محقق متکلمین و متکلم محققین گفته‌اند. در موضوعات علمی، ادبی، تاریخی وفلسفی کتب متعددی نوشت ودرسلاست انشاء وسهولت وبی تکلفی بیان اورا رقیب **جاحظ** خوانده‌اند[1]

وی معتزلی واز خواص شاگردان **ابو سلیمان محمدبن طاهربن بهرام سیستانی** بشمار می‌رفت[2]

ابو سلیمان ازیك‌چشم نابینا وبدنش نیزپیس بود. ازاینرو ازمردم کناره گیری میکرد. درخانه خودجز دانشجو کسی رانمی‌پذیرفت. اما علاقه شدیدی به اخبار و

۱ــ بیست مقاله قزوینی جلد دوم صفحه ۱۲۴

۲ــ **ابو سلیمان سیستانی** معروف به **منطقی** از اجله حکما و منطقیین‌قرن چهارم هجری و ساکن بغداد بوده‌است. عضدالدوله دیلمی درحق اونهایت تجلیل و تکریم رامرعی میداشت ووی نیز برخی از کتب خویش‌را بنام آن‌پادشاه تألیف کرده‌است.

جریانات مجلس **ابوالفضل عبداله‌بن عارض** شیرازی ۱ و **ابن سعدان** ۲ وزیر **صمصام الدوله** داشت. بهمین جهت ابوحیان کتاب «**الامتاع والمؤانسه**» را برای او نوشت.

در این کتاب جریان امور و اخبار مجلس رؤسا و ارکان دولت جمع آوری شده و شامل گفتگوهای علمی و ادبی است که بین ابن سعدان و ابوالفضل عبداله‌بن العارض و ابوحیان در مجالس متعدد در گرفته بود.

«الامتاع و المؤانسه» در سه جلد تألیف شده که دوره کامل آن در کتابخانه **طوپ قاپو** در **استانبول** موجود است ۳ وفصولی از آن نیز در **معجم الادباء تألیف یاقوت** و **تاریخ الحکما** اثر **قفطی** نقل گردیده است.

ابوحیان توحیدی صاحب تألیفات عدیده ایست که تعداد زیادی از کتب او هنوز وجود دارد و برخی از آنها نیز بطبع رسیده است.

یکی از معروف ترین کتب وی، «**مقابسات۴**» است که نویسنده **در آن حوزه فلسفی**

۱- **ابوالفضل بن العارض** شیرازی را قفطی در تاریخ الحکما بعنوان وزیر صمصام الدوله پسر عضدالدوله نام برده و این شخص کسی است که ظاهراً با ابوحیان توحیدی مفاوضاتی داشته است. اما از آنجا که مورخین دیگروی را وزیر صمصام الدوله نخوانده اند باید گفت دارای شغل مهم نزدیك بوزارت در دستگاه صمصام الدوله بوده است.

۲- **ابوعبداله‌حسین بن احمدبن سعدان ازوزرای مشهور آل بویه** در سنه ۳۷۳ بوزارت صمصام الدوله نائل آمد و در سال ۳۷۵ بقتل رسید. وی از دوستان مخصوص ابوحیان توحیدی و دوستدار علم و ادب و حکمت بوده است. ابوحیان در آثار خود بکرات نام اورا برده است.

۳- بیست مقاله قزوینی جلد دوم صفحه ۱۱۵

۴- مقابسه از قبس، یعنی شعله آتشی که بر پاره چوبی از آتشی بزرگتر بر گیرند و مجازاً بمعنی نور و علم استعمال می شود و واژه اقتباس هم از همین ماده است.

بغداد را بخوبی معرفی می کند و از این حیث دارای اهمیت فراوانی است . در این کتاب ۱۰۶ مقابسه جمع آوری شده که حاوی آراء فلاسفه، حکما، منطقیین، ریاضیین ومنجمین است. دراین کتاب معتبر غالباً آراء خاص بعضی از فلاسفه آن عهد معرفی شده است. این فلاسفه ازفرق ونژادهای گوناگون بودندکه یا درخانه ابوسلیمان سیستانی ویا در بازار کتابفروشان بغداد گرد می آمدند و ابوحیان گفته‌های آنانرا در کتاب «مقابسات» آورده است.

کتاب «مقابسات» دو بار در هند و یك بار هم در مصر بطبع رسیده و ابو حیان در آن بیش از صد بار نام استاد خود ابو سلیمان منطقی را ذکر کرده است.

تألیف دیگر ابو حیان رساله ایست بنام **الصدیق والصداقة** که تحت عنوان **«کتاب الادب والانشاء فی الصداقة والصدیق»** یکبار در اسلامبول ودفعه دیگر در مصر به چاپ رسیده. موضوع کتاب در باره بیان حقیقت دوست و شرایط و آداب دوستی است.

ابوحیان کتب متعدد دیگری هم نوشته . از آنجمله‌اند کتاب تقریظ الجاحظ- کتاب البصائر- کتاب الاشارات الالهیه- کتاب الزلفه، وثلب الوزیرین- کتاب المحاضرات. ابوحیان با**صاحب بن عباد**[1] وزیر معروف آل بویه مخالفت سرسختانه‌ای داشت. بطوریکه

۱- **صاحب بن عباد** وزیر دوتن ازسلاطین آل بویه **مؤیدالدوله وفخرالدوله** بود. وی مؤلف قاموس بزرگی بنام «محیط» است که قسمتی از آن بما رسیده. رساله‌ای هم در علم عروض موسوم به «اقناع» نوشت که یك نسخه آن درکتابخانه ملی پاریس موجوداست. عشق وی بکتاب بحدی بودکه چون نوح بن منصور سامانی اورا بوزارت دعوت کرد عذرخواست وگفت چهارصدشتر لازم است تاکتابخانه اش‌راحمل کند،

صاحب بن عباد، شاعر، لغوی، سیاستمدار و لطیفه گو بود، وی در سال ۳۸۵ در گذشت.

درذم او وسلفش ابوالفضل بن عمید رساله‌ای بنام «مثالب الوزیرین و اخلاق العمیدین» نگاشت. احمدبن‌محمد مسکویه[1] نیز مورد نکوهش ابوحیان قرارگرفته‌است. وی از بخل مفرط وحرص شدید اوبجمع‌مال وطلب‌کیمیا انتقادکرده است.

ابوالفضل بن‌عمیدکه شیفته سبك جاحظ بود، ابوحیان‌را به‌ری‌دعوت‌کرد ومدتی اورا نزدخود نگاهداشت. وی مورد توجه سایروزرا نیز بوده‌است، ازجمله‌آنان‌میتوان پسرابن عمید ، **ابوالفتح** ، صاحب بن عباد، **ابومحمدحسن محمد مهلبی** و ابن سعدان وابوالحسن‌صابی رانام‌برد . امابعلت تندخوئی وغرور بامیزبانان خودسازش نداشت و دریك جاقرار نمی‌گرفت وبهمین جهت باآنهمه فضل ودهاهمیشه‌تنگدست و پریشان روزگاربود .

درکتاب «مثالب‌الوزیرین‌واخلاق‌العمیدین» به‌ذم‌ابن‌عمیدوصاحب‌بن‌عبادپرداخت وآندونیز خاموش ننشستند وبرضد **ابوحیان** تبلیغ کردند. تا جائیکه کتب اورا باهمه فصاحت وبلاغت وعمق، درشمارکتب منحوس‌ومشئوم معروف ساختند وآن دانشمند را هم‌مورد لعن وطعن قراردادند . این تبلیغات بحدی شدت یافت که مردم معتقد شدند هرکس کتابی ازابوحیان درخانه داشته باشد بدبخت وخانه‌خراب خواهدشد . دراین شایعه سازی توسط دانشمندان وفضلائی‌که برگرد صاحب‌بن‌عباد وابن‌عمید جمع بودند

۱ـ **ابوعلی احمدبن محمد مسکویه** متوفی درسنه ۴۲۱ صاحب تاریخ تجارب الامم است . ابوحیان توحیدی درباره اونیزخوش عقیده نبوده‌است .

۲ـ ابوالفضل بن عمیداستاد ومربی صاحب بودکه درسنه ۲۵۹ پس‌از۳۲ سال وزارت درهمدان درگذشت رکن‌الدوله‌دیلمی‌پسرابولفضل‌موسوم به ابوالفتح راکه‌جوان فاضل‌وادیب‌و نونسیده اماکم تجربه ومغروربود بجای پدربوزارت نشانید .

ابوالفتح تاسال ۳۶۶ براین سمت باقی ماند اما حرکاتش باعث رنجش عضدالدوله و مؤیدالدوله شد وچون درصدد قتل‌صاحب‌بن‌عباد درآمده‌بود، مؤیدالدوله وعضدالدوله او را زندانی وسپس هلاك کردند .

وازخوان رنگین آندو بهره‌ها داشتندصورت می گرفت. کار بجائی کشید که‌اورا به کفروزندقه هم متهم ساختند و ابوحیان ازبیم جان به بغدادقرارکرد و در آنجانیز او را آسوده نگذاشتند واتهامش این بودکه به‌صحابه رسول بدمی‌گوید.

ابوحیان درمقام مذمت صاحب بن‌عباد می نویسدکه بخدمت صاحب رسیدم. از من پرسید کنیه‌ات چیست؟گفتم ابوحیان. گفت شنیده‌ام مردی ادب پیشه‌ای؟ گفتم برروش‌مردم این‌زمان. گفت ابوحیان‌منصرف‌است یاغیرمنصرف؟گفتم اگرخداوندگارما او را بپذیردلاینصرف است.

ازاین لطیفه‌گویا خوشش نیامد وبشخصی که درکنارش نشسته بود بفارسی[1] سخنی گفت که‌من نفهمیدم. وبعدها دانستم‌که معنی آن «بیخرد»است. پس بمن‌گفت درسرای من منزل‌گزین واین‌کتابت را برای من‌بنویس. من قبول کردم و بعدازآن بیکی از اهالی سرای‌گفتم: من‌ازعراق روی بدین درگاه نهادم تا ازحرفهٔ شوم کتابت خلاص یابم وگرنه صنعت نویسندگی‌ووراقت در بغدادکسادنبود. این سخن رابصاحب بردند واواز من‌دلتنگ شد.

وقت دیگر، خادم نزدمن‌آمد وسی‌جلد ازرسائل صاحب راآوردوگفت خداوند می‌گویداینها را استنساخ‌کن‌که ازخراسان‌از ما خواسته‌اند. من‌گفتم این‌طول می‌کشد، اگرخداوند رخصت دهد منتخباتی‌ازآنهااستخراج می‌کنم‌که مقبول خاص وعام وزینت هرمجلس ومحفل‌باشد. این سخن را باوبردند. گفت بررسائل من طعن‌زده‌است. وقت دیگربمن گفت این‌سخنان مفوف و مشوف چیست که پیوسته بمن مینویسی؟ گفتم من درکتابت طرزواسلوب صاحب را پیروی می‌کنم. گفت دروغ می‌گوئی، در سخن من‌تکدی وتضرع واسترخام نیست.

نوبت دیگرمراگفت بخدمت ابوالفتح بن‌عمید پیوسته‌ای؟ گفتم‌آری. آنگاه

۱— ظاهراً غرض ابوحیان اینست که صاحب بزبان فارسی سخن می‌گفته واین کنایه ایست که زبان اهل علم یعنی عربی راخوش نمیداشته.

شرحی ازمحبت ابوالفتح نسبت باهل علم‌بیان‌کردم واوخوشش نیامد .

ابوحیان در«مقابسات» مینویسد روزی‌درسرای اودرگوشه ایوان نشسته بودم و برای‌اوکتابت می‌کردم. دراین وقت ازدورپیداشد . باحترام اوازجای برخاستم . گفت بنشین که ور اقان پست‌تراز آنندکه بسرای ماقیام کنند . خواستم او را پاسخی دهم ، **زعفرانی** گفت خاموش باش .

روزدیگر بمن‌گفت‌ای ابوحیان ،کنیه ابوحیان راازکه‌یافته‌ای؟گفتم از بزرگتر وکوچکترین‌مردمان. گفت کیست؟گفتم‌تو. گفت چگونه‌وکی؟گفتم مگرنه همین حال بمن‌گفتی«ای‌ابوحیان»؟ ازاین سخن اعراض‌کردوبسخن دیگرمشغول‌شد و درچهره او آثارکراهت‌ظاهرگردید .

ابوحیان طعن‌هائی برصاحت میزندکه درآنهامی‌گوید : صاحب از خداترسی و ترحم بهره نداشت. مردم از دلیری وگستاخی اومیترسیدند . درعقوبت سخت‌می‌گرفت ودرپاداش و احسان سستی می‌نمود و پیوسته مغلوب سبك مغزی خود بود . زودبخشم میرفت و دیر از خشم خود فرودمی‌آمد . کینـه جووحسود و بیشتر حسداو متوجـه ارباب فضل و صاحبان کفایت بود . نویسندگان و عمال از سطوت او می‌هراسیدند و آرزومندان عطاوانعام ازجفای اوایمن نبودند ، خلقی بسیاربکشت وجمعی را بحکم نخوت نفی بلدکردوبااینهمه‌کودکی می‌توانست‌اورافریب‌دهد وهرابلهی‌قادربودعقل‌اورا برباید. چه تنها وسیله راه یافتن بوی این بودکه‌زبان‌به‌تملق بگشایندوفی‌المثل‌بگویند «ازخداوندگارخود اجازت‌میخواهم‌که‌چیزی ازرسائل وسخنان منظوم‌و منشورحضرتش عاریت‌کنم.چه من‌ازفرغانه یامصر یاتفلیس بدینجاآمده‌ام تاازکلمات‌آن حضرت‌استفاده کنم وازپیروی طرزواسلوب بدیع او بلاغت‌آموزم. زیرا رسائل مولای مـاگوئی سور قرآن وجمل وعباراتش تالی آیات فرقان است ».

صاحب ازاین سخنان تملق‌آمیز چون مـوم نرم میشد وبخازن خـود می‌گفت رسائل اورا ورق ورق بـدان شخص دهد ، و آن شخص را رخصت مـی‌داد هروقت

بروی درآید .

ابوطالب علوی پیوسته ملازم مجلس او بود وگاهی درشنیدن سخنان مسجع او خود را چنان می‌نمود که غشی عارض او شده است، اورا بهوش آوردند وچون می‌پرسیدند تراچه شد ؟ میگفت ازشنیدن سخنان خداوندگارهوش ازسرم برفت و مفاصلم ازهم بگسیخت وازخویش بیخود گشتم ! چهره‌ابن عباد از شنیدن این سخن می‌درخشید و می‌خندید وآنگاه امرمی‌کرد تا اوراصله وانعامی بدهند واورا بربنی‌اعمام واولاد پدر خود مقدم می‌داشت . کسیکه ازاینگونه اشخاص فریب بخورد بکودکان شبیه‌تراست تامردان بزرگ .

آنگاه ابوحیان به‌تجزیه‌وتحلیل علت خودخواهی صاحب می‌پردازد ومی‌گوید: سبب اعجاب وخودپسندی وی‌آن بودکه‌کسی براوخرده نمیگرفت وازاصحاب خودجز عبارات تملق آمیز نمی‌شنید ...

راستی هیچکس حکمت الهی را درپست وبلند کردن اشخاص نمی‌داند و اگر کارها برحسب لیاقت وبمیزان خردودانش اشخاص می‌بود ، صاحب می‌بایست در دکانی مشرف به‌شارع یادرخانهٔ یکی ازمردمان روستامعلم اطفال باشد .

ابوجیان دراواخرعمر کتب‌خودرا بخیال‌اینکه‌مردم قدرآنرا نمی دانندسوزانید. یکی از دوستان او ویرا از این عمل سرزنش نمود وابوحیان در جواب این دوست نامه‌ای نوشته‌که «یاقوت» در**معجم الادباء** آنرا نقل‌کرده است .

ابوحیان باهمه‌فضائل ، اخبارواحادیث وحکایات دروغین جعل‌کرده‌است.قسمتی ازجعلیات اورا **ابن ابی‌الحدید درشرح نهج‌البلاغه** آورده وتذکرداده است که این اخباروضع وجعل است . غرض ابوحیان ازاین‌کاراین بوده است‌که دلائل نقلی برای رد روافض بیاورد .

ابوحیان عمری طولانی داشت وسنش به‌هشتاد یانودسال رسیدودرسال ۴۰۱ در گذشت قبراودرکناره‌رقد **شیخ عبدالله خفیف** است .

ابو عبدالله محمد بن عبدالله باکویه

عبدالله خفیف در اواخر عمر باجوانی برخورد که علیرغم سن وسال‌کم، اورا مستجمع خصائل نیکو ومتبحر در علوم وفنون دید. بهمین جهت بااو در زمینه‌های مختلف عرفانی وعلمی مباحثات زیادی کرد. این جوان **محمد بن عبدالله باکویه** است‌که بعدها به باباکوهی معروف شد وهم اکنون مدفنش درکوه شمالی‌شیراز برفرازچشمه‌ای زلال زیارتگاه خاص وعام است.

تأثیر دید او ومصاحبت شیخ کبیر در باکویه باندازه‌ای بود که همه عمر ازاو روایت میکرد.

عشق زیادی بمسافرت وسیر آفاق وانفس داشت و از بهترین خاطرات عمر او ایامی است‌که به‌نیشابوررفت‌ودرآنجا باشیوخ بزرگ منجمله **شیخ ابوسعیدابی‌الخیر میهنی** گفتگو کرد.

ظاهراً علت‌عزیمت باکویه به‌نیشابورآن‌بوده است‌که‌پس ازوفات **ابوعبد الرحمن**

۱ـ شیخ ابوسعید فضل‌الله ابن ابوالخیراحمد بن محمدالمیهنی‌ازمعروفترین‌صوفیان قرن چهارم واوایل‌قرن پنجم که‌شهرت عالمگیر دارد. وی درسال ۳۵۷ متولدشد و درسنه ۴۴۰ درسن هشتاد وسه سالگی درمولد خود یعنی قصبه میهنه درگذشت. میهنه از قرای معتبر ناحیه‌خاوران مابین سرخس وابیورد بوده که‌اکنون درترکمنستان شوروی‌قرارگرفته است.

سلمی[1] بعنوان پیرخانقاه اومنصوب گردید. در همان شهر بمصاحبت **ابوالقاسم قشیری** نائل آمد وبا اوانس فراوان گرفت.

ابوعبدالله از منکرین ومخالفین شیخ ابو سعیدابوالخیر بشمار میرفت وچند بار با او بمباحثه برداخت.

روزی درمجلسی اورا مخاطب ساخته گفت از توچندچیزمی بینم که ازپیران خویش ندیده‌ایم. یکی اینست که پیران رادر برابرجوانان مینشانی وخردانرا درکارها با بزرگان برابر میداری ودر تفرقه میان خردو بزرگ هیچ فرقی نمیفرمائی. دیگر آنکه جوانانرا بسماع ورقص میخوانی. ابوالخیر گفت درباره حدیث خردان وبزرگان باید گفت که هیچکس از ایشان در چشم ماخرد نیست وهرکس قدم درطریقت نهاد اگر چه جوان باشد بنظر پیران باید بدونگاه کرد. در مورد رقص جوانان جواب اینست که جوانان را دل از **هوس خالی نیست واین هوس برتمام بدنشان غلبه کند اگر دست افشانی وپایکوبی کنند هوس‌شان نقصان میابد ومرتکب گناهان کبیره نمیشوند ولی اگربرقص برنخیزند وآتش هوی را درسماع نریزند دراثر آرامش طلبی، هوس برتمام وجودشان مستولی میشودومرتکب گناهان بزرك وزشت میشوند.**

مخالفت باکویه با ابوالخیر بپایان نرسید؛ زیرا باکویه رقص وسماع را عملی شیطانی تلقی میکرد. درخانه **ابوالقاسم قشیری**[2] عبدالله باکویه نشسته بود وابوسعید از منبر پائین آمد، به قشیری گفت این‌خواجه را بگوی که دل با ما خوش کند. ابوعبدالله گفت آنگاه دل خوش‌کنم که هر پنجشنبه که بسلام من میائی دیگر نیائی. شیخ ابو سعید گفت مشایخ بسیاری راچشم برتو افتاده‌است ما بدان نظرها میآیم نه برای تو

۱- ابوعبدالرحمن محمدبن‌الحسین بن‌محمدبن‌موسی نیشابوری سلمی (بضم‌سین‌وفتح لام) ازمشاهیر علماء وصوفیه که‌کتاب طبقات الصوفیه راتألیف کردواین کتاب‌اساس‌نفحات الانس جامی قرارگرفت. عبدالرحمن سلمی درسنه ۴۱۲ درنیشابور وفات‌یافت.

۲- ابوالقاسم‌عبدالکریم بن‌هوازن قشیری متوفی درسنه ۴۶۵ در نیشابور، صاحب رساله قشیریه‌است. ازآثاردیگراویکی لطایف الاشارات‌است. مرك او بسال ۴۶۵ اتفاق‌افتاد

از این گفته خود بگریه افتاد وحاضرین راحالت گریه دست داد وباکویه خود نیز بگریست وبا اوراه صفا درپیش گرفت وهمه خوشدل مجلس را ترك گفتندواز آن پس دیگر بین این دو عارف بزرك اختلافی نبود.

باکویه درسفر خویش حکایاتی گرد میآوردکه از نوادربود ودر این مسافرتها بدیدار **ابوالعباس احمدبن محمد نهاوندی**[1] نائل آمد ومیان آنان درباره طریقت بحثهای مفصلی درگرفت وابوالعباس به برتری وپیش‌کسوتی‌وکمال حال‌او اعتراف‌کردوچندی مصاحب او بود.

باکویه پس ازاین‌گشت‌وگذار بشیراز بازگشت ودرغاری‌که درکوه شمالی‌شیراز قرار داشت سکنی‌گزید وپس‌از مرك نیز در همانجا مدفون شد. فوت اودر سنه ۴۲۴ روی داد.

ناگفته‌نماند که دیوانی درشیراز بطبع‌رسیده‌وآنرامنسوب به‌باباکوهی‌کرده‌اند. بنابه تحقیق علامه قزوینی این دیوان بهیچوجه‌ارتباطی به عبدالله باکویه ندارد و غزلهای ناپخته وعامیانه آن‌که بتقلید ازاشعار حافظ سروده شده گویای آنست که سراینده آن نمیتواند چنان عارف دانشمند ونکته سنجی باشد.

۱- ابوالعباس احمدبن‌محمدنهاوند ازمشایخ‌متصوفه‌قرن چهارم وازمریدان‌جعفر بن نصیرخلدی وپیرابی فرح‌زنجانی‌بود.

ابوزرعه اردبیلی

نامش عبدالله الوهاب بن محمدبن ایوب از اردبیل بود . اهل شیراز دانش و زهدش را میستودند. در سفرحج باعبدالله خفیف همگامی‌داشت؛ درمدینه ازیکدیگر جداشدند.

ابوزرعه روزهای جمعه درمسجد جامع به موعظه مردم میپرداخت ودر سایر ایام نیز در رباط خویش که اکنون درغرب فلکه (دروازه سعدی) واقع است برای علاقمندان ازکتاب (**سنن ابی مسلم**) روایت میکرد[1].

عبدالله خفیف باشیخ ابوزرعه ملاقاتهای زیادی کرده و از مصاحبت یکدیگر بهره‌مند میشدند. وفات اوبسال۴۲۵ اتفاق افتاد و در رباط خود واقع در ناحیه **باغ نو** مدفون شدکه اینك مقبره او در دروازه سعدی باقی است و سنگ‌هائی ازقبوربزرگان دیگر نیز در آن جا دیده میشود ولی نام صاحبان گورها محو شده وتنها کلماتی از

۱- **ابومسلم ابراهیم‌بن عبدالله الکشی** از اهل بصره بود که در سال ۲۹۲, وفات یافت وکتابی در حدیث بنام سنن ابی مسلم الکشی تألیف‌کرد. این محدث دربغداد چنان مورد توجه بودکه بیش از چهل هزار نفر برای نوشتن تقریراتش حاضر میشدند و عده‌ای در فاصله‌های معین ایستاده کلماتی راکه ادا میکرد تکرار مینمودند تا همگان بشنوند و بنویسند.اینگونه افراد را مستملی میگفتند .

آیات قرآن بخط کوفی روی آنها باقی مانده است.

احمد بن حسین (ابا بکر زاهد)

بین او وعبدالله خفیف در باره (**ورع**) بحثهای طولانی درگرفته. درزهد وتقوی نیز چنان دقت میکرد که **چیزی نمیخورد مگر اینکه از دسترنج خود او باشد. از راه پارچه بافی گذران میکرد.** درسال ۳۶۷ درگذشت ودرگورستان **ام کلثوم وشیرویه** دفن شد. پسرش حسین نیز در عالم عرفان مقام ومنزلتی یافت و در مجلس شیخ کبیر همینکه شیخ از او اظهار رضایت کرد حالت وجدی باو دست داد و از شوق فریاد میکشید. قبر او نیز درکنار گور پدرش قرار دارد.

ابو احمد بن فضل شیرازی

ابواحمد عبدالرحمن بن فضل شیرازی از ارکان دولت دیلمی وکاتب معزالدوله و متصرف در امور عراق بود. درنظم و نثر دستی قوی داشت و باصاحب بن عبادمکاتبه ادبی می‌نمود. این فضل در اواخر عمر مبتلا به درد نقرس شد و اشعاری دراین‌باره و شکایت از درد پیری سرود و بنزد صاحب فرستاد . ابن عباد نیز مکتوب منظوم او را با شعر پاسخ گفت . ثعالبی منتخبی از اشعار هر دو را در جزء دوم **یتیمة الدهر** آورده است.

شیخ ابوبکر هبة‌الله بن الحسن العلاف شیرازی

شیخ ابوبکر نقیب علویان درزمان خود بوده که اورا دریای دانش و «اس الحقایق» می‌نامیدند . از معاصرین و دوستان نزدیك شیخ کبیر عبدالله خفیف بشمار می‌رفت و شیخ وصیت کرد که پس ازمرگ ابوبکر علاف بر او نماز بگذارد.

معجم الادباء اورا شاعر، فاضل وبارع ونحوی خوانده که به خراسان وماوراء النهر مسافرت کرده و از حماد بن مدرك هم استماع حدیث نموده است [1]

ابوبکر علاف در سنه ۳۷۷ یا ۳۸۰ در شیراز در گذشت و مدفنش در دروازه استخر قرار داشت. حاجی قوام الدین برسرقبر اوقبه‌ای عالی ساخت و طاق و رواقی بر کشید وطبقات ومشایخ وائمه وسادات وعلما وهنرمندان رادرآن بقعه مدخلی پدیدآورد ورسمی وجهتی معین نمود.

شیخ ابومحمد حسن بن حسین خفری

خفر نام بلوکی در هیجده فرسنگی جنوب شرقی شیراز است. **شیخ ابومحمد** از علمای باتقوائی بود که در بلوك خفر چشم بجهان گشود . سپس درشیراز توطن گزید.

۱ـ معجم الادباء جلد هفتم ص ۲۴۰ـ۲۴۱

چند پاره کتاب تصنیف کرد و معروفترین آنها کتاب **عیون التفاسیر** است . در مسجد جامع عتیق وعظ میکرد . برادرش **ابوبکرخغری** نیز از علما بود و پس‌ازمرگ‌ابومحمد جانشین او شد.

ابوالقاسم پسرابومحمد فرماندهی لشکر را برعهده‌داشت.

مرگ‌ابومحمد بسال ۴۳۶ روی‌داد ودرمحله**بال‌رود**درمحله سرباغ مدفون‌است.

ابوالعباس‌بن شریح

ابوالعباس‌بن شریح فقیه شیرازی مشهوربه **بازاشهب** چندی در شیراز قضاوت‌می کرد. درباره‌پدرش داستان جالبی نقل‌می‌کنند که دلیل برعلو طبع و نهایت بی نیازی اوست. داستان اینست که او هیچ لغت عرب نمی‌دانست وبدرگاه خداوند بازبان‌فارسی دعا می‌کرد . شبی درخواب دیدکه هاتفی باوگفت هرچه می‌خواهی‌بگو. وی‌درجواب باهمان لهجه شیرازی‌گفت ای**خداسربسر**. یعنی‌تو ازما چیزی مخواه ماهم از تو چیزی نمی‌خواهیم واین‌گفته‌که از نهایت ظرافت طبع‌وبی‌نیازی وجودت ذهن حکایت‌میکند مدتها درشیراز ضرب‌المثل بوده است

وفات شیخ ابوالعباس درسال ۳۵۹ بودکه دربغداد مدفون شد.

شیخ محمدبن خلیل شیرازی

از شیوخ بزرگ وعالی‌مقام بوده است. بامسلفرت، تألیف‌کتاب وروایت حدیث وقت خود را می‌گذرانید. شیخ‌کبیر ازاو در مشیخه خود روایت کرده است. جعفر حذاء درباره اوگفته است محمدبن خلیل از راستان و استاد من بوده است. درسنه ۳۲۹ درگذشت و درگورستان باغ نو مدفون شد.

یک بررسی

اکنون که مکتب **عبدالله خفیف** را بیان کردیم برای پی بردن به‌علل پیدایش چنین افکار و عقاید و روحیات بنحو اختصار به تجسم محیط پرورشی او می‌پردازیم.

تولد عبدالله خفیف مصادف با جزر و مدهائی بود که طبعاً در تشکیل عناصر فکری او تأثیر عمیق داشته است. از این حوادث سه‌بعد آنرا باید بیشتر مورد توجه قرار داد. اول حوادثی که درپایتخت جهان اسلام می‌گذشت؛ دوم فعالیت اقلیت‌شیعه؛ سوم رویدادهای زادگاه شیخ؛ که‌تمام این جریانات مانند امواج رودخانه بایکدیگر مربوط و ممزوج بود.

تولد**عبدالله خفیف** را باید درحدود سال دویست وشصت دانست. ده‌سال‌قبل از این تاریخ**یعقوب‌لیث** تصرف فارس وبیرون راندن مأمورین خلیفه عباسی راوجهه همت قرار داده، از سیستان بکرمان حرکت‌کرد.

فرمانروای فارس **علی‌بن حسین‌بن‌شبل** بود. وی سردار خود (**طوق‌بن مغلس**) را بمقابله**یعقوب** فرستاد. ولی این سردار باسارت افتاد. یعقوب چون لباسهای فاخر وپربهای **طوق** را بدید، چکمه خودراکه قدری نان خشک‌درآن بود درآوردو بسردار اسیرگفت بیش از دوماه است‌که چکمه ازپا درنیاورده‌ام وبنان خشک که درآن‌می‌گذارم‌گذران می‌کنم. یعقوب با این‌سخنان‌نشان داد که‌غارت مردم ازطرف گماشتگان

خلیفه تا چه پایه است وراز شکست (طوق) وپیروزی کسی که‌ازطرف مردم حمایت می‌شد چیست .

علی‌بن حسین خود باسپاهی تازه به پیشواز یعقوب آمد ؛ ولی او هم شکست خورد واسیر شد. سپاهیانش که ترك بودند راه بغداد را در پیش‌گرفته از(**المعتزبالله** خلیفه عباسی مطالبه حقوق وجیره کردند. خلیفه دستش خالی‌بود و از عهده پرداخت مطالبات آنان برنیامد . ترکان نیز حریم خلافت‌را نقض کرده اورا بزندان انداختند وسه روز آب ونان ندادند تابهلاکت رسید.

جانشین او**محمدبن هرون‌الواثق بالله** ملقب‌به **مهدی** بود. وی می‌خواست راه و روش عمربن عبدالزیز را تعقیب‌کند ، اما نتوانست در قبال تمناهای لشکریان ترك که مسلط براوضاع بودند مقاومت ورزد و دچار شورش آنان شدکه سرانجام دستگیر و در سن سی وهشت سالگی تحت شکنجه جان سپرد . جانشین او **المعتمدعلی‌الله** بود.وی فرمانروائی فارس را به **احرث‌بن‌سیما** وا گذاشت زیرایعقوب در فارس نمانده به سیستان برگشته بود. **محمدبن واصل** فارسی در فارس قیام کرد و احرث راکشت.معتمد،**عبدالرحمن‌بن‌مفلح** را والی اهوازو فارس‌نمود.محمدبن‌واصل‌در رامهرمز فرستاده خلیفه را دستگیر کرد و بقتل او مبادرت ورزید . یعقوب‌لیث دراین احوال درصدد برآمد تا فارس را کاملا تحت‌سیطره خوددرآورد . لذالشکری برداشته در بیضا سرا پرده زد. محمدبن واصل فرستاده‌ای بنزد یعقوب اعزام داشت و ازاو تقاضای مصالحه کرد. یعقوب نیز مصالحه نامه را بهمراهی‌چند تن‌ازمعتمدین به **رام‌هرمز** فرستاد ولی محمد ناجوانمردی کرده فرستادگان یعقوب را محبوس ساخت و درصدد حمله‌غافلگیرانه برآمد. اما درکوههای فارس لشکر او دچار تشنگی‌شدند و عده زیادی درگذشتند ویعقوب بر ماجرا آگاهی یافت وبالشکر خود بر سر او تاخت و اموالش را ضبط کرد . محمدبن و اصل توانست راه فرار در پیش گیرد و تا چند سال پیاپی در نقاط مختلف فارس قیام‌می کرد و این خطه را دچار اغتشاش مینمودو یعقوب نیزعلاوه‌براینکه‌ناچار بود این آشوبها رافرونشاند بالشکر خلیفه‌نیز‌میجنگید

ودر این اوضاع واحوال وآشوب که مردم برجان ومال خود ایمن نبودند، نه زراعتی باقی میماند، نه چراگاهی ونه مال وحشمی وتنهابیم وهراس بردلها حکومت میکرد، عبدالله خفیف متولد شده، دوران خردسالی را میگذرانید.

درهمان ایام تولد او **امام حسن عسکری** نیز در گذشت و مسئله امام دوازدهم و نواب او عالم تشیع رابخود سرگرم ساخت.

بطور خلاصه خلفا متزلزل وبی حرمت، شیعیان بدون رهبر و امام، و آنچه بر جانها تسلط داشت ترس ووحشت مدعیان حکومت بود وبس

بعد ازیعقوب که سلطنت به برادرش **عمرو** رسیدبازشورس بالا گرفت. بدین معنی که **عمروبن لیث** برای گرفتن خراج، استخر راویران وغارت کرد. یعنی دراین ایام اگر عمال خلیفه چندصباحی ازچپاول مردم غفلت میکردند جانشین یعقوب که برای آزادی مردم قیام کرده بود به ویرانی شهرهای وطن خویش می پرداخت تا ازعهده هزینه لشگرکشی برآید.

دراین هنگام خلیفه **عمروبن لیث** را ازحکومت معزول داشته درسال ۲۷۱ لشکری برای رفع او فرستاد. **عمرو** شکست خورد و برای تدارك سپاه جدید متواری شد. از طرف دیگر سامانیان اورا در فشار گذاشتند وسرانجام باسارت آنان درآمد. ولی کار فارس یکسره نشد زیرا درسال ۲۸۸ نوه عمر ولیث موسوم به **طاهر** از سیستان بدانجا عزیمت کرد وعامل خلیفه را بیرون راندمع الوصف باز دربرابر لشکریان تازه نفس تاب مقاومت نیاورد وچند بار متناوباً ازپیروزی و شکست بهره داشت. در سال ۲۰۶ یکی ازغلامان عمرولیث برسروران خودشوریده، نوه‌های **عمرو** را دستگیر ساخت و آنانرا ببغداد فرستاد. این خیانت براو میمون نبود وسال بعد مدعی دیگری پیداشدو اورامتواری کرد وجنگ پیاپی بین قیام کنندگان ولشگریان خلیفه ومدعیان حکومت درمیگرفت وسنگینی هزینه این جنگها بردوش مردم عادی بود. از زمان مرگ **امام حسن عسکری**، (ابوجعفر محمدبن عثمان) معروف به **سمان** بعنوان (باب امام منتظر)

شیعیان را رهبری می‌کرد. بدین معنی که مشکلات آنانرا می‌پرسید ومی‌گفت به امام زمان عرضه خواهد داشت وپاسخ خواهد گرفت. درسال ۳۰۵ **سمان** وفات یافت که **حسین بن روح** برطبق وصیت جانشین اوشد. در سال ۳۲۱ که یاقوت از طرف خلیفه والی فارس بود **دیالمه** به ارجان رسیدند و**زیدبن علی نوبندگانی** اورا بجنگ با(یاقوت) دعوت کرداما دیالمه می‌ترسیدند. (زید) پافشاری واصرار کرد وسرانجام **رکن الدوله حسن** بکازرون آمد وچون به پیروزی رسید **عمادالدوله** برادرش نیز بشیراز آمدوگماشتگان خلیفه را ازفارس راندند وفرمان حکومت را هم ازبغداد گرفتند. دراین زمان دوباره عزل خلیفه وکورکردن او برآشفتگی جهان اسلام افزود.

علماءشیعه نیز ازقتل وزجر درامان نمی ماندند کمااینکه **محمدبن یعقوب کلینی** را در سال ۳۲۸ بقتل رسانیدند وپنجسال بعد با عزل خلیفه در بغداد بر بی اعتقادی مردم افزود. برادران سه‌گانه **آل بویه** وارد بغداد شدند ابتدا باخلیفه راه مودت درپیش گرفتند و نامشان رابر سکه ها نقش کردند ولی طولی نکشید که در سال **۳۳۴** **معزالدوله دیلمی** خلیفه **مستکفی** را معزول ساخته بزندان انداخت و کور ساخت و **فضل بن جعفر** را بجای وی گماشت. وی چنان دستگاه خلافت را در فشار گذاشت که حتی از نظر مواد خوراکی نیز جز قوت لایموت بآنان نمی رسانید و درعوض به ترویج مذهب شیعه پرداخت.

ترویج شیعه چون از طرف عمال حکومتی صورت می‌گرفت با مقاومت مردم مواجه می‌گردید. زیرا دین امری وجدانی وباطنی است وباصدور دستوروفشار نمی‌توان آنرا باسانی دردلها نفوذ داد.

دردوران حکومت آل بویه نیزغدر وحیله وعهد شکنی وخیانت مدار کار را تشکیل میداد **واین حوادث انسان متفکر را ازتوجه به عالم بیرون بیزار میسازد زیرا جزاشك وخون وظلم وقحطی وگرسنگی ولاابالیگری وآشفتگی چیزی دربرابرچشمانش قرارنمیگرفت. بناچار برای تسلی دادن بخود، برای گریز ازاین صحنه های رقت‌بارناچار است به عالم**

درون بگراید وهمین درون گرائی موجدمکتب عرفان عبدالله خفیف بود .

او درمقام همدمی بادرماندگان وبیچارگان وستمدیدگان درعالم عرفان (فقر) رابر (غنا) ترجیح داد. اما برای اینکه رنگ اندوه وغم وسوك را ازاین کلمه بزداید سعی کردتا بدان جنبه معنوی بدهد.

عبدالله خفیف صاحب مذهب تقدم حضور برغیست‌است. اومی‌خواست‌از آنچه خاکی وزمینی است دوری گزیند وذهن خودرا متوجه عالم بالا سازد ولی ازآنجا که آنچه‌درمحیط مامی‌گذرد برما اثرمستقیم دارد شیخ به‌همراهان توصیه‌می‌کردکه‌خدمت خلق وهمراهی بادردمندان را سرلوحه وظایف خویش قراردهند.

تربیت یافتگان مکتب اوعدم دخالت درکار دیگران ، خودداری ازرنجانیدن کسان، عیادت بیماران ویاری بدانان ، ابراز همدردی نسبت به‌کسانی‌که‌عزیزی را از دست میدادند واین قبیل خدمات را پیشه خودمی‌ساختند.

عبدالله خفیف یکی‌را بزراعت مکلف‌می‌ساخت ودیگری‌را باحقاق حق‌مظلومان می‌گماشت‌وسومی‌را از اینکه ازراه کبوتربازی خاطر خودرا تسکین میدادمی‌ستود.

مبارزه باخود بینی، سرپرستی کودکان ، مهمان نوازی، ایثار وانفاق، وترویج علم‌و دانش، دانشی که خوی حیوانی‌را ازبین برده بردباری و نوعدوستی و مردم داری را تشویق میکند راه وروش عبدالله‌خفیف‌بود. بهمین جهت‌روح تعلیمات اومدتها برخانقاه‌ها حکومت کرد ورباط وی محلی برای‌وعظ واندرزبشمار می‌رفت

سید نامؤید ابونصر هبة الله بن موسی بن علی بن محمد شیرازی [1]

در زمان سلاطین دیلمی که مذهب شیعه در قلمرو آنان رواج یافت، داعیان **اسمعیلیه** نیز فرصت یافتند عقاید خود را بین مردم منتشر سازند. روش آنان این بود که با هرکس باندازه فهم و درك او سخن گویند. از اینرو مردم را بطبقات هفتگانه تقسیم میکردند که بعداً در باره آنان سخن خواهیم گفت.

قبل از آنکه بشرح احوال **سید نامؤید شیرازی** بپردازیم مختصری در باره

---

۱ - همزمان با تألیف این کتاب استاد دانشمند ومحقق فرزانه آقای **علی سامی** استاد دانشگاه پهلوی شیراز نیز مشغول تدوین کتابی درباره شیراز بودند.

نگارنده طی نامه‌ای از ایشان تقاضا کرد شرح حال **سید نامؤید شیرازی** راکه بنده دردسترس نداشتم برایم ارسال دارند. استاد که همیشه مشوق بنده بوده‌اند در اسرع وقت یك فورم ازجزء چاپ‌شده کتاب خودرا که حاوی سرگذشت سیدنامؤیدشیرازی بود برایم ارسال داشتند که در تهیه شرح حال مؤیدشیرازی کتاب ایشان مورد استفاده قرار گرفته است. و از این عنایت بیدریغ نهایت امتنان را دارد. مآخذ استاد در تهیه این ترجمه کتاب تاریخ خلفای فاطمی تألیف آقای سیف آزاد و یادداشتهای آقای دکتر خاوری استاد دانشکده ادبیات وعلوم دانشگاه پهلوی شیراز است.

نگارنده در عین حالی که زمینه اصلی تهیه این ترجمه را یادداشتهای **استاد سامی** قرارداد برای تجسم اختلافات و برخوردهای دو مرکز خلافت از **تاریخ مسعودی - ملل ونحل شهرستانی** و تاریخ **روضة‌الصفا** نیز استفاده کرده است.

پیدایش عقاید اسمعیلیه و تشکیل خلفای فاطمی ذکر می نمائیم.

اسمعیلیه معتقدند که امامت به **اسمعیل بن جعفر** یعنی فرزند ارشد **امام جعفر صادق** ختم میشود. آنان میگویند آدمی صرفاً بکمك عقل و استدلال نمیتواند به معرفت حق و اسرار کاینات نائل گردد، بلکه معلم و مرشدی باید او را تعلیم دهد و رهبری کند. بهمین جهت ایشان را **تعلیمیه** هم میگویند.

نکته بسیار مهمی که در مذهب اسمعیلیه انگیزه پیشرفت بحثهای فلسفی شد اینست که میگویند کلام خدا علاوه برمعانی ظاهری، معانی باطنی هم دارد و کار اصلی امام، تأویل قرآن یعنی بیان حقیقت باطن کتاب خداست. از اینرو **سید نامؤید شیرازی** عمده تالیفاتش در باره (تأویل) قرآن است.

اسمعیلیه برای پیروان خود هفت مرتبه قائل بودند که آن طبقات بشرح زیراست.

۱ - **مستجیب** - یعنی کسی که بنادانی خود معترفست و معلم اورا قابل تبلیغ تشخیص داده. این افراد را **رفیق** مینامیدند.

۲ - **مأذون اصغر** - مستجیبی است که باصلاحدید معلم حق دارد عده معینی را تبلیغ کند.

۳ - **مأذون اکبر** - مستجیبی است که بمرحله کمال رسیده و **حجت** باو اجازه میدهد که هرکس را مصلحت میداند ارشاد و دعوت کند.

۴ - **معلم** - مأذون اکبری است که از این مرحله جلوتر رفته و در یکی از نواحی دوازده گانه تبلیغی اسمعیلیان فرمانروای جمله مستجیبان میگردد.

۵ - **داعی** - معلمی است که درهرجا صلاح بداند میتواند به تبلیغ ودعوت بپردازد.

۶ - **حجت** (پیر) - واسطه امام ومردم است. در عهد هرامام فقط یك حجت میتواند وجود داشته باشد.

۷ - **امام** - در هر عصری امامی معصوم برای تفسیر و تأویل رازهای نهفته در

قرآن وحل دشواریهای جهان وجود دارد وجز حجت کسی نمیتواند او را بشناسد.

دسته‌ای از اسمعیلیه که قرمطیان هستند بعبادت معتقد نیستند و در عین حال مرتکب منهیات هم نمیشوند. درمذهب اسمعیلی تأویل اهمیت زیاددارد. واژه تأویل یعنی چیزی را به‌اول خودرسانیدن. در اینصورت تأویل کلام خدا یعنی حقیقت باطنی قرآن را روشن ساختن. علت توجه بتأویل اینست که پیغمبر ناچاراست طبق فهم عقل ضعیف عوام سخن گوید و بناچار از محسوسات شاهد میآورد و بهشت و جهنم را بصورت صوری وجسمانی تجسم مینماید. اما اهل باطن باعقل قوی و نیرومند خودمیتوانند بباطن قرآن پی ببرند.

اسمعیلیه دهها سال بصورت پنهان میزیستند تا آنکه درمصر **فاطمیان** بحکومت رسیدند و توانستند نیروی سیاسی و نظامی شایان توجهی تشکیل دهند.

روشنفکران ایرانی نسبت باین طایفه گرایش آشکاری نشان دادند. کمااینکه درسال **۴۲۷** یعنی هفده سال قبل ازرسیدن **سیدنامؤید شیرازی** بقاهره حاجیان خراسانی باتفاق **حسنك** وزیرمعروف **محمود غزنوی** ازمصر بازگشتند ومورد نوازش خلیفه فاطمی قرارگرفتند وخلعتها بایشان پوشانیده شد و سلطان محمود خلعتها را نزد **قادر** خلیفه عباسی فرستاد ووی امر کرد که جمله را بسوزانند.

اختلاف میان دو قطب قدرت روحانی بجائی کشید که حسنك و زیررا بهمین اتهام در آغاز سلطنت **مسعود** بردارکردند و علمای سنی نسب فاطمیه را منکر شده گفتندایشان ازاولاد **میمون قداح** هستند وبرخی نیزمدعی شدندکه یکی ازفرزندزادگان میمون قداح مقطوع النسل بوده و پسرجهودی را بفرزندی برگزید وفاطمیان مصر از بازماندگان آن جهودند.

پیدایش خلفای فاطمی

پس ازمسموم شدن **حضرت رضا** ،چون علویان ازطرف دستگاه خلافت تحت تعقیب قرارگرفتند بعراق ، خراسان ، وشمال افریقا متواری شدند.

ابوعبدالله ، مبلغ فاطمیان با بربرهای شمال افریقا روابطی برقرارکرد ومقدمات استقرارفاطمیان را درآنجا فراهم نمود و**عبدالله مهدی** ، ازبنی فاطمه سلسله خلفای

فاطمی را باتصرف شام ومصر تأسیس کرد .

یکی از معروفترین خلفای فاطمی **مستنصر** است که شصت سال (۴۲۷ ـ ۴۸۷) خلافت کرد و در زمان او فاطمیان بکمك **ارسلان بساسیری** بر بغداد نیز مسلط شدند .

درزمان**مستنصر** ، قدرت فاطمیان باوج خودرسیده بودومردم در رفاه کامل بسر میبردند وبقول **ناصر خسرو** امنیت بحدی بودکه شبهادردکانها رانمی‌بستند و اگر نیل در اول بهارکمترازهیجده‌گزطغیان می‌کرد خلیفه ازمردم خراج نمیگرفت .

سید نامؤید شیرازی در همین زمان‌که مصرغرق دررفاه و آسایش بود بقاهره واردشد .

سیدناکه بود ؟

سیدناموید**ابونصرهبة الله بن‌موسی بن‌علی بن محمد شیرازی** در قرن چهارم در شیراز متولدشد . ازاشعارش‌برمیآیدکه پدرش نیزازداعیان خلفای فاطمی درشیرازبوده است . پدر**سیدنا** بتعلیم وتربیت فرزند همت گماشت وآرزویش این بودکه بعدازپدر بامردعوت مشغول شود . (سیدناموید) پس ازدرگذشت پدربااین آرزوی او جامه عمل پوشانید و در سایه کوشش او جمعی زیاد بمذهب اسمعیلیه گرویدند . علمای وقت **ابوکالنجار دیلمی** را علیه او برانگیختند اما حسن خلق و استحکام منطق (سیدنا) باعث شدکه پادشاه دیلمی نیزبمذهب اسمعیلی‌گروید وگفت من خود ودینم رابتوتسلیم کردم وبهرچه توبرآنی راضی هستم .

علت این گرایش ظاهراً این بوده است که سیدنا درمجلس مناظره‌ای درحضور سلطان علمای شیعه وسنی رابامنطق نیرومند خودشکست دادوبرتری خود را دردانش باثبات رسانید .

برای اینکه باهمیت این واقعه وتأثیرآن درجامعه امروز واقف‌گردیم‌لازم‌است مختصری درباره اختلافات دومرکزقدرت روحانی وسیاسی برشته تحریردرآوریم :

درزمان سلطنت ابوکالنجاردیلمی بعلت گروش سلطان بمذهب اسمعیلی کار تبلیغ داعیان این مذهب بالاگرفت. سیدنا در اهواز مسجدویرانی را تعمیر کرد و برروی محراب آن اسامی ائمه را نقش نمود. در این مسجد اذان بطریق اهل تشیع (حی علی خیرالعمل) معمول شد و هر جمعه بنام امام **المستنصربالله** خلیفه فاطمی خطبه میخواندند و کار بدانجا کشید که علمای تسنن از سیدنا بدربار خلیفه عباسی شکایت بردند.

ابوکالنجار دراثر فشار عباسیان مذهب خود را پنهان میداشت و (سیدنا موید) نیز چون ایران را برای ادامه فعالیت مناسب ندید بمصر، مرکز خلافت فاطمیان رفت.

سیدنا درسال ۴۳۷ وارد قاهره شد. درست در همین تاریخ نیز **ناصر خسرو** بقصد رسیدن بدربار خلفای فاطمی از بلخ حرکت کرد ودوسال بعدبقاهره وارد شد.

ورودسیدنا بقاهره سی‌سال قبل ازورودحسن صباح بدانجا بود. **موید شیرازی** هنگامی بقاهره واردشد که **مستنصر** دراوج قدرت بود و **بساسیری** شام راتصرف کرده بنام خلفای فاطمی خطبه میخواند.

سیدنا درقاهره باعناد **تستری** و**یازوری** روبروشد، زیرا آنان ازترس تزلزل موقعیت خود وتقرب سیدنا باحیله‌گری مانع ازآن بودند که مؤید بخصور مستنصر باریابد.

یکسال بدین منوال گذشت ومع‌الوصف از شدت شیفتگی، کوچکترین تزلزل درعقیده‌اش پدیدنیامد. زیرامیپنداشت امام‌مستنصر ازحال‌او آگاه است و بآزمایش او دست زده است. پس‌ازیکسال سرانجام بنزدامام آمد ومستنصر باو فرمان داد که بین مردم بدعوت بپردازد واشعاری درآن فرمان آورده است‌که دلیل برادای احترام‌نسبت به سیدناست. ترجمه این اشعار اینست:

(ای حجت مشهور آفاق وای کوه علمی که بالاروندگان راعاجزمیکنی؟ شیعیان ما، درشرق وغرب سرگردانند؛ توماننده پدری مهربان علم مارا در میان آنان رواج‌ده. هر چندکه تودرامردعوت مؤخری ولی از گذشتگان سبقت‌گرفته‌ای واز ماندگان‌کسی همانند تو نیست).

سیدنا بتأسیس مجالس مهمی درمصردست زد و بتدریس پرداخت . وی **(باب الابواب)** امام مستنصرشد زیراجامع علم وفضیلت وصاحب بیانی فصیح وبلیغ بود .

مؤید شیرازی با **ابوالعلاء معری** ، شاعروفیلسوف معروف عرب درباره تحریم گوشت مباحثه‌کرد وابوالعلاء درباره اوچنین قضاوت می‌کند «حجتهای توغالب آمد . اگر باافلاطون یاارسطوهم بحث می‌کردی یقیناً آنان راشکست می‌دادی»

ناصر خسرو شاعر وداعی معروف اسمعیلی نیزازشاگردان او بود . ناصرخسرودر اشعارخود اورا چنین میستاید :

که‌کرد ازخاطر خواجه مؤید | در حکمت گشاده برتویزدان
هرآنك اورابه بیند روز مجلس | به بیند عقل را سر در گریبان

ودرجای دیگرچنین می‌گوید :

خورشید تواندکه کند یا قوت از سنگ
کز دست طبایع نشود نیز مغیر
یا قوت منم اینك و خورشید من آنکس
کز نوروی این عالم تاری شده انور
ازرشك همی نام نگو یمش در این شعر
گویم که خلیل است کش افلاطون چاکر
استاد طبیب است و مؤید ز خداوند
بل گر حکم و علم مثال است و مصور

همچنین **سیدنا ملك بن مالك** که مردم یمن وهند را به مذهب اسمعیلی دعوت می‌کرد ازتعلیمات اوبهره‌مند شد .

(مؤید) دارای تالیفاتی نیزمی‌باشدکه یکی‌ازآنها **(المجالس المؤیدیه)** راجع بعلم تأویل‌است . این‌کتاب درهشت مجلدتدوین گردید که درهرجلدصد مجلس ذکر شده است . کتاب دیگر او **(دعائم‌الاسلام)** است که تأویلی برفقه بشمار می‌رود . استدلال

فلسفی ومنطقی اودراین کتاب اختصاص به‌مؤلف‌دارد .

سیدناعلاوه برعلم نگارش تأویل ، درفن تاریخ نویسی هم مقامی بلند داشته و کتاب **(السیرة المؤیدیه)** چیره دستی اورادرتاریخ باثبات میرساند .

مؤید درعین حال‌شاعری بلند پایه بود . دیوان اشعارش مشتمل برقصاید زیادی است‌که درآنها شیفتگی خود رانسبت به‌فاطمیان‌بیان‌داشته . تنهاکتابی که‌ازاوبفارسی باقی مانده (بنیاد تأویل) است. علاوه براین‌اشعاری نیز بزبان فارسی سروده‌است .

(سیدنامؤید) ادیب، شاعر،مورخ، ودانشمند بود. اماتمام این کمالات وفضائل تحت الشعاع هنراوبعنوان یك مبلغ قرارمیگرفت .

کتاب **(سیرة المؤیدیه)** ازنظرزندگی اجتماعی وسیاسی مردم فارس وعراق منبع گرانبهائی بشمارمیرود .

سیدنا برای کسب استقلال ایران و محو خلفای عباسی راهنمائیهای گرانبهائی کرد واویکی ازمسببین فتح بغداد بدست‌هلاکوخان بود و خودنیز در شهرهای عراق بنام ائمه فاطمی خطبه خواند.

سبك نویسندگی اوموردِ تقلیدادبای معروف عرب بوده ودر زمان خود ادیبی بی‌نظیر بودکه سبك نوشته‌های اوموردتحسین ابوالعلاء قرارگرفته . سیدنا درسال ۴۳۳ هجری بمنصب سردبیری رسید . تالیفات سیدنابشرح زیراست :

۱ـ المجالس المؤیدیه که در هشت مجلد تألیف شده و دارای هشتصد مجلس است . دراین‌کتاب اسرار تأویل بیان شده و**حاتم بن ابراهیم** متوفی در سنه ۵۱۶ این کتاب را بنام جامع الحقایق دردومجلد خلاصه‌کرده‌است .

۲ـدیوان الموید مشتمل برقصاید ۳ـ السیرة الموىدیه شامل سرگذشت وی از سال(۴۲۹ تا۴۵۰) . ۴ـ شرح المعاد ۵ـکتاب الایضاح والتبصیرفی‌فضل یوم الغدیرکه درد وباب است ۶ـ الابتدأ والانتهاء ۷ـ جامع الحقایق فی تحریم اللحوم والالبان ۸ـ نهج العباده ۹ـ المسأله والاجوبه ۱۰ـ نهج الهدایة للمهتدین ۱۱ـ بنیاد تأویل

۱۲- المسائل السبعون . این کتاب بفارسی ترجمه شده .

اینك نمونه‌ای ازاشعارعربی او:

فکیف شرع الانبیاء ندفع	و مالناالاالیه مرجع
بنوره فی الدرجات نرتقی	وبالکرام الکاتبین نلتقی
یارب فالعن جاحدی الشرائع	وارمهم بافضح الفجائع
والعن الهی من یری الاباحه	بلعنته فاضحة مجتاحه
فاخزهم و اخز من رمانا	بربیة ولقه الهوانا

یعنی ماچگونه می‌توانیم شرع انبیارا ترك کنیم وحال آنکه بغیراز آن ما را مرجعی نیست. ای‌خدا لعنت‌کن منکر شرع راواو را بدترین مصائب مبتلا ساز. ای خداتومنکران را لعنتی بفرست‌که فضیح ومهلك باشد . ای خداتوغالی وقالی رالعنت کن وکسی راازآنها برروی زمین باقی نگذار . ای‌خداماازآن‌قبیل اشخاص بری‌هستیم وآنانرا ازمخالفین اوامرالهی میدانیم. پس خوارو ذلیل‌گردان آن کسانی را که بما تهمت زدند .

ابوماهر شیرازی

ابوماهر موسی‌بن یوسف سیار شیرازی از پزشکان اواخرقرن سوم و اوایل قرن چهارم هجری است که در دربار دیلمیان مورد توجه بوده است . ازجمله شاگردان‌او علی‌بن عیسی مجوسی اهوازی مصنف کتاب کامل الصناعة است . وی در طب پایه بلندی داشته وتألیفاتش بشرح زیر است :

۱ ـ رساله در آلات جراحی ۲ ـ کتاب چهل باب در جزء نظری عملی ۳ ـ کتاب‌فی‌التشبیه‌الضروریه ۴ ـ تعلیقات برکتاب اغلاقین ۵ ـ مقاله در فقه .[۱]

۱- شیراز اثر استاد علی سامی ص ۳۱ - ۳۲

شیخ سال به بن ابراهیم بن ملك الممتع

درآن هنگام، مشرق شیراز را **دروازه کوار** میگفتند . **(سال به)** که نام پدرش ابراهیم است درآنجا خانقاهی برپاکرد وسی سال ازعمر خودرا وقف خدمت درآن خانقاه نمود. هربینوا یاغریبی که ازراه می‌رسید درآنجا از او پذیرائی می کرد . به بخشش وفتوت اشتهارداشت وریشه این‌خلق وخوی اورا میتوان ازداستانهائی که‌درباره استادش **ابومسلم فارسی** گفته شده در یافت:

ابومسلم فارسی ازمشایخ معروف ابوعبدالرحمن سلمی، شیخ ابوسعید ابوالخیر وهجویری صاحب کشف‌المحجوب است. همین نویسنده میگوید ازابومسلم شنیدم که می‌گفت چندی باشیخ ابوسعید ابوالخیر راه خصومت می‌پیمود. وقتی بدیدن‌اومیرودو ومی‌بیند شیخ برتخت نشسته ولباسی پربهاپوشیده. باخودمی‌گوید این‌مرد با این همه علائق، دعوی فقر می کند ومن‌هم که‌دل ازهمه چیز بریده‌ام راه فقر می‌پویم؟ چگونه می‌توان قبول‌کرد که راه مایکی است ؟

ابوسعید براندیشه اوآگاهی مییابد ومیگوید‌تو **دل به‌مشاهده حق‌بسته‌ای واصحاب مشاهده غنی هستند نه فقیر وحال آنکه فقرا ارباب مجاهدتند.**

همچنین **کشف المحجوب** درصفحه ۴۱۰ـ۴۱۱ می نویسد(ازشیخ‌ابو مسلم‌فارسی شنیدم‌که گفت وقتی باجماعتی قصد حجازکردم واندر نواحی حلوان‌کردان راه بر ما

بگرفتند وخرقه‌هائی که داشتیم ازماجداکردند. ما نیز با ایشان نیاویختیم و فراغ دل ایشان‌جستیم. یکی بود اندر میان مااضطراب‌کرد. کردی شمشیر برکشید وقصدکشتن اوکرد. ماجمله‌مر آن کردراشفاعت‌کردیم. گفت‌روانباشدکه این‌کذاب رابگذاریم‌زیرا وی‌صوفی نیست واندرصحبت اولیاخیانت میکند. چون‌کمترین درجه‌تصوف‌جوداست واورا اندراین خرقه پاره چندین‌دلبستگی است. اوچگونه صوفی‌باشد؟ ماچندین‌سال است تاکارشماکنیم وراه شمامی‌رویم وعلایق ازشما قطع‌می‌کنیم)

شیخ (سال‌به) مانند استادش ابومسلم فارسی طرفدار تقدم فقر برغنابوده است و طرز زندگی او نیز دلیلی است که واقعاً براین عقیده مؤمن بوده‌است.

وی مورد توجه علما ونیکان زمان خویش بود و همیشه جمع زیادی از علما و صلحا مجاور خانقاه اوبودند . با **علی بن جواجه کرمانی**[1] **و ابو عبدالله محمدبن علی**[2] همنشینی و همدمی داشت . مرگ او بسال **۴۷۳** اتفاق افتادکه در خانقاه خود واقع بر دروازه کوار یعنی بین‌ابش خاتون وشیخ ابوذرعه بخاك سپرده شد.

۱- خواجه‌علی کرمانی سیرگانی متوفی درسنه ۴۴۱ شیخ کرمان بود وداروخانه‌داشت خودرا مریدشیخ عمو میدانست وتااوزنده بود برمسند ارشاد ننشست

۲- ابو عبدالله محمدبن علی داستانی متوفی درسنه ۴۱۷

ابن‌سال به

ابوالحسین احمد بن محمد بن جعفربیضاوی معروف به **ابن سال‌به** از اعاظم مشایخ متصوفه دراواخرقرن چهارم واوایل قرن پنجم بود که اورا **شیخ الشیوخ** می‌نامیدند. وی ازمعاصرین ابوحیان توحیدی وشیخ مرشد ابواسحق کازرونی است که **دربیضاء** اقامت داشت ودرهمانجا نیزمدفون گردید آثارقبراوهنوز باقی‌است.

تاریخ وفات اوسال ۴۱۵ هجری است وصاحب کشف‌المحجوب درباره اومینویسد «... ازاهل فارس شیخ الشیوخ ابوالحسین سال به‌افصح‌اللسان بود اندرتصوف، وواضح البیان اندرتوحید؛ وویراکلمات معروف است وشیخ ابوالفتح بن‌سال به مرپدر راخلقی نیکو وامیدواراست» همین کتاب درجای دیگرمینویسد«شیخ ابوالحسین **سال به** گفتی مریدرا درحکم گربهٔ بودن بهترازآنچه اندرحکم خود از آنچه صحبت باغیرازبرای خدای بود وصحبت باخود از برای پروردن هوا بود»

وی ازشاگردان **شیخ مرشد** بود وخرقه‌تصوف‌را ازدست **شیخ ابوالحسین شیروانی** پوشید. چهاربار بزیارت حج رفت.

بهاء الدین خسرو فیروز بن عضدالدوله دیلمی ازمعتقدین ابوالحسین احمد بیضاوی بود واورا بسیارگرامی میداشت واغلب بخدمتش میرسید وطلب وعظ واندرزاز اومی‌کرد.

پسر ابوالحسین احمدسال به، **ابوالفتح عبدالسلام** است که بسال ۴۷۳ در گذشت. وی علاقه سرشاری بمسافرت داشت واز محدثین حدیث استماع می کرد . درسال ۴۲۵ به بغداد واردشد وبسیاری از بزرگان عصرخویش رادرك نمود . وی جامع میان علم و عمل گشت . مدفنش درجوار گورپدر درتل بیضاست .

سراج الدین محمود بن خلیفة بن عبدالسلام بن احمدسال به، نواده عبدالسلام است . وی شیخ خرقه **روزبهان بقلی** بود ، از بیضا به شیراز آمد ودر همانجا رحل اقامت افکند . پسرش **قطب الدین احمد** نیز درشیراز مورد توجه اهل وجدو دانش بود. سراج الدین مورد احترام فوق العاده **اتابك سنقر** قرارداشت. درزاویه خود منبرمی رفت ومردم راارشاد می نمود. درعرفان وتصوف صاحب تصنیفات عدیده ایست. سراج الدین درسنه ۵۶۲ درگذشت ومدفنش درکوچه برامکه است . **کوچه برامکه** ، کوچه‌ای در محله منصوریه فعلی بوده که درآن زمان منصوریه را **محله دشتك** می گفتند .

حسن بن خطیر فارسی

حسن بن خطیر مکنی به ابوعلی ومعروف به **ظهیر** از دانشمندان حنفی مذهب قرن ششم هجری است که فقیه ، نحوی ، متکلم ، قاری ، مورخ ، حسابی ، عروضی ، طبیب ، ودر تمام علوم زمان خود متبحرشناخته می شد .

قرآن مجید را با تمامی قرائت ده گانه تلاوت مینمود وی قسمت عمده عمر خود را درشیراز بسر برد ومعلوم نیست درکجا رحلت یافته است . وفات او بسال ۵۹۸ درسن پنجاه سالگی اتفاق افتاد . ازجمله آثار او **کتاب اختلاف الصحابة والتابعین** و همچنین کتاب **الحجة** است که شرحی بر **صحیحین** می باشد .

خاندان فزاری

این خاندان بیش از دویست سال درشیراز قضاوت کردند . اولین‌کسی که بر مسند قضانشست **ابومحمد عبدالله‌بن احمدبن سلیمان** بود که هشتاد پاره تألیف‌داشت. او درعهد خلیفه **الراضی بالله** که درسنه ۳۲۲ بخلافت رسید قضاوت شیراز را برعهده گرفت . خلیفه ، قضاء کرمان وعمان و مکران را هم باو داد . قاضی **ابومحمد فزاری** پنج پسرداشت ابوذر- ابوزهیر ابوطاهر- ابوالحسن وابونصر. عضدالدوله اورا احترام بسیار میکرد .

پسران او در امرقضاوت نایب پدر بودند . ابونصر و ابوالحسن هردو قضاوت پارس وابوطاهرقضاوت کرمان را اداره میکرد . عضدالدوله دیلمی ابوالحسن را هم یکبار به غزنه برسالت فرستاد. سلطان محمود چون اورا دیدوعلم وتقوی ونیکوسیرتی وی را بیاموزد رهایش نکرد که باز گردد و قضاء غزنه را بدو داد و دهها سال قضاء غزنه برعهده اولاد او بود .

ابونصرکه قضاوت پارس را داشت دارای پسری بود بنام عبدالله . مادر عبدالله ازخانواده **مرداسیان** بودکه حکومت داشتند. بنابراین عبدالله ازجانب پدر وارث‌مسند قضاء وازجانب مادر وارث حکومت گردید .

یکی دیگر از قضات این خاندان **ابومحمد** نوه عبدالله است که در قرن پنجم

میزیست وابن بلخی درباره اومینویسد (هرگز درخاندان او هیچ یك از نواب مجلس حکم وریاست ودبیران و وکیلان یك درم سیم از هیچکس نستاند).

در زمان سلطنت باکالنجار دیلمی ، **ابونصربن عمران** داعی شیعیان هفت امامی ، سلطان و لشکریان را بخود معتقد ساخت . قاضی عبدالله فزاری از باکالنجار خواست تا با او درخلوت سخن گوید ودرآنجا گفت اگر این ابونصر بخواهد مملکت را از چنگ تو بیرون آورد تمام لشکریان متابعت از او میکنند . سلطان اندیشناك شد و براهنمائی قاضی او را بعراق تبعید نمود .

پسر این قاضی عبدالله **ابوطاهرمحمدبن عبدالله فزاری** است که صاحب فتوی وقاضی قضاة فارس بود . زهبران مذاهب درمجلس او آزادانه اظهار نظر میکردند و او انتقادات خود را ابراز میداشت .

در قضاوت رویه‌ای داشت که کارها را با کدخدامنشی حل و فصل کند و بدین سبب اصحاب دعوی ازمحضر او با رضایت خاطر بیرون میرفتند. بهمین جهت بین خاص وعام و ولاة وسلاطین محبوب بود .

اوقات فراغت را هم صرف مطالعه احوال مشایخ متقدم مانند شیخ کبیر و غیره میکرد . وفاتش درسنه ۴۹۲ اتفاق افتاد ودرمدرسه فزاریه مدفون شد .

این مدرسه را همین قاضی ابوطاهر محمد بنا کرد ولی شیراز نامه بانی مدرسه را قاضی ابومحمد عبدالله معاصر خلیفه راضی بالله (۳۲۲-۳۲۹) میداند .

اما از این مسئله که ابن بلخی از وجود چنین مدرسه‌ای خبر نمیدهد میتوان گفت که قول شیرازنامه معتبر نیست .

ابن هراس

نامش **هبةالله** و نام پدرش **یحیی بن محمد** شیرازی است . چون در علم قرائت تبحر داشت اورا به **(عماد القراء)** ملقب ساختند . از نظر علم وزهد نیزچنان معروف بودکه **(شمس الائمه**) خوانده میشد. اهل تصنیف وتألیف بود و نوشته‌هایش نیزپیرامون علم قرائت بحث‌میکرد. ازجمله آثار اوکتابهای **(بهجة)** و **(بستان)** درقرائت است.

رباطی نیر در **محله باغ‌نو** یعنی حوالی سیدعلاءالـدین حسین داشت که درآن بعبادت می‌پرداخت . این رباط پشت **مدرسه نصیریه** قرارداشت . درمسجد جامع عتیق نیزدرس قرآن می‌داد . ازجمله شاگردان اوکه در شیراز مـدفون است **محمدبن منصور شیرازی** است که درعهد سلطنت **اتابك زنگی** دومین پادشاه سلغریان فـارس میزیست و پس ازمرگ درگورستان سلم درمسجد جنازه دفن شد. وی نیزخطیب وامام مسجدجامع عتیق بود وعلماء ودانشمندان درمجلس وعظش حضور می‌یافتند .

مرگ **ابن هراس** بعداز ۵۶۰ اتفاق افتاد ودررباط خویش مدفون شد . **عیسی ـ جنید** دراواخرقرن هشتم مینویسداین رباط در«محله باغ نو» مقابل خـانه **امیربهلول** قرارگرفته واکنون فضائی بیش نیست .

زیدبن علی‌بن عبدالله فسائی

ادبیی کامل واستادلغت ونحوبود . دراغلب عـلوم متداول استاد و دانا بود از

از تألیفات او یکی **شرح ایضاح** و دیگری **شرح حماسه ابوتمام** است . وفاتش بسال ۴۶۷ در درطرابلس شام روی داد و همانجا نیز مدفون گردید .

مؤید نامدار

شیخ مؤید محمدبن احمدنامدار، ازعرفای نامدار بودکه به حجاز مسافرت کرد و مشایخ بزرگ عصرخودراکه درآن حوالی بودند زیارت کرد. دارای همتی بلندودمی گرم بود . گویاچندی نیز بوزارت رسیده . نام محله‌ای را درحوالی سیدذوالفقار فعلی باسم او نامگزاری کرده بودند . رباطی نیز درهمانجا ساخت ودرهمان رباط مدفون‌شد. سال مرگش ۵۷۰ بوده است .

فقیه مشرف الدین

ازوزرای عالم ودانشمند قرن ششم بود . اموالش را صرف خیرات می‌کرد و اوقاتش رابعبادت می‌گذرانید . ازفقه شافعی اطلاع زیاد داشت . وحتی‌علمای معروف نیز گاه مشکلات خود را ازاواستفسارمی‌کردند . دربدایت امر معلم اتابك سعدبن ابی بکر بود .

اتابك دستورداد که درمجلس درسش علما حاضرشوند . از آثار خیر او بنای **مدرسه رفیعی** است که املاکی برآن وقف گردید . سال و فاتش نا معلوم است . در **گورستان شیرویه** دفن شده است .

شیخ الاسلام

از قرن ششم بین دو فرقه از صوفیه رقابت درگرفت. این دو گروه عبارتند از **قادریه و رفاعیه**.

پیشوایان هردوفرقه معاصر بایکدیگر در بعداد میزیستند ولی در مشرب عرفانی نقطه مقابل هم بودند.

رهبر قادریه **شیخ عبدالقادر گیلانی** است که حنبلی بود وصوفیه سنی مذهب از او پیروی میکنند.

عبدالقادر از معروفترین صوفیه قرن ششم است و ادعاهائی کرده که میتوان تا حدی او را با **شاه نعمت الله ولی** مقایسه نمود. از جملاتی که باو نسبت میدهند اینست که (قدم من بارگردن هرولی خداست).

شاه نعمت الله ولی نیز گفت (ماخاك راه را بنظر کیمیا کنیم)

پیروان شیخ عبدالقادر، افسانه‌های خرافه آمیزی بدو نسبت میدهند و حتی معجزاتی نیز از او ذکر میکنند. نسبت او را به **امام حسن** میرسانند ولی صاحب کتاب (عمدة الطالب فی انساب آل ابی طالب) صریحاً مینویسد شیخ عبدالقادر و اولادش چنین ادعائی نداشته‌اند.

پیشوای فرقه دیگر **احمد بن علی بن احمد** معروف به **ابن رفاعی** است که بدو

(احمدکبیر) هم میگفتند . وی نیز معاصر عبدالقادر بود ولی مشربی در جهت مخالف او داشت. یعنی در قبال ادعاهای گیلانی، احمدکبیر تواضع، نرم‌گوئی، سلامت باطن، سادگی وقناعت راپیشه خود ساخته بود.

درهمان هنگام‌که این دوزعیم در عراق در اوج شهرت میزیستند **قطب الدین ابومحمد عبدالله بن‌حسین** معروف به **شیخ الاسلام** بعراق رفت وباعبدالقادرواحمدکبیر ملاقات‌کرد ومکتب هردوپیشوارا موردبررسی قرارداد. سپس با **ابونجیب‌سهروردی**[۱] و **وابوالسعود**[۲] و **ابومدین**[۳] درعراق وبصره‌ملاقات وگفتگوکرد .

علماء عصرهمگی بفضل ودانش اواعتراف داشتند ودراوج شهرت بودکه بشیراز آمدوبارشاد مردم مشغول شد .

اهمیت این شخص دراینست‌که درنقل عقاید مشایخ عراق بشیرازنقش عمده‌ای داشته وعلاوه براینکه باخواص واهل‌علم دراین مقولات‌گفتگومیکرد درمواعظ خویش نیز مردم راباعقاید صوفیه آن سامان آشنا می‌ساخت . وفات او بسال ۵۹۲ اتفاق افتاد ودر**محله گچ‌پزان** درکوچه **سختویه** مدفون‌شدومزاراورا **(درجه‌شیخ‌الاسلام)** مینامیدند . این محل درحول وحوش کوچه لشکری فعلی قرارداشته. ازشیخ‌الاسلام دوپسر باقی ماندکه یکی **حسام‌الدین محمد** ودیگری **شهاب الدین روزبهان** نام داشت و هر دو از پیشوایان عصر و قائم مقام پدر محسوب میشدند ودر حدود سال ۵۸۰ وفات یافتند ودرجوارپدر بخاك سپرده شدند .

۱ـ **ابوالنجیب‌ضیاءالدین‌عبدالقاهرسهروردی** عموی‌شیخ‌شهاب‌الدین‌سهروردی‌معروف است . سهرورد بلوکی است درزنجان که مرکزآنراامروز قراقوش(عقاب) مینامند .وفات ضیاءالدین درسال ۵۶۳ دربغداد اتفاق افتاد .

۲ـ **ابوالسعودبن شبل بغدادی** ازاصحاب عبدالقادرگیلانی متوفی در سال ۵۷۹ قبراو درجوارامام احمد حنبل است .

ابومدین‌شعیب بن‌حسن‌انصاری ازاهالی اندلس وازمشاهیرعرفای مغرب است که درسال ۵۹۴ درسن هشتاد سالگی وفات یافت . پادشاهان مغرب بنای مجللی برقبر اوبنا کردندکه هنوزباقی است . **محی‌الدین‌عربی** ازشاگردان این ابومدین بوده است .

امام صدرالدین محمود اشنهی

پدران او از قریه **اشنه** آذربایجان بوده‌اند ، اما خود شیخ از شیراز است. در زمان **اتابکان** میزیست و شهرت زیادی داشت . **اتابك ابوبکرسعدبن زنگی** که از سال ۶۲۳ تا ۶۵۸ سلطنت کرد نسبت به عباد وزهاد توجه مخصوص داشت .

فلسفه ومباحث عقلی را باشاره برخی از علما برخلاف دین میشمرد و چون در کرم و بخشش نسبت بزاهدان دستی گشاده داشت بسیاری ازآزمندان بلباس اهل زهد درآمدند تا ازانعام پادشاه بهره‌مند شوند .

اقدام دیگر اتابك اخراج عده‌ای از زبده اهل فضل از شیراز بود که یکی ار معروفترین شان**امام صدرالدین محمود اشنهی** نام داشت . دراصول وفروع و الهیات و طبیعیات وهندسه وهیئت وحساب و طب وتفسیر و وجوه قراآت و احادیث و ادبیات اطلاعات وسیعی داشت .

در وعظ چنان مسلط بود که وقتی در عرفات موعظه میکرد شیخ شهاب‌الدین سهروردی که در اواخر عمر نابینا بود دستور داد تا اورا درمحفه‌ای بنشانند وبمجلس واعظ شیرازی ببرند . شیخ از مواعظ امام صدرالدین بسیار تمجید نمود .

محمود اشنهی پس از آنکه بامر **اتابك** از شیراز اخراج شد راه عـراق را در پیش گرفت واین رباعی را هم حسب‌الحال خود خطاب باتابك سروده است :

از صحبت توکنون فراق اولیتر

بر درگه تـو **زرق ونفاق** اولیتر

چون پردهٔ راستی‌مخالف کردی

مارا پس ازاین راه عراق اولیتر

شیخ ابواسحق ابراهیم بن‌شهریار

شیخ ابواسحق کازرونی معروف به «شیخ‌مرشد» ازروستای **نورد** کازرون بود . او را از خردسالی به‌شیراز آوردندودر محضر عبدالله خفیف‌باحقایق عرفانی‌آشناشد . انتسابش درتصوف به‌شیخ ابو علی حسین‌بن محمد فیروزآبادی‌معروف به‌آکار است. درکازرون، شیراز، بصره،مکه ومدینه به‌صحبت اصحاب حدیث نائل آمد در مکه شیخ ابوالحسن علی‌بن عبدالله جهضم همدانی را دریافت و از وی حدیث روایت می‌کرد .

پدر و مادرش هر دو زرتشتی بودند که باسلام گرویدند . مـادرش **بانویه** نام داشت .

شیخ ابواسحق شصت و چهار خانقاه‌برپا کردودرهمه‌آنها سفره‌خانه ترتیب داد. برای نگهداری ازخانقاهها وتعمیرآنها افرادصالحی راگماشته بود. بارها بازرتشتیان کازرون وسایر جاها جنگ‌کرد وجمع‌کثیری را بازور شمشیر مسلمان نمود و از این لحاظ باو**شیخ غازی** می‌گفتند.در نتیجه این‌جنگها بیست وچهار هزار نفر اززرتشتیان ویهودیان را باسلام‌آورد .

شیخ ابو سعید ابی‌الخیر با او مکاتبه داشت وعرفای دیگر نیز وی‌را احترام‌فوق‌ـ
العاده می‌کردند. یکی ازوزراء به‌شیخ ابواسحق ارادت داشت اما هرچندکوشش‌کرد
تاباو چیزی بدهدشیخ هدیه‌ای قبول ننمود. سرانجام باو پیغام فرستادکه چون هدیه
نپذیرفتی‌چندبنده آزادکردم وثوابش‌را بتو بخشیدم.

شیخ‌ابواسحق جواب داد«**پیغام تو رسید شکر نیکوئی‌توگفتم‌اما آزادکردن بندگان
مذهب من‌نیست بلکه مذهب من بنده گردانیدن‌آزاد انست‌برفق واحسان.» شیخ‌ابواسحق
تصوف راترک‌دعا وی وکتمان معانی** می‌دانست. هفتادو سه‌سال زندگی کردودرسنه۴۲۵
درگذشت. مدفنش درکازرون مطاف اهل دل است وبه«بقعه بسحق» اشتهار دارد.

شیخ ابوالحسن کردویه

ابوالحسن علی بن عبدالله معروف **به‌کردویه** ازعلمای باتقوائی بودکه شصت سال
درخانه خویش منزوی بود وجز برای نمازجمعه‌واموری که مجبور بانجام آن‌ها میشد
ازخانه بیرون نمی‌رفت . درباره علت انزوایش می‌نویسند روزی بقصد شفاعت شخصی
بنزد سلطان رفت . هنگام بازگشت‌گذارش بمسجدی افتادکه شیخ **زین‌الدین مظفربن
روزبهان** درآنجا امامت می‌کرد . برای زیارت شیخ بمسجدداخل شد وبراوسلام کرد .
شیخ زین‌الدین‌گفت : ای‌ابوالحسن ازتورایحه‌دنیا بمشام میرسد؛ازکجامیائی؟ابوالحسن
جواب داد برای دوستی تقاضای شفاعت ازسلطان کردم. زین‌الدین گفت اگربخواهی
رایحه دنیا ازتودورشود باید سه روزخلوت‌گزینی . ابوالحسن سه روزدرهمان مسجد
اعتکاف برگزیدسپس بخانه رفت وآنجا را برای انزوادربقیت عمراختیارکرد .

قبل‌ازاین اعتزال بخراسان، حجازوعراق مسافرت کرد وبصحبت **شیخ‌عبدالقادر**

گیلانی نائل آمد . قرآن می‌نوشت وازراه هدیه آنها امرار معاش می‌کرد . طی‌شصت سال‌یکصد مصحف باخط خودنوشت . درتفسیر، حدیث، فقه ، وادبیات هم تصنیفاتی باقی‌گذاشت . وفاتش درسنه ۶۰۶ روی داد ودرمقبره‌ای که بنام او بود درگورستان سلم مدفون شد .

شیخ تاج الدین احمدبن محمود معروف به آزاده

متبحردرحدیث وتفسیر، حافظ قرآن ، واستاد قراآت سبع واندرزگوی مردم و خصم بدعت‌گذاران وازدوده علم ودانش بود .

اوراازاولاد امام **ابی حنیفه** می‌دانستند . کتابی بنام **سبعة ابحرمن مؤلفات الحر** تألیف‌کرد . چندی دراصفهان خطابت می‌کرد؛ سپس بشیرازآمد ومقدمش رامردم آن شهرگرامی داشتند . درایام ماه رمضان روزهای شنبه در مسجد **جامع‌عتیق** وروزهای جمعه در**جامع سنقری**و**مسجد نو**وعظ می‌کرد .

درباره اوافسانه‌هائی ذکرمی‌کنندکه باتاریخ مطابقت‌ندارد. امامی‌توان از این افسانه‌هادریافت که شخصی موردتوجه واحترام بوده است . وفات اودرسال ۶۷۵ روی داد ودرگورستان **جامع‌عتیق** بخاك رفت .

شیخ احمدبن‌عبدالله معروف به مما

صاحب **شدالازار** در تعیین مدفن او جمله‌ای دارد که از نظر روشن شدن قسمتی ازجغرافیای شیرازبسیارمفید وروشنگراست .

وی می‌نویسد(درآخرمقبره **مندربن قیس** درب **باغ نو** مدفون است) .

بااستفاده ازمدارك موجود روشن شده است که منذربن قیس محاذی رباط شیخ ابوذرعه دفن شده . بنابراین می‌توان نتیجه‌گرفت که‌پشت آرامگاه شیخ ابوذرعه که اکنون محلی معروف است،(درب باغ نو) قرار داشته واین مقبره هاخارج از باغ نو وجودداشته‌اند .

درباره صاحب ترجمه نیزگفته شده که نزدشیخ زین الدین مظفربن روزبهان باغنوی (متوفی درسنه ۶۰۳) تحصیل‌کرده ؛ سپس بطریقه **شیخ‌سعدالدین محمد مظفر** متمسك شده ومدتی طولانی ملازمت وی رابگزید . آنگاه درزاویه خودعزلت‌اختیار کرد وازمردم اعراض نمود . نوشته‌اند **اتابك** دراین دوران اززندگی او قصدداشت از وی‌دیدن‌کند؛ ولی‌شیخ‌احمد چنان ازخلق بریده بودکه حاضربااین ملاقات نشد . سال وفاتش را۶۸۳ نوشته‌اند .

خاندان فالی شیرازی

افراد خاندان فالی بیش از صدوپنجاه سال متصدی امور حکومت یا قضاوت یا شرعیات فارس بودند وهمگی بفضل ودانش اشتهار داشتند.

سرسلسله این خاندان قاضی **سراج‌الدین مکرم‌بن‌العلاء** فالی است که قاضی‌قضاة فارس و جامع اصول وفروع‌الهیات بود و در علوم‌طبیعی، منطق، فلسفه و ادبیات‌مقامی بس رفیع داشت.

عرفا نیزعزت واحترامی خاص برایش قائل‌بودند . باوجود منصب‌بلند، درکردار واحوال ولباس به هیچگونه تکلفی‌پای بند نبود. اوقات خودرا بتدریس و افاده دانش صرف میکرد. اشعاری بزبان عربی سروده‌که ازنظر لطافت جالب است. وفاتش‌درسال ۶۲۳ روی‌داد ودرشمال مصلی جسدش رادفن‌کردند

برادرزاده اش قاضی **صدرالدین‌بن علی** نیز حلقه درس داشت ونیابت قضاوت راعهده داربود. چندبار به‌حجاز مسافرت‌کرد وباشیخ سهر وردی ملاقات نمود ودرسال ۶۶۳ درحمام دچار سکته قلبی شد ونزد عم خود مدفون‌گردید.

فرزند سراج‌الدین، قاضی **مجدالدین اسمعیل** است که علامه ونادره دوران و مرد بغایت خو شنامی‌بود. چهل‌سال امور شرعیات فارس را برعهده داشت؛مع‌الوصف دیناری ازخزانه دولت بابت این‌شغل دریافت نمی‌کرد. ازدرآمد املاکش معیشت‌خود

را تأمین می‌نمود واز تصرف درموقوفات بشدت پرهیز می‌کرد.

با همه حشمت‌وتقوی ودانش، خودرا خادم فقرا می‌دانست. درآن زمان‌علمائی که منصبی داشتند بهنگامی که سوار می‌شدند خدم وحشم باخود همراه میبردند. ولی مجدالدین اجازه نمی‌دادکسی بااو سوارشود. درترك زینت وتشریفات اصرارمیورزید بتدریس نیز عشق وافری نشان میداد وفاتش بسال ۶۶۶ روی‌داد و درحظیره خود در گورستان مصلی بخاك سپرده شد. ازحوادث جالب ایام‌زندگیش یکی‌این بودکه ازطرف اتابك سعد برسالت بدرگاه خلیفه **المستعصم‌بالله ابواحمد عبدالله‌بن‌مستنصر** رفت. این خلیفه بسیارصاحب جاه بود. چهارصد خادم بخدمت درگاهش‌مشغول بودند. درآستانه بارگاه سنگی مانند **حجرالاسود** انداخته و طاقی اطلس سیاه بر آن قرار داشت و سلاطین وقتی بار مییافتندآن پارچه را مانند دامن کسوت کعبه زیارت می‌کردند وبر آن‌سنگ بوسه میزدند.

قاضی‌مجدالدین یگانه فردی بودکه بوسه‌برسنگ نزدودردست خودقرآنی‌نگاه داشته برسنگ نهاد وقرآن را بوسید.

پسرش **مولانارکن‌الدین‌یحیی**، معاصر سعدی و وصاف، از علمای نامبردار بود که از منهیات پرهیز داشت واوقات خودرا بآموختن علم صرف می‌کرد.

سعدی درغزلی اورا مدح‌گفته است‌که مطلعش اینست:

سانفس خردمندان‌که در بند هوی ماند درآنصورت‌که عشق آید خردمندی‌کجاماند؟

در همان اوقات که آوازه فضل و زهداوهمه جا را فراگرفته بود **آقاباخان (سوغونجاق‌نوئین)** راجهت تحقیق‌محاسبات‌وتحصیل مالیات بشیراز فرستاد. او بهمه مردم وعده عدل و انصاف داد. دهقانان را که سالها دچار بلا و ظلم نواب حکومتها بودند بنواخت؛ آنگاه دستور داد تا منصب قضاوت را به رکن الدین یحیی و ناصرالدین عبدالله که صاحب تألیفاتی گرانبها در تفسیر وفقه وحکمت بود بدهند بشرط آنکه رکن‌الدین مقدم باشد.

این عدل و انصاف و اعزاز علما طولی نکشید. زیرا پس از مرگ آقاباخان ودر زمان حکومت ارغون خان مردی بنام **سعدالدوله یهودی** برای بر چیدن اساس معتقدات مسلمانان زیرکانه تمام قدرت حکومت خان را بکار گرفت. سعدالدوله طبیبی یهودی بودکه در بغداد اقامت داشت و در زمره اطباء خان مغول درآمد. از آنجاکه کفایت وکیاستی سرشار داشت و زبانهای ترکی و مغولی را هم فراگرفته بود و بر احوال مردم مغول آگاهی وبصیرت داشت و درمعالجه ایلخان هم توفیق یارش گردید از مقربان او قرار گرفت و چون حرص خان را بجمع مال دید اورا راهنمائی کرد تا اموال دیگران را ضبط نماید. هنگامی که بر مزاج ارغون خان تسلط یافته بود، اراذل و یهودیان را بحکومت نواحی گماشت و در اندك مدتی خزانه‌ای عظیم برای خان فراهم آورد و محبت خویش‌را کاملا در دل او جای داد. آنگاه باو تلقین کرد که دعوی نبوت کند و خان هم بچنین دعوی دست زد و به اشاره سعدوالدوله، یهودیان به تبلیغ بنفع این خان پرداختند و بر آن شدند که کعبه را بتخانه سازند.

در این احوال موقعیت علما کاملا روشن است. عکس‌العمل مردم شیراز این بودکه شبی ناگهان بر پشت بامها شمع‌روشن کردند و مولانارکن‌الدین هم‌دراینکارشرکت داشت وطولی نکشیدکه خبر مرگ‌ارغون وزوال حکومت یهود بر بلاداسلام بگوشش رسید. مرك رکن‌الدین یحیی نیزدرسال ۷۰۷ اتفاق افتاد و اورا نزد پدرش‌درخاکستان مصلی بگور سپردند.

پسر رکن‌الدین یحیی موسوم است به **مولانا مجدالدین‌اسمعیل** که قاضی القضاة اسلام‌ودارای فضائل روحی وکمالات علمی بود. دانش وفنی درآن زمان‌نبودکه‌تدریس نکند. محضرش باعث امید وخشنودی مظلومان بود وستمکاران ازاومیترسیدند. کتبی نیز تألیف نموده‌که ازآنجمله است‌کتاب **شرح المختصر فی الاصول لابن الحاجب** ودیگری کتاب **الفقه‌الکبیر** ودیگری‌کتاب **الزبدة‌فی التصوف** وهمچنین کتاب **الرکنیة**

این قاضی ثروت زیادی داشت ومریدانش درباره اوکراماتی نقل کرده‌اندکه مأخوذ از افسانه‌های عیسوی است وحتی **ابن بطوطه** نیز تحت تأثیر این افسانه‌ها قرار گرفته ودر کتاب‌خودداستان مجعولی‌راکه درباره رام‌شدن شیرهای‌درنده دربرابر قاضی ساخته‌اند نقل کرده‌است .

قاضی مجدالدین درسال ۷۵۶ درگذشت و نزدپدرش درهمان گورستان مصلی به خاك سپرده شد .

برادرش **سراج‌الدین مکرم‌بن‌یحیی** نیز ازقضاةباصلابت وسختگیروباهیبت بود که حتی فرمانروایان احکامش را اجرا میکردند. درمدرسه‌عمیدیه‌که**عمیدالدین افزری** وزیر اتابك سعد درمحل دروازه اصفهان امروز بناکرده بودتدریس مینمود. تاریخ مرك اوسال ۷۳۲ بود ودرحظیره خانوادگی مدفون شد.

برادردیگرقاضی‌مجدالدین اسمعیل،**مولانا روح الدین اسحق‌بن یحیی** نام‌داشت. او نیز از قضاة عاقل ووالیان عادل بودکه تضادبین دین وسیاست وطاعت وریاست را از بین‌برد. دربخشش گشاده دست بود. به‌عمران وآبادی وحفر ومرمت قناتها وبنای‌مسجد ومدرسدوپل‌ورباط علاقه سرشاری داشت. درسنه۷۵۶ وفات یافت و نزد پدرو برادربگور سپرده شد.

مولانا سراج‌الدین مکرم‌سابق‌الذکر فرزندی داشت بنام**محب الدین محمد** که او نیزاز قاضیان متدین ودادگر ومشفق و بخشنده‌بود. درقضاوت ،حسن خلق‌ومهربانی بسیار نشان‌میداد. سخاوت وعفت وطهارت‌اومورد تحسین‌همگان‌بود.

سال وفات اوروشن‌نیست ولی‌محل دفنش درهمان‌حظیره خانوادگی‌فالی‌درمصلی بوده‌است .

ازروح‌الدین اسحق سابق‌الذکر نیزفرزندنامداری‌موسوم‌به**مولاناعلاءالدین‌محمد** باقی ماند. محمد از قاضیان فقیه وداننشمندان مورد احترام بودکه بجاه ومال فراوان رسید. او نیز درقبرستان خانوادگی مدفون‌شد.

یکی دیگراز بزرگان نامبردارخاندان فالی شیرازی **مولاناقطب الدین‌محمد** است[۱] که ازمدرسین ومصنفین معتبر بود . مؤلف شیرازنامه **احمدزرکوب‌شیرازی** مدتها درنزد اوبتحصیل اشتغال داشته . تالیفاتش بین‌اهل دانش ارج فراوان‌داشت. مصنفاتش عبارتند ازکتاب التفسیر ـ توضیح الحاوی فی‌الفقه ـ شرح التوضیح ـ شرح اللباب وشرح قصیده عمیدیه .

قصیده عمیدیه همان قصیده **اشکنوانیه** عمیدالدین اسعدافزری است. براین‌قصیده مولاناقطب الدین محمدفالی شرحی نگاشته‌که هم دراروپاوهم در ایران بطبع رسیده است وتعداد ابیات آن‌صدویازده بیت است .

قطب الدین نواده خال عمیدالدین وزیر بوده‌که درمقدمه شرح خودچگونگی حبس وقتل‌عمیدالدین وطرزبنظم آوردن آنرابامطالب تاریخی جالبی توضیح میدهد . نسخه‌ای ازاین قصیده وشرح آن بخط **علی بن‌عبدالعزیزشیرازی** که‌درسال ۷۳۴ آنرا بپایان رسانیده درکتابخانه‌آستانه قدس رضوی موجوداست .

دیگر از کتب قطب الدین ، **الاغراب فی‌الاعراب** است . مولا نا در سنه ۷۲۱ درگذشت ودرمقبره خانواده فالی مدفون شد .

از خاندان فالی شیرازی نام دو برادر دیگر نیزمعروف است . یکی از آنان **مولانا عمادالدین عبدالکریم** فالی است که درفقه وعربی وادبیات تبحرداشت . ادبیات رااز **مولانا قوام‌الدین** آموخت. ممکن است با حافظ همدرس بوده. آنگاه‌بمسافرت و تکمیل‌معلومات پرداخت. کتب متعددی نگاشته‌که اسامی‌آنها بشرح زیراست .

۱ ـ حواشی الصحیحین وبعض‌الکتب السبعه

۱ـ **پدرقطب الدین محمد** موسوم به **صفی الدین ابوالخیر مسعودبن محمود فالی** نیزازعلماء وزهاد ومدرسین صاحب جاه بودکه‌کتاب **تهذیب الکشاف** رادرچهارمجلدنوشت. چندی هم ازطرف‌اتابك وزارت فارس را برعهده داشت ودرسنه۶۷۸ درگذشت ودرگورستان خانوادگی بخاك سپرده شد .

۲ ـ حواشی الکشف

۳ ـ رساله الدعوة والترغیت الی اجل مایرغب الیه الادیب

۴ ـ رسالة التسلیة

۵ ـ رسالة الجمعه

۶ ـ تلخیص الاذکار

۷ ـ تلخیص سلاح المؤمن

۸ ـ مقدمة فی الاعراب

وی برخلاف غالب شخصیتهای خاندان خویش ازقبول شغل دولتی امتناع داشت وپیوسته به تصنیف یا عبادت مشغول بود . برادرش **مولانا امام الدین عبدالرحمن** است که پس ازتکمیل معلومات بمسافرت مبادرت ورزید ودرمدارس مهم ومعتبر درس میداد. اونیز تصنیفاتی بشرح زیر دارد .

۱ ـ مفتاح الآمال فی اصلاح الاعمال

۲ ـ التحفة الحسنیة فی الفوائد السنیة

۳ ـ اضاءة الشمس فی النهی عن اضاعة الصلوات الخمس

۴ ـ منظومة الکافیة فی النحو.

سال وفات اوکه درنیمه قرن هشتم است معلوم نیست ولی مدفنش همان مقبره خانوادگی در مصلی است .

ناصرالدین بیضاوی صاحب تفسیر

قاضی القضاة **ناصرالدین بیضاوی** ازجمله کسانی است که در تاریخ ادبیات عرب هم شهرت بسزا دارد .

اشتهار بیضاوی بعلت تألیف تفسیربسیار معروفی است که **اسرارالتنزیل** نام دارد.

علاوه براین تاریخی بزبان فارسی تصنیف کرده است که به **نظام‌التواریخ** مشهوراست.

وسعت اطلاع بیضاوی در تفسیر مورد تمجید اهل فن قرار دارد . کتاب نظام‌التواریخ خلاصه‌ای از تاریخ از زمان آدم ابوالبشر تا زمان زندگی مؤلف است .

از تألیفات دیگر او **منهاج‌الوصول الی علم‌الاصول** است . در تاریخ وفات او اختلاف است ولی قدر مسلم اینست که در سال ۷۱۹ زنده نبوده. مدفنش درگورستان جرنداب تبریزاست .

پدر قاضی موسوم بود به **امام‌الدین بیضاوی** که از فضلای بنام روزگار خود بود و سعدی در مدح او اشعاری سروده است . وی نیز چند سال متکفل شغل قضاوت شیرازبود. بتدریس علاقه وافری داشت و ازجمله شاگردان وی شیخ **صدرالدین‌مظفر** و مولانا **نورالدین عبدالقادر** است . مصنفات محی‌السنه را نزد **شمس‌الدین عبدالرحیم سروستانی**[۱] خواند . در سنه۶۷۵ درگذشت و در صفه جنوبی مدرسه مقربیه در بازار بزرگ(بازار حاجی فعلی) مدفون شد . این مدرسه همانطورکه قبلا نوشته‌ایم توسط **امیرمقرب‌الدین‌مسعودبن بدر** وزیر اتابك ابوبکربن سعد ساخته شد .

۱-شمس‌الدین عبدالرحیم بن محمد سروستانی‌ازفقها وعلمای شیراز بودکه بتدریس اشتغال داشت ودرهمان مدرسه نیزمسکن اختیارکرد. وی‌بسیار منزوی بود ودلبستگی‌بامور دنیوی نداشت. عمری طولانی داشت وصد سال زندگی‌کرد اتابك ابوبکر نسبت بوی ارادت داشت و غالباً بنزد او میرفت. وفاتش در سنه ششصد واندی اتفاق افتاد و درگورستان سلم مدفون شد

خاندان مصالحی بیضاوی

از قرن ششم هجری قمری چراغ روشنی بخش دانش در خاندانی درخشید که تا قرن هشتم یعنی در حدود دویست سال بخاموشی نگرائید.

سرسلسله این خاندان که به **مصالحی** معروف است **شیخ شهاب الدین ابوبکر محمد بن محمد** است که بعنوان اولین مرد دانش‌خانواده، نام خود را جاودان ساخت.

وی در قرن ششم میزیست. هم در رشته تحقیق گام نهاد و هم راه سیر و سلوك را در پیش‌گرفت. از او بعنوان یك عنصر علمی و اهل تفکر نام میبردند. پیرو مذهب حنفی بود و در فقه مطالعات عمیقی بعمل آورد. با بزرگان زمانه مذاکره و مباحثه میکرد ودر هرمجلس تبحرخود را به ثبوت میرسانید. بداشتن صفات پاك اشتهارداشت. اولین سفرش بخراسان وماوراءالنهر بود. سپس بشیراز بازگشت وطولی نکشید که هوای مصر و شام وعربستان کرد. چندی نیزدرمکه مجاور شد ولی عشق زادگاهش باز اورا بشیراز کشانید. زیرادرآن حال باین اعتقاد گروید که (همه جاخانه عشق است چه مسجد چه کنشت).

فقیه **صائن الدین حسین بن محمدبن سلمان** در (تاریخ مشایخ فارس) در باره اوگفته (پناهگاهی برای راستان و مرجعی برای حق جویان و اهل یقین بود) ازجمله شیوخ او شیخ **حافظ ابوالمبارك آدمی است**[1] مرگ او در مضان سال ۵۴۸ اتفاق افتاد که

۱ـ **ابوالمبارك عبدالعزیزبن محمدبن منصور آدمی** ازپیشوایان یگانه عصرخود بود که امامت مسجد جامع عتیق شیراز رابرعهده داشت‌ودرآنجا نیزوعظ میکرد. درسال ۵۵۹ درگذشت ودرمسجد جنازه گورستان سلم مدفون شد.

درکنار قبر **ابو سائب** مدفون شد.

پسرش **شیخ نجم الدین ابومحمد عبدالرحمن مصالحی** است که شیخی بزرگوار بود. از **ابوموسی مدینی**[1] حدیث نقل میکرد. جمعی از مشایخ معروف نزد او درس خوانده‌اند از آن‌جمله **شیخ صفی الدین عثمان کرمانی**[2] رامیتوان ذکرکرد. صفی‌الدین درکتاب‌خود بنام **کنزالخفی**، از نجم‌الدین ومقام‌او زیاد تجلیل‌کرده است. نجم‌الدین در سال ۵۶۵ درگذشت و درجوار پدربخاك سپرده شد.

سومین شخصیت ازخاندان مصالحی بیضاوی شیخ **موفق الدین** است‌که پسر شیخ نجم الدین بود. وی پس از تحصیل دانش به حجاز وعراق مسافرت‌کرد و در آنجابه مصاحبت **ابوالحسن کردویه** نائل آمد. آنگاه بشیراز بازگشت ودر مسجد جامع عتیق مجاورت گزید و درهمانجا بتدریس پرداخت.

شیخ موفق الدین دارای قلبی رئوف و مهربان بود ودرتمام مدت عمر خویش حتی بر یکنفرهم خشم‌نیاورد وبکسی تعرضی ننمود. درسال ۶۳۶ در گذشت و درکنار گور پدر و جد خود مدفون‌گشت.

برادر موفق‌الـدین بنام **شهاب الدین ابـوبکر محمد بن عبدالرحمن مصالحی** است‌که در سال ۶۴۹ در شیراز وفات یافت و در خانقاه خویش درکنار مسجد جامع بخاك سپرده شد. این شخصیت نیز از علماء بزرگ و نامی عصر خویش بود که باعث افتخار خاندان مصالحی بشمار میرفت. درجوارمسجد جامع عتیق‌خانقاهی برپاساخت

۱ـ **ابوموسی محمدبن عمربن احمد مدینی** اصفهانی از مشاهیر علماء و محدثین بود که درسال ۵۸۱ درهشتاد سالگی دراصفهان درگذشت. وی‌دارای تألیفات عدیده‌ای بود. ذیلی برکتاب **(معرفة الصحابه)** ابونعیم اصفهانی نگاشت.

۲ ـ **شیخ صفی الدین ابومحمد عثمان** کرمانی از علماء جامع و مؤلف‌کتاب **کنزالخفی من اختیارات الصفی** است که‌درمسجد جامع سنقری‌وعظ وخطابه‌میکرد و در سنه ۶۳۲ در گذشت و درگورستان مصلی مدفون شد.

و در آنجا بار شاد مردم پرداخت.

پنجمین دانشمند خاندان مصالحی **شیخ رکن الدین عبدالله** فرزند **شهاب الدین ابوبکر** است که جانشین پدر گشت و باشایستگی توانست نه فقط رونق خانقاه پدررا حفظ کند، بلکه درمسجد جامع جدید که اکنون به مسجد نومعروف است بوعظ بپردازد. رکن الدین به فصاحت کلام وگرمی سخن اشتهار داشت و کلامش دردلها نفوذ عمیقی می بخشید. بطوری که در حدود هزار نفر از شخصیتهای علمی درمجلس وعظ اوگرد می آمدند. وفاتش درسنه ۶۷۴ اتفاق افتاد ودرجوار پدر درهمان خانقاه مدفون گردید.

بامرگ رکن الدین پسرش **شیخ شمس الدین عبدالصمد** شمع دانش رادر خاندان مصالحی فروزان نگاه داشت.

وی عالمی ربانی وعارفی دلباخته بود. راه ورسم پدران خود را در ترتیب دادن مجالس وعظ دنبال کرد. درسیروسلوك نیز بمقامات بزرگی نائل گردید. زیبائی جمال برکمال اومی افزود وهمین زیبائی، مجالس وعظ اورا رونق بیشتر می بخشید. درسنه ۷۲۸ دیده ازجهان بربست و در خانقاه پدر وجد خویش بخاك سپرده شد و پسرش شیخ **نجم الدین احمد** رسالت حفظ رونق خانقاه رابرعهده گرفت. وقاروهیبت این دانشمند، زبانزد خاص وعام بود. ازاوشطحیاتی نقل کرده اند ودر قبال علماء قشری بابی باکی اظهارشطح (سخنانی که ظاهر آن باشرع مخالف است) مینمود و با مشابح گفتگوهای تندومعارضه آمیزداشت ودرسال ۷۴۴ دارفانی راوداع گفت ودرخانقاه خویش مدفون شدوبالاخره پسراوبنام **عبدالرحیم** هشتمین مردفاضل خاندان مصالحی است که صوفی پر شوری بود واوراصاحب اخلاق وملکات نیکو میشناختند. راه وروش او مقدم داشتن دیگران برخود بود و بذل و بخششی فراوان داشت. مجلس او همیشه محل ازدحام دانشمندان و خواص بود و درسنه هفتصد و چندی درگذشت وبا مرگ او دیگرستاره تابناکی درخاندان مصالحی ندرخشید ونام مصالحی که دویست سال گرمی بخش محافل علمی ومذهبی وعرفانی شیرازبودکم کم بگمنامی گرائید.

شیخ عزالدین مودود بن محمد بن محمود زرکوب شیرازی

عارفی بزرگ و معروف است. جدش **معین‌الدین محمود** از اشراف و اعیان اصفهان بود. در سال ۵۵۴ در راه مسافرت به بصره با **سیدی احمدکبیر**[1] ملاقات کرد سیدی احمدکبیر او را بسیار دوست میداشت. با شیخ روزبهان بقلی سالهای طولانی مصاحب بود. آنگاه به حجاز رفت و با **اوحدالدین کرمانی**[2] و **رکن‌الدین سجاسی** و

---

۱ - **ابوالعباس احمدبن‌علی** معروف به **ابن‌الرفاعی** از معروفترین صلحاء ومشایخ قرن ششم، در بطایح که یکی از قرای بین بصره و واسط است متولد شد و در سال ۵۷۸ وفات یافت وهمانجا مدفون گردید. وی معاصر شیخ عبدالقادر گیلانی بود ولی مشربی برخلاف او داشت. فرق، **رفاعیه** یا **بطائحیه** منسوب باو هستند. بین این فرقه با فرقه **قادریه** که اتباع شیخ عبدالقادر گیلانی هستند نهصدسال است که رقابت وجود دارد.

۲ - **شیخ اوحدالدین حامدبن ابی‌الفخر کرمانی** از عرفای مشهور اواخر قرن ششم واوایل قرن هفتم بود که درسال ۶۳۵ وفات یافت. وی نیز از مریدان رکن‌الدین سجاسی بود و به صحبت محی‌الدین عربی نیز نائل شد. یکی از اشعار فارسی او اینست.

با دل گفتم خدمت شاهی کم گیر — چون سر ننهاده‌ای کلاهی کم گیر

دل گفت مرا از این سخن کمتر گوی — **کردی** و دهی و خانقاهی کم گیر

که غرض از **کرد** مظفرالدین کوکبوری است که حکمران **اربل** و شهر **زور** بوده.

۳ - **رکن‌الدین سجاسی** منسوب به قصبه سجاس در زنجان، از مشایخ و عرفای

بقیه حاشیه درصفحه بعد

شیخ شهاب‌الدین سهروردی ملاقات کرد .

وقتی وارد بغداد شد شیخ شهاب الدین سهروردی اورا بخانه خودبردتا از برکت مقدمش بهره‌مند شود . آنگاه بشیراز بازگشت و در زاویه‌ای سکنی گزید و با طعام بینوایان و فقیران پرداخت. با دختر شیخ روزبهان ثانی ، نوه روزبهان بقلی فسائی ازدواج کرد. مرگ او بسال ۶۶۳ روی دادودر زاویه خود واقع در **محله دزك** درجوار مقبره **حریصی** [1] مدفون شد. این مقبره در مسجدی است که اینك بمسجد شیخ جونی (شیخ جنید) معروف است. باین ترتیب مدفن مقاریضی وچند تن از خاندان زرکوب نیز برای ما روشن است.

شیخ عزالدین محمودبن شهاب‌الدین ابی‌الخیر

وی‌برادر **معین الدین احمد بن ابی الخیر** مؤلف شیرازنامه است. مردی صاحب علم و دانش و سخاوت و دیندار بود. پیوسته مردم‌را به نیکی اندرز میداد. بابینوایان بر سریك سفره می‌نشست . به زینت دنیا اعتنا نداشت از سر سپردگان فقر و رضا و صبر بود . نوشته‌هایش اهل دل را بوجد میآورد. مدفن او درگورستان خانوادگی در محله دزك است .

---

۱ ـ **شیخ ابوعبدالله احمد بن علی حریصی** اززهادباتقوابود.شاگردان برجسته‌ای داشت که یکی از آنان **ابونصر سرائی** از مردان بزرگ و مشهور بشمار میرفت . در سال ۴۶۷ درگذشت و در رباط خود در محله سردزك در جوار مسجد شیخ جونی مدفون شد .

بقیه حاشیه صفحه قبل

بزرگ قرن هفتم است که جمعی ازمشایخ بزرگ آن عصر از جمله **شمس تبریزی** از تربیت شدگان مکتب او هستند . وی بقول زین‌العابدین شیروانی نویسنده کتاب **بستان السیاحه** از مشایخ شیخ صفی‌الدین اردبیلی بوده . نویسندگان صفوة‌الصفا و طرائق‌الحقایق نیز او را از مشایخ صفی‌الدین میشمارند .

برادرش **معین الدین احمد بن ابوالخیر** مؤلف شیراز نامـه، صاحب‌چند تالیف دیگر نیز میباشد. سعدالدین محمدبن مظفر روزبهان جد مادری اوست. کتاب **کنز الخفی** تألیف **صفی الدین عثمان کرمانی** را نزد محمد صفی خواند. همچنین قسمتهائی ازکتاب **مصابیح** را در محضر همین استاد فراگرفت. کتاب توضیح‌کشاف و مفتاح‌العلوم فی المعانی و البیان را نزد محمد سیرافی خواند. تاریخ منهاج و طوایع را نیز در محضر **ابراهیم زنجانی** بپایان رسانید. از دیـگر استادانش **عبدالرحمن علی بزغش** است که باو کتاب عوارف را آموخت و اجازه اجتهاد بدستش داد. کتابهای صحیح بخاری و مصابیح را نزد **منصوربن مظفر** قرائت کرد و از وی نیز اجازه اجتهاد درجه اول گرفت. آنگاه بخدمت **علی بن مسعود** بکازرون رفت و از محضرش استفاده برد. وتاریخ مشایخ واحادیث نبوی رادرکتابی جمع‌آوری کرد.

احمدبن ابی الخیر بمسافرت عـلاقه زیادی داشت. در**مدرسه مسعودیه** درس میداد ودرمسجدبغدادی‌شیرازوعظ می نمود. کتاب دیگری نیز بنام**عمدة‌التواریخ** نوشته، که شرح سلطنت شاه شیخ ابواسحق بوده است.

ابن‌ابی‌الخیرازعلاقمندان بدشاه‌شیخ‌ابواسحق بودوازخلال نوشته‌هایش‌این‌موضوع کاملاً روشن است. وفات ابن‌ابوالخیردرسال ۷۸۹ اتفاق افتاد ودر مقبره خانوادگی در**دزك** بخاك رفت. در آنجا عده‌ای از صالحان مدفونند که از جمله آنان **کریمه خاتون** دختر**حافظ کریم اصفهانی** معروف به**قوام السنه** است که باشیخ شهاب الدیـن فرزند شیخ روزبهان بقلی ازدواج کرد واین کریمه خاتون مادرجد پدری **ابوالقاسم جنید** است.

یکی دیگرازافراداین خاندان **معین الدین ابوالقاسم‌جنید** شیرازی است که از مشایخ بزرگ ووعاظ معروف‌بود. درتفسیروحدیث وروایات، دستی چیره داشت. وی تألیف بسیارنفیسی درمزارات‌شیرازداردکه موسوم است به شدالازارفی حط الاوزارعن زوارالمزار. این اثردرسال ۷۹۱ تالیف شده وبعنوان راهنمائی بوده برای کسانیکه

مایل بوده‌اند مزارات شیراز رازیارت کنند . چون این کتاب عربی است بعداً پسرش **عیسی جنید** آنرا بفارسی مغلوط و سقیم و نارسائی ترجمه کرد و نامش را **هزارمزار** گذاشت، شیخ جنید بعد از تألیف این کتاب زندگانی زیادی نداشت و در مسجد **حاجی باقر** مدفون است .

ابوالحسن عبدالملك بن محمد شیرازی

عبدالملك شیرازی ریاضی دان ومنجم بزرگ قرن ششم هجری است . وی قسمتی از **المجسطی** را ترجمه و تفسیر کرده است و قطب الدین شیرازی نیز این اثررا بفارسی برگردانیده است .

عبدالملك هفت مقاله مخروطات **اپولونیوس** یونانی را ترجمه و تفسیر کرده که خوشبختانه چند نسخه ازآن موجوداست. دانشمندان معاصر برای این مقالات اهمیت خاصی قائلند زیرا متن یونانی سه مقاله ازاین هفت مقاله مفقود شده و ترجمه عربی آن که توسط عبدالملك صورت گرفته نسخه منحصر بفرداست .

خاندان سعدالدین

از این خاندان که درشیراز بفضل ودانش وتقوا و دینداری شهرت داشته‌اند شرح حال ۱۲ تن که ازدانشمندان بنام بوده‌اند برای ما روشن است. ظاهراً افراد این خاندان درمحله باغ نو (حدود سیدعلاءالدین حسین) منزل داشته‌اند. بهمین جهت به (باغ نوی) معروفند.

مادراینجا درصدد آن نیستیم که ترجمه حال تمام افراد خاندان را بنویسیم بلکه فقط بشرح حال کسانی میپردازیم که صاحب تألیفاتی بوده‌اند و آثاری از خود باقی گذاشته‌اند.

قدیمی ترین شخصیت خانواده مورد بحث شیخ **سعدالدین محمدبن مظفر** بن روز-بهان است که ذیلا بترجمه حالش میپردازیم.

عالم وزاهد وصاحب جاه بود که درجلب مردم ازراه خوشخوتی مهارتی بسزا داشت ودر آموختن فنون، شوقی سرشار نشان میداد. درمحضر شیخ **شمس الدین عمر ترکی** بعرفان گرائید واز **محمود بن حسن بن احمد کازرونی** که ازشاگردان برجسته شیخ مرشد کازرونی بشمار میرفت رموز طریقت راآموخت.

ابتدا باستادی **مدرسه لالا** برگزیده شد ودر آنجا درس میگفت ولی بعداً تدریس

در مدرسه‌های **اتابکی وبوزابه** را برگزید. درجامع عتیق وجامع سنقری بموعظه پرداخت وخلق کثیری شیفته سخنانش شدند وهمیشه باعلاقه گوش بموعظه او می‌دادند. از کارهای خاص او این بودکه غالب روزها دستاری بطول بیست وچهارگز برسر می‌پیچید ودر راه، هرفقیر برهنه‌ای را ملاقات میکرد باندازه پیراهن وازاری از آن دستار پاره میکرد و بدو میداد وچون بخانه برمیگشت سه‌چهارگز بیشتر نمیماند.

سعدالدین به‌هند نیز مسافرت کرد وبا شیخ **شامبول رتن** ملاقات کرد وشیفته‌اوشد شیخ **رتن‌هندی** شخص کذاب متقلبی بودکه درسال ششصد هجری درهند ظاهرشد وادعا کردکه‌ششصدسال قبل‌از آن تاریخ‌سفری به‌حجاز کرده، بخدمت‌رسول‌خدا رسیده، بدست آنحضرت اسلام‌آورده، درعروسی حضرت‌فاطمه باحضرت امیرحاضر بوده وسپس به‌هند بازگشته است! قبراو هنوزهم در محلی موسوم به (حاجی رتن) زیارتگاه مسلمانان و هنوداست. اقوالی‌که این شخص ازقول‌رسول‌منتشرمیکرد مردم را در قرن هفتم‌بخود جلب کرده بوده. برخی‌ازعلماء حدیث علیرغم عده زیادی‌که بطلان ادعای اورا ثابت میکردند از او حدیث نقل کرده‌اند.

شیخ سعدالدین نیز باکمال‌سادگی ترهات رتن‌را باورکرد وازاو حدیث روایت می‌نمود. وی بسیارمتعصب بودوسعی‌داشت مردم‌را نیز باچنان خصلتی‌باربیاورد. نمونه‌ای ازتعصب اوکه بمرحله قساوت رسیده داستانی است‌که درزیر میآوریم.

شیخ سعدالدین شنید که در اطراف ابرقوه قمشه (شهرضای فعلی) شخصی بنام **محمودبن فضل** پیدا شده که با صوفیان اختلاط دارد وچون‌سخنان‌کفرآمیز گفته اورا طردکرده‌اند واینك بگمراه‌کردن مردم‌میپردازد. شیخ بستیزه‌جوئی باوی برخاست‌و آنچه‌اوازطامات وشطح‌ادعاداشت ردکرد سپس محمودرا درشبی‌سرد، عریان چندساعتی دراطاقی‌دربسته‌محبوس ساخت‌وبعدویرا بحمامی‌درنزدیکی‌مسجد جامع بردندووارونه آویختندتاجان سپرد. توجه مردم‌بشیخ باعث‌شدکه امیرفخرالدین‌وزیراتابك‌سعد، پس از اتمام‌بنای‌مسجدجامع فخریه ازاودرخواست نماید تادرآنجا بموعظه بپردازد. وفات

سعدالدین درسال ۶۳۴ روی داد ونزد پدرش درگورستان باغ نو مدفون شد .

پسرشیخ سعدالدین موسوم بوده است به **شیخ صدرالدین ابوالمعالی مظفر** بن محمد. از بزرگان علم و تقوی وزهد وفتوی‌بود که در زمان خود بسیار مورد اعتماد مردم قرارداشت. تحصیلات ابتدائی‌را نزدپدرش شیخ سعدالدین محمد فرا گرفت‌سپس معقولات را نزدعمش **مولانا شمس الدین ابوالمفاخر** بیاموخت .

درنتیجه خوابی که دید از همه علوم روی گردانید وبفراگرفتن حدیث و فقه پرداخت وبمصاحبت بسیاری از مشایخ بزرگ نائل آمدکه ازآن جمله‌اند **شیخ‌شهاب الدین فضل‌الله تورپشتی**[1] وشیخ شمس‌الدین محمدبن صفی[2] و مولانا صفی‌الدین ابو - الخیر سیرافی[3] وقاضی‌مجدالدین فالی وقاضی‌جمال‌الدین مصری‌وامام‌الدین بیضاوی. در مسجد نو وعظ میکرد . اتابك ابوبکر سعدبن زنگی (۶۲۳-۶۵۸) که نسبت باو ارادت خاصی داشت خواهش کرد تا درمسجد جامع عتیق وعظ بگویدولی‌شیخ‌جواب داد در این محله با جماعتی انس گرفته‌ام . دراین مسجد اگر چه مکانی تنگ است اما دل فراخ است .

با یکی از دختران شیخ الشیوخ بیضاوی[4] ازدواج کرد و اولادان او همه از علماء ونیکان زمان بودند. تصنیفاتش زیاد است‌که ازجمله کتب زیر را ذکر کرده‌اند

---

۱ - **شیخ شهاب‌الدین فضل‌الله تورپشتی** ازفقهای‌شافعی ومحدثین‌معروف قرن‌هفتم ساکن شیراز بود . سپس در عهد سلطنت قتلغ ترکان خاتون از ملوك قراختائیان‌کرمان (۶۵۵-۶۸۱) بنا باستدعای ملکه مزبور بکرمان‌آمد ودرهمانجا درسال ۶۶۱ وفات‌یافت‌و تا آخرقرن هشتم نام‌اولاد واحفاد او بعنوان علماء در تاریخ فارس آمده .

۲ - مولانا صفی‌الدین ابوالخیرسیرافی‌استادعلماء ومرجع فضلاء مؤلف کتاب‌تهذیب.

۳ - شیخ‌شمس‌الدین محمدبن صفی متوفی درسال ۶۴۲ درگورستان‌مصلی‌مدفون‌شد .

۴ - احمدبن محمدبن جعفر بیضاوی معروف‌به (ابن سال به) متوفی درسنه ۴۱۵.

۱ ـ التلویح فی شرح المصابیح. این کتاب شرحی است بر کتاب مصابیح السنه تألیف حسین بن مسعود الفراء که در سنه ۵۱۰ یا ۵۱۶ وفات یافت و این کتاب در نزد اهل سنت از کتب معروف حدیث است که قریب ۴۵۰۰ حدیث منتخب در آن جمع شده.

۲ ـ غرر النکات فی المقامات.

۳ ـ منتخب الغرر فی التقاط الدرر.

۴ ـ حیلة الافاضل وزینة المحافل

۵ ـ منتقد الاخبار ومعتقد الاخیار فی شرح احادیث النبی المختار

۶ ـ غایة الایجاز فی بیان الحقیقة والمجاز

۷ ـ مسائل الخلاف المستخرجة من کتب الاشراف

۸ ـ تحفة الکرام فی مجتنی الامام

۹ ـ توضیح السبیل فی الجرح والتعدیل

۱۰ ـ مناهج السنة

۱۱ ـ المرموزات العشرین

۱۲ ـ منهاج المریدین فی سلوک طریقة المتقین

۱۳ ـ تبصیر الملوک والسلاطین فی التحذیر عن اعوان الشیاطین

۱۴ ـ منتهی المطالب فی معرفة امیر المؤمنین علی بن ابیطالب

۱۵ ـ زبدة التوحید

۱۶ ـ ثمرة الحرقة فی شجرة الخرقة

۱۷ ـ تحفة الاحرار

۱۸ ـ تذکرة المحدثین و تبصرة المحدثین

۱۹ ـ الاربعین عن الشیوخ الاربعین

۲۰ ـ انیس القلوب

۲۱ ـ عقد الجواهر

تعداد آثار او بزبانهای عربی و فارسی شصت و چهار کتاب بوده است . اشعارش را هم در کتاب **مونس الاحباب** جمع آوری کرد . در سال ۶۸۷ برحمت ایزدی پیوست و در رباط خود در **گورستان شیرویه** (حدود گود موتابها) دفن شد . وی دارای هفت پسر بود که بشرح زیرند :

۱ - شیخ سعدالدین اسعد بن مظفر

بزرگترین فرزند از اولاد هفتگانه مظفر است که علاوه بر مراتب فضل و کمال و دانش ، در وعظ نیز بسیار خوش بیان بوده است .

در مسجد جامع عتیق و جدید و مسجد بغدادی وعظ می گفت. در سال ۶۷۰ زیر آوار منزل خود رفت و جان سپرد و درقبرستان شیرویه مدفون گردید .

۲ - رکن الدین ابو محمد منصور بن مظفر

برادر **سعدالدین** مذکور در فوق است . در فارس به شیخ راستگوی اشتهار داشت .

نزد پدرش بتحصیل پرداخت. مصنفات پدر را خواند، آنگاه بخدمت شیخ **یوسف سروستانی** رفت و خرقه از دست او پوشید و بدستور وی خلوت گزید سپس بزیارت خانه خدا رفت . با مشایخ و علمای حجاز ملاقات کرد . بعد در بصره چندی اقامت گزید . پدرش بدیدنش اشتیاق داشت مکتوبی بدو نوشت و شرح اشتیاق خود را بصورت اشعاری بزبان عربی بیان کرد .

این نامه رکن‌الدین منصوررا تکان داد واو را بر آن‌داشت تا دوباره راه‌شیرازرا در پیش بگیرد . در این شهر در غارهای کوههای اطراف عزلت‌گزید . پس ازمرگ پدر باز راه سفر درپیش‌گرفت واین بار بکرمان وسیرجان وخلیج فارس وجزایروعدن ویمن رفت . درآنجا برپادشاه یمن **شمس‌الدین یوسف** که بسیارفاضل ودانش‌پرور بود کتاب **اربعین‌العوالی** را خواند بعد ازآن مجدداً بزیارت‌کعبه رفت و از آنجا بشیراز بازگشت و دختر **امیراصیل الدین عبدالله علوی** را بزنی‌گرفت .

در مسجد عتیق وعظ می‌کرد وضمن‌گفتار خویش ازحکام بسختی وتندی انتقاد مینمود . درسال ۷۲۳ دیده ازجهان فروبست ونزد پدرش درخاکستان شیرویه نزدیك **شیخ‌ابوذرعه** مدفون‌شد.

۳- شیخ ضیاء الدین عبدالوهاب بن‌مظفر

وی خانقاهی در جوار مسجد جامع عتیق ساخت‌که بر آن املاك زیادی وقف کرد و درهمان‌خانقاه موعظه می‌نمود . گاه درمسجد سنقری ومسجد جامع عتیق نیز مجلس وعظ ترتیب‌میداد. این‌شیخ بسیارثروتمند ودربین مردم به بخشش‌وکرم‌معروف بوده است . درسال ۷۴۳ وفات یافت ونزدپدر وبرادران بخاك سپرده شد .

۴- شیخ زین‌الدین طاهربن مظفرباغ نوی

طاهر، عالم وعارفی شهیر بود. بتدریس وتربیت اهل علم علاقه داشت. درتفسیر وفقه وحدیث وتصوف وتاریخ تألیفاتی دارد .

کتاب جامع الاصول را ازقطب الدین محمود شیرازی[1] روایت میکرد. این کتاب اثر مجدالدین ابوالسادات مبارک بن محمد معروف با بن الاثیر جزری برادر (ابن الاثیر) مورخ معروف بود. مجدالدین احادیث صحاح سته اهل سنت وجماعت رادراین کتاب جمع آوری کرده است.

شیخ زین الدین برای تحصیل علم، مسافرت زیادمیکرد وهرجاکه دانشمندی به تدریس اشتغال داشت بدانجا می‌شتافت و درمحفل درس شرکت میجست.

کتابی درفضیلت علم وشرف دانشمندان بنام **تحفة الحلفاء الی حضرة الخلفاء** نوشت. در اواخرعمر به جزایر خلیج فارس یعنی کیش وهرمز مسافرت کرد. زیرا این جزیره ها بسیار آباد وپرجمعیت ومرکز سیاسی وبازرگانی وکشتیرانی وبندرگاه سفاین چین وهندو بغداد بوده‌اند.

پادشاهان آنجارا (پادشاه بحر) می نامیده‌اند[2] که بسیار ثروتمند وغالباً بخشنده می بودند.

درآنجا شبی نگهبان قافله درمهتاب دیدکه مردی می نشیند وبرمیخیزد. غافل از اینکه **شیخ زین‌الدین طاهر** بنماز شب مشغول است، تیری بر پیشانی او زد. جنازه‌اش را بشیراز آوردند و بیرون دروازه فسا (بین شیخ ابوذرعه وابش خاتون) دفن کردند.

۱- مولاناقطب الدین علامه شیرازی کتاب جامع‌الاصول را بخط خود نوشته و آنرا بر دیگران میخواند.

۲- حافظ در این باره میگوید:

پایه نظم بلند است و جهانگیر بگو — تا کند (پادشه بحر) دهان پرگهرم

۵- شمس‌الدین ابوالمفاخر عمر بن مظفر

از هیجده سالگی دست به‌تصنیف کتاب زد تألیفاتش در باره عربی، فقه، نجوم طب و حساب بود. در مدح **امام‌فخررازی** اشعاری سرود و امام فخرهم در مکاتبات خویش او را مدح گفته‌است. برای انتشار کتابهای امام فخر کوشش زیادی بکار برد.

از شیخ شهاب‌الدین سهروردی وابی‌الفتوح عجلی[۱] حدیث روایت میکرد. از جمله کتابهایش یکی **(الاربعین)** است که بنام **دارالسلام‌فی‌مدارالاسلام** نیز معروف بود. کتابهای دیگر او بشرح زیر است:

المحصل فی‌شرح المفصل- کتاب الهدایة- کتاب‌التبیان- کتاب الفرائض کتاب زبدةالادراك فی هیئة الافلاك -کتاب المدخل‌فی النجوم- کتاب تلخیص البیان فی‌تخلیص‌الابدان- کتاب‌منهاج الاحتیاج‌الی‌الطبیب.

با توجه بفهرست تألیفات شمس‌الدین آشکار میشود که این دانشمندان تا چه اندازه در پیشرفت علوم ریاضی و طب و نجوم کوشا بوده و این آثار چه خدماتی‌به پیشرفت علم کرده‌است.

شمس‌الدین برای اینکه علم را همگانی سازد این علوم را بشعر در آورد تا فرا گرفتنش برای دانشجویان آسانتر باشد. باوصف بر این هیچگاه از عبادت غفلت نمیورزید. بطوری که**سید قوام الدین عبدالله** میگفت (اگر شمس‌الدین عمر ، و شریف‌الدین بوشکانی از شیراز بروند دین و ناموس از بین خواهد رفت).

سال وفات او را ۶۳۲ نوشته‌اند. مدفنش‌درگورستان شیرویه نزد برادران‌وپدر قرار داشته. دخترش (شیرین) را هم که زنی دانشمند و بزرگ منش بوددرجواروی دفن کردند.

۱- **ابوالفتح‌عجلی**اصفهان از مشاهیرفقها و وعاظ وزهاد شافعی است که در سال ۵۰۰ هجری‌درگذشت و در اصفهان مدفون شد.

۶- شیخ ظهیر الدین اسمعیل بن مظفر

در زمان وی **سلطان الجایتو** (محمد خدابنده) از مذهب حنفی به تشیع گروید و فرمان داد در تمام ممالك ایران نام خلفای ثلاثه را از خطبه وسکه بیندازندو بذکر نام علی وحسن و حسین اکتفا نمایند. این فرمان در همه جا پذیرفته شدمگردر بغداد و اصفهان و قزوین و شیراز.

شیخ ظهیر الدین از علمائی بود که مردم را بر ضد این تصمیم ایلخان تهییج می کرد و همین امر باعث خونریزیها وفتنه‌هائی شد.

کتابی در حدیث تألیف کرد که موسوم است به **فضایل الصلواة**. در سال ۷۳۰ وفات یافت و نزد پدر و برادرانش مدفون شد.

۷- جلال الدین مسعود بن مظفر

از اجله مشایخ بود در جامع سنقری وعظ می‌گفت. دوبار زیارت حج کرد، دررباط شیخ کبیر نیز موعظه مینمود. علما وصوفیه برای او ارج و احترام فوق‌العاده قائل بودند. از تصنیفاتش یکی کتاب **مفتاح الروایات ومصباح الحکایات** است که در چهار مجلد تنظیم گردید. در سال ۹۱۵ در گذشت و در بقعه خود واقع در گورستان خفیف بگور رفت.

بهاء الدین محمد بن مظفر

وی پسر **اسعد** وشیخی عالم وعارف بودکه بترك دنیاگروید. درقرآآت سبع ماهر بود وکتاب شاطبی وجامع الاصول رابر **شیخ علی دیوانی واسطی** خواند[1]

دربقعه پدر و جدو همچنین **مسجد سرو** وعظ میگفت . بسیار خوش بیان بود درسال **۷۴۰** دیده از زندگانی فرو بست. و در بقعه خانوادگی در قبرستان شیرویه وام کلثوم دفن گردید.

شیخ ناصر الدین ابو اسحق عبدالرحیم بن طاهر

فرزند شیخ **زین الدین طاهر** بن مظفراست.

ازاساتید بزرگ وعلمای بنام بود. همتی بلند داشت وآنی ازاوقات خودرا بیهوده تلف نکرد. ابتدا بتحصیل شرعیات پرداخت. سپس به معقولات توجه نمود.

مطول را خواند. **ابوالقاسم جنید** می نویسد (چندی روز وشب درخدمت او بودم و احوال اورا درپنهان و آشکارمیدیدم. درمجلس درس اوپیشوایان معقول ومنقول حضور می یافتند. پس از ادای نمازصبح درس میداد تاآفتاب برمیآمد. سپس بصومعه خویش در محله سراجان میرفت و بمطالعه میپرداخت وچون آفتاب غروب میکرد باز بتعلیم جماعتی دیگر شروع میکرد.

---

۱ - ابومحمدقاسم شاطبی متوفی درسنه ۵۹۰ قصیدای مشتمل برهزار و صدو هفتادو سه بیت درقرآآت سبع داردکه به حرزالامانی موسوم است وفضلاء براین قصیده شروح متعدد نوشته‌اند.

ازسلاطین دوری مینمود وازتنگدستی ونبودن مال غمناك نمیشد)
کتب زیادی تالیف کرد. یکی ازآنها **المنظومةفی المنطق** نام دارد. درسال ۷۵۶
وفات یافت ونزد پدرش مدفون شد.

امام فخر الدین ابوعبدالله نصر بن علی

به **ابن ابی مریم** شیرازی معروف بود. دربین علماءبه **صدرالاسلام** ملقب گردید.
کتاب التیسیرفی التفسیر راروایت می کرد. این کتاب ازتألیفات ابوالقاسم محمودبن حمزه
کرمانی معروف به **تاج القراء** استکه درقرن پنجم وششم میزیست.

قاضی مجدالدین اسمعیل فالی وقاضی سراج الدین مکرم فالی وعده دیگری از
علما، شاگردان او بوده اند. آثاراو بشرح زیراست:

الموضح فی علل القرآآت ۲ـ المنتقی فی الشواذ ۳ـ الارفادعلی شرح الارشاد ۴ـ عیون
التصریف.

دونسخه ازکتاب **موضح** اودرکتابخانه استان قدس رضوی موجوداست. وفاتش قبل
ازششصد هجری روی داد ودرخطیره مشایخ درمصلی مدفون شد.

شیخ جمال الدین محمدبن ابی بکر کسائی

ازعلما ومشایخ شیراز وازجمله شاگردان **امام الدین بیضاوی** بود. بکارتدریس
اشتغال داشت وکتب مفیدی نیزتالیف کرد. اسامی کتب او شرح زیراست:

۱ ـ نورالهدی فی شرح مصابیح الدجی ۲ـ کتاب النجم فی الاصول ۳ـ سبرالقرایح
فی الاحاجی.

ابومحمد روزبهان بن ابی نصر البقلی الفسوی (شیرازی)

سلطان العرفا و برهان العلماء و برگزیده عشاق و سرور پاکانش خوانده‌اند.
در جوانی بعراق، کرمان، حجاز، وشام مسافرت کرد ومردی صاحب تجربه شد.

کتاب صحیح بخاری را نزد **حافظ السلفی** در اسکندریه آموخت. این شخص از مشاهیر محدثین وفقهای شافعیه بود که از سال ۵۱۱ در اسکندریه متوطن شد و در مدرسه ای که (علی بن سلار) وزیر الظافر بامرالله خلیفه فاطمی برایش ساخت تدریس میکرد. این مدرسه بعلت اینکه حافظ السلفی در آن تدریس می‌نمود شهرت فراوان یافت و از اقصی نقاط کشور های اسلامی طالبان علم بدانجا روی می‌آوردند. **شیخ روزبهان** نیز درآن مدرسه درس خواند و با افکار اسمعیلیه آشنا شد.

شیخ ابی نجیب سهروردی ازمشایخ قرن ششم باوی همدرش بود.

خرقه را از دست شیخ سراج الدین محمود (سال به) پوشید. این شخص از خاندان (سال به) بیضاوی است که خود خرقه را از دست شیخ احمدبن عبدالکریم و او نیز از دست خطیب ابوالقاسم محمود بن احمد کازرونی و او از دست شیخ مرشد ابواسحق کازرونی پوشید.

نزد **فقیه ارشد الدین نی ریزی** نیز چندی تلمذ کرد آنگاه در کوههای اطراف شیراز به عبادت و ریاضت پرداخت. صاحب ذوق و وجددائم بود. وقتی در حالت وجد این رباعی راسرود.

آنچه ندیدست دوچشم زمان   و آنچه بنشنیده دوگوش زمین

درگل ما رنگ نمودست آن   خیزو بیاور گـل ماآن بیـن

روزبهان دارای بیست وهشت تصنیف درتفسیر و فقه و حدیث واصول و تصوف استکه خوشبختانه تعدادی ازآنها بچاپ رسیده ودردسترس طالبین قرارداد.

تألیفات او بشرح زیراست:

درتفسیردوکتاب، بنامهای:

۱- لطایف البیان فی تفسیر القرآن

۲- عرائس البیان فی حقایق القرآن.

درحدیث دوکتاب موسوم به ۱- مکنون الحدیث ۲- حقایق الاخبار

درفقه یك کتاب تحت عنوان الموشح فی المذاهب الاربعه وترجیح قول الشافعی بالدلیل. در اصول سه کتاب نوشت بنامهای ۱ - العقائد ۲ - الارشاد ۳ - المناهج. درتصوف کتابهای:

۱ - مشرب الارواح ۲ - منطق الاسرار ۳ - شرح الطواسین.

کتاب اخیر شرحی است بزبان فارسی برکتاب الطواسین تألیف **حسین بن منصور حلاج** که شیخ شطحیات او را شرح داده و این کتاب اولین بار در سال ۱۹۱۳ در پاریس چاپ شد.

۴- لوامع التوحید ۵ - مسالك التوحید ۶ - کشف الاسرار ومکاشفات الانوار ۷ - شرح الحجب والاشعارفی مقامات اهل الانوار ۸- سیرالاروح ۹ - العرفان فی خلق الانسان ۱۰ - رسالة الانس فی روح القدس ۱۱- غلطات السالکین ۱۲ - تحفة المحبین ۱۳ - عبهر العاشقین بزبان فارسی که اخیراً چاپ شده است ۱۴ - سلوة -

القلوب. ۱۵- دیوان المعارف ۱۶- صفوة مشارب العشق ۱۷-منهج السالکین ۱۸- مقاییس السماع ۱۹- رسالة القدس.

شیخ پنجاه سال در مسجد جامع عتیق مردم را موعظه وارشاد میکرد. از او شطحیات زیاد نقل کرده‌اند و اورا **شیخ شطاح** مینامیدند. در کتاب **الانوار فی کشف اسرار** آورده است که (قوال باید خوبروی بود که عارفان در مجمع سماع بجهت ترویح قلوب بسه چیز محتاجند. روایح طیبه، و وجه صحیح، وصوت ملیح)

اولین بار که بمسجد جامع عتیق رفت تا موعظه کند شنید که زنی دختر خود را اندرز میدهد: که ای دختر، حسن خود را باکس اظهار مکن که خوار و بی اعتبار گردد. شیخ گفت ای **زن! زیبائی راضی نیست که تنها ومنفرد باشد او میخواهد که باعشق قرین باشد. حسن و عشق در ازل عهدی بسته‌اند که هرگز ازهم جدا نباشند.** اصحاب از این اظهار چنان بوجد آمدند که بعضی بیهوش شدند.

شیخ، صاحب سماع بود. در اواخر عمر از آن باز ایستاد. باوی در این معنی سخن گفتند؛ جواب داد از سماع نایستاده‌ام بلکه چون گوش بخدای خود دارم از شنیدن آواز دیگران روی برگردانده‌ام.

در اواخر عمر پایش فلج شد. ازخزائن سلاطین مصر برای او روغن بلسان آوردند شیخ گفت خداوند بشما خیر بدهد. از این خانقاه بیرون روید سگی میبینید که فلج شده خوابیده. این روغن را بروی بمالید و بدانید که روزبهان بهیچ روغن به نمی‌شود.

این بندیست از بند های عشق که خدا برپای وی نهاده است تاآن زمان که به سعادت دیدار وی برسد.

وقتی بعشق زنی آوازه خوان مبتلا شد و این راز را از همه پنهان داشت. بروجد و گریه او افزوده شد و مریدان پنداشتند که از عشق حق، آنهمه صیحه می‌زند. به خانقاه آمد و مریدان را جمع کرد، خرقه خود بیرون آورد گفت من گرفتار عشق یک زن

آوازه خوانم و نمی‌خواهم در حال خود کاذب باشم.

حال شیخ را با آن‌زن آوازه خوان در میان گذاشتند. وی توبه کرد و بخدمت شیخ رفت. اما محبت او از دل‌روز بهان بیرون رفت. آنگاه به‌مجلس صوفیه آمد و خرقه خودرا مجدداً پوشید.

شیخ در محرم سنه ۶۰۶ درگذشت. قاضی شرف‌الدین بر او نماز گزارد و ابوالحسن کرد و یه مراسم تدفین را انجام داد و در خانقاه خود دفن گردید.

در اشعار شیخ نهایت وجد و شوق نمودار است که چند رباعی او را ذیلا نقل می‌نمائیم.

در جستن جام جم جهان پیمودم — روزی ننشستم و شبی نغنودم
ز استاد چو وصف جام جم بشنودم — خود جام جهان نما و جم من بودم

اگر آهی کشم صحرا بسوزم — جهان را جمله سرتا پا بسوزم
بسوزم عالم ار کارم نسازی — چه فرمائی؟ بسازم یا بسوزم

دل داغ تو دارد ارنه بفروختمی — در دیده توئی وگرنه بردوختمی
جان‌منزل تست ور نه روزی صد بار — در پیش تو چون سپند برسوختمی

کی بو که سر زلف تو در چنگ زنم — صد بوسه بر آن رخان گلرنگ زنم
در شیشه کنم مهر و هوای دگران — در پیش توای نگار بر سنگ زنم

پسر کوچکش **شیخ فخرالدین احمد** در علوم متبحر بود و می‌توان گفت فضائل پدر را بارث برد. در ایام جوانی **مصابیح**[1] و **وجیز**[2] را حفظ کرد. اشعاری نیز بعربی سرود. در سنه ششصدواندی درگذشت و نزد پدر مدفون شد.

۱- کتاب مصابیح السنه تألیف حسین بن محمد الفراء

۲- الوجیز کتاب معروفی است اثر امام محمد غزالی درفقه شافعی، و فقهای شافعی بر آن شروح متعدد نوشته‌اند و در باره‌اش گفته‌اند اگر غزالی پیغمبر بود همین وجیز برای معجزه‌اش کافی بود تعداد شروح آنرا هفتاد هم نوشته‌اند و این خود دلیل بر تداول کتاب است.

پسر احمد ، **صدرالدین** نام داشت که اورا روزبهان ثانی میگفتند . وی واعظی خوش بیان بشمار میرفت که سلاطین بدو احترام می کردند. درجامع عتیق وجامع سنقری وعظ میگفت. کراماتهائی باو نسبت داده اند. ازجمله اینکه دردعای باران گفت خدایا ازاین منبرفرود نمیآیم مگر آنکه باران ببارد. دعایش مستجاب شد وباران بارید .

درسنه ۶۸۵ وفات یافت ونزد پدر وجد خود بخاك سپرده شد .

فرزند دانشمندش **شرف الدین ابراهیم** نام داشت که واعظی عالم وسخندانی باهر بود. رسالاتی تصنیف کرده که ازجمله آنهاکتاب الموهبه الربانیه والمکرمة السبحانیة است.

کتابی نیز درسیرت شیخ روزبهان نوشت وآنرا تحفةالعرفان فی ذکر سیدالاقطاب روزبهان نامید. این کتاب بفارسی است ومشتمل برمقدمه وهفت باب ویك خاتمه است. کتاب مذکور درسال هفتصد هجری تالیف شده.

پسرشرف الدین ابراهیم موسوم است به **شیخ صدرالدین** که او را **روزبهان ثالث** مینامیدند. وی درروزهای مهم نظیر وفات پیغمبر وحسین بن علی و یا در مجالس ختم علماء وسلاطین وقضات منبرمیرفت. مردی صاحب مروت وایثاروفتوت بود.

قبر این عده همگی درجوار یکدیگر درمقبره شیخ روزبهان درمحله (درب شیخ) قرارداردکه خانه‌های اطراف آن ازطرف انجمن آثارملی خریداری شده تابنائی باشکوه برآن بقعه بنانمایند.

یکی ازجالبترین یادگارهای شیخ، چاهی است که سراسرازسنگ ساخته شده و شیخ روزبهان بقلی ازآب آن استفاده می کرد وحتی ازدورترین نقاط جرعه‌ای ازآنرا بعنوان شفای بیماران میبردند.

علاوه براین نسبت بموعظه نیز علاقه‌داشت رباطی درپشت دروازه کازرون ساخت جسدش نیزدرهمان رباط مدفون گردید . سال‌وفاتش را۶۷۴ نوشته‌اند.

فقیه ارشدالدین ابوالحسن علی بن محمدنی ریزی

اهل تحقیق درعلوم شرعی بود . در مسجد جامع عتیق امامت داشت وخطبه می‌خواند فتوی میداد ومجلس‌وعظش رامردم دوست میداشتند. اخلاق حمیده‌واوصاف پسندیده داشت. بامردم مهربانی میکرد. به‌حجازوعراق مسافرت نمود . بابسیاری از مشایخ ملاقات‌کرد. عده‌ای ازبدهترین شخصیتهای عرفانی وعلمی از شاگردان وی بوده‌اند . شیخ‌روزبهان ، سراج‌الدین فالی قاضی القضاة فارس ، عمیدالدین ابزری فالی، شیخ‌زین‌الدین مظفرروزبهان باغ‌نوی ازمعروفترین این‌شاگردان هستند.

چهارسال‌درمناره مسجدجامع عتیق اعتکاف‌گزیدوکتب‌متعددی‌تصنیف کرد .این کتابهاعبارتنداز ۱ـ**مجمع البحرین** درده مجلد که موضـوع آن تفسیراست ۲ـ **تنویر المصابیح فی‌شرح المصابیح** درحدیث ۳ـ **باکورة‌الطلب‌لاهل الادب** .

علاوه براین‌آثاری درادبیات داشته که‌نام‌آنهاذکر نگردیده است.

اشعاری بزبان‌عربی نیزسروده‌که حاکی ازوجدوذوق شوق اوست . ازاشعارعربی اوچندبیت نقل میشود .

ندمائی عللونی وانظروا ‌ ‌ ‌ ‌ ما لقلبی طول ایامی یئن

قد تصدی لی بنجد شادن ‌ ‌ ‌ ‌ طرفه ازعج‌قلبی المطمئن

سلب العقل و ولی قائلاً ‌ ‌ ‌ ‌ افتا کم مستهام قلت ان

ان‌تصل احیاوان تصرم امت ‌ ‌ ‌ ‌ قال‌لاوصل وان مت وان

مرگ اودرسنه ۶۰۴ فرارسید وددرباط خویش نزدیك مصلی مدفون‌گردید .

فرزندش **محمد** نیزاز مشتاقان دانش بود برای دیدن مشایخ بعراق و حجاز

مسافرتهای متعدد کرد . وی خلوت میکرد و زیاد میگریست. چهل روز، روزه گرفت و در پایان این چله اشك میریخت و میگفت خدایا مرا از وحشت دنیا رهائی و با آخرت انسم ده تا روزه خود را با این آرامش قلبی بگشایم. در سنه ۶۲۶ درگذشت و نزد پدرش بخاك رفت .

فقیه نجم الدین محمود بن الیاس

از پزشکان معروف و با تجربه بود که هم در علم طب و هم در دانش دینی تبحر داشت. اقسام علوم و فنون را آموخته بود ولی چون جنبه پزشکی او زیاد تر بود بهمین جهت اورا بعنوان طبیبی حاذق می‌شناختند. هرگاه برای تنگدستی داروئی می نوشت بهای آنرا هم شخصاً میپرداخت و بدین ترتیب بینوایان بهنگام بیماری غم آنرا نداشتند که پول پزشك و دارو ندارند . کتابهای متعددی تصنیف کرده که یکی از آنها کتاب معروف **الحاوی فی علم التداوی** است. نسخه‌های متعددی از این کتاب موجود است که یك نسخه آن نیز در کتابخانه آستان قدس رضوی است ولی بعلت شباهت نام با اثر معروف رازی بنام (الحاوی) مؤلف فهرست آن کتابخانه اشتباهاً کتاب **محمود بن الیاس** را بنام رازی ضبط کرده است .

دیگر از آثار او عبارتند از **شرح الفصول البقراط** و دیگر **کتاب الرشیدیه** و کتاب دیگری بنام **التشریح**. **ایضاً کتاب الاغذیه والاشربه** همچنین رساله **الثلجیه** و بالاخره کتاب **اسرار النکاح** که در دیباچه آن فصلی درباره عشق نگاشته .

در سنه ششصد و نود و دو اندوفات یافت و در بقعه خویش در گورستان **باغ نو** مدفون شد.

از این خاندان دو طبیب دیگر بسیار معروفند. یکی احمد بن یوسف بن الیاس برادرزاده محمود و دیگری نواده همین شخص موسوم به **منصور بن احمد** .

احمد بن یوسف بسیار محبوب القلوب مردم و مقرب دردربار فرمانروایان بود . از ذوقیات بهره کافی داشت. با صوفیه معاشرت مینمود. دیوان اشعار فارسی و عربی خودرا جمع

آوری کرد. بسال ۷۴۴ وفات یافت ودرجوارعم خویش بخاك سپرده شد .

نواده‌اش منصورابن محمدنیزازپزشکان معروف وموردااحترام مردم بوده‌است . کتابی بزبان فارسی نگاشته که موسوم است به **کفایة مجاهدیه** . از ایــن کتاب نیز نسخه‌های فراوانی وجوددارد که یك نسخه‌آن نیزدرکتابخانه مجلس شورایملی است . وی کتاب کفایة مجاهدیه‌را بنام سلطان زین العابدین مظفری تألیف کرده است. سال وفاتش معلوم نیست وباحتمال قوی وی‌نیزدرهمان بقعه خانوادگی دفن‌است .

ابواسحق ابراهیم بن علی شیرازی

ازعلمای بزرگ شافعی بودکه در دستگاه **المقتدربالله** ، خلیفه عباسی احترام شایانی داشت.

این خلیفه، ابواسحق راازبغداد به‌خراسان فرستاد تادختر پادشاه سلجوقی را برایش خواستگاری کند.

هنگامی که به‌خراسان رسیدچنان تجلیلی ازاو بعمل آمدکه مردم‌صافی‌عقیدت‌خاك پای‌اسبش رابرسم تبرك برمی‌داشتند .

خواجه‌نظام‌الملك پس‌ازاتمام بنای‌مدرسه‌نظامیه بغداداورابمدرسی آنجابرگزید ابواسحق ابتداازقبول این شغل‌امتناع ورزید اما اصرارخواجه‌که خودنیز شافعی بود وی را راضی به‌تدریس‌کرد. درمحضرش بیش ازهزاردانشجوحاضرمیشدند واو باقدرت تمام درس‌میداد .

این‌دانشمندشیرازی درسنه ۴۷۲هجری دربغداددرگذشت‌ودرهمانجا مدفون‌شد.

سعدی شیرازی

ابوعبدالله مشرف‌الدین مصلح شیرازی در اوایل قرن هفتم متولد شد و در سنه ۶۹۱ در شیراز وفات یافت .

تخلص خود را از نام **سعد بن** ابی بکر بن سعد زنگی ولیعهد مظفر الدین ابو بکر گرفت. هر وقت سعدی در شیراز بود در خدمت این ولیعهد ادب پرور بسر میبرد.

سعدی در **نظامیه** بغداد تحصیل کرد . دانشجویان دانشگاه نظامیه عبارت بودند از مفسران، محدثان، وعاظ، حکام و مذکران .

شیخ پس از اتمام تحصیل بسیر و سیاحت پرداخت و درمجالس، وعظ میگفت و مردم را به سوی دین واخلاق هدایت میکرد .

بطوریکه از آثار سعدی برمی آید و معاصرینش هم می نویسند در لغت، صرف و نحو، کلام ، منطق، حکمت الهی ، وحکمت عملی (علم الاجتماع و سیاست مدن) مهارت داشت. مخصوصاً مهارت او در حکمت از تمام آثارش پیداست.

کتاب بوستان نه فقط حاوی مطالب اخلاقی وحکمتی است ، بلکه استادی شیخ را در علم الاجتماع نشان می دهد . تبحروی در زبان عربی و فارسی و ذوق لطیف و طبع و قادش اورا برانگیخت تا شیرین ترین آثار فارسی را در نظم و نثر از خود بجای گذارد .

سعدی درابتدا همان سبك متداول‌زمان خویش را در نویسندگی در پیش گرفت بعد به سبك **خواجه‌عبدالله انصاری** تمایل پیدا کرد. اما طولی نکشید که سبك خاص ومشخصی برای خود ابداع نمودکه تاکنون پس از هشصد سال کسی قادر به تقلیدآن نبوده است.

شیخ اجل نه تنها به نصایح مردم میپرداخت بلکه از اندرز دادن بسلاطین هم مضایقه نداشت کما اینکه رساله هفتم خود را به اندرز به ملك انکیاتو اختصاص داده و در مقدمه می نویسد(معلوم شد که خسرو عادل قابل تربیت است و مستعد نصیحت.)

علاوه بر این رساله،قصایدی نیز سروده که در آنها ضمن مدح، نصایح زنده‌و گاه خشنی‌به **انکیاتو** نموده است.

شاهکار سعدی‌در نثر، گلستان اوست که‌در حقیقت‌نوعی مقامه نویسی است. ولی‌در این رویه‌گرد تقلید نگشته و راه تازگی وابتکار را پیموده‌است.

ترتیب و تناسب وتنوع‌گلستان همراه با موضوعات دلکش اجتماعی و اخلاقی و تربیتی وسبك ساده وشیرین نویسندگی، سعدی را بعنوان خداوند سخن‌معرفی‌کرده است. سعدی در بین معاصرین خویش هم با وجود نبودن وسایل‌نشر جای خود را باز کرد.

شهرت‌وی باندازه‌ای بودکه پس ازپنجاه‌وپنج‌سال که ازمرگش‌می‌گذشت درساحل اقیانوس کبیر ،یعنی در چین، ملاحان اشعارش را بآواز می‌خواندند.

برروی سنگ قبر **حسام‌الدین‌بن‌امین** که‌در سال ۸۲۳ هجری در اندونزی، در گذشته ابیاتی از اشعار سعدی نگاشته‌اند.

چهل وسه سال پس از فوت شیخ، یکی از فضلاو عرفا بنام**علی ابن‌احمدبن‌ابی بکر** معروف به **بیستون** اقدام به تنظیم‌اشعار سعدی وترتیب آنها با حروف‌تهجی‌نمود.

وی‌کلیه آثار شیخ‌را به ۱۲ بخش تقسیم نمود. اول رساله هائی‌که در تصوف و

عرفان و نصایح ملوك تصنیف کرده است. دوم گلستان، سوم بوستان، چهارم پندنامه، پنجم قصاید فارسی ششم قصاید عربی، هفتم طیبات، هشتم بدایع، نهم خواتیم، دهم غزلیات قدیم که مربوط بدوران جوانی شیخ است، یازدهم صاحبیه مشتمل برقطعات، مثنویات، رباعیات ومفردات. دوازدهم مطایبات. از آثار شیخ نسخ قدیمی که در زمان شخص او تحریر شده موجود است.

سعدی درسیر و سلوك نیز مقامی بس والا داشت. بتمام قلمرو اسلامی وهمسایگان کشورهای اسلامی مسافرت کرد و دیده تیز بین او در هر ذره، عالمی پند و حکمت میدید.

یکبار هم در جریان جنگهای صلیبی بطوریکه خودش درگلستان مینویسد به چنگ عیسویان اسیر میشود.

مدفن شیخ درشیراز معروف است. مورخین، **سعدیه** فعلی را خانقاه او دانسته‌اند ومی نویسند که شیخ دراین خانقاه که درشمال شرقی شیراز واقع شده بعبادت مشغول بوده وازسفره انعام او درویشان بهره‌می برده‌اند.

دولتشاه سمرقندی در تذکرة الشعراءمی نویسد سلاطین وبزرگان وعلما بزیارت شیخ بدان خانقاه می‌رفتند. قنات **«حوض ماهی»** فعلی در زمان شیخ نیز جاری ومعمور بوده وسعدی حوضی از مرمر در باغ خانقاه خود ساخته، ازآن قنات آب در آن جاری میکرده است.

آخرین تعمیری که درمقبره شیخ بعمل آمد توسط کریمخان زند بود که عمارتی دوطبقه دریك ردیف برآرامگاه ساخت ودرختان کاج و سرو نیز در محوطه باغ غرس نمود. درسال ۱۳۲۷ انجمن آثار ملی برآن شد تا برآرامگاه مردی که از اقصی نقاط جهان، پیروان مذاهب ومسالك مختلف بزیارتش می شتابند ساختمان مناسبی بنا نماید این تصمیم عملی شد و آرامگاه جدید دربهار سال ۱۳۳۱ بدست شاهنشاه آریامهر رسماً گشایش یافت.

مجدالدین همگر

زادگاه **مجدهمگر** را یزد نوشته‌اند اما غالب عمر خود را در شیراز گذرانیده و در آنجا تحت حمایت **بهاءالدین جوینی** حکمران سخاوتمند فارس قرار داشت. هنگامیکه **مجدالدین** از یزدباصفهان رفت‌زن پیری داشت‌که بدنبال اوشتافت. روزی یکی از شاگردان به مجدالدین خبر داد «بشارت بادکه خاتون در خانه فرود آمد» مجدهمگر جواب داد «بشارت در آنست‌که‌خانه براو فرود آمدی.»

روزی نیز همسرش این رباعی خیام را براو خواندکه گفته است «پیش از من و تولیل ونهاری بوده است» مجدالدین گفت «پیش از من شاید. لیکن خدا داند که پیش از تولیل ونهاری نبوده است».

این شاعر خطی بغایت خوش داشته وچون خود را ازنسل انوشیروان میدانست در باره سلاطین فارس احترامی شایان داشت.

مجدهمگر ظاهراً نسبت به سعدی حسادت میورزیده و مقام ادبی شیخ راکتمان مینموده است. نمونه این رویه نامه‌ای است‌که **معین الدین پروانه، ملك افتخار الدین و نورالدین رصدی و صاحبدیوان شمس‌الدین** باو نوشته‌اند وسئوال کرده‌اند که بین او و سعدی وامامی هروی‌کدامیك در شعر استادترند.

مجدهمگر چنین جواب میدهد:

ماگر چه بنطق طوطی خوش نفسیم بـرشکر گفته‌هـای سعدی مـگسیم

در شیوه شاعری با جماع امـم هر گز من و سعدی بـه امامـی نرسیم

وحال‌آنکه اشعار این امامی هـروی انقدر ارزش نداشت که تذکره نویسان نمونه‌ای از آنرا ثبت وضبط نمایند و تنها بنقل یك چیستان مشکل که ازنظر شعری ضعیف‌است اکتفاکرده‌اند.

امامی هروی نیز درجواب این مدح مجدهمگر راه او را می‌ستاید و میگوید:

در عالم نظم ارچه مسیحا نفسم ‌ ‌ ‌ ‌ در صدر بلاغت ارچه با دسترسم
سحبان زمانه مجدهمگر نرسم ‌ ‌ ‌ ‌ دانم که بخاك در دستور جهان

سعدی این تعارفات دوشاعر راکه بزبان او بودنادیده نگرفت ودر مقام جواب چنین گفت:

هر کس که بپایگاه سامی نرسد ‌ ‌ ‌ ‌ از بخت بدو سیاهکامی نرسد
همگر که بعمرخود نکرده‌است نماز ‌ ‌ ‌ ‌ آری چه عجب گر به امامی نرسد

مجدالدین عمری نسبتاً طولانی داشته وبطوریکه از اشعارش برمی‌آید تولدش درحدود سال ۶۰۸ بوده است.

مجدهمگر درسال ۶۸۶ در اصفهان درگذشت و درهمانجا نیزمدفون شد.

دومصنف بزرگ

ازبین مصنفین ومؤلفینی‌که درشیرازمدفونند اشاره به‌آثاردوتن‌که پدروفرزندند لازم بنظر میرسد. نام پدر **قاضی زین‌الدین علی بن روزبهان‌خنجی** است . **خنج** یکی از بلوك‌گرمسیرفارس است. وی در شیراز پرورش یافته و زندگی میکرد. ارباب علم او را برگزیده خویش میدانستند . در اصول و فروع تصنیفاتی دارد که معروف ترین کتب او از اینقرارند.

۱ ـ المعتبرفی شرح المختصرلابن حاجب۲ ـ النهایةفی شرح الغایة ۳ ـ شرح المنهاج للقاضی ناصرالدین که البته این شرحی است بر کتاب بیضاوی صاحب تفسیر مشهور ۴ ـ الشکوك علی الکافیه . موضوع این کتاب تحقیقاتی است در باره نحو ۵ ـ القواعدفی النحو ۶ ـ اجوبة ایرادات علی کتاب المحصول الامام . غرض کتاب المحصول تألیف امام فخر رازی است‌که موضوع آن فقه است.

قاضی علی خنجی درسال ۷۰۷ در گذشت و در **مدرسه سامیه** واقع در گورستان شیرویه یعنی بین **گـودموتابها** ومقبره شیخ ابوزرعه مدفون شد.

پسرش **مولانا مجدالدین اسمعیل** است. وی نیز ازعلماء فاضل بشمار میرفت که برای حل معضلات علمی مرجعی معتبر بود. مردم بعلت اعتمادی که به بیغرضی و عدالتش داشتند مرافعات خویش را نزد اوحل و فصل میکردند.

انواع علوم رادرس میداد وما نند پدرش ازمصنفین مشهور بود. اسامی کتب او بقرار زیراست ۱ ـ المقتصر فی شرح المختصر ۲ ـ الرسالة المنظومه فیما یحل و یحرم ۳ـ الرساله فی معنی القول ۴ ـ الفکوك فی رفع الشکوك ۵ ـ عمدة السائل فی دفع الصائل.

طلاب علوم تبریز نسخه‌ای از این کتاب اخیر را برداشته مطالعه میکردند **سیدبرهان الدین عبری** نیز آنرا مورد مطالعه دقیق قرارداد زیرا این کتاب درردّ اعتراضاتی است که سیدبرهان الدین بریکی از تألیفات پدرش نوشته بود. سیدبرهان الدین از آنهمه موشکافی که درردّ اعتراضات بکار رفته بود درشگفت ماند. باید دانست که این شخص ازکسانی است که مصنفات قاضی بیضاوی را شرح نمود و در تبریز مسندقضا یافت.

ازکارهای جالب او اینست که وقتی درخدمت **اولجایتوو سلطان محمد خدابنده** بود دستور داد تا مدرسه سیاری دریکی از خیمه‌ها تأسیس شود وآن مدرسه دائماً با اردو حرکت میکرد. از مدرسان این مدرسه یکی عم علامه حلی بود. در هرحال مجدالدین اسمعیل با نوشتن کتاب عمدة السائل فی دفع الصائل تمام ایراداتی را که سیدبرهان الدین عبری برپدرش وارد آورده بود جواب گفت. درسال ۷۴۴ وفات یافت ونزد پدرش بخاك رفت.

شمس‌الدین محمد کیشی

تکیه **سیدمیرآخورکه** اکنون قسمتی از آن بمنظور احداث خیابان **خضرتی** در محله **دزك** خراب شده خانه **شمس‌الدین محمدکیشی** بود که خود نیز در همانجا مدفون است. درحدود نیم قرن پیش که بنای آنجارا تجدید کرده بودند زائرین از شبکه‌های پنجره شمع در طاقچه می‌گذاشته‌اند وهمین امر باعث شدکه آن بقعه آتش بگیرد واکنون مجدداً قسمتهای دیگر تکیه دردست تعمیراست.

درفضای تکیه قبور متعددی مربوط باعصار مختلف وجودداشته‌که اغلب‌سنگهای آنها برای تجدید بنا ازبین رفته. فقط یك سنگ بزرگ‌که‌اطراف آن اسامی‌چهارده معصوم نقش است ونظیرآن دربقعه شیخ روزبهان نیز وجود دارد ومربوط بعهدصفوی استدرکنار خیابان در معرض‌آسیب‌بود که‌نگارنده‌درزمانی که‌در اداره باستانشناسی فارس شاغل بود ترتیب حمل آن رابداخل تکیه‌داد.

در میان تکیه درخت سروری باقی مانده که در اثر آتش سوزی قسمتی از شاخه‌های آن سوخته و اگرچه اکنون آثار سوختگی محو شده ولی رشد آن کند گردیده است.

شمس‌الدین‌محمد ازعرفا وعلما و مدرسین سترك قرن هفتم بود که در اصول و فروع تبحر داشت و در علوم معقول ومنقول تألیفاتی دارد . از آنجهت او را کیشی گفته‌اند که‌ظاهراً منسوب به کیش ازجزایر خلیج فارس میباشد و این کلمه را گاهی (قیس) می‌نویسند.

محیط پر آشوب وی‌نقش مردم را در اجتماع محدود بزد وخودهای خونین سلاطین وشاهزادگان نموده بود . ازنظر اجتماعی عمر او در چهار چوب آشوب و

وغوغا وفساد وعدم اعتمادگذشت. اگرچه اتابکان‌که معاصر شمس الدین بوده‌اند فارس را از حمله مغول حفظ نمودند ولـی جنگهای محلی و توطئه چینی‌ها در روحیات مردم آثاری مشابه بافجایع مغول بجا گذاشت.

بعلاوه این سلاطین مجبور بودند هرساله تحف و هدایا و باج وخراج سنگین بدربار مغول بفرستند. مخارج دستگاه حکومت و سپاه و جنگها نیز مزید بر هزینه های دیگر میشد و تمام این وجوه از راه اخذ مالیات بدست میآمد.

بدین ترتیب فقرعمومی وفشار زندگی‌عصیانی بوجودمیاورکه چون مجالی برای بروز آن نبود تبدیل بعقده درونی میگشت و عامه را بهمه چیز منکر میساخت. روی همین اصل مردم پیوسته درصدد آن بودندکه وسیله‌ای برای خالی کردن عقده قلبی خود بدست آورند وهیچ راهی بهتر از مقاومت منفی نبود.

جریان روز نیز این امر را تسهیل میکرد.

بخوبی معلوم است‌که عقایدکین توزانه و مبتنی برعدم اعتماد ودغلکاری مردم، هرمصلحی را بر این میداردکه به نیرومندترین اسلحه فکری و عقیده‌ای جهت تغییر باورها و خصائل مردم دست یازد و عقیده وحدت وجود را بعنوان مشرب خویش برگزینند. زیرا درجامعه‌ای‌که همه چیز را باعینك بدبینی مینگرند هادیان فکرطبعاً عکس العمل شدید نشان داده هیچ چیز را خالی از نشان حق ندانسته، مردم را ترغیب میکردندکه سوء ظن ونفرت را تبدیل بمحبت سازند زیرا در غیراین صورت جلوه خلق را در اشیاء نادیده‌گرفته‌اند.

شمس الدین کیشی میخواست **با سلاحی برنده‌تر از اخلاق متداول، عداوتها را تبدیل بمحبت کند. جامعه خسته آنروز نیزاحتیاج بآرامش در خود احساس کرد و تمام این زمینه‌ها محیط مناسبی برای پرورش‌عقیده وحدت وجود ایجاد نمود.** در ایامی‌که فارس درتب اختلافات میسوخت، شمس الدین محمدکیشی از فشار ناهنجاریها راه مسافرت درپیش‌گرفت.

پس از زیارت حج در سال ۶۶۵ هجری وارد بغداد شده در مدرسه نظامیه به تدریس پرداخت. حکام وعلماء هم به‌محضر درسش حاضرشده کسب فیض می‌نمودند سپس در همانجا بملازمت شیخ **جبرئیل کردی** در آمد و بامر او خلوت گزیده به ریاضت پرداخت. در مدت غیبت او شیراز حوادث نا مطلوبی را می گذرانید ولی دربطن این حوادث آمادگی برای قبول مکتب شمس‌الدین پرورش می یافت. پس از قتل **سلجوقشاه** وخروج **قاضی شرف‌الدین** وتاخت وتاز واستبداد **شمس‌الدین‌محمد** مشهوربه **ملک جهود** وحملات **نکودار** بشیراز وخونخواهی **حسام قزوینی** درعصر امارت **ابش خاتون** یك آرامش نسبی بوجودآمد وشمس‌الدین محمد ازبغداد باصفهان واردشد و درآنجا نزد **بهاءالدین صاحب دیون** بسر می‌برد.

ازاین دوره‌اززندگی اومکتوبی دردست است‌که برای‌خواجه **نصیرالدین‌طوسی** نوشت وطی آن خواستار توضیحاتی درباره سه‌مسئله ازمسائل منطق وحکمت‌گردید. خواجه طی پاسخ محبت آمیز خودباذکر القاب وعناوین سنگین اورا تعظیم نموده و سپس پاسخ سؤالهارا داده.

از سجایای شمس‌الدین محمد یکی اینست‌که هرگاه درپاسخ سؤالی تردید داشت بدون اینکه بافضل فروشی خود راآلوده کند بانهایت صراحت وسادگی عجز خودرا ازجوابگوئی اظهار می‌داشت. در اینجا عبارتی از علامه حلی در این باره نقل می‌کنیم.

علامه دراجازه مطول خود می‌نویسد (شیخ از افضل علمای شافعیه بود و در بحث با انصاف ترین مردم بشمارمی‌رفت. من پیش اودرس می‌خواندم و پاره‌ای اوقات‌که براو اعتراضاتی وارد می‌کردم درفکر فرومی‌رفت. گاهی جواب می‌گفت و گاهی نیز می‌گفت همین سؤال راچندی دیگر تکرارکن تا دراین باب‌فکرکنیم. من یك‌یا دو سه‌روز دیگر همان‌سؤال‌آغاز می‌کردم؛ گاهی جواب آنرا می گفت وگاهی‌نیزازجواب اظهارعجز می نمود..)

معهذا مقام علمی او بحدی بود که ارباب علم و بحث بکلامش استناد می جستند مثلا **جامی** در کتاب نفحات الانس در شرح مکتوب **کمال الدین عبدالرزاق کاشی** متوفی در سال ۷۳۶ **بشیخ رکن الدین علاالدوله سمنانی** در خصوص دفاع از طریقه قائلین بوحدت وجود ازشمس الدین کیشی چنین نام می برد (بعدازآن به صحبت مولانا شمس الدین کیشی رسیدم. چون ازمولانا نورالدین شنیده بودکه دراین عصرمثل اودرطریق معرفت نیست واین رباعی ازاوست؛

هرنقش که برتخته هستی پیداست — آن صورت آنکس است کان نقش آراست
دریای کهن چوبرزند موجی نو — موجش خوانند و در حقیقت دریاست

وهمین معنی (یعنی وحدت وجود) در توحید بیان می کرد ومی گفت که مرا بعد ازچندین اربعین این معنی کشف شد وآنوقت درشیراز هیچکس نبودکه بااواین معنی در میان توان نهاد..)

منصورحلاج که جان خودرافدای فاش کردن اسرار سیروسلوك نمود دعائی دارد که مورد توجه زیاد قائلین بوحدت وجود است. دراین دعا میگوید.

اقتلونی یا ثقاتی — ان فی قتلی حیاتی
فمماتی فی حیاتی — و حیاتی فی مماتی

صاحب کتاب (تجارب السلف) متذکر میشود که شمس الدین محمد رساله‌ای بزبان فارسی درشرح دعای مزبورنگاشته .

اگر متن این رساله موجود بود بامقایسه آن بامنشآت سایر پیشروان این طریقه در ادوار دیگر بروشن کردن سیرعرفان ومشخص نمودن تحولات جوامعی که چنین عقایدی راعرضه میداردکمك می نمود.

بسیاری ازبزرگان دانش که امروزآثارآنان دردست است ازشاگردان او بوده اند ازجمله یکی **مولانا قطب الدین محمودبن مسعود شیرازی** مؤلف درةالتاج وشرح کلیات قانون ابن سینا وچند اثر دیگر است که در ۶۳۴ درشیراز متولدشد و در ۷۱۰ در

تبریز وفات یافته است وی در شرح کلیات قانون ابن سینا از استاد خود شمس‌الدین کیشی نام میبرد.

دیگر علامه حلی جمال‌الدین حسین‌بن‌یوسف بن علی‌بن‌المطهر (متوفی در ۷۲۶) است که در اجازه مطول خودبرای علاء الدین علی‌بن ابراهیم یکی از بنی زهره علویین حلبیین از شمس‌الدین بعنوان استاد خود یاد کرده و او را بزرگترین علمای شافعیه مینامد.

هندوشاه‌بن سنجر مؤلف تجارب‌السلف نیز شمس‌الدین‌کیشی را استادخود واز سرآمدان روزگار خوانده.

از رسالاتی که فعلا از شمس‌الدین موجود می باشد یکی رساله **(روضة‌المناظره)** است که‌بنام خواجه بهاء الدین محمدبن خواجه شمس‌الدین محمد جوینی تألیف نموده و شرح رساله‌ای از خواجه نصیرالدین طوسی‌است که در تفسیر قول علماء (فی نفس الامر) نوشته.

صاحبان تذکره ازکتاب دیگر او بنام **(الهادی فی‌النحو)** نام‌می‌برندکه دارای عباراتی کوتاه وپر مغز بوده است.

اشعار عربی‌وفارسی زیادی باونسبت داده‌اند. منجمله**محمدبن‌جاجرمی** درکتاب مونس‌الاحرافی دقایق الاشعار که در۷۴۱ تألیف شده دوغزل ازشمس‌الدین‌کیشی نقل نموده‌که ذیلا درج می‌گردد.

گلش تا خط زنگاری بر آورد	عقیقش سر بخو نخواری برآورد
چو کافورش ز عنبر حله پوشید	دمار از مشك تا تاری برآورد
چوعکس‌سبزه‌دیدآن‌نرگس‌مست	فغان از جان هشیاری برآورد
مرا آن چشم جادو آشکارا	بکشت وسربه بیماری برآورد
رخش جانم ببرد و طرفه اینست	که گوید خط بیزاری بر آورد
مرا گفتا که جانت بر لب آمد	خطش جانیست پنداری برآورد

نصیب شمس کیشی خارغم شد گلش تاخط زنگاری برآورد.

غزل استادانه دیگر نیز اینست

ای باد صبحگاهی جانم همی فزائی باما نگوئی آخرتا خود تو از کجائی ؟

لطف‌است‌جمله خویت‌رمزست‌گفتگویت بس آشناست بویت مانا که آشنائی

جسمت همه‌روانست‌بویت شفای جانست نزدیك من چنانست کز کوی یارمائی

فراش راه اوئی چون حال اونگوئی باید که‌نیك پوئی چون پیك پادشاهی

ای باد حال دلبر با ما بگوی و مگذر با ما وفا کن آخر گر معدن وفائی

آن عالم لطافت وان دلربای آفت وان‌محض‌لطف‌ورأفت وان‌رحمت‌خدائی

آن نور هردو دیده‌وان ماه آرمیده بایار دل رمیده چون‌است در جدائی

آن چشم پرخمارش وان لعل آبدارش وان زلف تابدارش وان دام دلربائی

آن روی مهوش او وان خنده خوش‌او وان فکر دلکش او وان نوش‌جان‌فزائی

چونند بر چه کارند با ما سرچه دارند راه وفا سپارند یا راه بیوفائی

ای باد الله الله چون بگذری بران مه گو شمس دوش‌در ره از درد بینوائی

میگفت کای روانم وی یار مهربانم ای هرکه در جهانم ای جان روشنائی

دور از تو آنچنانم کافسانه در جهانم بس زار و نا توانم از رنج بینوائی

هرگه که با خیالت یاد آورم جمالت جان از پی وصالت جوید ز تن رهائی

باد صبا خدا را از بهر حق نده‌ما را و آمرزش خطار اکاین حال وا نمائی

قطعه زیر نیز به شمس‌الدین کیشی نسبت داده‌شده است.

دی مرا گفت رفیقی که فلان در حق تو ناسزا گفت دراین هفته بهرجا که‌نشست

زجر آن ابله دون گر نکنی جایز نیست دفع آن سفله‌فریضه است بهرچاره که‌هست

گفتم ایدوست‌بدینهادل خود خسته مدار که ز بیهوده دو نان دل پر مایه نخست

بگذار این همه را گر بتکلف شنوی نکته‌ای بشنو و میدار بخاطر پیوست

شهسوار دل من آنکه بتأیید خرد نوبت پنجم خود بر نهمین چرخ زدست

نظم از اینسان وچو نثرسخن آغاز کند چرخ گوید به ازاین‌نثر بنتوان پیوست
درسی از علم حقایق چـو کند او املا بردرش روح ملک‌تحفه صفت‌دست‌بدست
قلم‌فتوی شرعی چو بگیرد به بنان جان نعمان و محمد شود از یادش مست
کی کند گوشه خاطر سوی بهتان عوام میشکی خرخرد سگ صفت دیو پرست
عامه دیوند بمعنی و بصورت مردم جز بلا حول یقین ازکفشان نتوان‌رست
جاهلان در حق یزدان پسر وزن گفتند دختروصورت‌گاو این همه درقرآن‌هست
انبیا را بکهانت همه نسبت کردند مصطفی نیز از ایشان بسلامت بنرست
حق تعالی چو زبانهای عوام ازپی خود وانبیاهیچ نبسته است ز من‌خواهد بست؟

درتاریخ وفاتش صاحب فارسنامه ذیل توصیحات جزیره‌کیش درگذشتش راسال ۶۶۰ نگاشته درحالیکه وی در ۶۶۵ دربغداد بتدریس در مدرسه نظامیه مشغول شدو بعد ازآن نیزباصفهان وسپس بشیرازبازگشت. صاحب **حوادث‌الجامعه** فوت اورادرسال ۶۹۴ ذکرنموده واین نقل کاملا درست بنظرمیرسد. درپایان این مقال چند سطراشعار عربی اونیزکه در دست است نقل میکنیم .

ادارك ركض‌العزم فی‌طلب‌المجد و اکشف عن ساق التشمرو الجد
فاما یفاع العز والله رافع واماحضیض‌الملك‌فی‌معرض‌الحمد
و اما سکون‌النفس فی نیل کسوة و قسوة بال فهو مطرح عندی
الا ایها اللاحی فی رفض نعمة تزول و ابقی اوه باقیة بعدی
الیك فانی لست ممن یغره حلاوة سم دس للغمرفی‌الشهد
اوجه شطرالعز کالحر همتی واثنی عنان الطبع عن‌کورةالوغد
یعز علی مثلی اقامة بلده یطول علی مولاه فیها یدالعبد
ممامثلی الاحمـام اضـلـه دجی‌اللیل‌حتی‌بات‌فی‌موطن‌القرد
فلاح له برق اراه ضجیعه و ذکر ماء واه فشمر للعود
فیاحبـذانجد و طیب نسیمها و یا حبذ انادی الأحبة فی نجد

فلا لقیت عینی الحمی لوالاقنی   دیار سوی نجد و خل سوی دعد
فیا نفس جدی لاحرمت فانها   اذا اشتد جد المرء سوعد بالجد

شیخ محب‌الدین جعفر بن مکی معروف به شیخ شیراز

از عرفاواستادان بسیار معروف است که درقرائت سبعه تالی نداشت . تصنیفات متعددی درباره علم قرآن و قرائت‌داشت، که معروف‌ترین آنها کتاب **(الکامل الفرید)** است. **مولاناقوام‌الدین** شیرازی استاد **حافظ** قرائت سبعه رانزد او آموخت و دخترش را هم بزنی گرفت .

محب‌الدین لباس روحانی نمیپوشید . در ابتدای حال در مجالس علما حضور میبافت و مانند یك شخص عامی درسکوت‌محض به قیل‌وقال آنان گوش میداد .

روزی بمجلس درس‌شیخ **نجیب‌الدین‌علی‌بزغش** آمد. شخصی ازشیخ نجیب‌الدین مشکلی پرسید . شیخ اشاره به محب‌الدین کرد و گفت حل این مشکل از عهده آن شخص که در پائین محفل درس نشسته برمیآید وبس .

محب‌الدین‌که درجه فراست علی بزغش را دید ازجا برخاست وبردستش بوسه زد وآنگاه با اجازه استاد بسخن گفتن پرداخت . آنروز آوازه علم وفضل او درهمه‌جا پراکنده شد . بزرگان بتکریمش پرداختند وعلما بشاگردیش قیام نمودند .

این مرد بزرگ در سنه ۷۲۱ دیده از این جهان فرو بست و در **رباط فخرآور** یعنی رباطی که توسط **فخرالدین ابوبکر حوایجی** وزیراتابك‌ابوبکر بن‌سعددرگورستان مصلی ساخته شده بود مدفون گردید .

وصاف شیرازی

ادیب شرف‌الدین عبدالله بن فضل‌الله شیرازی معروف به **وصاف‌الحضره** و متخلص به**شرف** درسال ۶۶۳ در شیراز تولد یافت. تحصیلات خویش را در زادگاهش با تمام رسانید. پدرش در قحطی سال ۶۹۸ در گذشت و خودش وارد دستگاه دولتی شد.
وصاف در دستگاه **خواجه صدرالدین احمدخالدی** و **خواجه رشیدالدین** وزرای مغول مقامی شامخ داشته وحتی درردیف‌معاریف و اعیان دربار غازان‌خان‌واولجایتودرآمد و **خواجه سعدالدین محمد ساوجی** وزیر نسبت بدو توجه وعنایت خاص داشت.

وصاف در سایه علم‌وادب وحافظه قوی و اطلاعات وسیع خود توانست درمدت کوتاهی مورد توجه ایلخانان مغول قرارگیرد. از سال ۶۹۷ که سی‌وچهار سال بیشتر نداشت‌شروع بنوشتن‌تاریخ معروف خودکردکه آنرا(تجزیة‌الامصاروتزجیة‌الاعصار)نامید پنجسال بعدوقتی غازان‌خان عازم شام بود درکنار فرات قسمتی ازآنرا بعرض رسانید ومورد عنایت ایلخان قرار گرفت.

در سال ۷۱۲ نیز قسمتی دیگر را ازنظر **سلطان محمد خدابنده** گذرانید.

وصاف شعر نیز میسرود اما لغات مغولی در اشعار خود زیاد بکار میبرد و همین عیب باعث شد که از این جنبه معروفیتی پیدا نکند.

تمام شهرت او بخاطر تاریخ وصاف است که دنباله تاریخ **جهانگشای جوینی** بحساب میآید . در تاریخ وصاف وقایع بین سالهای ۶۵۲ تا ۷۲۸ تشریح شده .

وصاف باوجودی که در دستگاه دولتی کار میکرد در تاریخ نویسی رعایت انصاف و بیطرفی و واقع بینی را نموده است وبقول ملک‌الشعراءبهار از این حیث بعد از **ابوالفضل بیهقی** بینظیر بوده است.

آنچه از احساسات شخصی او میتوان استنباط کرد اینست که در دل نسبت بمغولان کینه داشت واین کین را بطورغیرمستقیم در شرح وقایع ابراز داشته است .

قبر وصاف اکنون در شیراز بین **حافظیه** و **چهل تنان** درکنارمزار **شمشیر گر** قرار دارد . تا چند سال پیش قطعه کوچکی از سنگ قبرباقی مانده بود ولی اینک سنگ قبرش تجدید شده و اطراف آن نیز حصاری کشیده‌اند تا از دستبرد زمینخواران محفوظ بماند .

علامه قطب الدین محمود شیرازی

پسر **مولانا ضیاءالدین مسعودبن‌مصلح** کازرونی است که در کتاب شرح کلیات قانون شیخ الرئیس ابی علی سینا درباره خود مینویسد ، چون از خانواده طبیب بوده خود نیز همت بتحصیل طب میگمارد و میتواند آب مروارید چشم را جراحی کند.

چهارده سال داشت که پدرش وفات یافت و ده سال در **بیمارستان مظفری** شیراز مشغول معالجه بیماران بود. در اینوقت شوق تحصیل بیشتر پیدامیکند و بدین‌منظور در خدمت عم خود **کمال‌الدین ابوالخیربن مصلح** کازرونی **قانون** را تحصیل میکند و سپس‌نزد **شمس الدین محمد کیشی** وبعددرخدمت **شرف الدین زکی بوشکانی** کتاب‌قانون را تجزیه و تحلیل مینماید. چون این‌کتاب مشکل بوده شروح مربوطه را هم مطالعه میکند و سرانجام خویشتن را نیازمند مکتب خواجه نصیرالدین طوسی میابد و در محضر آن استاد مشکلات کتاب قانون را حل میکند . بعد راه خراسان را در پیش میگیرد و از آنجا بعراق عجم میرود وسر از بغداد در میآورد و از بغداد نیز به روم عزیمت میکند و از تمام حکماواطبای مشهور درباره مشکلات قانون استفاده مینماید وسرانجام بمصرمیرسد ودرسال ۶۸۱ سه‌کتاب درباره شرح قانون میبیند ودراین وقت که اشکالی در کتاب ابوعلی سینا برایش باقی نمیماند بشرح آن میپردازد و کتابی با ارزش تألیف میکند.

علامه در سال ۷۱۰ هجری درگذشت ودر تبریز در جوار قبر **محقق بیضاوی** مدفون شد. ولادتش درشیراز بود ونزدیك به نودسال زندگی کرد.

مصنفات او عبارتند ازشرح کتاب مختصر اصول ابن حاجب - شرح مفتاح العلوم سکاکی- شرح کتاب حکمة الاشراق- شرح کلیات قانون - تحفه شاهی (در علم هیئت) روضات الجنان.

قطب الدین در رصدخانه مراغه شرکت جست. مدتی در سیواس و ملط بشغل قضاوت مشغول بود. ازکتب پارسی او درةالتاج است. این رساله تهذیبی است ازکتاب مفصل او موسوم به (نهایةالادراك)که درعلوم مختلف نوشته شده وبطبع رسیده است.

درکتاب **اختیارات مظفری** اشکالات مجسطی ودیگر متقدمان راحل کرده است علاوه برهیئت زمین، فصل مشبعی در جغرافیا ازروی تحقیقات تازه ومنتقدانه نگاشته واشتباهات گذشتگان را برطرف نموده است دیگر از آثار اوبفارسی **مکاتب** اسث.

مذهب علامه شافعی بودولباس صوفیه میپوشید وهنگام تصنیف کتاب روزهاروزه میگرفت. استادبلا معارض شطرنج بود؛ در مزاح‌گوئی نظیر نداشت. روزی هنگام بنای **مسجد نو** بدست اتابك سعد، پسرش ابوبکر باتفاق سعدی و علامه بتماشای بنائی آمدند. اتابك ابوبکر خیلی جوان و هنوز مو بر صورتش نروئیده بود. تصادفاً قطعه‌ای گل از دست بنابرصورت اتابك ابوبکرافتاد. علامه‌گفت یالیتنی کنت ترابا یعنی‌ایکاش من‌گل بودم‌اتابك‌ازسعدی‌تفسیر گفته علامه راپرسیدوسعدی‌گفت‌یقول الکافر یالیتنی کنت ترابا. یعنی‌کافر میگوید ایکاش خاك بودم!

شیخ تاج الدین بهرام بن یعقوب

از رهروان طریقت است‌که پس از تکمیل علوم ظاهر بتزکیه نفس پرداخت و ریاضت‌هاکشید تا خرقه از دست **شیخ بهاءالدین بدل** پوشید. در خلوص نیت کم نظیر

بود. عده زیادی را ارشاد کرد وادب آموخت. درزاویه صوفیان وابدال مسکن میگزید. کتب چندی تألیف کرده که اسامی آنها بدینقرار است.

۱ - قواعد الحقایق وشرحه ۲ - مفتاح الحقایق ۳ - توضیح منهاج الاصول للقاضی ناصرالدین. اصل این کتاب را **قاضی ناصرالدین ابوالخیر عبدالله بن عمر بیضاوی** صاحب تفسیر معروف نوشته و نام کامل آن منهاج الوصول الی علم الاصول است ۴ - تلخیص القواعد.

رسالاتی درموضوعات مختلف منجمله لطایف تفسیر قرآن نیز برشته تحریردر آورد. درذی القعده سال ۷۹۱ درگذشت ودر صفه شمالی بقعه خود درگورستان خفیف مدفون شد.

مولانا علاءالدین محمدبن سعدالدین محمود فارسی

ازعلمای کامل بودکه مردم برای حل اختلافات خود باو مراجعه میکردند. درجامع عتیق درس میداد وکتاب بزرگی درتفسیر کلام الله تصنیف کردکه آنرا المختار فی کتب الاخیار نامید. با اساتید نامور عصر خودگفتگوها داشت. اشعار و نثرهائی نیز از خودباقی گذاشت.

در سنه هنتصدو اندی وفات یافت ودر قبرستان **باهلیه** مدفون شد. نمونه‌ای از اشعارعربی اواینست.

بنی کنت ابن خمس حین مات آبی
مضیعاغیرذی مال ولاحسب
فالله علمنی والله ادبنی
ونلت مانلته بالعلم والادب

شیخ ناصر الدین عمر بن محمد کبری

از پیشروان راه تصوف وقافله سالاران علم وفضیلت بود. از طریقه **شیخ نجم الدین کبری** پیروی میکرد. بهمین جهت باو لقب (**کبری**) داده‌اند. بشیوه رهروان طریقت بسیر آفاق وانفس دربلاد مختلف پرداخت. بامشایخ و بزرگان علم و تصوف ملاقات کرد وعقاید مختلف را بررسی نمود. درکرمان بخدمت **شیخ مرشد سیف الدین مطهر باخرزی** رسید وخرقه از دست او پوشید[1]

۱ — **سیف‌الدین** معروف به **شیخ العالم** از اجله علما و عرفای عصر خویش بشمار میرفت که درسنه ۵۸۶ متولدشد. اونزد مشاهیرعصر، فقه وحدیث و قرائت آموخت و دست ارادت بدامان نجم‌الدین کبری زد وبدستور اوخلوت گزید. آنگاه ازطرف اومأمور ارشاد مردم بخارا شد. معلوم نیست وی‌چه وقت بکرمان آمده وصاحب‌ترجمه درآنجا او را ملاقات کرده است زیرا درسال ۶۵۹ وفات یافت ودرفتح آباد ازقرای بخارا مدفون شد ومرقد او که بامر امیر تیمور درسال ۷۸۸ بارگاهی برآن ساخته‌اند هنوز در بخارا زیارتگاه عمومی است.

مادر هولاکوخان هزار بالش نقره (هر بالش پانصد مثقال بود) برای او ببخارا فرستاد تا در تحت نظر او مدرسه‌ای در آن شهرساختند و چندین ده خریده برآن وقف کردند و مدرسان وطلاب علم را درآنجا مستقر نمودند.

برای مزید فایده یادآورمیشویم که این شیخ سیف‌الدین دارای سه‌پسر بود. پسرمیانه او هنگام مراجعت ازحج درسال ۶۵۸ بکرمان آمد ودرتحت حمایت عصمةالدین قتلغ ترکان خاتون از ملوك قراختای کرمان (۶۵۵—۶۸۱) سکنی گزید ودرسال ۶۹۶ درگذشت. پسر برهان الدین احمد ابوالمفاخر یحیی درسال ۷۱۲ ازکرمان ببخارا آمد وترتیب سفره وخرقه وحجرات فقرا برسرتربت شیخ سیف‌الدین نهاد ودر سنه ۷۳۶ وفات یافت ودرهمان قریه فتح

بقیه در حاشیه صفحه بعد

آنگاه بمحضر **ظهیرالدین عبدالرحمن** مترجم کتاب **العوارف** سهروردی راه یافت وبا اجازه او بارشاد سالکین و تربیت مریدان پرداخت. چندسالی درمسجد جامع عتیق وعظ میگفت. بصیرت او در تفسیر باعث شد که مردم شیفته نکته‌های دقیقی که بیان میکرد بشوند و باو گروش پیدا کنند.

هنگامی که **شیخ برهان الدین صاغرجی**[1] قصد کرد تا از شیراز عزیمت نماید منبر و سریر خود را باو سپرد و وظیفه تذکیر را بدو محول داشت.

---

۱ - **شیخ برهان الدین صاغرجی** منسوب است **بصاغرج** از قرای خوش آب و هوا و آباد سمرقند و از احوال او همین قدر معلوم است که از مشاهیر صوفیه بوده که اجازه وعظ و تذکیر میداده است. ابن بطوطه نیز اسمی از او میبرد و مینویسد.

برهان الدین صاغرجی از ائمه و وعاظ مشهور عصر خود بود و مردی بسیار بخشنده و سخی بشمار میرفت که غالباً تمام مایملك خود را می‌بخشید و بسیاری اوقات برای ادامه اینگونه اعمال خیریه مبالغ خطیر از مردم بوام می‌گرفت وهمه را درراه خدا برمردم ایثار میکرد وچون آوازه بزرگی او بگوش سلطان محمد شاه از سلاطین دهلی رسید مبلغ چهل هزار دینار برای وی فرستاد و از او درخواست کرد که بنزد او بهندوستان برود. شیخ زرها را صرف پرداخت وامهای خود نمود وسپس بچین شمالی (ختا) رفت و گفت هرگز بنزد پادشاهی که علما درحضورش حق نشستن ندارند نخواهم رفت.

بقیه حاشیه صفحه قبل

آباد مدفون شد. ابن بطوطه شرح ملاقات خود را با او درسفرنامه خود شرح میدهد.

پسر سوم شیخ سیف الدین مظهرالدین است که از شرح حالش اطلاعی در دست نیست.

با این توضیح طبعاً باین نتیجه منطقی میرسیم که شیخ ناصرالدین ممکن است خرقه را از دست پسر شیخ سیف الدین که در کرمان بوده پوشیده باشد و اگر خرقه را از دست همان سیف الدین پوشیده باشد باید این خرقه پوشی در سالی باشد که ناصرالدین هفت ساله بوده زیرا مشایخ گاه خرقه را بر کودکان یکساله تا هفت ساله هم میپوشیدند.

درسال هفتصد واند دیده از جهان فرو بست ودربقعه خود در گورستان باهلیه مدفون شد.

قاضی جمال‌الدین مصری

مولانا عمیدالدین افزری و زیر دانشمند اتابك سعدبن زنگی در عین حالی که وظایف‌سیاسی خویش‌را بادقت انجام میداد بتدریس وتوسعه‌دانش و مصاحبت‌فضلاءهم رغبت زیادی داشت،از اینرو در مدرسه خویش‌تدریس میکرد.

روزی پس از فراغت از تدریس بدهلیزآمد و بر سکوئی نشست و بمردمی‌که حاجاتی داشتند اجازه دادتایك‌یك‌بنزدش بیایندوعرض حال کنند. در میان مراجعین چشمش بر شخصی افتاد که **لباس کاغذین** پوشیده ومنتظر نوبت است. وزیر فورا باو اشاره کرد تا بنزدش بیاید و ازاوعلت پوشیدن جامه کاغذین‌راپرسید.آن شخص‌گفت نامم جمال‌الدین مصری است.شخصی گمنام ولی اهل علم و دانشم آوازه‌دانش پروری پادشاهان فارس مراباین دیارکشانیدولی‌حتی لباسهاوکتابهایم را هم از شدت‌تنگدستی فروخته و صرف مخارج‌روزانه کرده‌ام.

چون کارد باستخوانم رسیدجامه‌داد خواهی برسم مصریان پوشیدم‌تا مگروزیر بر حالم آگاه گردد[۱]

خواجه عمیدالدین از این غفلت عذرها خواست.آنگاه او را با تابك سعدبن زنگی معرفی کرد وشغل‌مناسبی‌باو واگذارشد.جمال‌الدین‌درزمان اتابك ابوبکرابراز

۱-پوشیدن لباس غیر عادی‌برای دادخواهی ازقدیم در ایران‌مرسوم بوده است. کمااینکه در زمان سامانیان عادت‌براین بود که‌پرچمی‌بنام(علم‌داد)در جای مناسبی نصب میکردند و داد جویان بالباس سرخ بزیرآن میرفتند تا پادشاه آنانرا احضار کنند.

حافظ بااشاره به‌این‌رسوم میگوید:

کاغذین جامه بخونابه بشویم، که فلك　　　رهنمونیم بپـای **علم‌داد** نکـرد

لیاقت و درستی نمود وچون مردم معتقد او بودند بمنصب قضاوت نائل شد و به نیابت **قاضی عزالدین اسحق حسینی** قضاوت میکرد و اهل شیراز از عدل او تمجید مینمودند.

قاضی جمال الدین نویسنده و مصنفی توانا بود واز جمله کتابهایش یکی شرح **مقامات حریری** ودیگری شرح **مصابیح** است که این دو کتاب را علماء مانند کاغذزر میبردند از سایر تألیفاتش کتاب **المحصل فی شرح المفصل** وکتاب **المناهج** را باید ذکر کرد.

ظاهراً جمال الدین مصری از اوائل جوانی بایران آمده زیرا نزد **رضی الدین ابوالحسن مؤید توسی** که اصلا اهل نیشابور بود درس خواند.

چون بتدریس علاقه سرشاری داشت مدرسه‌ای درجوار مدرسه فزاری برایش بنا نهادند.این مدرسه را **قاضی جمال الدین مصری** میگفتند ودربازار **گیوه دوزان** قرارداشت.

جمال الدین مصری درسال **۶۵۳** درگذشت ودرمدرسه خویش درگورستان مسجد جامع مدفون شدو دانشمندان در رثاء او اشعاری سروده اند. ابیاتی از این مراثی از فقید **صائن الدین حسین بن محمد** بعر بی باقی مانده است کهارزش ادبی ندارد.

فخرالدین ابوبکر بن عبدالله الفارسی معروف به بدل

از زاهدانی است که علم وعمل را در خود جمع کرده بود . از حقایق ومعارف بهره وافی داشت ودرکشف دقایق ولطایف استعدادفراوان نشان میداد. کتابهائی تصنیف کرده که اسامی آنها بدینقرار است.

۱ــ مصباح ذوی الالباب

۲ــ کنز الاخبار

۳ــ النجاة

۴ــ سرالخلاقة . در سنه ۶۷۴ در گذشت و در بقعه خویش درگورستان خفیف مدفون شد.

پسرش **شیخ بهاءالدین علی بن ابی بکر** سالك و عارف و سر چشمه خیروکرامت بود. مشایخ زمان را درك کرد و از آنان سودها برد . در مسجد **جامع مسعودی** وعظ می گفت . درسال ۷۳۹ وفات یافت ودرجوار تربت پدر بخاك سپرده شد . قبراین پدر و پسرهم اکنون درگوشه‌ای ازدبیرستان شاهپور باقی‌است.

معین الدین ابوذرعبدالله کتکی

ابوذر پس‌ازآنکه تحصیلات متداول خودرا درشیراز بپایان رسانید، بعراق و شام مسافرت‌کرد ودرآن نواحی بتکمیل معلومات خویش پرداخت ، نزد **ضیاءالدین عبدابوهاب بن سکینه** (صحاح‌سته) را خواند.

این ضیاءالدین‌ازصوفیان وعلماء بزرگ‌شافعی بودکه ابن الاثیر نویسنده تاریخ **الکامل** نیز از شاگردان او بوده‌است .

معین الدین‌درمکتب‌ضیاء الدین **جمع بین‌الصحیحین** اثر **حمیدی** راهم خواند و چون به عرفان علاقمند بود از دست استاد خویش خرقه پوشید و بسوی شیراز حرکت‌کرد .

پس از رسیدن بشهر خود درخانقاه عبدالله خفیف مأوی گزید وشصت‌سال‌مفتی بود ودرمنصب **شیخ‌الشیوخی** فارس بخدمت خلق میپرداخت.

ازآنجاکه مشایخ وصوفیه نسبت بدوزیاد مأنوس بودند درخواست‌کردندکه در نماز جمعه باو اقتداکنند.

از خصائص اخلاقی او اینکه هیچوقت در سخن گفتن فخر نفروخت وحال آنکه علماء آن روزگار فخرفروشی‌را از ملزومات زندگی اجتماعی خود می‌دانستند . از رنجانیدن دیگران پرهیز داشت وپیوسته برای کسانیکه از او بدگوئی میکردندطلب آمرزش می‌نمود.

بسیاری ازمشاهیر علماازشاگردان‌او بودند ودرآن‌زمره اندصدرالدین‌ابوالمعالی مظفر -شیخ‌صائن‌الدین‌حسین-استادمتبحر نورالدین عبدالقادر حکیم‌وامیراصیل‌الدین عبداللهعلوی.

تاریخ وفات اوذی‌الحجه سال ۶۵۱ میباشدکه درزاویه‌ای در جوار رباط شیخ عبدالله خفیف دفن‌شد.

حسین بوشکانی ویك نکته جغرافیائی

در اواخر سال ۱۳۳۶ شمسی در **محله‌گودموتابها** که درجنوب شرقی شیرازواقع شده دوسنگ قبر از زیرخاك بیرون آمد. یکی از آندوبنام (**شیخ عمادالدین محمود** بود و روی دیگری نام (**حسین بوشکانی**)بچشم‌میخورد.

کشف سنگ‌گورحسین بوشکانی یك نکته جغرافیائی را روشن ساخت وجای آن داردکه بتوضیح درباره‌آن بپردازیم:

درکتب وتذه‌کره‌های‌موجود،گورستانهای مهم‌شیرازرا درهفت نقطه نام برده‌اند

۱ _ **خاکستان شیخ‌عبدالله‌خفیف** که بازار وکیل و دبیرستان شاهپور فعلی قسمتی از آن بوده است.

۲ _ **خاکستان مسجد عتیق** وحوالی آن‌که امروز به مسجد جمعه مشهور است

۳ _ **گورستان باهلیه** در محله سرباغ

۴ _ **خاکستان درب سلم** که اکنون نیزقبرستان شهروبه **دارالسلم** مشهوراست.

۵ ـ **گورستان مصلی** ، از قربانگاه تا مشهد **حضرت علی بن حمزه**

۶ ـ **خاکستان باغ نو** درحوالی مرقد سید علاءالدین حسین

۷ ـ **خاکستان شیرویه**

محل خاکستان شیرویه نزدمحققین نامعلوم بود وکسانیکه طی چند قرن اخیر کتبی در این زمینه تألیف‌کرده‌اند بعلت دردست نداشتن قرینه نتوانسته‌اند محل‌آنرا تعیین نمایند.

(شدالازار) فصل چهارم‌کتاب خود را به خاکستان **(ام کلثوم وشیرویه)** اختصاص داده واین قرینه نشان میدهدکه‌این دوگورستان درجواریکدیگرواقع بوده‌اند. کشف سنگ‌گور حسین بوشکانی در قسمت غربی (گود موتابها) کاملا روشن کردکه این خاکستان از محل‌کشف سنگ تاحول وحوش‌گودموتابها واقع بوده زیرا صاحب (شد الازار) بقعه حسین بوشکانی را درگورستان شیرویه نام میبرد.

اما آنچه ازصاحب گور برما روشن میباشداینست که‌نام‌او **شیخ جمال الدین محمود حسین بوشکانی** است . عالمی زاهد بودکه از دنیا اعراض میکرد و عمر خود را بعبادت میگذرانید. با بسیاری از مشایخ ملاقات‌کرده بمصروشام مسافرت نموده ، ازعلماء آن دیار بهره‌ها برده است. پس‌ازبازگشت ازآن سامان درهمسایگی **شیخ احمد حسین** مشهور به **ابابکر** ساکن شد . علت آنرا نیز چنین ذکر میکنند که روزی بزیارت قبرشیخ احمد حسین رفت وهمینکه دربرابرتربت او ایستادگفت شگفتا؛ مثل اینکه شیخ بمن میگوید نزدما باش و از ما دورمشو.

بعلت این الهام درهمان بقعه‌اقامت‌کرد وباسایر سالکان‌بعبادت پرداخت تا در شوال سال (۷۵۵) وفات کرد واورا درهمان محل دفن‌کردند.

عمادالدین محمود

سنگ دیگر متعلق به **عمادالدین محمود** است. این سنگ بشکل صندوقی است که داخل آن مجوف میباشد. درامتداد بدنه‌های طولی آن خطوط کوفی دیده می‌شود که کاملا سالم مانده و برسطح جانبی که در امتداد عرض واقع شده مشخصات صاحب لوح رانقر کرده‌اند.

عمادالدین ابوطاهر عبدالسلام بن محمودبن محمد حنفی در تذکره ها بعنوان عالم علامه خوانده شده و تألیفات وی نیز مؤیدآنست که ازمشاهیرعصر خود بوده است.

آنچه اززندگی اودرکتب موجود منعکس می باشداینست که به بسیاری ازشهرها مسافرت نموده وصحبت بزرگان را در یافته است. عصروی مصادف با پر ماجراترین حوادث فارس است که پیوسته شیراز میدان کارزاروزورآزمائیهای شاهان وشاهزادگان وحکام اتابکان وامرای شبانکاره وسلطان غیاث الدین وپسر دیگرسلطان محمد خوارزمشاه بوده است ودر این گیرودارا ختلافات وزراء وامناء نیز بربغرنج کردن اوضاع میافزوده در نتیجه مردم پیوسته درمعرض نهب وقتل وغارت و بیداد مهاجمی قرارمیگرفته‌اند. درچنین محیطی است که زمینه برای پرورش دوفکر فراهم است. عده‌ای ممکن است نسبت بهمه چیز بد

بین و بی‌اعتنا شوند و برخی دیگر رو بجانب عرفان می‌گذارند زیرا عرفا بزرگترین تسلی دهندگان وجدانهای آزرده مردم بوده‌اند. آنان بمردم میآموختند که رنج وغم در تصفیه ضمیر و تزکیه نفس مؤثر است و بروی مردم که جز تیرگی حوادث و دود و آتش سوزیها چیزی نمیدیدند دریچه‌ای از جهانی معنوی گشوده برخرابه‌های شهرها و اجساد کشتگان و آثار نهب و چپاولها و بیرسمی‌ها رنگی از تعبیرات شیرین و دلچسب عارفانه زده دل رمیده افسردگان را آرامش می بخشیدند.

درجریان چنین محیطی بزرگان یا مانند سعدی برای دوری از اینگونه صحنه‌های فجیع وسیر آفاق وانفس جلای وطن مینمودند یا مانند حافظ کنج عزلت را برگزیده و از ریاکاریهای امثال امیر مبارزالدین و میر عماد سالك خون دل می‌خوردند.

شیخ عمادالدین مانند معاصر خود سعدی راه سفر پیش گرفته ببغداد که در آنزمان (مدینة السلام) خوانده می‌شد رسید. در آنجا باشیخ الشیوخ شهاب الدین عمر سهروردی ملاقات نموده ازهمنشینی با او بهره‌ها برد. سپس بشیراز بازگشته بافاده تشنگان دانش وارشاد طالبان سیر و سلوك پرداخت. بسیاری از بزرگان، علم وادب را ازوی آموخته‌اند از آنجمله باید **سراج الدین حسین شیخ الاسلام** راکه خود ازجمله کبار افاضل وائمه عصر بوده نام برد.

سراج الدین **(مصابیح) و (صحاح)** را ازاو استماع کرده بود . ازکسان دیگری که در کارهای علمی وادبی با او تماس داشته‌اند شیخ ابوالفتح عجلی- ابوالمکارم لبان مغمر القرشی را نیز باید متذکر شد . عمادالدین نه فقط بتدریس وارشاد می‌پرداخت بلکه تألیفات عدیده‌ای نیز نموده که مورد اعتماد ورجوع فرق مختلف اسلامی بوده‌است مقروآت واستجازات خودرا در کتاف **(صنوان الدرایه)** درج نموده. علاوه بر آن هفت کتاب مهم دیگر تألیف کرده است که اسامی آنها بدینقرار است.

کتاب منشوره درفقه- ذخیرة العباد الی یوم المعاد- فضل المساجد- شرف المساجد الوسائل نسل الفضائل- کتاب المعلی- کتاب الاطراف

تاریخ فوت اوهم در تذکره‌ها وهم برروی سنك مکشوفه ربیع‌الاول ۶۶۱ هجری قمری مذکوراست که درقبرستان خفیف دفن‌شده وسپس همانطورکه روی سنك منقور است بدستور یکی از عمال سلغری به‌بقعه‌ای که در خاکستان شیرویه برایش ساخته بودند منتقل‌شده.

مشایخ بلیانی

یکی از خاندانهائی که در علم ومعرفت و تقوی وتصوف نه فقط در فارس بلکه در تمام قلمرو اسلامی اشتهار داشت خاندان **بلیانی** است. از افراد این خانواده فقط **سعیدالدین محمد** در شیراز مدفون است.

بلیان از قراء کازرون است که ابوعلی دقاق از آنجا برخاست. دقاق از عرفای معروف قرن چهارم هجری بود. یك پسر و یك دختر داشت نام پسرش **اسمعیل** است که جداعلای مشایخ بلیانی کازرونی است. دختر ابوعلی، **فاطمه‌بانو** همسر **قشیری** معروف صاحب رسالهٔ قشیریه است که شش فرزندش همگی اهل فضل ودانش بودند. **ابوعلی دقاق** در سال چهارصد وپنج در نیشابوروفات یافت ودر همانجا مدفون شد.

پسر ابوعلی دقاق اسمعیل و فرزند اسمعیل **عمرو**، فرزند عمرو **احمد** وفرزند او **علی** وپسروی **نجم الدین محمد** بوده است که از احوال آنان جز اینکه همگی ازدانشمندان عصر خویش بوده‌اند خبری نداریم. فرزند نجم‌الدین محمد موسوم است به **ضیاءالدین مسعود**. اورا از سرآمدان علوم وکمال خوانده‌اند. ضیاءالدین بشهامت رأی درفارس معروف بوده‌است. نود سال زندگی کرد و در سال ۶۵۵ در گذشت. وی راسه پسر بود بنام **محمد ـ زین‌الدین علی ـ و اوحدالدین عبدالله**.

او حدالدین ازصوفیان مستغرق بوده و مریدان، او راصاحب کشف وکرامات دانسته‌اند

وی درسن هفتادسالگی در سنه ۶۸۳ وفات یافت ودرخانقاه خویش در **بلیان** کازرون مدفون است. او حدالدین ابتدا از معاندان شیخ روزبهان بوده است ولی بعداً از او عذر خواست.

زین‌الدین‌علی نیز از جمله افاضل ائمه و کبار مشایخ بود. کتاب مصابیح و کتب احادیث را در خدمت **قاضی مجدالدین اسمعیل بن نیکروز** خواند. سال وفاتش ۶۹۳ میباشد و در کازرون مدفون است. از شرح حال پسر مسعود یعنی محمد چندان اطلاعی نداریم

پسر زین‌الدین علی **امین‌الدین محمد** است که حافظ اورا چنین میستاید.

دگر بقیه ابدال **شیخ امین‌الدین** که یمن همت او کارهای بسته گشاد

وی بحسن ارشاد معروف بود و مریدانش ازچین تا بلغارستان ببرکت نام او مورد احترام بودند. خرقه تصوف را از دست عم خود اوحدالدین عبدالله پوشید. مؤلف شیراز نامه از مریدان خاص ومعتقد او بوده است وکلمات او را در تفسیر، لطایف، حدیث و شعر در کتابی جمع آوری کرد. در سال ۷۱۷ نیز بکازرون میرود وتلقین ذکر از او میگیرد زیرا شیخ امین‌الدین ساکن کازرون بود. پادشاهان اینجوی فارس یعنی **محمود** و پسرانش نسبت بدو ادای احترام فوق‌العاده میکردند. نسخه‌ای از نامه متواضعانه **مسعود شاه** به شیخ امین‌الدین هنوز باقی است. خواجوی کرمانی نیز وی رادر مثنوی گل و نوروز مدح گفته. از جمله چنین گوید:

امین ملت و دین شیخ اعظم مه برج حقیقت کهف عالم

معین الخلق سرالله فی‌الارض که تعظیمش بود بر اهل دین فرض

ز برج بو علی دقاق ماهی وز اقلیم ابواسحق شاهی ... الخ

که البته غرض از اقلیم ابواسحق، کازرون ، مولد ومدفن شیخ ابواسحق کازرونی است

شیخ امین‌الدین درسال ۷۴۵ وفات یافت ودرهمانجا مدفون شد. پسر ضیاءالدین مسعود موسوم است به مولانا سعیدالدین محمد .

او را سلطان فقها ومحدثین لقب داده‌اند. حسن خلقی داشت که کمتر کسی بپایه

او میرسید از نهایت شفقت و کمال عقل بهره داشت . درفقه وحدیث سر آمد اقران بود.
ابتدا نزد شیخ الشیوخ امین الدین کازرونی درس خواند. وی ازخویشان پدری سعیدالدین
بود آنگاه ازکازرون بشیراز آمد و از آنجا بحجاز و کوفه مسافرت کرد . از مشایخ
بزرگ شهادتنامه‌های متعدد در باره اجتهاد خود گرفت . سپس بشیراز بازگشت و
بتألیف پرداخت . کتابهای او عبارتند از : ۱ - مطالع الانوارفی شرح مشارق الانوار
۲ - شفاءالصدور ۳- المحمدین ۴- المسلسلات ۵- مولودالنبی ۶- روضة الرائض
فی علم لفرائض ۷ - جامع المناسك .

سعیدالدین همچنین بشرح کتاب ینابیع الاحکام پرداخت ولی آنرا بپایان نرسانید .
در رباط شیخ کبیر درس میداد. ازخصوصیات او اینکه اهل دانش راگرامی میداشت
ودانش پژوهان و محصلین را تشویق میکرد که آداب را رعایت کنند و تقوی را از
دست ندهند ، خود را از دام حرص وآز دور نگاه دارند وعفت بیان داشته باشند و
عیوب دیگران را بر زبان نیاورند وخود سرمشقی دراین باره برای همگان بود. در
جمادی الاخر سال ۷۵۸ روی ازجهان بگردانید ودرصحن رباط خویش که نزدیك شیخ
کبیر بود مدفون گردید .

خاندان بزغش

عالم‌وعارف ومحقق،شیخ **نجیب‌الدین علی‌بزغش** درخانه پدری بازرگان‌وثروتمند بدنیا آمد . پدرش از اهل شام بود که بشیرازآمد و با دختر **قاضی شرف‌الدین محمد حسینی** ازدواج کرد. نجیب‌الدین پس ازآنکه تحصیلات‌مقدماتی‌را درشیراز،زادگاهش باتمام رسانید بنابراهنمائی **شیخ ابراهیم‌مجذوب**[1] بعراق رفت و نزدشیخ شهاب‌الدین سهروردی درس خواند . سپس خرقه از دست او پوشید و با اجازه شیخ شهاب‌الدین بشیراز بازگشت ودرآنجا متأهل شد وخانقاهی بنا کرد وبارشاد خلق پرداخت .

از وی لطایف بسیاری نقل کرده‌اند.ازجمله اینکه روزی باو گفتند سرتوحید را بازبانی روشن بیان کن. شیخ گفت (دوآئینه و سیبی) یعنی اگر سیبی را میان دو آئینه قرار دهند و در آئینه‌ای بنگرندتا بی‌نهایت، سیبهای متعدد دیده میشود و این اشاره به وحدت وکثرت است . یکی از فضلاء که در محضر او حضور داشت این‌معنی را بنظم آورد وگفت :

شیخی کامل نجیب دین پیرکهن — این حرف نوآورده بصحرای‌سخن

گفته کەزوحدت ارمثالی‌خواهی — سیبی و دو آئینه تصور میکن

۱ـ **شیخ ابراهیم مجذوب** دربین‌مردم معروف بدیوانه بودوحرکات دیـوانه واری نیزازاو سرمیزد .

روزی دیگر فرمود که پیوسته وصف خال معشوق میکنم و این عجب که او را خود خالی نیست وگفت میخواهم کسی این معنی را بنظم آورد. همان فاضل گفت:

ای آنکه ترا بحسن تمثالی نیست — چون حال من از خال رخت‌خالی نیست
وصافی من همه ز خال رخ تست — وین طرفه که بر رخ توخودخالی نیست

وفات علی بزغش در شعبان ۶۷۸ روی داد و در گورستان **جامع عتیق** بخاک سپرده شد پسرش **ظهیرالدین عبدالرحمن** جانشین شایسته‌ای برای پدر بود. هنگامی‌که مادرش حامله شد شیخ شهاب‌الدین سهروردی پاره‌ای از خرقه خود برای او فرستادتا نوزاد اورا درآن به پیچند وازآغاز زندگی خرقه پوشی را آغاز کند.

چون ظهیرالدین بزرگ شددرمحضرپدر تحصیل‌کردودرهمان ایام حیات پدر به حج رفت. بعدازمرگ‌علی بزغش پسرش بتدریس پرداخت وکتبی نیزتالیف‌کرد. کتاب عوارف المعارف شیخ‌شهاب‌الدین سهروردی راترجمه کرد وتحقیقات خود را هم بر آن افزود.

شیخ صدرالدین جنید

یکی دیگرازافراد این خاندان‌که شخصیت معروفی است **شیخ‌صدرالدین جنید** نواده ظهیرالدین است‌که‌شیخ‌الاسلام زمان خویش‌ومرشدی‌کامل بود. وقتی برای‌تکمیل معلومات‌در بغداد بسر میبرد، **شیخ‌جبریل** ازراویان معروف وی‌را بخلوت‌گزینی وکشف و شهود تشویق‌کرد. ازاینروچندی مجاورت‌کعبه برگزیدآنگاه بشام رفت ودر آنجا در مصاحبت علما بسر بردوازکتابخانه‌ها برای مطالعه استفاده نمود.

ازجمله شیوخ اوابراهیم بن‌بعلبکی۱ وشیخ‌صلاح الدین خلیل‌بن علائی۲ وشیخ

۱- جمال‌الدین ابراهیم بن‌ابی البرکات معروف به **القرشیه** از فقهای معروف شام ویکی ازبزرگان صوفیه قادریه بود که درسنه ۷۴۰ درگذشت.

۲- شیخ صلاح الدین شافعی ازمشاهیرعلمای شام درقرن هشتم متوفی درسال ۷۶۱ که کتب عدیده‌ای نیزتالیف کرده‌است.

علاءالدین علی بن ایوب المقدسی۱ ومعمره زینب دختر احمد بن عبدالرحیم المقدسیه ۲ بودند که درزمان خوداز فحول علماء وفقهاء ومحدثین بشمارمیرفتند .

شیخ صدرالدین عمری طولانی کرد. بطوریکه درسالهای آخرعمرسالمندترین شیوخ وافضل واقدم آنان محسوب میگردید . ازتألیفات او کتاب نقاوة الاخبار من النقلة الاخیار فی شرح احادیث النبی المختاراست .کتاب دیگر او ذیل المعارف فی ترجمة العوارف نام دارد . تاریخ مرگ اوسال ۶۹۱ ثبت است ومدفنش نیز درجوار اجدادش می باشد .

۱- ازمعاریف فقهاومحدثین شام درقرن هشتم مدفون دربیت المقدس

۲- معروف به **بنت الکمال** ، محدثه بسیارمعروف شام که درعمرخودهرگزشوهراختیار نکردوطلاب حدیث از اقطارعالم برای شنیدن حدیث همواره درمجلس اوازدحام می نمودند درسنه ۶۴۶ متولد شد ودرنود وچهارسالگی وفات یافت .

حلقهٔ مدرسین و مصنفین

درقرن هفتم جمعی ازعلماءوفقهاکه کم وبیش ذوق عرفانی نیزداشتند بایکدیگر محشوربودندکه نه‌فقط جملگی ازمصنفین و مدرسین سرشناس بشمار میرفتند بلکه برخی ازآنان شاگردان بزرگی راهم پرورش دادند . سرحلقه این علماء **مولانانورالدین عبدالقادرحکیم** بودکه طی‌اقامت دربغدادباشیخ‌شهاب الدین عمرسهروردی انسی‌داشت. شیخ نجیب‌الدین علی‌بزغش نیزبااین گروه مجانس بود .

عبدالقادرهم خودراصرف بسط دانش میکرد وازکارهای اواینکه کشاف را که نسخه‌اصلی‌آن درشیرازبود تصحیح کرد.

ازنظراخلاقی نیزبه خوشخوئی وپاك سیرتی و پرهیزگاری وبخشندگی اشتهار داشت . مرگ وی‌بسال ۶۹۸روی دادودرحظیره خویش درگورستان مصلی‌مدفون‌شد.

دیگرازکسانی‌که‌دراین حلقه بودند**شیخ شمس‌الدین عمربن ابراهیم ترکی**است که به‌سبب تألیفات متعددش درتمام فنون دربغدادبسیارمعروف شد. درواسط نیزرباطی ساخت وچند نوبت بشام وحجازمسافرت‌کرد.

شصت سال‌به موعظه مردم پرداخت وصاحب‌ذوق ووجدوبی تکلف وفروتن بود. وی‌خود ازعرفای صاحبدل بشمارمیرفت که خرقه را از دست**شیخ ابوالقاسم** نوآده شیخ ابوسعید ابوالخیرپوشید . شیخ‌ابوالقاسم درآنهنگام شیخ **رباط‌بسطامی** دربغداد بود .

عده زیادی ازمتصوفه ازدست**شمس الدین عمر** خرقه پوشیده‌اند . وفات او بسال ۶۰۲ اتفاق افتاد ودرگورستان مصلی مدفون شد ودرجوارش مشایخ بسیاری دفن گردیدند.

دیگرازمعاریف این‌گروه سراج الدین مکرم بن‌العلاء ،استادشمس الدین عمر مظفرست وشاگردش شمس‌الدین ابوالمفاخرعمربن مظفر روزبهان وقاضی مجدالدین اسمعیل بن‌نیکروزاست که شرح‌حال آنان راجداگانه نوشته‌ایم .

شرف الدین زکی بوشکانی نیزیکی از حلقه‌های زنجیراین جمع دانشمندان بشمارمیرفت بوشکانی بحق مرجع تمام آن علما بود . همه فنون راآموخته بتربیت دانشمندان نامی همت‌گماشت . **قطب‌الدین محمودشیرازی** ازشاگردان اوبشمارمیرفت که‌کلیات قانون بوعلی‌سینا رانزدبوشکانی‌خواند . این‌مردبزرگ در سال ۶۸۰ دارفانی را وداع‌گفت ودرصفه جنوبی مدرسه **بانجیر** درگورستان مسجد جامع‌دفن شد .

دیگر از فضلای این حلقه **فقیه صائن الدین حسین‌بن محمدسلمان**است . وی از زهدان ریاضت‌کش و ازفقهای شافعی بودکه دربین مردم به مفتی جن وانس اشتهار داشت. بارها بزیارت خانه خدا رفت ودریکی از سفرهای خود بنزدشیخ شهاب‌الدین عمرسهروردی رفت وپیرو اوشد . وخرقه از دستش پوشید. **صائن الدین** قبول هدیه فرمانروایان رابرخلاف راه وروش خودمیدانست وبفرزندش سفارش مینمودکه ببارگاه آنان نرود واضافه میکردکه هرکس قطره آبی از آنان بیاشامد لبهایش بسوزد . معیشتش‌ازطریق‌زراعت بود.یکی‌ازحکام وقت میخواست صدق‌گفته‌های اورابیازماید. پس بفرمود تادرشبی تاریک‌چند کیسه زربیام اوانداختند. فقیه تا آن کیسه‌ها را دید گفت پناه میبرم بخدا از اینکه دشمنی قصدکرده مرا از راه خود منحرف سازد. آنگاه بهمسایگان‌گفت تا آن زرها رابراه ریختند.

کتابی **بنام مشایخ فارس** نوشته که یکی از منابع **ابوالقاسم جنید** در تألیف شدالازار بوده است‌اشعاری‌نیز سروده که پختگی چندانی ندارددودلیل آنهم روشن است

زیرا زاهد را آن نوق و وجدنیست‌که شوری دردل پیداکند وبطورناآگاه مکنونات درونی را برروی‌کاغذ آورد. دوبیت ازاشعارش اینست:

امر علی المقابر کل یوم ولا ادری بای الارض قبری

و افرح کلما از داد مالی ولا ابلی علی نقصان عمری

یعنی هرروز برگورها میگذرم ولی نمیدانم‌که مزارمن‌کدام است.

شادی میکنم هرزمان‌که برثروتم میافزایم وبرکوتاهی عمرم نمیگریم. در سال ۶۶۴ درگذشت ودر خانقاه خود درگورستان باغ نو در **محله گچ‌کاران** مدفون شد. مدرسه **سادات طویل** نیز درآن نزدیکی بوده است.

روز بهان فرید

در شیراز سه خاندان بنام (**روزبهان**) معروفند . یکی **روزبهان بقلی فسائی** ـ دیگری **روزبهان باغ نوی** وسومی **روزبهان فرید** که در اینجارجال نامی خاندان اخیر را نام میبریم:

۱ ـ شیخ فریدالدین روزبهان

علامه زمان خویش بودکه دربین صوفیه احترامی فوق العاده داشت. درتفسیرو حدیث ووعظ اشتهار داشت. بآرامگاه شیخ‌کبیر میرفت و از تربت او همت میطلبید. در مسجد جامع عتیق برای مردم حدیث وتفسیر میگفت. درعلم قرائت نیز عالم بود. درسال ۶۲۸ درگذشت ودرگورستان مصلی مدفون شد.

پسرش **عزالدین محمد** از فرزانگان شیراز بشمار میرفت . پس از وفات پدر جای او را درمسجد جامع عتیق گرفت . از اصحاب **شیخ حجةالدین ابهری** از فقهای شافعی ومشایخ صوفیه بود. سفری بحجازکرد وصحبت شیخ شهاب الدین سهروردی را دریافت و از دست اوخرقه پوشیدکه این خرقه بین فرزندانش باقی ماند. درجوارخانه رباطی ساخث و درآن بمسافران وفقیران مسکن وغذامیداد. درسنه ۶۲۷ وفات یافت ونزد پدر بخاك رفت.

فرزند عظیم‌الشأنش **خواخه‌امام الدین داود بودکه**درمعرفت مقامی‌شامخ‌داشت.

تلقین ذکر وطریقه ارشاد ودعوت را از شیخ **نجم الدین کبری** وشیخ **تاج الدین اشنهی** آموخت . پدرش خرقه‌ای را که از دست شهاب الدین سهروردی گرفته بود بر پسر پوشانید. اتابك ابوبکر بسیار معتقد او بود و بهمین جهت امامت خاصه واحتساب شهر شیراز را بدو تفویض نمود. در سال ۶۷۱ درگذشت و در بازار کفش دوزان در محله مسجد جامع مدفون شد.

پسرش شیخ **فرید الدین عبدالودود** ازعلمای متواضع ومشفق وخوشخوی، جانشین پدر و صاحب خرقه شد . شصت سال در مسجد جامع سنقری وعظ میگفت . سلاطین او راگرامی میداشتند و اعیان برای حل وفصل امورخود بدومتوسل میشدند وقضاة از او بیم داشتند.وفاتش بعدازسال۷۴۵ بوده ودرنزد پدرمدفون شد.

ضياءالدين ابوالحسن مسعودبن محمود شيرازی

ازعلما وزهاد بود . دریکی از سفرهـای خویش صحبت امام فخرالدین رازی رادرك کرد و ازاو علوم نقل مینمودوازآثارش نسخه‌می‌نوشت آنگاه بخدمت شیخ نجم الدین کبری[1] شتافت واز دستش خرقه پوشید ومصنفات شیخ را نزدخودش‌خواند، سپس بشیراز بازگشت‌وبتدریس وافاده علم‌پرداخت،دانشمند بنامی مانند **صدرالدین ابوالمعالی وفقیه صائن** ازجمله شاگردان اوبوده‌اند.

در زمینه تألیف نیز آثار با ارزشی از خود باقی گذاشت . تصنیفات **مسعود** بشرح زیراست :

۱ـ ادالة الحق علی الباطل

۲ـ القناعة

۳ـ منائح السنی وفضائح المشبهی

۱ـ **شیخ نجم الدین کبری** از معروفترین مشایخ عرفا دراواخر قرن‌ششم واوایل‌قرن هفتم است‌که در سال ۵۱۸ هنگام حمله مغول بحوارزم بقتل رسید . چنگیز **قبل** از حمله بخوارزم باو پیغام دادکه شهررا ترك کند و بنزد **او** برودتا از مرگ نجات یابد ولی‌نجم الدین جواب داد هفتادسال است که‌باغم وشادی مردم شهر شریکم اکنون که هنگام نزول بلاست مروت نباشد مردم‌راترك کنم

باشیخ شهاب‌الدین سهروردی بمعارضه برخاست ودرجواب کتاب شهاب‌الدین بنام رشف‌النصائح الایمانیه‌فی‌کشف الفضائح الیونانیه‌کتابی نوشت‌که‌آنراکشف‌الاسرار الایمانیه وهتك‌الاسفارالحطامیه نامیدآنگاه درذیل آن‌دورساله نوشت بنامهای‌اشارات الواصلین‌والکنه.

اشارات لطیف ومباحثات عمیق ومحاورات دقیقی ازاونقل‌کرده‌اند درسال۶۵۵ درگذشت ونزد شیخ‌کبیر دفن‌شد ازمسعود اولادانی باقی‌ماندکه یکی از آنان موسوم است‌به **امام ناصرالدین‌ابوحامد محمود** . عالمی عابد و زاهدی پاکدامن بشمار میرفت بسیارگوشه گیربود بطوریکه ازخانه خارج نمیشدمگربرای رفتن بمسجد . هر هفته شبی به‌مغاره‌ای دریکی ازکوههای اطراف شیراز می‌رفت ودرآنجاشب زنده داری‌می کرد.درسال ۷۵۰ وفات یافت ونزدپدرش دفن‌گردید.

امیر اصیل الدین عبدالله

در کوچه **لشکری شیراز** بقعه **امیر اصیل الدین عبدالله بن علی علوی** و پسرش **امیر ناصر الدین یحیی** قرار گرفته. در کتاب فارسنامه ناصری در این باره خیلی مختصر می نویسد (مرقدوی درجانب صبوی باغچه **منصوریه** واقع است)

طی چند ده سال قسمت مهم باغچه منصوریه توسط مردم غصب شده بطوریکه اکنون باغچه منصوریه تا بقعه مورد بحث مسافت زیادی فاصله دارد. از این بقعه که قبلا وسیع بوده اطاق کوچکی موجود است که در آن دوقبر مورد بحث قرار دارد.

قبر اول که معجری چوبین برروی آن انداخته اند از آن امیر اصیل الدین و دیگری که در جنوب آن قرار دارد مربوط به قبر پسرش امیر ناصر الدین میباشد. آنچه درباره پسرش میدانیم اینست که وی جامع علوم معقول و منقول بوده، چندی نیز منصب قضاوت شیراز را برعهده داشت که طی آن مدت با عدالت رفتار می کرد و درهای ظلم را بر مردم بست. در فقه تصانیفی ازخود باقی گذاشت و افرادزیادی ازکتب ومحضرش بهره می بردند. مرگش نیزقبل ازسنه ۷۰۰ اتفاق افتاده است. ازاین خانواده دو شخصیت دیگر نیز میشناسیم که نام یکی **امیر رکن الدین عبدالله احمد** واعظ نواده دختری امیر اصیل الدین است. سیدی حنفی مذهب بودکه بعزلت وانفراد میگروید ووعظ میکرد ودر

۷۵۵ هجری وفات یافت ودر کوچه **سختویه** (سر باغ) دفن شد ودیگری پسرش **امیرسیف الدین** است که ازابرار بود وشصت سال درمسجد عتیق ومسجد مسعودی بوعظ اشتغال داشت. دراثنای وعظ حالت وجد وذوق وگریه‌ای بدو دست میداد که دردلها اثرمیکرد. وفات اورا سال ۸۷۳ نوشته‌اند ونزد پدرش درهمان کوچه سختویه مدفون شد. اینك دامنه‌سخن رابیحث درباره امیر اصیل‌الدین میکشانیم:

نامش **امیراصیل‌الدین عبدالله‌بن‌علی علوی محمدی** است. نسبت **محمدی** بنا بذکر مجمل فصیح خوافی بعلت اینست که‌وی ازاعقاب **محمد حنفیه** فرزند علی‌بن ابیطالب بوده‌است عمدة‌الطالب نیزاشاره میکند که در عنوان اولادان امام محمد حنفیه نسبت (محمدی) ذکرمیشده‌است.

درقرن هفتم علماء عصر، اصیل‌الدین را امامی فاضل و بزرگوار میشمردند که وقت خودرا صرف‌احیاء سنن مذهبی میکرد.

در آنزمان بعلل اجتماعی، علماء ازعقاید مختلفی پیروی میکردند. دسته‌ای که اکثریت را تشکیل میدادند ونسبت بجریان روزخوش بین‌بودند بعلم حدیث روی میآوردند زیرا علوم نقلی چندان باتفکر سروکار ندارد و درحقیقت‌کسانی که‌تن‌بوضع موجود در میدهند از این رویه پیروی میکنند. ولی قشرهای سر خورده بدنبال جریاناتی می رفتند که بنحوی از انحاء اصول عقاید این دسته را مورد حمله قرار میدادند.

اصیل الدین ازعلماء بزرگ حدیث‌بود که بامعتزله مبارزه میکردوحتی برای شکست آنان که محیط مدارس را بمراکز انتشار عقاید خود تبدیل کرده بودند به اتابك متوسل‌شد.

در دوران‌زندگی‌رسول اکرم‌هرگاه مسلمین بخصوص اصحاب‌وتابعین بمشکلاتی در تفسیر قرآن برمی‌خوردند از پیشوای‌خود پرسش‌می‌کردندوجواب‌کافی‌می‌شنیدند.

بعلاوه اقوال و کردار ورفتار پیغمبر را پیوسته سرمشق خودقرار داده می‌کوشیدندطبق آن رفتار کنند. این اقوال واخبار تا اواخر عهد اموی سینه به سینه‌نقل‌میشد و کسی بفکرضبط آنها نبود . یکی ازعلل عمده‌این غفلت این بودکه عمر خلیفه ثانی‌ازترس آنکه مبادا قرآن با حدیث مخلوط شود اکیداً دستور داده بود که کسی حدیث نقل نکند وهر حاکمی‌راکه بایالتی میفرستاد ابتدا در این‌باره‌باوهشدادمی‌داد. جانشینان عمرنیز اصرار درجمع‌آوری حدیث نداشتند .بتدریج هرچه از تاریخ رحلت پیمبر می‌گذشت احادیث مجعول بیشتر در دسترس‌مردم‌قرارمیگرفت بهمین‌جهت ازنیمه‌اول قرن دوم هجری ضبط وجمع‌آوری آنها مورد توجه قرارگرفت.

علماء این فن، علم حدیث را بدوشعبه تقسیم کردند یکی **(درایة‌الحدیث)** که‌عبارت است ازبحث در مفاهیم الفاظ ودیگر**(روایت‌الحدیث)** که از احوال روایت کنندگان تاحضرت رسول بحث می‌کند.

تتبعات علماء درعلم‌الحدیث در ابتدا ازجریان اصلی منحرف شده‌درراه‌مبارزه بافقهای عراق‌کشیده‌شد ودرنتیجه حدیث بعنوان خادم علم‌فقه در آمد . از قرن سوم نوبت نقادی علم‌حدیث فرا رسید وعلماء فن درصدد بر آمدند صحیح را ازسقیم جدا سازند.ازاین‌زمان تألیف‌کتب صحاح مدنظرقرارگرفت. معتبرترین کتب‌حدیث‌درمیان عامه شش‌کتاب است که‌مشهور بکتب‌سته می‌باشند وعبارتنداز:

۱ ـ جامع‌الصحیح تألیف امام محمدبن اسمعیل بخاری متوفی درسال ۲۵۶

۲ ـ کتاب صحیح‌تألیف‌ابوالحسین مسلم‌بن‌الحجاج نیشابوری متوفی درسال۲۶۱

۳ ـ کتاب سنن تألیف ابن ماجه متوفی درسال ۲۷۳

۴ ـ کتاب سنن تألیف ابی‌داود متوفی درسال ۲۷۵

۵ ـ کتاب جامع تألیف الترمذی متوفی درسال ۲۷۹

۶ ـ کتاب سنن تألیف النسائی متوفی درسال ۳۰۳

علاوه براینها غالباً کتاب (المسند) تألیف امام محمدبن حنبل (متوفی درسال ۲۴۱) را هم براین شش کتاب میافزایند .

درهمان عصرکه جمعی بدنبال تدوین علم حدیث وپایه‌گزاری فقه رفتندیعنی در اواخر عهد اموی ، بحث درباره جبر و اختیار بتدریج موجب ظهور عقیده تازه‌ای موسوم به مذهب **عدل وتوحید** گردیدکه مخالفین، آنانرا **معتزله** میگفتند .

یکی از شاگردان **حسن بصری** (متوفی در ۱۱۰ هجری) بنام **واصل‌بن عطا** (۸۰-۱۳۱) برسرمسئله کفروایمان با استاد خویش اختلاف عقیده پیداکرد ودرنتیجه از مجلس بحث ودرس اوطردگردید. یکی دیگرازدوستانش بنام **عمرو بن عبید**متوفی در سنه ۱۴۵ بدوپیوست وشروع بنشرعقایدخویش نمودند. اختلاف از اینجا ناشی شد که حسن بصری فاسق را کافرمیدانست ولی واصل میگفت فاسق کافرمطلق نیست زیرا شهادت را برزبان جاری‌کرده واعمال خوبی نیز از اوسرزده . چنین کسی را فقط باید مؤمن ندانست .

این اختلاف نظرساده چون با مخالفت روبروشد واضعین را مجبور ساخت در زمینه‌ایدئولوژی موضع بگیرند بدین ترتیب‌سیستم‌فلسفی‌تازه‌ای پیدا شدکه برپایه‌های استواری بنا گردید .

معتزله بتدریج بشعباتی تقسیم شدند که تعداد دسته‌های آنان را تقریباً بیست فرقه میشمارند ولی تمام‌آنها درپنج اصل با یکدیگر توافق داشتند .

انتشار عقاید معتزله خیلی سریع بود . مخصوصاً در ادواری که آزادی فکر و بیان بیشتری وجود داشت به نهایت رونق میرسید . این مکتب در بصره پی‌ریزی شد ولی بعداً یکی از دانشمندان آنجا بنام **بشربن معتمر** متوفی در سنه ۲۱۰ ببغداد رفت ودرآنجا تربیت یافتگان جدیدی بجامعه تحویل داد .

اصول عقاید معتزله بر پایه‌های فلسفی مانند **انکار جسمیت** ، **توحید** ، **عدل** ، **اختیار**، **استحاله** ، **رؤیت** وغیره قرار دارد وبالطبع بحث واثبات این عقاید مستلزم‌توجه به فلسفه ومنطق میباشد . بهمین جهت آنان تکانی بافکار مسلمانان درقرن دوم و سوم وارد آوردند که گلهای شکوفان و عطرآگین دانش ادوار بعدی را باید نتیجه همان

غنچه‌ها وجوانه‌ها دانست .

از هنگام ظهور معتزله ، محدثین وفقها به‌آزارآنان پرداختندواین مزاحمتها را که معمولاً بکمك حکام وقت انجام میگرفت گاهی با نوشتن بعضی کتب ردیه توأم میساختند .

شیعیان امامیه اثنی عشریه وزیدیه واسمعیلیه اصول عقاید خود را مستقیماً از معتزله گرفتند بطوریکه درتاریخ عقاید اسلامی معمولاً محدثین نام شیعیان و معتزله را در ردیف هم میاورند. کتب متعددی که معتزله‌تصنیف نمودند کم‌کم اساس علم‌کلام اسلامی را طراحی کرد ورواج همین‌کتب محدثین را بشدت ناراحت میساخت .

عیسی جنید مینویسد (امیراصیل‌الدین چون دید معتزله اصول عقاید خود را بین عوام و خواص انتشار داده‌اند عزم سفر کرد وگفت در دیاری که عقاید باطل و گمراه‌کننده خریدار دارد نبایدبسر برد)چون تصمیم وی را به اتابك ابوبکرخبردادند دستور داد در مدارس ، کتب اهل سنت تدریس شود و کتب شیعه و معتزله که از نظر ایشان ضاله وبدعت‌آمیزاست کنارگذارده شود .

امیر اصیل‌الدین که اینهمه در مخالفت با معتزله پای میفشرد از فحول علماء حدیث بود .

وی کتاب بخاری را از **شیخ علاالدین خجندی**[۱] وجامع‌الدارمی[۲] وصحیح‌مسلم را از شیخ **عبدالرحمن بن عبدالطیف بن اسمعیل‌سعدنیشابوری** شنید .

سنن ترمذی را نیزاز عبدالرحمن مذکورو**ابوحفص‌عمردینوری**استماع نمود.

---

۱ - **شیخ علاءالدین خجندی** متوفی درسنه ۶۳۷ هجری قمری یکی ازبزرگترین علماء حدیث بودکه نزد **ابوالوقت** تحصیل‌کرده. ما بین این‌ابوالوقت با**بخاری** فقط سه‌واسطه بوده ابوالوقت درسن نودوپنجسالگی دربغداد بسال ۵۵۳ درگذشت.

۲ - جامع دارمی‌تألیف **ابومحمد عبدالله بن عبد الرحمن** سمرقندی تمیمی دارمی است‌که در ۲۵۵ وفات یافت.

از جمله مشایخ او شیخ **شهاب الدین فضل الله تورپشتی**[1] و شیخ **شمس الدین محمد بن صفی** کرمانی[2] و شیخ **معین الدین ابوذر کشکی**[3] بوده‌اند.

در باره‌مسائل مهم‌دینی کتب معتبر ومهمی نوشته که از آنجمله **مفاتیح الهدی** است. این کتاب شامل احکام و حدیث بوده است. شیخ بمسافرت رغبتی نداشت. در مسجد جامع عتیق شیراز باعباراتی ساده وعوام فهم موعظه میکرد و میکوشید ذهن مردم را از تلقینات معتزله دورنگاه‌دارد. بهمن جهت باحرارت و پشتکار وعظ‌مینمود ودر اداء مطلب هرگز کم و بیشی‌جمعیت را در پای منبردر نظر نمیگرفت ونسبت برغبت یااکراه مردم اعتنائی نداشت بلکه احادیث اسلامی را مطابق بامشرب خود بیان میکرد.

برای اصیل الدین‌کرامات زیادی قائل بوده‌اند حتی پس از مرگش تربت اورا شفای دلهای دردمند میدانستند. ازآنکه او همیشه حدیث برای مردم نقل میکرده و در این نقلیات تکیه‌کلام برمعجزات وکرامات است طبیعةً شنوندگان‌نیز معتقدبه‌کشف وکرامات‌میشوند. وفاتش در سال ۶۸۵ اتفاق افتاد. درشیرازنامه وهزار مزار نوشته‌اند در **محله‌سراجان** مدفون است. از اینجا معلوم میشودکه‌کوچه لشکری فعلی را در آن زمان (محله سراجان) میگفته‌اند.

---

۱ - شیخ **شهاب الدین** از محدثین وفقهای شیرازبوده‌که بنابر خواهش قتلغ ترکان خاتون بکرمان مهاجرت نمود ودرهمانجابسال ۶۶۱ درگذشت.

۲ - شیخ **شمس الدین** ازعلماء بزرگ قرن هفتم متوفی بسال ۶۴۲ که درگورستان مصلی شیراز درجوار قبر پدرخود مدفون شد.

۳ - شیخ **معین الدین ابوذرعبدالله بن جنید روزبه الکثی** از بزرگان عصر خودبود که پس ازبازگشت از سفر حجاز در رباط شیخ‌کبیر مجاورت نمود وصوفیه را ارشادمینمود وبالاخره درسال ۶۵۱ درگذشت و در جنب شیخ کبیر واقع در محل فعلی دبیرستان شاپور مدفون شد.

سادات طویل

ازخاندان **سادات طویل** که‌درشیرازخاندانی بافضل ومورد احترام بوده‌اند سه نفررامیشناسیم که مقدم بر آنان **سیدعزالدین احمد بن جعفر** است . وی ازنقباء وسادات بلندمرتبه بود . خوئی نرم وقلبی رؤف داشت . بافقرا با مدارارفتارمیکرد وبآنان کمك می‌نمود ، بشب‌زنده‌داری وعبادت علاقه سرشاری داشت . سعی میکردکه از تمام سیره پیغمبراسلام پیروی نماید. درمحله **گچ پزان** خانه داشت ومدرسه‌ای بناکردکه‌بمدرسه سادات‌طویل‌معروف‌است.جمعی‌ازفضلادرآن‌مدرسه‌تدریس‌میکردند. احمدبراین‌مدرسه چندپاره زمین وقف‌کرد وکتابهای نفیسی بکتابخانه‌آن هدیه نمود.آنچه درقوه‌داشت درراه خیرونیکوکاری صرف‌کرد . درسال۷۲۳ درگذشت ودرهمان محله‌گچ پزان‌یعنی محله‌ای‌که‌نزدیك دروازه قصابخانه فعلی بوده مدفون شد ،

دیگرازافراد مشهورخانواده سادات طویل **سیدجلال‌الدین محمدبن محمدطویل** است . ازعرفای صاحبدل بشمارمیرفت که زیبائی جمال برزیبائی باطنش اضافه شده بود درمجلس نیکان حضور می‌یافت وازرفتن بنزد حکام پرهیز مینمود . اوقات خویش راباتلاوت قرآن میگذرانید وفرزندان خودراشخصاً درس می‌آموخت و آنانرا تشویق بتحصیل‌میکرد. وفاتش‌درسنه ۷۵۴است ودرخانه خوددرهمان‌محله‌گچ پزان‌مدفون‌شد.

پسرش **مجدالدین جعفر** نیزازعلمای بزرك حدیث وعالم بادبیات بود. در مدرسه **نجیبیه** درحالی‌که جمعی کثیرازفضلادرمحضرش زانوزده پودند درس میگفت. ابوالقاسم

جنیدکتاب شهاب فی‌الحکم والاداب[1] زانزد اوخواند. مرگش درسال ۷۵۸ روی داد و نزد پدرش مدفون شد .

۱- این کتاب، حاوی بیست‌هزار حدیث درحکم وامثال‌وآداب‌است که قاضی **ابوعبدالله محمد بن‌سلامه** مصری آنراتالیف کرده‌است . این‌قاضی، شافعی‌بود ودرعهد خلفای فاطمی مصرمسند قضارابرعهده داشت ودرسال ۴۵۴ نیزدرگذشت. عده زیادی ازاهل فضل برآن‌شرح نوشته‌اندکه‌شرح ابوالفتوح رازی مولف تفسیرزازی ازهمه معروف‌تراست . این‌شرح‌موسوم است به‌روح الاحباب فی‌شرح الشهاب . قاضی محمدتألیف دیگری داردبنام المختارفی‌ذکر الخطط والاثار. این‌کتاب ازمنابع عمده یاقوت درتألیف‌معجم‌البلدان وهمچنین مقریزی در تدوین خطط مشهورخود است .

صدرالدين محمدبن محمود شيرازى

استاد قراء، مرجع اهل نیاز وپیرو مذهب شافعی بود . به‌عراق ، حجاز و شام مسافرت‌کرد وبا علماء آن نواحی گفتگوکرد. معروفترین‌این دانشمندان **برهان الدین جعبری**[1] است‌که بروی قرا‌آت سبع وقصاید رائیه ولامیه[2] **امام شاطبی** را خواند . با عرفای شیراز نیز مصاحبت داشت ونزد برخی ازآنان حدیث می‌خواند . پس ازچندی بقعه‌ای در شیراز برای خود بنا نمود و در آنجا اوقات خودرا بتدریس‌قرا‌آت سبع

۱ـ **شیخ برهان‌الدین ابراهیم جعبری** منسوب بجعبر است که‌قلعه‌ای بر ساحل چپ رودفرات بوده واکنون خرابه‌های آن پیداست . وی‌ازمشاهیر قراء زمان خودبودکه کتب متعددی درفن قرائت تصنیف‌کرده است . ازجمله آثارش شرح دوقصیده لامیه ورائیه‌شاطبی است مرگ‌شیخ برهان‌الدین درسال ۷۳۲ روی‌داد

۲ـ قصیده لامیه‌شاطبی‌معروف‌به **حرزالامانی** است‌که آنرا **شاطبیه** نیزمیگویند . این قصیده شامل ۱۷۷۳ بیت درفن قرائت است‌مطلع نیزاینست

بدأت ببسم‌الله فی‌النظم اولا   تبارك رحمانا رحيماً و موئلا

قصیده رائیه‌شاطبی نیز به‌عقیلةاتراب القصائد معروف‌است‌که سیصدبیت می‌باشدومطلع آن اینست .

الحمدلله موصولا كما امرا   مبار كاً طيباً يستنزل الدررا

می‌گذرانید . تسلط او بر قرآن، عمق وشیرینی خاصی بسخنانش میبخشید.

صدرالدین درعین‌حال صاحب ذوق ووجد بود . درحالات وجد درخلوت گریه می‌کرد. نسبت بفقرا بزرگوار، برای نیکان قابل احترام و برای ضعیفان مهربان بود و ستمکاران ازاومی هراسیدند.

درسنه ۷۷۶ دست از زندگی شست ودرهمان بقعه خویش که درمحله باغ نوقرار داشت مدفون گردید . دو بیت از اشعار عربی او اینست:

خزانة صدری مخزن للجواهر ومورد آیات لاهل البصائر

فما نظری الی الله وحده ولست ابالی باختلاف الدوائر

افتخار الدین محمد بن نصر الله دامغانی

ازفضلای بنام بود که علوم وفنون را فراگرفت واز علماء پیشی گرفت آنگاه بتدریس وتصنیف پرداخت درباره‌هرحکم بطورمبسوط سخن می گفت واحاطه اوبرعلوم باعث حیرت دانشمندان‌میشد. از تصانیف اوالکاشف فی التفسیردرهفت جلد ـ المکشوف فی التفسیر دردوحلد ـ شرح المفتاح ـ شرح الفوائد الغیاثیه ـ شرح المواقف ـ شرح الطوالع ـ شرح المطالع ـ شرح آداب البحث ـ شرح المعتقدالصغیر للشیخ الکبیر ـ شرح المنهاج ـ شرح العیون لمولاناعضدالدین عبدالرحمن ایجی ـ شرح الاشارات المسمی بتنقیح العبارات فی توضیح الاشارات ـ المدارك فی المنطق ـ شرحاء ـ شرح الجواهر. تألیفات دیگری نیزداشته‌که اسامی آنها بمانرسیده . درشعبان ۷۷۵ درگذشت ونزد **شیخ کبیر** دفن است .

مولانا شمس الدین محمد آملی

ازاستادان برجسته وعلماء سرشناس است‌که جامع اقسام عقلیات ونقلیات بود . درزمان سلطنت شاه شیخ ابواسحق بشیرازآمد ومورد احترام آن پادشاه قرارگرفت‌از

آنجاکه شمس الدین محمدقبلادرمدرسد غازانیه تبریزتدریس میکرد در شیراز نیز بعنوان مدرس مدرسه‌ای که **شاه محموداینجو** ساخته بود برگزیده شد . تعدادمصنفاتش زیاد بوده ازجمله‌آنهاست .کتاب نفائس الفنون وعرائس العیون ـ این کتاب دو بار درتهران چاپ شده وموجوداست . نفائس الفون و عرائس العیون شامل معقول منقول است . اشعاری نیزبزبان عربی میسرودکه یك‌شعریازده بیتی‌اودرمقدمه نفائس الفنون بچاپ رسیده . سال وفاتش بعداز۷۵۰ بوده ودرمصلی مدفون گردید .

مولانا قوام الدین عبدالله شیرازی

تحصیلات اولیه را نزدپدرش **مولانا نجم‌الدین فقیه** که از دانشمندان وصوفیان معروف عصرخود بود فراگرفت. آنگاه قرآآت سبعه رااز **محب الدین جفعر موصلی** آموخت ودختراورا نیز بـزنی گرفت. درفقه ازروش **مولاناقطب الدین فالی** پیروی مینمود. درجامع عتیق بعدازادای نمازجمعه وعظ می‌کرد. مجلس درس داشت وچندتن ازمعاریف منجمله خواجه حافظ شیرازی ازشاگردان اوبوده‌اند. **سراج الدین عمر بن عبدالرحمن** متوفی درسال ۷۴۵ که از فحول علمای زمان خود بود **کشاف** را نزد او آموخت وتقریرات استاد رادرکتابی بنام **کشف‌الکشاف** جمع‌آوری کرد. این کتاب چنان موردتوجه قرارگرفت‌که مظهربحث وفحص ومحیط درس تلقی میشد وحافظ در این باره‌گوید:

بخواه دفتراشعار وراه صحراگیر

چه‌وقت‌مدرسه و بحث **کشف کشاف** است؟

نسخه‌ای‌ازجلداول این کتاب درکتابخانه خاندان امام جمعه شیرازموجوداست نسخه‌ای ازتمام آن هم‌درکتابخانه‌آستانه قدس رضوی ضبط می‌باشد **شاه‌شجاع مظفری** گاهی درمجلس درس **قوام الدین عبدالله** حضورمی‌یافت‌و**شرح اصول ابن حاجب** تألیف خواجه **عضدالدین ایجی** راباومباحثه می‌کرد.

قوام الدین خود کتابی بنام **البسط** نگاشت. دوجلد این کتاب‌که بپایان رسید چشمش آب مرواریدآورد ونابیناشد. ازاینرو نتوانست بقیه‌کتاب‌خودرابنویسد.

وی در سال ۷۷۲وفات یافت و نزد پدرش درگورستان خفیف بخاك سپرده شد.

سادات دشتکی

سادات دشتکی ازخاندانهائی‌هستند که از قرن پنجم بشیراز آمده وتا کنون اعقاب آنان خانواده معروفی را تشکیل میدهند.

افراد این خانواده غالباً اهل علم ودانش و تألیف و تدریس بوده‌اند که اینک به ترجمه احوال معروف ترین دانشمندان این طایفه میپردازیم.

اول کسی‌که ازسادات دشتکی به‌شیرازآمد **علی‌ابوسعیدنصیبنی** است‌که‌درسال چهار صدواند در**محله دشتك** شیراز توطن اختیار کرد. ابن محله همان جائی است که اکنون به **محله‌منصوریه** معرف شده.

سید ضیاءالدین بن عربشاه که از این خاندان بوددر فارس بقضاوت رسیدسپس در اواخر عمر اعتکاف برگزید و بعبادت مشغول شد سال وفاتش۶۷۵ است و در گورستان سلم مدفون شد.

پسرش‌امیرعزالدین‌اسحق نام داشت وی نیز مانندا جداد و اسلاف‌خود ازسادات جلیل القدرو نیکوکارانی بودکه تکلف‌رارها کرده دائما با تلاوت قرآن دمسازبود بربلا ها صبر میکرد و بدرگاه خداوند شاکر بود. برای‌مردم موعظه مینمودو در تصوف‌کتابی نوشت بنام مصباح الدجی.

صدرالدین مظفر میگفت سیدعزالدین زهد و دانش را باهم جمع کرده‌است. در سال

۷۲۷ در گذشت و در مقبره خانوادگی در منصوریه مدفون گشت.

پسرش **امیر روح‌الدین** نام داشت . که‌واضعی عالم وجامع ومفسری دانا بود. بنشر حدیث علاقه داشت . کتابی‌درترسل نوشت. سال وفاتش ۷۳۴ است مزار او درمقبره خانوادگی است .

برادر وی نیز **امیرصدرالدین‌محمد** موسوم بود. از بزرگان شیراز وازفضلای‌بنام بود که تواضع وشفقت ومهربانی وبزرگواری اومورد تأئید همگان بود . سفری به عراق وآذربایجان‌کرد و با مشایخ عصر خویش ملاقات نمود. مدرسه منصوریه را در محلی که مدفن اجدادش بود بناکرد. درسال ۷۵۴ درگذشت ودرهمان مدرسه‌منصوریه مدفون شد.

پسر وی **ابراهیم** ملقب به **شرف‌الدین** است. صاحب جاه ودانشمند وخوش‌بیان‌وعالی مرتبه بود که درفقر وتصوف نیز مقامی والا داشت باپدرش به عراق وآذربایجان‌رفت واز محضر مشایخ بهره‌مند شده‌مجلس درس **صدرالدین‌ابومجامع** [1] مشارق الانوار [2] را خواند آنگاه ازدم گرم علاءالدوله سمنانی [3] بهره‌مندشد درراه سیرو سلوك چنان‌پیش

۱ـ **صدرالدین ابوالمجامع ابراهیم‌بن سعدالدین حموی** درسال ۶۴٤ درآمل‌متولد شد وبرای فراگرفتن علم بنقاط مختلف سفرکرد. درسنه ۶۷۱ یکی ازدختران علاء الدین عطاملك جوینی رابه عقد خود درآورد . در سال ۶۹۴ غازان خان بدست او اسلام اورد و به تبعیت اوصد هزار نفر ازامراو لشکریان مغول مسلمان شدند. در۷۲۲ وفات یافت و در جوین مدفون‌شد.

۲ـ**مشارق الانوار** کتابی‌است در حدیث مشتمل بردوهزار ودویست وچهل‌وشش‌حدیث ازاحادیث صحاح تألیف رضی‌الدین حسن‌بن محمد صغانی نحوی‌لغوی فقیه محدث متوفی درسنه ۶۵۰

۳ـ**شیخ رکن الدین ابوالمکارم احمدبن محمد سمنانی بیابانکی ملقب به‌علاءالدوله**

بقیه درصفحه بعد

رفت که‌هیچیك از افراد خاندانش بدان مراتب نرسیده پنجاه سال در مدرسه‌رضویه و مسجد جامع عتیق وعظ می‌کرد. در سنه ۷۸۸ درگذشت و در مقبره خانوادگی بخاك سپرده شد.

سید بهاءالدین حیدر بن سید عربشاه حسینی

از زهاد و عبادشیراز بودکه روایت حدیث وتفسیر مـی‌کرد. درتصوف دوکتاب تألیف‌کرد یکی بنام المصباح لاهل الصلاح ودیگری المفتاح لاولی النجاح‌که دراین کتاب خودرا پیروامام محمدغزالی نشان می‌دهد.

نزد خالش اصیل‌الدین‌عبدالله دانش‌آموخت وکتاب المفاتیح و تصنیفات‌دیگر اورا از خودش فراگرفت. مردم‌را به اخلاص ودوری ازریا وعظ می‌کرد. سال‌مرگش قبل‌از۷۴۵ یعنی زمان تألیف‌شیرازنامه بوده ودرمدرسه منصوریه که درکوچه برامکه درکوی دشتك واقع بود مدفون شد.

پسرش **امیر تاج‌الدین محمد** نام داشت.ازعرفای‌صاحب قدر وبلندمقام بود.قرآن راحفظ داشت واز احادیث نبوی روایت می‌کرد شصت‌سال مردم‌را به شفقت ورأفت و

بقیه ازصفحه قبل

درسنه ۶۶۹ متولدشد. دراوایل‌جوانی در درستگاه‌ارغون خان خدمت می‌کرد ولی بزودی ازکار دولتی کناره‌گیری کرد و بطلب‌دانش وسیرو سلوك وخدمت مشایخ پرداخت وبالاخره بمرحله‌ای ازکمال رسیدکه اجازه‌ارشادیافت.

در سال ۷۲۷ که امیرچوپان بقصدجنگ باسلطان ابوسعید ازخراسان‌لشکر کشیدوقتی به سمنان رسید ازهمین علاءالدوله التماس کردتانزد ابوسعید از اووساطت‌کند. علاء الدوله بسیار توانگر و بخشنده‌ونیکوکار بود. عوائد املاك‌وسیع پدری‌راصرف‌دستگیری‌فقراوصوفیه می‌نمود. وی پانصد هزار دینار (بپول امروز تقریباً پنج ملیون تومان) از املاك خود وقف صوفیه نمود. تألیفاتش از سیصد کتاب متجاوز بود. علاءالدوله درسال ۷۳۶ درگذشت و در صوفی آباد واقع‌دربیست کیلومتری جنوب سمنان مدفون‌شد وارامگاهش هنوزباقی است.

لطف وتواضع نسبت به‌خردوکلان وغنی وفقیر دعوت می‌کرد. علما وسلاطین بزیارتش میآمدند وبرای‌او هدایای فراوان میفرستادند ولی امیر تاج‌الدین دیناری‌ازاین‌هدایا راذخیره نمی‌کردوآنهارا بذل‌وبخشش‌مینمود. درسال ۷۶۴ درگذشت‌ونزدپدرش‌مدفون شد پسر امیر تاج‌الدین موسوم بودبه**امیر جلال‌الدین یحیی**

وی‌جانشین‌پدر شد. برتاریخ‌مسلط بود، درلغت‌ونوادر وامثال‌نیز برهمگنان‌پیشی گرفت حدیث رانزد شیخ شمس‌الدین زرندی ودیگران آموخت ومصنفات اوراروایت می‌کرد. خودنیز تألیفات مفیدی‌بجای‌گذاشت که‌از جمله آنها میتوان‌کتاب الاعجوبه ـ کتاب دلائل الحجی ورساله شیخ وشاب رانام برد . با اندرزهای سودمنددربقعه وسیع خویش مردم را ارشاد وهدایت مینمود . نسبت به‌شیعیان‌سختگیر بود. و فاتش بعداز تاریخ ۷۶۴ اتفاق افتاد ودرنزد پدربخاك رفت.

رستم بن عبدالله خراسانی

این مرد اگر چه در دانش تحصیلات وسیع و عمیقی نداشت ولی در میدان عمل از چهره‌های بسیار جالب است.

در بقعه شیخ کبیر خدمت میکرد و هریك از درویشان که کاری داشت باو رجوع مینمود. در خوردن غذا امساك میکرد. در خلوت عبادت مینمود. وی نه فقط خدمت درویشان میکرد بلکه در کوچه و بازار نیز بهرکس که احتیاج بکمك داشت یاری مینمود در جوار رباط حمامی بود که شخصا آنرا پاك میکرد و اجازه نمیداد کسی باو کمك بدهد و از اینکه آسایش مسلمین وفقرارا فراهم مینمود لذت میبرد. میگفت هرگاه بدیگران خدمت میکنم خود پرستی را فراموش مینمایم. در اواخر عمر به جعفرآباد در محلی که فعلا تکیه چهل تنان واقع است آمد امیر پیرحسین که از جانب امیر شیخ حسن کوچك فرمانروای فارس بود در آنجا تالابی بزرگ ساخت. مردم در آنحدود سکنی گزیدند واز آب آن غدیر استفاده میکردند. درسایه همین اقدام محلتی در آن حوالی بوجودآمد. درسال ۷۴۱ درگذشت و در همان چهل تنان مدفون شد و شاید اولین کسی است که در آنجا بخاك سپرده‌شده. پس از آن حظیره وی مجمع درویشان وصلحا شد بطوریکه اکنون قبر چهل تن از درویشانی که گویا در زمان صفویه ساکن آن تکیه بوده‌اند در آنجاست. سنگ قبر این چهل درویش‌را

معتمدالدوله فرهاد میرزا در سال ۱۲۵۷ تجدید کرد. کریمخان‌زند نیز آن حظیره‌را بنحومطلوبی تجدیدبنا نمود. زمینهای اطراف‌تکیه وقف‌بر آنجا بودکه اینك ازطرف افراد تصرف شده است. در آنجا دو قبر دیگر وجود دارد یکی از آن‌جمال‌الدین ابواسحق شیرازی‌معروف به شیخ اطعمه است که‌درسنه۸۱۹یا۸۲۷ در گذشته واواخر عمر خواجه حافظ را درك‌کرده، بخدمت شاه نعمت‌الله ولی رسیده وباشاه داعی‌الی‌الله همنشین بوده است و شاه داعی در وفات او مرثیه‌ای سروده .

وی‌بسیاری از عزلیات حافظ را استقبال‌کرده.دردیباچه دیوان خودموسوم به«دیباچه سفره کنزالاشتها»چنین گوید (چنین گوید اضعف‌عبادالله الرزاق ابواسحق معروف بحلاج دام نعمته در زمانی که درخت‌جوانی سایه‌گستر بود وشاخ شادمانی از میوه امانی بارور سخنی چندبرسبیل الارتحال مناسب هرمقال دست میداد با خود اندیشه کردم که حکمت آنست‌که سمند سخن بطریقی درمیدان فصاحت‌را نم وشیلان سخن چنان درخوان عبارت کشم که غذا خوران سفره لذت بنواله‌ای هرچه تمامتر رسند وارباب بلاغت درآن حیران مانند تا موجب‌زیادتی قبول وشهرت‌گردد) .

آنگاه غزلیات حافظ را استقبال کرده که مطلع چند غزل او ذکر میشود .

به پیشم چون خرلسانی گر آری صحن بغرا را
ببوی قلیه‌اش بخشم سمرقند و بخارا را

عیب کاچی مکن ای بورك پاکیزه سرشت
که خمیرش به فطیر تو نخواهند سرشت

دل ما بدور بورك ز عدس فراغ دارد
که بد نبه پای‌بند است و ز سرکه داغ دارد

کیپاپزان سحر که سر کله وا کنند
آیا بود که گوشه چشمی بما کنند

ز بـورك نيست چيزی در جهان بـه

خداونـدامرا آن ده کـه آن بـه

سنگ‌قبر دیگری را فرصت‌الدوله یافته است‌که روی‌آن نوشته شده (المرحوم المغفور السعیدالشهیدجمال‌الدین‌محمودبن‌نصیر بن‌محمدبن‌جمال‌الدین‌محمودالافرزی فی سنة خمسین وسبعمائه[1] ...، جستجوی نگارنده برای یافتن شرح حال این‌شخص به نتیجه‌ای نرسید .

---

[1] آثار عجم ص ۴۷۴

مولانا بهاءالدین عبدالصمد بن عثمان

پدرش از اولاد شیخ سعدالدین محمد حموی است که از معروفترین صوفیان قرن هفتم بشمار می‌رفت وغازان‌خان با صدهزارتن از لشکریان خویش بدست پدرش اسلام آوردند. بهاءالدین عبدالصمد خودنیز از علمای راسخ درعلم بودکه سعی‌بلیغی در تدریس داشت . مصنفات وی عبارتند از کتاب مکارم الشریعه وکتاب شرح العقاید مولانا عضدالدین عبدالرحمن ایجی وکتاب‌القوانین فی‌المنطق .

در سال ۸۷۶رحلت فرمود ومقابل قبرشاه‌شجاع در دامنه‌کوه چهل مقام بخاك سپرده شد .

شیخ قطب الدین محمد بن عبدالله بن محمد ایجی

عالم وعارف قرن هشتم که دائم‌الذکر وکثیرالخیر وصاحب قلبی سلیم بود . سعه صدر، خوی خاضعانه، راستجوئی ومحبتش نسبت بفقرا و صلحا انگشت نما بود. نسبت بعرفا اعتقادی عظیم داشت‌ومجالست آنانرا غنیمت میشمرد . درعین حال ازاقوال فقها ومجتهدان تجاوز نمی‌کرد . دربحث میان مالکی وحنبلی خود را دخالت نمیداد.روش

سکوت را درپیش می‌گرفت وذکر خدا را جایگزین هیاهوی مربوط به مذهب حنبل و مالك که در آن زمان بازارگرمی داشت‌میکرد . چند بار بزیارت خانه خدا رفت سفری هم به شام کرد . کتب معتبر علمای شامی را با خود بشیراز آورد و نسخی از آنها بین مردم انتشار داد . هم‌اکنون یك نسخه خطی ازکتاب قواعد الشریعه تألیف عزالدین عبدالعزیز بن عبدالسلام سلمی شافعی متوفی درسنه ۶۶۰ بخط شیخ قطب ـ الدین در کتابخانه موزه بریتانیا موجود است که تـاریخ کتابتش ۲۵ رجب سنه ۷۵۶ میباشد .

علاوه براین خود او نیز رسالاتی درباره مسائل مهم دینی نگاشته . رحلتش در شعبان سنه ۷۸۵ روی داد و درگورستان مصلی مدفون شد .

مولانا عضدالدین ایجی[1]

مولانا عضدالدین عبدالرحمن بن احمد ایجی ازمؤلفین ودانشمندان قرن هشتم بود که حافظ ازاو بنیکی یادمی کند. وی کتب متعددی درفلسفه وکلام واخلاق برشته تحریر درآورده که تعداداین تألیفات را یازده جلدنام برده‌اند. کتب مولانا بزبان عربی بوده ومعروف ترین آنها همان کتاب المواقف فی علم الکلام وتحقیق المقاصد و تبیین المرام است که بطور خلاصه آنرا «مواقف» مینامند. مولانا عضدالدین این کتاب را که ازمتون معتبر علم کلام است بنام خواجه غیاث الدین محمدبن رشیدالدین وزیر تألیف کرده ومیر شریف جرجانی نیز برآن شرحی نگاشته است.

مولانا ازفقهای شافعی بودکه به منصب قضا اشتغال داشت. وی یکبار از طرف شاه شیخ ابواسحق بنزدامیر مبارزالدین رفت تا وی را ازخیال حمله به شیراز منصرف سازد. امیر مبارزالدین ازاو فوق العاده احترام کرداما شاه شیخ ابواسحق را به شکستن میثاق متسب داشت: درهمین ملاقات بودکه امیرازمولانا خواست تاکتاب **المفصل** تألیف علامه زمخشری را بدشاه شجاع بیاموزد.

مولانا عضدالدین درسال ۷۵۲ هجری درگذشت

۱ـ ایج قصبه‌ای بوده است نزدیك اصطهبانات که آثار تاریخی آن هنوزهم باقی است،

قاضی بهاء الدین کوه گیلوئی

بهاء الدین ابوالمحاسن عثمان بن‌علی مفتی مذهب اربعدو قاضی عادل وحقگوئی بود. وی بهیچوجه بگوشه نشینی علاقه نداشت. در نماز جمعه و نماز جنازه حاضر میشد و**در مدرسه عضدیه** درس میگفت. از بیماران عیادت‌مینمود. احوال دوستان را جویا میشد و تفقد حال بینوایان میکرد و در عین حال به تصنیف کتاب میپرداخت و بمشکلات ومعضلات مسائل دینی هم پاسخ میداد.

پس از آنکه امر مبارزالدین محمد بدست پسرانش کوروزندانی شد وی واسطه صلح بین آنان بود. بسبب لیاقت وپر کاری ونفوذی که داشت‌شاه شجاع مسند قضارا بدو داد. سه بار بزیارت خانه خدا رفت. مصنفات او عبارتند از:

۱ـ بیان‌الفتاوی فی شرح‌الحاوی ۲ـ شرح الشامل الصغیر لابن المفسر ۳ـ شرح المنظومة فی‌الفرائض ۴ـ الرسالة البالغة فی‌الاجتهاد ۵ـ ایجازالمختصر لابن الحاجب ۶ـ شرحی نیز بر ینابیع الاحکام نوشت که ناتمام ماند. درسنه ۷۸۲ در گذشت و در مدرسه‌ای که خود در بازار مسگر ها بنانهاد مدفون شد.

علامه میرسید شریف جرجانی

میرسید شریف‌الدین علی جرجانی درسنه ۷۴۰ درشیراز متولد شدودرسال۸۱۶ درگذشت ودر **دارالشفا** مدفون گشت.

این دارالشفاکه بدستور شاه‌شجاع ساخته‌شد در **محله‌لب‌آب** قرار دارد و اکنون مساحت اندکی ازآن بصورت خرابه محصوری موجوداست.

دارالشفاء بیمارستان بزرگ ووسیعی بوده‌که درآنجا بیماران رامعالجه کرده و طب وسایر علوم معقول ومنقول نیز تدریس‌میشده.

حافظ در این دارالشفاء تفسیرقرآن درس میداد وعلامه نیز خود از مدرسین آنجابود. چندسال پیش قطعه سنگی درآنجا اززیرخاك بدست آمدکه کلمه جرجانی الحسینی روی آن منقوش بود و مدلل میداشت که مقبره علامه میرسید شریف همانجاست.

علامه در شیراز مورد تفقد خاص شاه‌شجاع وسلطان زین‌العابدین قرار داشت. درسنه ۷۸۹ که تیمور بار اول بشیر ازآمدوآنجارا مجدداً بخاندان آل‌مظفرواگذاشت علامه میرسید شریف‌را باخودبسمرقندبرد.

وی در مجلس تیمور باملا **سعدتفتازانی**[1] مباحثاتی داشت‌که بقـوه فصاحت و قدرت‌هوش برسعد غالب‌آمد. علامه حاشیه‌ای نیز برکتاب **مطول** تألیف سعد تفتازانی نوشته وبرآن اعتراضات لطیفی ایرادساخته‌است.

میر شریف پس‌از مرگ تیمور بازبفارس بازگشت وبقیه عمررا درآنجابسر برد. سادات شریفی که‌هنوز بقایای‌آنان درشیراز زندگی میکنند از اخلاف علامه هستند.

میرسید شریف‌هنگامی که‌دربستر مرگ‌افتاده بودپسرش میرسیدشمس‌الدین‌محمد شیرازی ازاودرخواست‌کردکه وصیت‌کند. میرشریف درجواب‌گفت(بابابحال‌خودباش) وشمس‌الدین این مضمون را چنین بنظم آورده است.

مراسید شریف آن بحرذخار — که رحمت برروان پاک‌او باد
وصیت‌کرد وگفت‌ارآنکه‌خواهی — که باشد درقیامت جان توشاد
چنان مستغرق احوال خود باش — که از حال کسی ناید ترایاد

علامه میرسید شریف شعرنیز میسرود ورباعی زیر نمونه‌ای ازاشعاراوست.

ای حسن تورا بهر مقامی نامی — وی ازتوبهرادلشده‌ای پیغامی
کس‌نیست‌که‌نیست‌بهره‌وراز‌تو‌ولیک — اندرخورخودبجرعه‌ای‌یاجامی

۱- علامه سعدالدین مسعودبن عمرتفتازانی ازعلمای‌بزرگ قرن‌هشتم است‌که‌دوکتاب مطول ومختصر درشرح تلخیص‌المفتاح خطیب دمشق‌درمعانی وبیان نوشت. دوکتاب‌ملاسعددر عالم ادب شهرت‌فراوان داردوبر آنهاحواشی زیاد نوشته‌شده که بهترین‌آنها حاشیه میرسید شریف‌است. درسال ۷۹۲ ملاسعدازجهان‌درگذشت.

خواجوی کرمانی

کمال‌الدین ابوالعطا محمودبن علی بن محمود متخلص به خواجو در شوال سال۶۷۹متولدشد. شاعری خود رادردربار امیرمبارزالدین‌محمد مظفری‌در یزد شروع کرد آنگاه‌بدربارشاه شیخ‌ابواسحق اینجودر شیراز آمد. بادربارشیر وانشاه‌وقزل‌ارسلان امیر عراق هم رابطه داشته وآنانرا مدح گفته است. چندی از عمر خود را هم در بغداد گذرانید.

خواحو در آن مسافرتها خود با بسیاری معاریف وشعراو ادبا آشناشد. در سلك مریدان شیخ‌رکن‌الدین علاءالدوله سمنانی در آمد.

خواجو در دربارشاه شیخ ابواسحق بامخالفت شاعری بنام **حیدرشیرازی** روبرو شد واوخواجورا«دزدکابلی» خواندودر شعری درحضورشاه‌شیخ‌ابواسحق دربارهٔاش‌گفت:

خواجوی دزد کابلی از شهر کرمان میرسد

موریست او در شاعری نزد سلیمان میرسد

اشعار خواجومشتمل بر پنج‌مثنوی است‌که‌آنرا**خمسه‌خواجو** می‌نامند.دیوانش مشتمل‌است‌برقصاید، غزلیات ، مقطعات و رباعیات.

خمسه خواجوعبارتند از مثنوی **نوروزوگل_همای‌وهمایون** که درسال۷۳۲در بغداد‌بنظم

آورده - **کمال‌نامه** که بنام شاه شیخ ابواسحق در سال ۷۴۴ سروده روضةالانوار در تصوف که در سال ۷۴۳ آنرا در مرقد شیخ مرشد کازرونی بنظم آورده است.

مثنوی صوفینامه اثر دیگری است که نظم آن در سال ۷۴۴ پایان یافته است. خواجه درسال ۷۴۲ در شیراز در گذشت و در تنگ‌الله اکبر در محل بسیار باصفائی مدفون شد.

آرامگاه این شاعر اکنون در اثر کوشش‌های انجمن آثارملی ووزارت فرهنک و هنر بصورت آبرومندی در آمده است

شیخ مجدالدین ابوطاهر محمدبن یعقوب فیروز آبادی

فیروز آبادی در **قصبه کارزین ازبلوک** فیروزآباد فارس بدنیا آمد ودرهفت سالگی قرآن مجید را حفظ کرد وسال بعد بشیراز آمد ودر آنجا به تحصیل پرداخت. سپس به بغداد وشام ومصروروم وحجاز ویمن وسایر بلاد شرق مسافرت کرد وباعشایر و قبایل مختلف عرب معاشرت نمود.

شاه‌شجاع مظفری، امیر تیمور گورکانی وسلطان بایزیدعثمانی ازجمله شاهانی بوده‌اند که نسبت به فیروزآبادی عنایت خاص داشته‌اند. وقتی هم‌که به‌یمن رفت، در دربار **ملك اشرف اسمعیل**، حکمران یمن منزلتی رفیع یافت وملك اشرف دخترفیروزآبادی راکه دروجاهت وزیبائی زبانزدآشنایان بودبزنی گرفت. فیروز آبادی در آنجا بیست سال قاضی شهر **زبید** کرسی بلاد یمن بود و بعدهم قاضی القضاة تمام یمن شد و عاقبت الامر برتبه شیخ الاسلامی رسید.

درباره عشق اوبمطالعه نقل کرده‌اند که هر شب تا دویست سطر حفظ نمیکرد بخواب نمیرفت. وی صحیح مسلم را نزد ناصرالدین ابوعبدالله محمدبن جهبل خواند وخود دراین باره می‌گوید:

قرآت بحمدالله جامع مسلم   بجوف دمشق الشام جوفاً لاسلام

علی ناصرالدین الامام بن جهبل   بحضرة حفاظ مشاهیر اعلام

وتم بتوفیق الاله وفضله قرائة ضبط فی ثلاثة ایام

فیروز آبادی مؤلف کتاب معروف **قاموس** است که تا قبل از تألیف **المنجد** در لغت مانندش کتابی نوشته نشده بود . ابن حجر عسقلاتی درباره او گفته است که نسبت شیخ مجدالدین به ابواسحق فیروز آبادی میرسید. مردم براوطعن میزدند که ازابواسحق نسلی باقی نمانده. ولی درسایه تحصیل علم وتألیف کتاب قاموس چنان مقامش بالارفت که نسبت خود را به ابوبکر میداد ومردم قبول میکردند.

وفات فیروز آبادی درسنه ۸۱۶ روی داد ودریمن درمقبره **شیخ اسمعیل جبروتی** مدفون شد وحال آنکه خود آرزو میکرد درمکه بمیرد. درایام قضاوت دریمن چند باربه طایف ومکه ومدینه هم مسافرت کرد. فیروز آبادی دارای تألیفات زیادی است که تعداد آن ازصد مجلد هم تجاوز می کند وما اسامی کتب عمده اورا می نگاریم.

۱ـ الاحادیث الضعیفة که چندمجلداست ۲ـ احاسن اللطایف فی محاسن الطایف ۳ـ الاسعاد بالاصعاد الی درجة الاجتهاد درسه مجلد. این کتاب را برای اشرف اسمعیل صاحب یمن تألیف کرد. ۴ـ اسمار السراح فی اسماء النکاح ۵ ـ انوار الغیث فی اسماء اللیث ۶ـ بصائر ذوی التمییز فی لطایف الکتاب العزیز ۷ ـ البلغة فی تراجم ائمة النحو و اللغة ۸ ـ تحبیر الموشین فی مایقال بالسین و الشین. این کتاب دربیروت چاپ شده است ۹ـ تنویر المقباس فی تفسیر این عباس درچهارمجلد ۱۰ ـ تهییج الغرام الی البلد الحرام ۱۱ ـ جلیس الانیس فی اسماء الخندریس. دراین کتاب آیات و احادیث واقوال علما را درباره شراب جمع آوری کرده ویك نسخه آن در کتابخانه خدیویه مصر موجود است ۱۲ ـ الدر الغالی فی الاحادیث العوالی ۱۳ ـ الدر النظیم المرشد الی مقاصد ـ القرآن العظیم. این کتاب در تفسیر نوشته شده ۱۴ ـ روضة الناظر فی ترجمة الشیخ عبدالقادر ۱۵ ـ زاد المعاد فی وزن بانت سعاد ۱۶ ـ سفر السعادة درتفسیر که در حاشیه کتاب نور- الکبیر مع فتح خیر فی التفسیر درمصر چاپ شده ۱۷ ـ شرح صحیح بخاری که نامش منح الباری بالسیح الفسیح المجاری است وفیروزآبادی بیست مجلدآنرا باتمام رسانید

ودر نظر داشت آنرا چهل مجلد بنماید ۱۸ ـ شوارق الاسرار العلیه فی شرح مشارق الانوار النبویة ۱۹ ـ عدة الحکام فی شرح عمدة الاحکام ۲۰ ـ الغرر المثلثة والدرر المبثثة ۲۱ ـ الفضل الوفی فی العدل الاشرفی ۲۲ ـ القاموس المحیط والقابوس الوسیط الجامع لماذهب من کلام العرب شماطیط. این کتاب بقاموس اللغة معروف است وبارها بطبع رسیده ۲۳ ـ قطبة الخشاف لحل خطبة الکشاف . این کتاب شرح خطبه کشاف زمخشری بوده اماچون از بین رفته کتاب دیگری در این باره نوشته و آنرا نغبة الرشاف من خطبة الکشاف نامید ۲۴ ـ کورة الخلاص فی فضائل سورة الاخلاص ۲۵ ـ اللامع المعلم العجاب الجامع بین المحکم والعباب. این کتاب در لغت نوشته شده وپنج جلد قطور بوده است

۲۶ ـ المتفق وضعاً والمختلف صقعا ۲۷ ـ المثلث. دو کتاب بدین نام دارد یکی صغیر که پنج جزوه بوده ودیگری کبیر که پنج مجلد است ۲۸ ـ المرقاة الارفعیة فی طبقات الشافعیة ۲۹ ـ المرقاة الوفیة فی طبقات الحنفیة ۳۰ ـ المغانم المطابة فی معالم طابة ۳۱ ـ مقصود ذوی الالباب فی علم الاعراب ۳۲ ـ منیة السؤل فی دعوات الرسول ۳۳ ـ نخب الطرائف فی النکت الشرائف ۳۴ ـ نزهة الاذهان فی تاریخ اصفهان ۳۵ ـ النفحة العنبریة فی مولد خیر البریة ۳۶ ـ الوصل والمنی فی فضل منی .

پسر فیروز آبادی موسوم بود به سراج الدین یعقوب که پس از ادای مناسک حج به شیراز بازگشت ودر آنجا مواعظ نیکو ونصایح سودمندش فصحا وبلغاء رامتحیر می‌ساخت. مرگش درسال ۸۴۲ بود ودرشیراز مدفون شد.

حافظ شیرازی

خواجه شمس‌الدین محمدحافظ درحدود سال ۷۲۶ درمحله **شیادان** شیراز بدنیا آمد . محله شیادان سابق را امروز محله**درب شاهزاده** می‌گویند.

پدرحافظ **بهاءالدین** از اصفهان به شیراز مهاجرت کرد ودرآنجا به تجارت پرداخت وثروتی اندوخت. اما چون‌حافظ خردسال بودکه‌پدرش درگذشت، ثروت‌پدری را ازدست داد وناگزیرشد خیلی زود وارد زندگی شود وبا عرق جبین وکد یمین‌امرار معاش نماید. باوصف براین هردقت مجالی می‌یافت به‌کسب دانش می‌پرداخت.قرآن مجیدرا حفظ نمود وبهمین جهت اوراحافظ گفته‌اند

حافظ هفته‌ای یکشب در **چاه مرتاض علی‌که** بالای تنك **الله‌اکبر** جای دارد شب زنده داری می‌کرد و شبهای جمعه‌را نیز درمسجد جامع عتیق به‌تفکر وتدبر در معانی قرآن می‌پرداخت.

حافظ باشاه شیخ ابواسحق بسیار محشور بود وعلاقه‌سرشاری بدوداشت . کما اینکه پس‌ازمرگش، باوجودیکه شیراز بدست حریفش امیر مبارزالدین افتاده‌بود باز ازاین دوست دانش پرورخود یادمی‌کردوغزل زیر نمونه‌ای است‌که تأثر خاطرشاعررا ازمرك شاه شیخ ابواسحق نشان می‌دهد. دراین غزل‌حافظ ازخلوت انسی که‌باشاه‌داشته باندوه و مأتم یادمی‌کند در عین حال از غفلت شاه شیخ ابواسحق نیز بـا غیرت

سخن می گوید.

یاد باد آنکه سر کوی توأم منزل بود — دیده را روشنی از خاك درت حاصل بود

راست چون سوسن و گل از اثر صحبت پاك — برزبان بود مرا آنچه ترا در دل بود

دل چو از پیر خرد نقل معانی میکرد — عشق می گفت بشرح آنچه براو مشکل بود

آه از این جور و تطاول که در این دامگه است — واه از آن نازو تنعم که در آن محفل بود

در دلم بود که بی دوست نباشم هرگز — چه توان کرد که سعی من و دل باطل بود

دوش بر یاد حریفان به خرابات شدم — خم می دیدم، خون در دل و پا در گل بود

بس بگشتم که بپرسم سبب درد فراق — مفتی عقل در این مسئله لا یعقل بود

راستی خاتم فیروزهٔ بو اسحاقی — خوش درخشید ولی دولت مستعجل بود

دیدی آن قهقههٔ کبك خرامان حافظ — که زسر پنجه شاهین قضا غافل بود؟

در دربار شاه شیخ ابواسحق چهار شخصیت بودند که حافظ نسبت بدانان انس وعلاقه سرشاری داشت واز آنان درقطعه‌ای چنین یاد می کند:

بعهد سلطنت **شاه شیخ ابواسحق** — به پنج شخص عجب ملك فارس بود آباد

نخست پادشهی همچو او ولایت بخش — که جان خویش بپرورد وداد عیش بداد

دگر مربی اسلام **شیخ مجدالدین**[1] — که قاضئی به از او آسمان ندارد یاد

دگر بقیه ابدال **شیخ امین الدین**[2] — که یمن همت او کارهای بسته گشاد

دگر شهنشه دانش **عضد** که در تصنیف — بنای کار «**مواقف**» بنام شاه نهاد

دگر کریم چو **حاجی قوام** دریادل[4] — که نام نیك ببرد ازجهان به بخشش وداد

نظیر خویش بنگذاشتند و بگذشتند — خدای عز وجل جمله را بیامرزاد.

پس از قتل فجیع شاه شیخ ابواسحق وتسلط امیر مبارزالدین برشیراز، حافظ بااو بسختی مبارزه میکرد.

---

۱ - ۴ - شرح حال این شخصیت‌ها در تضاعیف کتاب آمده است ودراینجا از تکرار آن احتراز می نمائیم

امیر مبارزالدین دستور داد تا میخانه‌ها را بستند وصدای موسیقی را خاموش ساختندودرهمه‌جا بساط زهد وریاگستردند.

حافظ باوکه شأن شاهی را نمی‌شناخت و مانند محتسب بدنبال شکستن « خم شراب» وبریدن زبان چنك بود ازراه طعنه لقب محتسب دادودر تقبیح روش‌ریائی او چنین گفت :

بود آیا که در میکده‌ها بگشایند ؟ گره از کار فرو بسته ما بگشایند

در میخانــه ببستند ، خدایا مپسند که درخانه تزویر وریا بگشایند

اگر ازبهر **دل** زاهد خـود بین بستند دل‌قوی دارکه ازبهرخدا بگشایند

گیسوی چنك ببرید بمرگ می ناب[1] تاهمه‌مغبچگان‌زلف دوتا بگشایند

نامــه تعزیت دختر رز برخـوانید تاحریفان همه‌خون‌ازمژه‌ها بگشانید

بصفای دل رندان صبوحی ز دگان بس در بسته بمفتاح دعـا بگشایند .

حافظ این**خرقه پشمینه** به‌بینی **فردا** که چه‌زنار ز زیرش بدغا بگشایند

حافظ درمذمت امیر مبارزالدین ابیات زیادی دارد که از آنجمله چند بیت زیر یاد می‌شود

اگر چه باده فرح بخش و بـاد گل بیز است

ببانگ چنگ مخورمی‌که محتسب تیز است

در **آستین مرقع** پیالــه پنهان کــن

که همچو چشم صراحی زمانه خونریز است

ز رنگ باده بشوئید خرقه‌هــا از اشك

کــه موسم ورع و روزگار پرهیز است

ای دل طریق رندی از محتسب بیاموز

مست است و در حق اوکس این گمان ندارد

---

[1] ـ بریدن گیسو بعنوان عزاداری یك‌رسم قدیم آریائی است.

من نه آن رندم که ترك شاهد و ساغر کنم
«محتسب» داند که من این کارها کمتر کنم

دانی که‌چنگ وعود چه تقریرمی‌کنند؟ پنهان خورید باده که **تکفیر** می‌کنند.
ناموس‌عشق و رونق عشاق می‌برند **عیب جوان و سرزش پیر** می کنند
جز قلب تیره هیچ نشده حاصل و هنوز باطل در این خیال که اکسیر می‌کنند
گویند **رمز عشق** مگوئید و مشنوید مشکل حکایتی است که تقریر می‌کنند
می‌خور که شیخ وحافظ و مفتی‌و**محتسب** چون نیك بنگری همه تزویر میکنند

سرانجام امیرمبارزالدین بدست پسرخود **شاه شجاع** بقتل‌رسید و حافظ در این باره چنین می‌گوید:

سحر ز هاتف غیبم رسید مژده بگوش که دور شاه شجاع است می دلیر بنوش
شد آنکه **اهل‌نظر**بر کناره می‌رفتند هزار گونه سخن بر زبان‌و **لب‌خاموش**
ببانگ چنك بگوئیم آن حکایتها که از **نهفتن** آن دیگر سینه‌میزدجوش

حافظ در این احوال بمدح شاه‌شجاع پرداخته اما پیداست که مدح او بدان علت است که‌شاه شجاع استبداد سیاه پدرش امیر مبارزالدین را از بین برده زیرااو خود شاعر و اهل ادب بود. نحوه مدح حافظ از شاه شجاع بمنزله مدح آزادی و صداقت است. با بیاتی از این غزل‌توجه‌کنید:

چنك در غلغاه آمد که‌کجا شد منکر؟ جام در قهقهه آمد که کجا شد مناع؟
مظهر لطف ازل، روشنی چشم امل جامع علم وعمل. جان جهان‌شاه شجاع

اما همین شاه شجاع با همه علم و دانش وذوقی که داشبه‌نسبت‌به **میر عمادفقیه** کرمانی بسیار معتقد بوده است.

میرعمادگربه‌خود را تعلیم‌داده‌بودتا بهنگام‌نماز باواقتدا نمایدورکوع وسجودرا تقلید کند. شاه شجاع این‌امر را حمل برکرامت فقیه می‌نمود. اما حافظ میدانست

که خداوند از گربه نماز نخواسته‌واین یك حیله‌گری است. لذا به‌میرعماد فقیه‌حمله می‌کند ومی‌گوید:

صوفی نهاد دام وسرحقه باز کرد آغاز مکر با فلك حقه باز کرد
بازی چرخ بشکندش بیضه در کلاه زیرا که عرض شعبده با اهل راز کرد
ای کبك خوشخرام که خوش‌میروی بناز غره مشو که **گربهٔ‌عابد** نماز کرد!

اما فقها هم بیکار ننشستند. غزلی از حافظ بدست آوردند که در مقطع آن گفته‌است:

گر مسلمانی از اینست که حافظ دارد وای اگر از پس امروز بود فردائی

این بیت را دلیل بر شك او به روز قیامت‌گرفتند و مرتد شناخته شد. حافظ مضطربانه چاره کار را از **مولانا زین‌الدین ابوبکر تایبادی** خواست. مولانا گفت بافقها باید بزبان خودشان سخن گفت. بیتی مقدم برآن مقطع بیاور که آنرا بطریق نقل قول روایت کند تا بنا بقاعده «نقل‌کفر، کفر نیست» تبرئه شوی. حافظ نیز این بیت را قبل از مقطع آورد:

این‌حدیثم‌چه خوش‌آمدکه‌سحرگه‌می‌گفت بدر میکده‌ای با دف و نی ترسائی

حافظ بزادگاه خویش‌عشق سرشاری داشت و از‌آن دورنمیشد. سفری به یزد رفت. بنا بدعوت **محمودشاه‌بهمنی دکنی** نیز قصد هند کرداما طوفان دریا اورا از ادامه سفر پشیمان کرد وبه شیراز بازگشت: **سلطان‌احمدبن‌اویس‌جلایری** نیز ازاو خواست‌تا به بغداد برود اما حافظ درپاسخ او نوشت.

نمیدهند اجازت مرا به سیر و سفر نسیم خاك مصلی و آب رکن آباد

حافظ مرگ فرزند خرد سال خودرا در چند جا اشاره میکند. منجمله در غزلی می‌گوید:

قرةالعین من، آن میوه دل یادش باد که چه آسان بشدو کار مرا مشکل‌کرد

میر غلامعلی‌آزاد در تذکره‌خزانه‌عامره که‌درسال ۱۱۷۶ هجری در هندوستان

تألیف کرده مینویسد حافظ را پسری بود موسوم به «**شاه‌نعمان**» که بهندوستان آمده و در شهر **برهان‌پور** وفات یافت‌ودر **اسیرگر** مدفون شد.

حافظ اگر چه در شاعری سبك خواجو را تتبع کرده اما خود دارای سبك خاصی است که هیچ سراینده‌ای نتوانسته است گرمی ورنگینی وعمق گفتار اورا تقلید نماید.

حافظ با **دانته** شاعر معروف ایتالیائی معاصر بود و بانو **جرترودلوتیان‌بل** در مقایسه این دوشاعر شرق وغرب چنین اظهار نظر می‌کند:

«درباره حافظ، تاریخ معاصر او کوچکتر از آنست که حاوی و شامل افکار بلند وی تواند شد. چه آن شهری که در سراسر عمر در آنجا زندگی کرده وآن را شاید بهمان درجه که دانته «فلورانس» را عزیز می‌شمرد، دوست‌داشته پنج باشش بار به بلیه محاصره وآفت جنگ دچار گردید و بارها از دستی بدستی دیگر انتقال یافت. لشکرکشی فاتح، یك بارآنرا با خون سیراب کرد، دیگری آنرا طعمه‌آتش غارت ویغما نمود، ودیگر بار پادشاهی متعصب‌وریاکار، مردمان ظریف وخوش مشرب آنجارادچار احکام سخت وزهدخشك و ریا قرار داد. حافظ دائما مشاهده می‌کرد که چگونه سلاطین‌وملاك یکی بعداز دیگری طلوع کرده، باوج‌غرت میرسند و سپس در خضیض ذلت فرو می‌افتند وما نند قطره‌های برف درآفتاب تموز محوونابود میشوند.

پیوسته حوادث فرح‌انگیزازپس‌اتفاقات حزن آورروی میداد،سقوط سلطنت‌ها ووقوع رزمها همواره در برابر دیده شاعر واقع میشد. لیکن از همه این دقایق در اشعار او هیچ انعکاسی تقریباً دیده نمیشود. تنها گاهی اشاراتی اتفاقی به پاره‌ای حوادث سیاسی‌زمان مورددقت مفسرین دیوان‌او واقع‌میشود یا بیتی‌چند درمدح‌امیری اتفاقاً از نظرخواننده می‌گذرد. نه ذکری از فتح پادشاهی است نه تحسینی ازشجاعت امیری وهمانقدر که یکتن شاعر عزیزالنفس را درخور است همین اندازه برقلم‌خود روا داشته وازاین بیش سخن نگفته‌است.

لکن بعضی بخوبی درك میکنند که همان بی‌اعتنائی ظاهری حافظ فلسفه‌او را مرتبتی چنان ارجمند داده است که **دانته** آنرا فاقداست. شاعر ایتالیائی در حدود فلسفه خود محجروجامد مانده ونظریه او درباب جهان همان نظریه عمومی عصر و زمان اوست وآنچه که در نشر حقیقت واقع جلوه‌گر شده است، نزد بسیاری از اهل زمان ما شبحی‌زشت وناپسند بیش‌نیست‌ولی دورنمائی‌که حافظ طراحی کرده منظری وسیع‌تر ودلگشا ترمی‌باشدکه زمینه مقدم‌آن‌واضح‌وروشن نیست. توگوئی دیده‌خرداو چنان بدقت نظر وحدت بصر موصوف بوده که در جهان پهناور خیـال در منزلگاه باشندگان اعصارآتیه نفوذ نموده است.

از این روبرماست که بر او از اینکه عصر وزمان خود را برای‌ماوصف و شرح نکرده خرده نگیریم وازاینکه ازحیات شخصی اودرسخنش چندان اثری‌یافت‌نمی‌شود براو عیب نجوئیم. چه‌درکلام بلند وی افکاری عمیق که حتی عصرمارا نیز فراگرفته است جلوه‌گر می‌باشد واو بمنزله نغمه‌سرائی است که بآواز دلکش او هم مست و هم هوشیار ومردم حال واستقبال هردوبطرب آمده‌اند»[1]

حافظ درسنه ۷۹۱ درشیراز درگذشت ودرگورستان مصلی، بخاك‌سپرده‌شد.

ابوالقاسم‌بابر پسر میرزا بایسنغرنواده شاهرخ‌بن تیمورکه ازسال ۸۵۴ تا ۸۶۱ حکومت داشت مولانا محمدمعمائی را مأمور بنای‌آرامگاهی برتربت‌حافظ کرد.

پس از آن‌سلاطین صفوی نیز نسبت به بقعه این‌شاعر بزرگ توجه داشته‌اند.

کریمخان زند بنای آنجا را تجدیدکرد وباغ وسیعی دراطراف آن‌احداث‌نمود.

بنای کنونی را درسال ۱۳۱۴ درزمان سلطنت **رضاشاه‌کبیر** وبکوشش‌آقای علی اصغر حکمت وزیر وقت معارف برتربت حافظ بر پاداشتند. این بنا در سال ۱۳۱۶ پایان یافت.

۱- از سعدی تا جامی تألیف ادوارد براون‌و ترجمهٔ آقای علی‌اصغر حکمت صفحات ۳۱۸-۳۱۶

نسیمی شیرازی

سید عماد الدین نسیمی از سادات قرن نهم واز محققین زمان خود بود. درسال هشتصد وچهل واند بعلت عقاید وحدت وجود بردار کشیده شد وجسدش راخارج قریه زرقان واقع درچهارفرسنگی شمال شرقی شیرازدفن کردندکه اکنون زیارتگاه مردم است. اشعار زیر نمونه‌ای ازطرز تفکر اوست.

کی تواند شدن ازسر اناالحق واقف | هر که او را غم آنست که بردار کنند
دردمندان زتوهر لحظه‌دلی میطلبند | تا به درد غم عشق توگرفتار کنند

در غزل دیگر می گوید:

حق بین نظری بایدتاروی ترا بیند | چشمی که‌بودخودبین کی نورخدا بیند
ازمشرق دیدارش آنراکه بود دیده | انوارتجلی را پیوسته چوما بیند
ای‌چشم **نسیمی** را ازروی‌تو بینائی | آنراکه تومنظوری غیرازتوکرا بیند

امیر صدرالدین محمد دشتکی شیرازی

وی فرزند امیر غیاث الدین منصور دشتکی است که در سال ۸۲۸ متولد شد. سلطان یعقوب آق قویونلو درسال ۸۹۳ املاک موقوفه مدرسه منصوریه را بخاطر تجلیل از امیرصدرالدین محمد از مالیات معاف داشت.

وی در خاندان خود اولین کسی است که حدیث راکنار گذاشته متوجه علوم کلام وحکمت گشت وملقب به صدرالعلما وصدرالحقیقه گردید. وی درعین حال که به تألیف و تصنیف و افاده علوم مبادرت میورزید بکارزراعت نیز علاقه داشت. درسال ۹۰۳ **قاسم بیگ پرناک** والی فارس، احمد پادشاه را که از سلاطین سلسله آق قویونلو بود با همدستی ابیه سلطان بانتقام خون برادرکشت وقاصدی بدشیروان فرستاد تا سلطان مراد پسر سلطان یعقوب راکه بدانجا پناهنده شده بود بیاورند وبرتخت نشانند. درهمین سال میان مردم شیراز باقاسم بیگ پرناک کدورتی پدیدآمد وبدشمنی رسید. اهل فتنه منشاء این مخاصمت را به امیر صدر الدین محمد دشتکی شیرازی نسبت دادند و روز دوازدهم ماه رمضان قاسم بیگ جماعتی از الواط و اوباش با یتدری را بر آن داشت تا ناگهان بمنزل امیرصدرالدین هجوم بیاورند واورا بقتل برسانند.

امیرصدرالدین محمد دشتکی درصفه شمالی مسجد سرپوشیده مدرسه منصوریه

که مخصوص قبورخود و اولادش قرار داشت مدفون گردید.

امیرصدرالدین محمد دارای دوپسراست. **یکی امیرغیاث الدین منصور دشتکی** ودیگری **امیرعماد الدین مسعود شیرازی**.

امیر غیاث الدین درسال ۸۶۶ در شیرازمتولد شد و در سال **۹۴۹** وفات یافت. او را بعلت جامعیت درعلوم، **معلم ثالث** خوانده‌اند . درزمان شاه اسمعیل صفوی او را برای اتمام وتعمیر رصد خانه‌ای‌که درمراغه توسط خواجه نصیرالدین طوسی وعلامه قطب الدین شیرازی احداث شده بود اعزام داشتند اما حوادث سیاسی مانع ازآن شد که وی بتواند بکارخود ادامه دهد.

امیرغیاث‌الدین‌منصورشیرازی‌از سال **۹۳۶** از طرف‌شاه طهماسب بمنصب‌صدارت رسید. دوسال بعد شیخ علی بن عبدالعالی عاملی از عراق عرب وارد تبریز شد ومورد محبت شاه قرارگرفت . بین دودانشمند روابط دوستانه برقرارگردید وقرار گذاشتند یك هفته شیخ علی ، نزد امیر غیاث الدین‌کتاب تجرید را استفاده کند و یك هفته نیز امیر غیاث الدین نزد شیخ علی قواعد فقه را تحصیل نماید. اما بر اثر سعایت اطراقیان ، دوستی آندو به دشمنی تبدیل گشت و روزی در محضر شاه طهماسب شیخ علی تقاضا کرد اجازه داده شود قبله مساجد عراق عجم‌را تغییر دهند.

غیاث‌الدین گفت تغییر قبله مساجد بروجه صحت بدون اطلاع‌از هندسه وهیئت مقدور نیست.

شاه تهماسب از شیخ علی طرفداری‌کرد وامیر غیاث‌الدین نیز از مقام صدارت استعفاکرده بشیراز بازگشت.

ازجمله مصنفات امیرغیاث‌الدین عبارتند از:

حاشیه برشرح حکمة‌العین - حاشیه براشارات شیخ‌الرئیس- رساله‌اثبات‌واجب کتاب اخلاق منصوری - کتاب کفایت‌منصوری درعلم‌حساب- تفسیرسوره‌هل‌اتی-مرآت

حقایق درهیئت. کتاب ایمان درکلام- دلیل هدی. آرمگاه امیرغیاث الدین منصور شیرازی درهمان صفه‌شمالی مسجد مدرسه منصوریه‌است.

امیر عمادالدین مسعودشیرازی برادر امیر غیاث‌الدین‌منصور وفرزند امیرصدر-الدین محمددرزندگانی خودمروج علم ودانش بود ودرسال ۹۵۵ وفات‌یافت. فرزندش امیرسلام‌الله برمسندتدریس‌پدر نشست ودرسال ۹۷۵ درگذشت وفرزندش **میرزاابراهیم** دربین سلاطین‌احترامی فوق‌العاده داشت. درسال ۹۷۱ نواده شاه اسمعیل‌صفوی رابزنی گرفت. ازاین‌شاهزاده خانم‌صاحب دوپسر شدکه‌یکی ازآنان میرزا نصیرالدین حسین است. درعلوم ادبی‌وعربی متبحر بود. درزندگی قناعت راپیشه‌ساخت.سفری به‌مکه‌رفت ودرهمانجا اقامت گزید. درسال ۱۰۲۳ درطایف درگذشت وجنازه‌اش رابه‌مکه‌آوردند ومدفون ساختند

یکی دیگر از شخصیت‌های برجسته این خاندان میرزا**معصوم دشتکی‌شیرازی** است که ازشیراز قطع علاقه‌کرده بمکه‌رفت. درمسجدالحرام‌کتابهای فقه پنج‌مذهب مسلمانی را علاوه برکتب‌تفسیر و کلام، درس می‌گفت. وی نقش عمده‌ای در تقریب مذاهب داشت وخصومت شیعه و سنی را تخفیف داد. و فاتش در سال ۱۰۳۲ اتفاق افتاد

فرزندش **امیرنظام‌الدین احمدمکی** شیرازی است. سلطان عبدالله قطب شاه، سلطان دکن هندوستان نسبت بدیدنش ابراز اشتیاق کرد ونامه‌های پیاپی نوشت‌واورا به‌دکن دعوت فرمود.

امیرنظام الدین درسال ۱۰۵۵ درحالیکه بیش ازبیست وسه‌سال نداشت به‌هند عزیمت‌کرد و وارد حیدرآباد دکن شد پادشاه دکن او را بفرزندی پذیرفت و دختر خودرا هم بعقد ازدواج وی‌درآورد. امیر نظام‌الدین امارت ووزارت دکن‌راعهده دار شد.وی‌خط نسخ‌را بسیار خوب می‌نوشت وشعررا نیکو مسیر ودودیوانی به‌عربی دارد درسال ۱۰۸۵ درسن شصت وسه سالگی درحیدرآباد دکن‌درگذشت‌وتربتش زیارتگاه

مردم است. فرزندش **سید علی خان صدرالدین حسینی حسن مدنی** شیرازی است. وی در سنه ۱۰۵۲ متولد شد درسال ۱۰۶۶ ازمکه به حیدرآباد رکن رفت و نزد پدر وعلما و مجتهدین وحکما وریاضی دانان وشعرا وادبا تحصیل کرد وسرآمد علمای زمان خود شد. درمکه وطایف صاحب ضیاع وعقار بود.

سید علی خان درسال ۱۱۱۶ بنا بخواهش شاه سلطان حسین صفوی بایران آمد وپس اززیارت مشهد حضرت رضا به شیراز روی آورد ودرمحله بازارمرغ که خیابان حضرتی فعلی جایگزین آن شده اقامت کرد. اما طولی نکشید که در سنه ۱۱۱۸ چشم از زندگی بپوشید ودربقعه شاه چراغ مدفون شد.

آثاری که سید علی خان تألیف کرده بشرح زیراست:

شرح صحیفه سجادیه مشهور به ریاض السالکین- کتاب طراز اللغة- شرح صمدیه درعلم نحو- شرح ارشاد- درجات رفیعه درطبقات شیعه- انوار الربیع- سلافة العصر درمحاسن اهل عصر- کتاب زهره درنحو- تذکره دیوان شعرعربی- کتاب کافیه- کتاب احوال صحابه وتابعین- کتاب براغالیط صاحب قاموس- کتاب کلم الطیب- کتاب سلوة الغریب- غنیة الاغانی

ملاحسن شیرازی

ملاحسن شیرازی از علماء حکمت الهی درزمان سلطنت شاه اسمعیل‌اول‌صفوی بوده قبرش درسمت‌غربی دهکده‌**سلطانیه** است‌که ساختمانی مفصل باگنبد دارد. بنای این‌گنبد را برخی به دوران سلطنت اولجایتو نسبت می‌دهند که شایداصل بنا از آن موقع بوده وملاحسن‌را درآنجا مدفون‌کرده‌اند.

مکتبی شیرازی

مکتبی‌شیرازی ازشعرای اواخر قرن نهم واوایل قرن دهم می باشدکه در آغاز زندگی درشیراز مکتب‌دار بود وسپس‌سفری بهندوستان‌وعربستان‌نمود وپس ازاطلاع بر قصه لیلی ومجنون به‌تقلید**نظامی**درصدد نظم‌آن برآمدودرآغاز وانتهای این داستان منظوم بمدح وستایش نظامی پرداخته‌وبکتاب منظوم لیلی‌ومجنون نظامی وامیرخسرو دهلوی اشاره می‌کند این کتاب بنام **امیر قاسم‌بن امیرمنصور** والی فارس‌است. دیگر از آثار مکتبی مثنوی معروف به‌**کلمات‌علیه** است‌که بنا بدرخواست **ملک‌ملی** این کتاب را منظوم ساخته. دراین‌مثنوی‌ده‌تمثیل ازداستانهای هندتوام باحکم وامثال و حکایاتی ذکرکرده . مکتبی طریقه تصوف داشته‌آثار ادبی وی‌دقیق وشورانگیزاست. ازکلمات قصار استفاده نموده وابیاتی دراین زمینه سروده‌است . مدفنش‌درقصرالدشت‌شیرازاست.

شاه داعی الی‌الله شیرازی

سید نظام‌الدین محمود ملقب بـه **شاه‌داعی‌الی‌الله** از سادات حسینی شیرازی است. لقب خود را از اجدادش گرفته زیرا آنان خود را **«داعی»** میخواندند. **سیدابوالوفا** که از عرفای سلیم‌النفس است ومزارش در نزدیکی پمپ بنزین درخیابان نادر قرار دارد از مریدان اوست.

شاه داعی‌الله از خلفای **شاه نورالدین نعمت‌الله** بود وبا بسیاری از بزرگان عرفا ملاقات ومصاحبت‌کرد. آرامگاه اودرگورستان سلم‌شامل محوطه وسیعی‌است. کریمخان زند برگور او سنگ سماق‌محکمی انداخته. اخیراً هم براثراقدامات ارادتمندان‌شاه تعمیراتی درآنجا صورت گرفته.

شاه داعی الی‌الله از دانشمندان و مصنفین بزرگ بود که تعدادی از کتابهایش بشرح زیراست:

۱ ـ محاضرالسیرفی‌احوال خیرالبشر به‌نظم ونثر ۲ ـ رساله خیرالزاد بعربی وفارسی ۳ ـ رساله بیان عیان ۴ ـ رساله جواهرالکنوز در شرح رباعیات سعدالدین حموی ازاصحاب نجم‌الدین‌کبری ۵ ـ رساله نظام‌وسرانجام‌که مشتمل برده جام‌است. ۶ ـ رساله قلب و روح بعربی ۷ ـ رساله مرآت‌الوجود ۸ ـ رساله الفوائد فی‌نقل العقاید ۹ ـ رساله اشارة‌الثقال ۱۰ ـ رساله ترجمة الاخبارالعلویه ۱۱ رسالـه‌الشدو

متعلقة بالعد ۱۲ - مراشدالرموز ۱۳ - رساله کمیلیه ۱۴ - تحریر الوجود المطلق ۱۵ - رساله لمعه ۱۶ - رساله فی‌معنی‌المحبة ۷ - رساله تحفةالمشتاق ۱۸ - کشف - المراتب ۱۹ - رساله طرازالایاله ۲۰ - رساله رضائیه ۲۱ - رساله ولایه ۲۲ -شرح بر بعضی کلمات محی‌الدین ۲۳ - شرح برمثنوی مولوی رومی‌کد این‌کتاب رابخواهش سید ابوالوفا نوشت ۲۴ - شرح گلشن راز بنام نسایم گلشن ۲۵ - شرح بر بعض از اشعار عطار ۲۶ - مثنوی مشاهد ۲۷ - مثنوی گنج روان ۲۸ - مثنوی چهل صباح ۲۹ - مثنوی چهار چمن ۳۰ - مثنوی چشمه زندگانی ۳۱ - مثنوی عشق نامه وفاتش بسال ۸۷۰ هجری اتفاق افتاد . در جوار مدفنش قبر سید قاسم فرزند شاه‌داعی الی‌الله که درسال ۹۲۰ درگذشته قرار دارد .

شمس الدین محمد فدائی

شمس‌الدین‌محمدشیرازی فرزند یحیی‌ابن‌علی لاهیجی نوربخش‌متخلص به **فدائی** ازبزرگترین خلفای**سیدمحمدنوربخش** است که درحدود سال ۸۴۰ در شیراز ولادت‌یافت. تحصیلات خود را در زادگاه خویش باتمام رسانید ومروج طریقه **نوربخشیه** گردید وهنگامیکه شاه اسمعیل صفوی بشیراز رفت بدیدنش‌مبادرت‌ورزید وی شانزده سال‌از سید محمد نوربخش کسب‌کمالات کرد هنگامیکه شیخ‌شمس‌الدین میخواست سوار شود**علامه دوانی** رکابش را برای ادای احترام میگرفت.

از آثار او شرحی است که بر مثنوی گلشن راز نوشته وآنرا**مفاتیح الاعجاز** نام نهاده است یك‌مثنوی هم بنام **اسرارالشهود** بنظم آورده است. دیوان اشعارش‌قریب پنجهزار بیت دارد. خانقاهش در محله لب آب قرار داشت که طی یك قرن اخیر روبخرابی نهاده است وهرکس قسمتی از آنرا غصب کرده و تنها محوطه کوچکی‌باقی مانده‌که سنگ قبر شیخ شمس‌الدین‌وپسرش**احمدلاهیجی** را دربر گرفته است.

هنگامیکه جامی کتاب مفاتیح الاعجاز او را دید این رباعی راسرود وبرای شمس‌الدین محمد فرستاد.

ای فقر تو نوربخش ارباب نیاز　　　خرم ز بهار خاطرت گلشن راز

یکره نظری برمس قلبم انداز　　　شایدکه برم ره به‌حقیقت ز مجاز

این رباعی نیز از شمس‌الدین محمد نوربخش است:

در موسم نوروز زبان شد همه‌بید　　　و ازآمدنت بگلستان داد نوید

گشتند درختان شکوفه همه‌چشم　　　وندرره انتظار گردیـد سفید

وفات شمس‌الدین بسال ۹۲۱ اتفاق افتاد.

مولانا جلال الدین دوانی

ازعلمائی است که تألیفاتش بین اهل فضل شهرت دارد: مردی متکلم، حکیم، فاضل. محقق وادیب بود.

تألیفاتش بزبان عربی‌است حواشی قدیم‌وجدید او برشرح **تجرید قوشچی** معروف است مولا ناعلی قوشچی شرحی برکتاب‌تجرید **محقق طوسی** نگاشته بودکه مولانادوانی برآن شرح محققانه‌ای نوشته است.

مولانادرزمان سلطنت‌پادشاهان **آق‌قویونلو** قضاوت فارس‌را برعهده داشت اثارش بعربی عبارتند از حواشی سه‌گانه برشرح تجرید - رساله اثبات واجب قدیم و رساله اثبات واجب جدید - رساله انموذج‌العلوم - حواشی تهذیب المنطق - شرح هیاکل النورسهروردی - شرح عقاید العضدیه - رساله الزوراء و حواشی برآن رساله.

آثار اوبزبان فارسی نیز بدین شرح است:

لوامع الاشراق یا اخلاق جلالی‌که بنام **امیرحسن بهادرخان ترکمان آق قویونلو** معروف به **اوزن حسن** تألیف کرد. رساله‌ای نیز در علت تشیع خود دارد که به **نورالهدایه** موسوم است.

دوانی درشعر (فانی) تخلص میکرد. وفاتش درسال ۹۰۷ اتفاق افتاد.

مانی شیرازی

وی ازهنرمندان معروف عصر شاه**اسمعیل صفوی** است. ابتدا بزرگری مشغول بود. بعدبه نقاشی علاقمند شد و در این هنر پیشرفت شایانی کرد.

در آغاز پادشاهی شاه اسمعیل صفوی، هنر خود را بروی عرضه داشت و درآن هنگام که پادشاه صفوی بیش از سیزده سال نداشت او را بخدمت خود پذیرفت.

مانی شیرازی نسبت بشاه‌اسمعیل عشق میورزید. شاه روزی مانی را احضارو باو مهربانی کرد. مانی خواهش نمود بوی اجـازه داده شود پای شاه‌اسمعیل‌را ببوسد اما بجای آنکه بر پای او بوسه زند ساق پـایش را بوسید. ندیمان شاه‌که برمانی حسد میبردند این کار را دلیل بر گستاخی وبی ادبی‌اودانسته،شاه اسمعیل را بقتل عاشق خود برانگیختند.شاه نیز یکنفر از قورچیان را مامور قتل نقاش عـاشق پیشه کرد دوستان مانی از او شفاعت نمودندو شاه اسمعیل نیز او را بخشید امااین حکم‌بخشش هنگامی به قورچی ابلاغ شد که مانی بقتل رسیده بود.

مانی در شعر نیز طبع آزمائی‌میکرد وهنکام مرگ،این اشعار را برای‌معشوق تاجدار خود سرود:

مرا بظلم بکشتی، طریق داد این بود ؟

زیاد شاهی حسن توام مراد این بـود ؟

بروز حشر کنم داد و دامنت گیرم
که‌آنکه داد غمش خاك من بباد این بود
سری جداشده ازتن بخاك راه افتاد
سمند ناز تو هرجاکه پا نهاد این بود
شنیده‌ای سخن غیر در حق مانی
مرا کجا بتوای دوست اعتماد این بود؟

غزل دیگری از او بیادگار مانده که در زیر نقل میشود.

حدیث درد من‌گرکس نگفت افسانه‌ای کمتر
وگر من هم نباشم در جهان دیوانه‌ای کمتر
اگر بی نام وناموسم، فراغم بیشتر باشد
وگر بی خان و مانم، گوشه ویرانه‌ای کمتر
از آن سیمرغ را درقاف قربت‌آشیان دادند
که شد زین‌دامگه مشغول‌آب و دانه‌ای کمتر
نکو بزمی است‌عالم، لیك ساقی جام غم‌دارد
خوش‌آن‌مهمان که‌خورداز‌دست او پیمانه‌ای‌کمتر
کسی عاشق بود کز آتش سوزان نپرهیزد
براه عشق نتوان بودن از پروانه‌ای کمتر
مکن مانی عمارت‌وز سرای دهربیرون شو
برای این دو روزه عمر، محنت خانه‌ای کمتر

در غزل دیگری نیز میگوید.

ای گریه، فاش کن غم ودرد نهانیم — وی ناله، شرح ده‌صفت ناتوانیم
حیرت چنان‌بست زبانم که پیش‌یار — ناگفته ماند راز دل ازبی زبانیم
مانی که‌بودوصورت بی‌معنیش‌چه‌بود؟ — مانی منم که چهره گشای معانیم

مانی شیرازی راپس از قتل در گورستان**سرخاب** تبریز دفن کردند.

عبدی بیگ شیرازی

خواجه‌زین‌الدین‌علی‌از شعرا و بزرگزادگان‌شیراز بود که دردستگاه‌شاه اسمعیل صفوی مورد توجه قرار گرفت. امانت ودیانت وراست قلمی او بقول **سام میرزا** پسرشاه اسمعیل بی‌نظیر بود . هنراودر مثنوی زبانزد اهل فن بود و **نویدی** تخلص میکرد . درکودکی کتابی بشعر تألیف نمودکه‌آنرا **جام جمشید** نامید واشعارزیراز آن‌کتاب است:

دهانش را صف چون حدمن نیست — چگویم چون در آن جای سخن نیست

بسان آب حیوان نا پدیدار — نگشته خضر هم از وی خبردار

بودموئی براندامش کمر نام — چگویم مو کجا بودش براندام

بپا افکنده گیسوی سمن سای — بلی تاریك باشد شمع را پای

درجواب خمسه نظامی هم‌کتابی تدوین‌کرد که معانی خاص در آن درج است این سه بیت را درخمسه خود درکتاب هفت اختر در تعریف شکارگفته.

دیده آهوان نشان کردند — تیررا میل سرمه دان کردند

زاژدهای تفك یلان جهان — آتش فتنه ریختی ز دهان

آتش فتنه دود میانگیخت — سرمه از چشم آهوان میریخت

عبدی بیگ دارای سه خمسه یعنی پانزده مثنوی وهمچنین دیوان شعرویك اثر تاریخی است. وی درنهم ماه رجب سال ۹۲۱ هجری متولدشده . در کتاب **تکملة الاخبار** در توصیف جنگ چالدران که در ۹۲۰ رخ داده در خصوص جد مادری خود چنین می نویسد :

«... جد مادری این فقیر خواجه نظام الدین محمدبن خواجه عمادالدین علی شیرازی راکه درآنوقت وزیرحظیره متبرکه مقدسه صفویه بود از اردبیل بحفظ اهل بیت‌خود زیبدارالسلطنه تبریز آمده بود اسیرساخته همراه بردند فرزندان او ملازمی از پی‌او روان کردند تا بدانند که برسراو چه آمده . بعد از چندسال آن ملازم باز آمد وهیچ خبرنیاوردوآن پیرمرد شیعه معلوم نشدکه درکجا وبچه طریق فرورفت.[1] »

شیخ علی‌بن عبدالعالی که داستان‌اختلافش را با امیرغیاث‌الدین دشتکی‌نوشتیم واز رجال برجسته دربار شاه تهماسب بشمارمی‌رفت معلم عبدی‌بیگ بود.عبدی‌بیگ قسمت مهمی از عمرخودرا درتبریز بسر برده زیرا پدروکسانش همگی در دربار شاه تهماسب صاحب شغل بوده‌اند . درتکملة‌الاخبار نام پدرخودرا عبدالمؤمن وجدپدری خویش‌را صدرالدین می نگارد[2] .شاعردرمثنویهای خود ازدوپسرخود یکی‌شمس‌الدین محمد مؤمن ودیگری جلال‌الدین سلطان محمد نام می‌برد وبآنان اندرزهائی برروبه نظامی گنجوی داده است .

عبدی بیگ در دفترداری شاه تهماسب بشغل حسابداری سیاق ، یعنی همان شغل پدرش کار می‌کرد و شبها بفعالیت ادبی می‌پرداخت . وی به شروان و گرجستان نیز مسافرت کرد وسرانجام درسال ۹۸۸ در اردبیل دار فانی‌را وداع گفت .

عبدی بیگ ازکودکی‌شعرمی گفت وچون طبعی‌بلند داشت به تشویق‌شاه‌تهماسب وقاسمی‌گنابادی به پیروی ازسبك نظامی به سرودن مثنوی پرداخت .

۱ـ نقل‌ازمقدمه‌خمسه **مجنون‌ولیلی** اثر عبدی‌بیگ بقلم‌ابوالفضل هاشم اوغلی‌رحیموف چاپ مسکو ۱۹۶۷ ص۵

۲ ـ همان کتاب ص ۶

دیوان اشعار غنائی او که مشتمل برده هزار بیت است تاکنون بدست نیامده اما بطور پراکنده غزلیاتی درکتابهای «جوهرفرد» و «تکملةالاخبار» ، از خود آورده است که بدیع وزیبا واستادانه ومحکم است .[۱]

ازآثار عبدی بیگ نسخ خطی زیر تاکنون پیدا شده است :

مظهرالاسرار ـ جام جمشیدی ـ مجنون و لیلی . این کتاب درسال ۱۹۶۷ در مسکو چاپ شده است ـ هفت‌اختر ـ آئین اسکندری (خمسهٔ اول) ـ جوهرفرد ـ دفتر درد ـ فردوس‌العارفین ـ انوارتجلی ـ خزائن ملکوت (خمسه دوم) روضةالصفات ـ دوحة الازهار ـ جنةالاثمار ـ زینةالاوراق ـ صحیفةالاخلاص (خمسه سوم) وتکملة‌الاخبار .

عبدی بیگ علاوه براینها کتابهای دیگری نگاشته که نسخه‌های خطی آنها بدست نیامده است . اسامی این کتابها عبارت است از سلامان و ابسال ـ طربنامه ـ دیباچةالبیان .

عبدی بیگ در تاریخ « تکملةالاخبار» ضمن بحث از طوایف اسمعیلیه ایران اشاره می‌کندکه‌کتابی بنام دیباچةالبیان نوشته‌ودرمثنویهای خود نیز بکراتازکتابهای سلامان وآبسال وطربنامه نام میبرد .

درآثارعبدی بیگ شیرازی سه خصوصیت اساسی جلب توجه می‌کند. اول نیک بینی نسبت بزندگی ، دوم دارا بودن جنبه تاریخی وسوم خوش‌بینی نسبت بزن .[۲]

عبدی بیگ ادیب دانشمند و مطلعی بوده که در آثارش توصیف‌های طبیعت و اصطلاحات گوناگون مربوط به نقاشی بچشم میخورد وبهنرهای عصر نیز علاقه داشته است . اما تاکنون بررسی دقیقی ازآثاراین شاعرومورخ بعمل نیامده . امید است در آینده دانش پژوهان لااقل برای چاپ آثارش گام مؤثری بردارند .

---

۱ ـ همان کتاب ص VIII

۲ ـ همان کتاب ص XVI

ملاصدرای شیرازی

در تالاری که درست بالای سردر **مدرسه‌خان** شیراز قرار دارد سیصد سال پیش **ملاصدرای شیرازی** تدریس میکرد واکنون هم این تالار بنام این شخصیت بزرگ علمی نامگذاری شده است.

ملاصدرای شیرازی از اعقاب **حاجی قوام‌الدین حسین شیرازی** وزیر شاه‌شیخ ابواسحق اینجو است بهمین جهت اورا **قوامی** میگفتند.

سیصد سال پیش یعنی زمانیکه دکارت راه جدیدی در علم پیش گرفت، نابغه شرق، ملاصدرا نظریه‌ای ابراز داشت که ضربت سهمگینی برعقاید علمی زمان خود وارد آورد واگر شرایط لازم وجود داشت می‌توانست حوزه‌های علمی ایران را درجهتی نوین سوق دهد.

ملاصدرا احساس کرد که نظریات **ارسطو** دست وپای حکمای اسلامی را بسته و آنان را از تفکر آزاد بازداشته. ازاینرو باوضع نظریه جدید وانقلابی خود، علیه علم وفلسفه‌ای که‌هزارسال درعالم اسلام نضج وقوام‌گرفته بودقیام‌کردوآراءارسطو، فارابی و ابن سینارا باطل اعلام‌داشت.

ملاصدرا ابتدا فلسفه ارسطو، ابن‌سینا وفلسفه اشراق راکاملاً فراگرفت. اساتیدش عبارت بودند از **میر باقر** و **شیخ‌بهائی‌عاملی**. آنگاه بیکی ازدهات‌قم‌رفت و بریاضت

مشغول شد سپس بشیراز آمد و در تالار مدرسه خان بتدریس پرداخت وضمناً بتألیف کتاب همت گماشت.

وی فلسفه مشاء واشراق را ممزوج ساخت ودراین راه شیوه‌مصنفین **اخوان الصفا** را پیمود .

ملا صدراودکات در شرق و غرب راه نوینی را درپیش گرفتند ولی شیوه آنان کاملا متفاوت بود . دکارت نسبت بهمه چیز شك آورد و از وجود خویش شروع کرد تا توانست راهی برای **درست بکاربردن عقل** پیدا کند و دریچه‌ای بروی‌علم‌باز نماید.

ملا صدرا مردی عارف وروحانی بود. ازاینرو نمیتوانست قیود معتقدات‌مذهبی را دور بریزد. مع‌الوصف بیك راز بزرك طبیعت پی‌برد ودانست که(**جوهر عالم ماده همیشه درحرکت است)**

تازمان ملاصدرا، فلاسفه حرکت‌را بتمام عالم عمومیت نمی‌دادند ومی‌پنداشتندکه در پنج مقوله جوهر (عقل-نفس-هیولی-صورت-جسم) وپنج مقوله عرض(له-متی - فعل-انفعال-اضافه)حرکت راه نمییابد وفقط درچهارمقوله عرض(کم-کیف-وضع-این) حرکت واقع میشود.

علت آنست که‌آنان حرکت‌را ازدیدگاه مشهودات خویش تعریف‌میکردند.مثلا میدیدندکه‌اشیاء رامیتوان شمرد یااندازه‌گرفت‌یاحرارت-اراده-شجاعت-سستی-سختی نور وغیره‌منشاءحرکت‌هستند.

آنان میگفتند درجوهر ممکن نیست حرکت واقع شود زیرا حرکت‌باعث‌تغییر جوهر است وحال آنکه مثلا اگر دانه گندمی‌رابکاریم باتغییرات حاصله منتهی بگندم میشود وکیفیت گندم تغییر نیافته.

اگر مسئله راکلی تربگیریم نتیجه‌میشود که اگرجسم‌طبیعی تغییرکند باید از جسمیت‌خارج‌شودوحال آنکه‌وقوع این‌امرمحال است‌لذا حکم‌اینست‌که‌بگوئیم‌حرکت درجوهر محالست.

اما ملاصدرا میگفت **جسم طبیعی همیشه درحرکت وتغییراست ودرعالم ماده سکون و ثبات وجود ندارد.** وی معتقد بود که جوهر عالم طبیعت دائماً در حرکت وتغییر و تجدد است واین حرکت لازمه ذات جوهراین عالم است وهرگز از آن منفك نمی‌شود .

ملا صدرا بیان می‌کرد که جسم طبیعی در لباسی که هست خواه بصورت جماد، خواه بصورت گیاه، وخواه بصورت حیوان همیشه درحرکت وتغییراست.

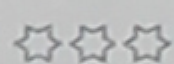
درعالم ماده وطبیعت سکون وجود ندارد وجوهر عالم ماده امریست ذاتاً متغیر و متجدد . بنا براین گوهر وحقیقت هوا، آب، خاك، سنك، معادن ، انواع گیاهها وانواع حیوانات امرسیال وگذرائی است که تدریجاً موجود میشود ومعدوم میگردد. عیناً مانند زمان همانطور که زمان یك امر ثابت الاجزاء نیست بلکه وجود وعدمش دست بگردن یکدیگراست ووجود هرجزئی ملازم باعدم جزء دیگریست ودرعین حال زمان یك امر واحد متصل مستمر تدریجی است همینطور اصل جوهر عالم ماده درذات خود یك امر واحد متصل مستمر تدریجی است ودائماً درحدوث وانقضاء است یعنی موجودمیشود و معدوم میگردد ووجود وعدمش آمیخته بیکدیگر است. این عالم ازوجود وعدم ومرك وزندگی وبالاخره ازحرکت تشکیل یافته. جوهر این عالم که همه نقشها وصورتها بر آن طرح شده مانند آب جاریست که دائماً درسیلان وجریان است ودرعین حال صورت هائی که درآب افتاده بنظر ثابت وبرقرارمیآید[1]

بالاخره ملاصد را به آیه‌ای از قرآن استشهاد میکند که میگوید(کوهها را می بینی و گمان میکنی جامد و بر یك جا ایستاده‌اند در حالیکه مانند ابر در حرکت و گذرند)

صدرالمتالهین میگفت اگر درجوهر عالم، حرکت نمیبود ممکن نبود درعوارض اجسام حرکت و تغییر راه باید. مثلا حرکت در کمیت وکیفیت اجسام را همه قبول دارند ولی هرگاه در کم و کیف جسم حرکت و تغییر باشد یقینا درجوهر جسم تغییرو

۱- دو فیلسوف شرق وغرب تألیف استاد حسینلی راشدص ۵۰-۵۱

حرکت خواهد بود زیرا وجود عرض و وجود جوهر در خارج یکی است و حرکت تجدد وجود است. پس حرکت در عرض از لوازم حرکت در جوهر است.

محمد بن ابراهیم شیرازی معروف به ملاصدرا ـ صدرالدین و صدرالمتألهین دارای تصنیفاتی است که فهرست آنها بشرح زیر است:

۱-اسفار ۲-شرح هدایه ۳-حاشیه بر الهیات شفای شیخ الرئیس ۴-شرح حکمة الاشراق شیخ شهاب الدین سهروردی ۵-واردات قلبیه ۶-رساله در حدوث عالم ۷-مسائل قدسیه و قواعد ملکوتیه ۸-رساله در تحقیق تشخص ۹-رساله در تحقیق اتصاف مهیة بوجود ۱۰ رساله در جواب مسائلی که از محقق طوسی سؤال شده و جوابی صادر نگشته ۱۱- کتاب اسرار الایات ۱۲-تفسیر سوره جمعه ۱۳- تفسیر سوره الطارق ۱۴- تفسیر سوره الواقعه ۱۵- تفسیر آیه نور ۱۶-تفسیر آیة لکرسی ۱۷-کتاب حکمه عرشیه ۱۸- کتاب مشاعر ۱۹- رساله اکسیر العارفین فی معرفة الحق والیقین ۲۰- رساله کسر اصنام جاهلیه ۳۱- رساله اتحاد عاقل ومعقول ۲۲- کتاب شرح اصول کافی ۲۳-عقل و جهل

ملاصدرا هفت سفر پیاده بمکه رفت و در سفر هفتم بسال ۱۰۵۰ هجری قمری در بصره وفات یافت و همانجا مدفون گردید.

بابافغانی شیرازی

وی از شعرای پیروسبك هندی درزمان صفویه بود. اشعارش شوری در دل بر پامیسازد. مدتی درخدمت **سلطان یعقوب** بود ودرملازمت او بترقیاتی نائل‌گردید و او را بابای شعرای زمان میگفتند.

درنوشیدن شراب افراط میکرد و بد مستیهای او نیز معروف بود و همیشه در میخانه‌ها بسرمیبرد. بعدازوفات سلطان یعقوب درزمان شاه اسمعیل به خراسان رفت و حاکم ابیورد روزی یکمن شراب ویکمن‌گوشت برایش مقرری تعیین‌کرد ودراواخر کاراو بجائی رسیدکه مردم میخانه‌ها او را ازپی مایحتاج میفرستادند وسرانجام درسال ۹۲۵ درمشهدجان سپرد. ابیات زیر نمونه‌ای از اشعاراوست

مقیدان تو از یاد غیر خاموشند — بخاطری که‌توئی دیگران فراموشند

گرمیروم نزدیك‌اوذوق‌وصالم‌می کشد — ورمینشینم گوشه‌ای تنهاخیالم‌میکشد

فراموشم شود چندان کزو بیداد میآید — ولی‌فریادازآ نساعت که‌یك‌یك‌یادمیآید

اهلی شیرازی

ازشعرا و فضلای‌گوشه‌گیر شیراز بود.وی قصیده مصنوع **سلمان ساوجی** را تتبع

نمودوچندصفت زیادکرده است و **امیرعلیشیر** خوداعتراف کرده که اهلی از او بهتر گفته است وفات او درسال ۹۴۲ اتفاق افتاد ودرجوار تربت حافظ بخاك سپرده شدکه هنوز سنگ قبرش معلوم است. اشعارزیر نمونه‌ای از آثار اوست

یامن ناصبوررا سوی خود از وفاطلب ـــ یاتوکه پاکدامنی مرگ من ازخداطلب

از مرگ رقیبان تو خرم نتوان بود ـــ خوشحال بمرگ همه عالم نتوان بود

زاهدبره کعبه رودکاین ره دین است ـــ خوش میرود اما«ره‌مقصود»نه اینست

اکنون‌که تنها دیدمت لطف‌آروآزاری بکن

سنگی بزن، تلخی بگو، تیغی بکش، کاری بکن

سوی‌که روم من‌که دلم سوی توباشد ـــ روی که به بینم‌که به ازروی توباشد؟

چو آب زندگی گربگذری بر خاك مشتاقان

همه چون سبزه از مهر توبردارند سر از گل

عرفی شیرازی

مولانا محمد بن خواجه زین الدین علی بن جمال الدین شیرازی ملقب به **جمال الدین** و متخلص به عرفی از مشاهیر شعرای شیراز است.

بکمال فضل و دانش و لطیفه گوئی و حاضر جوابی معروف است و طرزی مخالف مسلک قدما در شعر در پیش گرفت و غالباً در اثر کثرت تشبیهات و استعارات او، اصل مقصود در شوش مبهم میماند. چند بار بهندوستان رفته و در دربار **اکبرشاه هندی** تقرب یافته و مشمول مراحم او گردید.

بعلت اینکه چند بار ابوالفیض و برادرش علامی را که هر دو از اکابر هند بودند در مقام مناظره محکوم ساخته بود آندو کینه و عداوت او را سخت بدل گرفتند. سرانجام روزی بهنگام شرفیابی، علامی از او پرسید در مذهب شما زاغ حلال گوشت است یا حرام.؟ عرفی جواب نداد تا بعد از لمحه‌ای ابوالفیض پرسید که در مذهب شما خوک حلال است یا حرام؟ عرفی باز جواب نداد و تغافل نمود.

سلطان پرسید چرا به پرسشهای اینان جواب نمیدهی؟ عرفی پاسخ داد این مسئله بدیهی است و همه میدانند که هر دو نجاست می‌خورند. پادشاه از این تعریض بخنده آمد زیرا اگر چه مقصود عرفی زاغ و خوک بود، در عین حال بدو برادر مغرض نیز طعنه زد و در نتیجه این لطیفه انعام فراوانی دریافت داشت.

عرفی قصیده رائیه‌ای پرداخته که مطلع آن اینست:

جهان بگشتم و دردا که هیچ شهر و دیار   نیافتم که فروشند بخت در بازار

این قصیده شامل یکصد و هشتاد بیت است که برخی نیز به جواب‌گوئی او برخاسته‌اند از رباعیات شیرین او یکی اینست.

صوفی بعمارت بدن مشغول است   زاهد بفریب مرد و زن مشغول است
دانا به کرشمه سخن مشغول است   عاشق بهلاك خویشتن مشغول است

عرفی در سنه **۹۹۹** در سن سی و شش سالگی درگذشت و جنازه اورا از لاهور بنجف اشرف انتقال دادند.

ملا محی لاری

ازشاگردان **علامه دوانی** است که‌ازعلم وذوق وصفای خاطر بهره مند بود چند بیت از اشعارش درزیر نقل می‌شود

ندانمت که چنین ساخت بدگمان بامن   که تند می‌شوی از هیچ هرزمان بامن
بهر که آن مه بد خوبگفتگو آمد   بود کنایه طبعش در آن میان بامن

بر کشتگان خویش نگاهی نمیکنی   بهر توأم کشند و توآهی نمی کنی

مولانا شمس‌الدین محمد علامه خفری

مولانا از شاگردان برجسته **امیرصدرالدین محمد دشتکی** شیرازی بودکه خود از سرآمدان، فضلا، ومحققین شد . **شاه‌اسمعیل‌صفوی** امر کرد که بر منابر از خلفای ناحق تبرابجویند . خطیب در مسجد عتیق شیراز برهمین منوال خطبه خواند .

داماد علامه که در مذهب تسنن متعصب بود باحالت گریه از مسجد خارج شد وبخدمت مولاناآمد . شمس‌الدین گفت اینان از (اجلاف عرب) بودند اگرتوهم‌تبری کنی باکی‌نیست .

مصنفات او عبارتند از :

منتهی الادراك که‌در برابر کتاب نهایة الادراك علامه شیرازی نگاشته ۲ ـ کتاب تکمله درشرح تذکره خواجه نصیرطوسی ۳ـرساله حل‌ماینحل ۴ـ حاشیه براوائل شرح تجرید ملا علی ۵ ـ حاشیه بر اوائل شرح حکمة‌العین .

وفاتش بسال نهصدوسی‌واند اتفاق افتاد .

ملك قاسم

ازشعرای شیرازی بودکه نسبت خود را **بشاه‌شجاع مظفری** میرسانید. وی علاوه‌بر شاعری، نقاشی بزرگ وچیره دست بود وخط راهم‌خوب مینوشت وبجهت اینکه نقاش باذوقی بشمارمیرفت اهل ظاهراو را مذمت میکردند و میگفتند غیرازاین عیبی ندارد که مصوراست،

درانشاء، معما، وعروض، مهارتی تمام داشت وقوت حافظه‌اش بمرتبه‌ای بودکه بیك خواندن سی‌بیت را یاد میگرفت. اما بسیار محروم بود. درسنه **۹۴۷** دارفانی را وداع گفت. رباعی زیر را درشکایت از روزگارگفته.

روزی‌عجب‌است‌وروزگاری‌مشکل کز دهر و فا گشته بـکلی زایـل
خالی زغبار یـکدیـگر یـکساعت چون شیشه ساعت نتوان یافت دو دل

مولانا لسانی شیرازی

از جوانی راه مسافرت در پیش گرفت وغالب اوقات خود را در بغداد و تبریز گذرانید. نکته سنج ومتین وشیرین سخن بود درسال ۹۴۲ در تبریز وفات یافت ودر گورستان سرخاب مدفون گردید. ابیات زیر ازاشعار اوست

نه لاف از درد عشق دلربائی می توانم زد
نه در راه وفایش دست و پائی می توانم زد

تو کز سوز محبت بی نصیبی چاره خود کن
که من پروانه‌ام خود را بجائی میتوانم زد

نه با تو دست هوس در کمر توان کردن
نه آرزوی تو از دل بدر توان کردن

بیا که گریه من آنقدر زمین نگذاشت
که از فراق تو خاکی بسر توان کردن

چنین که عاشق روی توام زبیم رقیب
کی از جمال تو قطع نظر توان کردن

چیست دانی غرض عشق ؟ نشستن با هم
پس غرض چیست که با هم نتوانیم نشست ؟

مولانا مصلح الدین لاری

مولانا مصلح الدین لاری که سر آمد شاگردان **امیرغیاث الدین منصوردشتکی** شیرازی بود ، در شیراز بتکمیل معلومات وکسب فضائل پرداخت، سپس به هندوستان عزیمت کرد وبخدمت پادشاه آن سرزمین در آمد واز طرف پادشاه آنجا ملقب به صدر گردید. از آنجا به حجاز وعراق وترکیه رفت. سلطان **سلیمان خان** قیصر روم، اورا احترام فراوان کرد وبه تدریس در آن سرزمین تشویقش کرد . مولانا از اسلامبول ببغداد رفت و در آنجا مصاحب **اسکندرپاشا** بیگلر بیگی عراق بود و در همین ایام **تاریخ آل عثمان** را نوشت .آنگاه بتألیف کتب دیگر پرداخت که از آنجمله‌اند :

۱ ـ حاشیه برجاشیه علامه دوانی

۲ ـ حاشیه بر شرح جامی

۳ ـ شرح فارسی هیئت ملا علی قوشچی

۴ ـ حاشیه برانوار شافعی

مولانا مصلح الدین در سال ۹۸۱ درگذشت

علامه ملامیرزاجان باغنوی

از شاگردان **خواجه جمال‌الدین محمود شیرازی** بود ، در سال ۹۸۸ از شیراز عازم هندوستان گردید ودر لار که شهری آباد و بزرگ بود ریاضیات وتفسیر بیضاوی را نزد **خواجه جمال‌الدین محمود** که اززبده شاگردان امیر غیاث‌الدین منصور دشتکی بود فرا گرفت.

در باره مقام علمی او میگویند وقتی **ملامیرزای شیروانی** که از مجتهدان بنام بود باوج اشتهار رسیده بود از فاضلی پرسیدند تفاوت فضلی میان ملامیرزای شیروانی ومیرزاجان شیرازی چقدر است؟

مرد فاضل پاسخ داده بود همان تفاوت که میان زنده و مرده است. وی دارای تألیفاتی نیز بوده است. وفاتش بسال ۹۹۵ در هندوستان روی داد وهمانجا مدفون شد.

میرزا محمد هاشم شیرازی

از اطبای بسیار حاذق و نامور بوده است که به هند رفت ودر آنجا اقامت گزید. **نادرشاه** بهنگام فتح هند او را باخود بایران آورد. میرزامحمدهاشم درمی‌یابدکه علت تندخوئی و بدخلقی نادر نداشتن دندان و خوب نجویدن غذاست زیرا این امر نادر را دچار سوء هضم دائمی قرحه معده ساخته ودفع خون از اونیز برخلاف تصورسایر اطباء بعلت بواسیر نبوده بلکه ناشی از جراحت معده اوست طبیب شیرازی که او را تالی بو علی سینا و محمد زکریای رازی دانسته‌اند غذای نادر را خود طوری ترتیب میدادکه محتاج جویدن نباشد. دراثرمراقبتی که از نادر شاه بعمل آورد تعادل خود را باز یافت و بیماری معده‌اش بهبود پیدا کرد واین سلامتی در خلق وخوی شاه تأثیر نیکو بخشید.

میرزا محمدهاشم پس از دوسال که درخدمت نادرشاه بود بزیارت مکه رفت و دیگر باز نگشت ونادرنیز مجدداً بیمارشد وپزشکان نتوانستند علت آنرا بیابند[1].

---

۱ ـ شیرازتألیف استاد علی سامی ص ۳۴

سیدابوالقاسم قاری

سیدابوالقاسم قاری ، از قراء معروف عهد**شاه‌عباس ثانی** (۱۰۵۲-۱۰۷۸)است.اصل وی از خراسان بود ولی از اول جوانی درشیراز سکنی گزید وبا علمای آن‌شهرحشر ونشر داشت وعلوم متداول را درآنجا تحصیل کرد.

وی درسال۱۰۶۱ منظومه‌ای درتجوید قرآن ساخت‌که به (**نظم‌اللالی**) معروف است وحاوی ۸۹ بیت میباشد.

این منظومه باهمه اختصارش متضمن مطالب مهم علم تجوید میباشد. این‌کتاب بارها بطبع رسیده ودردوره معاصر نیز شروحی بر آن نگاشته‌اند.پاره‌ای از صاحبان تذکره نظم اللآلی رابه**میرفندرسکی** نسبت میدهند که اشتباه آشکاری است.

سال وفات قاری روشن نیست ولی صاحب**ذریعه** مینویسد که تا سال۱۰۸۳ در قید حیات بوده است[1]

---

۱ ریحانةالادب ص ۲۵۶-۲۵۷

خاندان انجوی شیرازی

خاندان **انجوی** از خاندانهای قدیمی و معروف شیراز است که از طرف مادر به‌خواهر **عضدالدوله دیلمی** و از طرف پدر به **زیدین أسود** میرسند. در زمان اباقاخان، **ابوالمیامن حسن طباطبائی** حسنی بنزد ایلخان رفت و املاك اجدادی را که بنام خالصه‌دیوانی **(أنجو)** از طرف سلاطین مغول تصرف شده بود مطالبه‌کرد. چون از عهده تصرف آنها برنیاید در سال ۶۷۹ نیمی از آن املاك را به شاهزاده ارغون خان منتقل نمود و نیمه دیگر را به فرزند خود **سید قطب الدین احمد** بخشید. درسال ۶۸۶ ارغون خان در مقام ایلخانی گری فرمانی صادرکرد که‌بموجب آن املاك سید قطب الدین احمد را بوی مسترد دارند پس از مرگ ابوالمیامن ارغون خان فرمان داد تا املاك و اگذاری به شاه را بعنوان انجو (خالصه دولتی) به قطب‌الدین احمد واگذار نمایند از آن روز به بعد این خاندان را «انجوی» گفتند یکی از برجسته ترین شخصیت‌های این خاندان سید قطب الدین احمد است که امارت و ایالت مملکت فارس را داشت و بدون اجازه او هیچ‌کاری انجام نمیشد. وی درسال ۶۹۵ درشیراز درگذشت.

پسرش **میرفضل الله انجوی** شیرازی که‌از شاگردان **سعدالدین تفتازانی** بود و از شیراز بهندوستان رفت بسبب دانشی‌که داشت مورد احترام محمود شاه پادشاه دکن قرار گرفت وهمین شخص **محمودشاه** را برانگیخت تا ازحافظ شیرازی دعوت نماید. یکی

دیگر ازشخصیت‌های این خاندان **حسن انجوی** شیرازی است که پس از کسب معلومات در شیراز، بهندوستان رفت ودرسال ۹۲۸ **برهان نظام الدین شاه** هندی را با اصول مذهب شیعه آشنا ساخت. **سیدشاه فتح الله انجوی** نیز که ازقضات عالیمقام شیراز بود شهرتی دارد. وی نیز به هندوستان رفت و درحدودسنه ۹۹۰ در گذشت. **امیرابوالولی انجوی** نیزدردربارشاه عباس ثانی به صدارت رسید. درزمان قاجاریه شخصیت‌های برجسته‌ای از این خاندان ظهور نکرد . معروف ترین آنان **میرزا ابوالقاسم خوشنویس انجوی** شیرازی است که خط شکسته را خیلی خوب می‌نوشت. وی مردی خوش مشرب و بی آزار بودکه بقول صاحب دلگشا «هرگز شیشه خاطری را سنگ جفا شکسته ورشته محبتی رانگسسته ، نه‌برعیب کسانش کاری‌ونه‌برخاطری ازاو غباری»میرزا بـوالقاسم تولیت مسجدجامع عتیق شیراز راازاجداد خود بارث‌برد.درسال ۱۲۵۸ بعد ازصدوده سال زندگانی بدرودحیات گفت . نمونه‌ای ازاشعارش اینست .

بگذشت یاربرمن وازپی نرفتمش — آری نمی‌توان زپی عمررفته رفت

ترکی که‌دلم بدام اودر بنداست — خاطر زغم عشق ویم خرسنداست

یك‌بوسه‌نمودوعده ، شادم‌که‌یکی — آن ترك بفارسی نداند چنداست

گفتی که اساس عجب را برپاکن — از بهر سرت عمامه‌ای پیدا کن

شیخابسرتو این بلائی‌است عظیم — چون من توهم‌ازسراین‌بلاراواکن

بافلان گفتم ای پسر پدرت — جز بتاریکی ازچه نان نخورد

گفت ترسد زروشنی که مباد — سایه‌اش دست توی کاسه برد

صحبت لاری

ملامحمد باقر متخلص به **صحبت** ازصحرانشینان قریه **بیرم** لاربودکه تحصیلات اولیه را در**رونیز** فسا باتمام رسانید سپس بشیرازآمد وبتکمیل معلومات پرداخت .

صحبت لاری درتاریخ وادبیات عرب وپارسی بسیارتوانا بود . حافظه‌ای بسیار نیرومند داشت وبزودی دانشمندی بلند پایه شد . در اواخر عمرنابینا گردید و بسال ۱۲۵۱ درگذشت. این ابیات ازاوست .

طعمه ازسرپنجه‌خوردن خصلت شیر است ومن
قطع وفصل حق وباطل کارشمشیر است و من

بس شکار معنی افکندم بدشت از بهر غیر
صید خود را بذل کردن همت شیراست ومن

میرعالم گیر وشاه حسن خورشید است و من
صاحب دیوان و دارای قلم تیر است و من

دردی وبهمن کهن اندر بهاران نو جوان
نوشدن هر ساله رسم عالم پیر است و من

(صحبت) اقلیم بلاغت تختگاه فکرت است
لیک صاحبدل براین تخت مهی میراست ومن

بسمل شیرازی

علی‌اکبرنواب متخلص به **بسمل** درسال ۱۱۸۷ درشیراز تولد یافت. در **مدرسه حکیم** تحصیل نمود. صرف ونحو ومنطق ومعانی بیان و ریاضیات را آموخت. آنگاه بکسب اصول وحکمت وکلام پرداخت. پیوسته با اهل علم مجالست داشت. در سال ۱۲۳۷ کتاب **تذکره دلگشا** را نوشت. از آثاردیگرش یکی هم **شرح سی فصل خواجه نصیرالدین‌طوسی** است که در علم نجوم تألیف کرده است. رساله‌ای در اثبات واجب ورساله‌ای‌نیز دراثبات نبوت خاصه نگاشته. حاشیه برتفسیرقاضی بیضاوی وتفسیرفارسی برقرآن مجید وتعلیقات برمدارك شرایع وکتاب سفینة النجاة و دو رساله اندرز نامه ومجلدات بحراللآلی ازآثارمتعدد اوبشمارمیرود.

حمامی‌نیزدرمحله بازارمرغ بنام حمام نواب بناکرد. مرگش بسال۱۲۶۳ اتفاق افتاد ودرجوار مدفن **سید میرمحمد** بخاك سپرده شد.

اشعاربسمل شیرازی روان وگیراست. چندبیت از قصیده‌ای که در مدح علی ع سروده اینست.

شد از فیض بهاران باغ و صحرا / روان بخشا چو انفاس مسیحا

میان آب عکس آتش گل / فروزان چون دل قندیل ترسا

شد آبستن زفیضش مریم شاخ / ولی از تهمت یوسف مبرا

نوای بلبلان از دل بردغم / چو شعر من بمدح شاه مولا

حاج میرزا ابراهیم مجتهد

درسال ۱۱۷۳ درشیرازمتولد شد . علوم عربی وادبی را درزادگاه خویش کسب نمود . آنگاه بتحصیل ریاضی وعلم کلام وحکمت پرداخت . آنگاه **محمد شاه** او را بهتران آورد وسه سال بعنوان گروگان نگاه داشت . در سال ۱۲۱۱ عازم عتبات شد. از **میرسیدعلی طباطبائی** صاحب کتاب **ریاض** مشهور به **شهرکبیر** فقه و اصول را فرا گرفت . درسال ۱۲۱۶ که شیخ سعود وهابی کربلا را غارت نمود و مردمش را بقتل رسانید حاج میرزاابراهیم درآنجا مشغول کسب دانش بود .

بعد ازاین واقعه بشیراز آمد . کاراودرشیرازتدریس وتألیف وعبادت بود . در عین حال ساعاتی را درروز برای دیداردوستان ومکالمات حکمت آمیز ومطایبه گوئی اختصاص داده بود . تألیفاتش عبارتند ازکتاب بحرالحقایق درعلم فقه که مسائل را با استدلال وذکر اخباروارده واقوال متقدمین ومتاخرین درآن گرد آورده .

دیگر کتاب **حاشیه برکتاب معالم الاصول** وایضاً کتاب حاشیه **برشرح لمعه** است وفاتش درسال ۱۲۵۵ درشیرازاتفاق افتاد .

عفت نسابه شیرازی

سادات نسابه ازقرن هشتم درشیراز معروف بوده‌اندورجالی ازمیان آنان برخاسته که اهل علم ودانش بوده‌اند . در این خاندان شاعره فاضله‌ای ظهور کرد که نامش سکینه بیگم بودعفت تحلص میکرد. درسال ۱۱۹۰ درشیراز متولد شد. به‌تحصیل علوم متداول پرداخت

در تمام‌عمرخود شوهر اختیار ننمود ودرسال هزارو دویست وپنجاه و اند در گذشت

نمونه‌ای ازاشعارش بشرح زیراست:

ایکه بعرصه جهان شد بتوختم سروری — جانب خستگان غم‌نیست رواکه ننگری

خواجه خواجگان توئی بندهٔ بندگان‌منم — شکر چرا نمیکنی بنده چرا نمی‌خری ؟

روزو شب است نام تو ورد زبانم ای‌صنم — هیچ اگر چه‌ازکرم نام مرانمی بری

باز سپاه ناز را تاخت بشهر بند دل — ملك خراب چون‌کند با سپه ستمگری

از مژه بهر قتل من‌بسته زهرکناره‌صف — این دل‌خسته چون‌کندمانده‌میان‌لشکری

ازپی بزم شه‌کنون درکف ساقیان نگر — جام‌چو مجمر ودرآن‌راح نموده‌اخگری

سیاف شیرازی

حاجی علی‌اصغر سیاف شیرازی از عرفا و شعرای شیراز است که از مریدان **محمدحسین زین‌الدین نعمت اللهی** بودوازمرشدخود، (حسینعلی شاه) لقب گرفت. بر اثر ریاضت وعبادت در بین عرفا بمقامی شامخ رسید و جمع کثیری پیرو اوشدند. وی به مکتب نرفت و بیسواد بودمع‌الوصف یك مثنوی دردوازده جلدبزرگ بنظم درآورد که شامل هفتاد هزاربیت است.

مضامین این‌مثنوی‌را مطالب عالی عرفانی وشرح احادیث نبوی‌تشکیل میدهد.

پنج جلد اول‌این‌مثنوی را (**گنج‌سرور**)نامیدوهفت‌جلددیگر را(**جنات وصال**) نام نهاد.

وفاتش بسال ۱۲۶۲ هجری‌اتفاق افتاد ودرکنار قبر**عبدالله وصاف** مورخ وشاعر معروف مدفون شد واینك برتربتش بنای مناسبی از طرف بازماندگان ساخته شده و مثنوی دوازده جلدی اورا هم بطبع رسانیده‌اند.

حجاب شیرازی

محمد مهدی حجاب شیرازی درسال ۱۲۲۴ در شیراز متولد شد . پدر بزرگش **حاجی صالح‌شیرازی** از بازرگانان معروف بود و پدرش **محمدتقی** نیز از تجار شیراز بشمارمیرفت . حجاب پس ازفرا گرفتن عربی وادبیات و منطق و کلام و حکمت به بمبئی رفت ودرآنجا تجارت میکرد . خط نستعلیق راهم نیکو مینوشت .

پس ازچندی ازتجارت دست کشیده بشیرازبازگشت وبصحبت بااهل دل صرف وقت میکرد گاهی برای امرارمعاش بمعاملات جواهردست میزد . چند بیت ازاشعار او اینست ؛

به پیری زاشك خونین پای تا سر گشته پنهانم
بدم یك خوشه مروارید واینك شاخ مرجانم

زیاد چشم او در چشم خلق از لاغری شخصم
چنان آید که پندارند مردم موی مژگانم

زدل بریان وازخون پاره دارم عیش پنهان بین
که اندر کنج خلوت کرده تنها عشق مهمانم

قاآنی شیرازی

میرزاحبیب متخلص به **قاآنی** فرزند **محمدعلی گلشن** از شعرای بزرگ دربار فتحعلی شاه ومحمد شاه واوایل سلطنت ناصرالدین شاه بود.

وی در شیراز متولد شدوچون ازهفت سالگی یتیم گردیدتحصیلات مقدماتی را در همان شیراز فراگرفت و دراوان جوانی عازم مشهد شد تا در آنجا بادامه تحصیل بپردازد وضمنا میدان تازه‌ای برای کسب معاش پیداکند.

قاآنی در ادبیات عرب وفارسی مهارت کافی یافت وبحکمت نیز علاقه سرشاری داشت ومیتوان گفت شهرت شاعری اولطمه بشهرت او بعنوان یك حکیم دانشمندزده است درحکمت اورا همپایه ملاصدراوحاج ملاهادی سبزواری ودرشرعیات تالی شیخ مرتضی انصاری شمرده‌اند . ازاینرو فتحعلی شاه اورا (**مجتهدالشعراء**) لقب داد و محمدشاه نیز قاآنی را (**حسان العجم**) میخواند زیرا در شعر مخصوصا قصیده سرائی چنان بر کلام تسلط داشت که مایه اعجاب هرخواننده آثار اوست.

قاآنی شایداولین شاعرایرانی است که برزبان فرانسه تسلط داشت. همچنین در ریاضیات، کلام ومنطق نیز استادی مسلم بشمار میرفت ولی افسوس که برای مضامین

اشعارش ازآنهمه علم واطلاعات وسیع استفاده کافی ننمود وشعر را وسیله ارتزاق وتفنن میدانست نه هنر

هنر او از لحاظ لفاظی وبکار بردن صنایع شعری وابتکار درقوافی بی نظیراست.
قاآنی علاوه بردیوان اشعارش که درحدود هفده هزاربیت است کتابی بنام پریشان بسبک گلستان در نثر نگاشته که مضامین آنهم مملو ازداستانهای مستهجن وتوام باالفاظرکیك است. وفات قاآنی درسال ۱۲۷۱ اتفاق افتاد ودر تهران مدفون شد.

میرزا علی صدرالعلماء

عالم، شاعر وخوشنویس بود. خط نسخ و شکسته را نیکو مینوشت. ابتدا **عالی** تخلص میکرد ولی بعداً تخلص **(ناصری)** رابرگزید.

در علوم عربی وادبی وفنون حکمت وریاضی وکلام وفقه واصول سرآمداقران شد. ولادتش درسال ۱۲۳۸ درشیرازاتفاق افتاد. هیجده ساله بودکه بتهران رفت ودرآنجا ملقب به **صدرالعلماء** شد. آنگاه عازم عراق گردید وازآنجا بشیرازبازگشت و پس از زیارت مشهد رضا درشیرازعزلت گزید وبمطالعه و نوشتن پرداخت. نوشته هایش معمولاً حواشی برآثار دانشمندان دیگر است. نمونه ای ازاشعارش اینست.

ای سر و سهی مهر توام تا بسر افتاد جان ودل ودینم همگی در خطرافتاد
سوزی که زهجر تو مرادر جگر افتاد پنهان بدو این دم زغماز پرده درافتاد

وفای شیرازی

میرزاحسنعلی معروف به (حاجی میرزا بزرگ طبیب) متخلص به **وفا** فرزند **نیاز** شیرازی درسال ۱۲۲۴ متولد شد . طب وتشریح وعلوم ادبی وعربی را نزد پدر فرا گرفت خط نستعلیق راهم خوب مینوشت . درشاعری نیز طبع موزونی داشت در سال ۱۲۵۴ ازراه بوشهر بهندوستان رفت وازآنجا نیز رهسپار حجاز ومصرشد و در اسکندریه تصمیم گرفت طب خودرا دراروپا تکمیل نماید لذا بپاریس ولندن رفت و در آن دو شهر بتکمیل طب پرداخت. آنگاه بهند مراجعت کرد ودرکلکته رحل اقامت افکند ودرآنجا بتدریس و طبابت پرداخت . پس از مدتی تصمیم گرفت بزیارت حضرت رضا برود . امابه بمبئی که رسید بیمارشد ودرگذشت .

وفا درقصیده‌ای ازمردم زمانه چنین شکوه میکند .

هرجاکه دل گرفت مرا گفت هین وطن — هرجاکه جان شگفت مرا گفت هین سفر

آنم که گفتمی که یکی مرد یك فنم — در هر فنی که خلق بر اویند مفتخر

اقبال چون نبود ازاین نقش ها چه سود — هم جهل به ز دانش و هم عیب از هنر

هر کس بهند آمد اندوخت گنج و مال — من و اه و اه میبرم از این سفر ثمر

تحسین‌مرا نه وجه خوراك‌است‌و نه لباس — تحسین نه کاه اسب شود نه شعیر خر

آنرا که سر فراختم از مدح بر فلك — خواهد همی بچاه مذلت مرا مقر

رویش ندیدم آنکه زمن بهشدش مرض نامم نبرد آنکه ز من گشت نامور

شعرزیر نیزپیروی اوراز سبك مسعودسعد سلمان کاملا نشان میدهد

ای رفیقان ز روز خوش فریاد کار من با شب فراق افتاد

گشت اقبالم از جهان ادبار شد رواجم ز دور چرخ کساد

اخترم از زمانه کرد غروب دولتم از ستاره رفت بباد

ما در روزگار پنداری مرمرا از برای محنت زاد

روز عیش و خوشی مبدل شد بشب هجر و ناله و فریاد

میرزا فضل الله شریفی حسینی

درسال هزار وصدونود واند درشیراز متولد شد. تخلص او **خاوری** بود. در زمره ندمای خاص **حسینعلی میرزا** فرمانفرمای فارس درآمد وبا او بتهران رفت. در آنجا با **میرزا شفیع** مازندرانی که وزیرروشن ضمیری بود انس گرفت.

از آثار اوکتابی است درتاریخ قاجاریه بنام **تاریخ ذوالقرنین**.

خاوری درقصیده سرائی زبردست بود. قصیده زیر نموداری اوطبع اوست.

زهی رزاق انس وجان خهی خلاق جان بخشا خداوند خداوندان جهانبان جهان آرا

خمار ازاوست درسرها نشاط ازاوست دردلها هم اومینا هم اوساقی هم اوساغر هم اوصهبا

تقاضای نظام این شد که تلخی آید ازحنظل تمنای قوام این شدکه زردی زاید ازصفرا

همه خواهان یك مقصد همه جویای یك منزل یکی عارف یکی عامی یکی مؤمن یکی ترسا

یکی درگلستان ماعرفنا گشته دستان زن یکی در دعوی انی اناالله شد بلند آوا...

شیخ مفید شیرازی

شیخ مفیدبن میرزامحمدبن میرزا کاظم شیرازی از علما ، عرفا ، مجتهدین و شعرای اواخر قرن سیزدهم واوایل قرن چهاردهم هجری است . ابتدا علوم ادبی وعربی وریاضی وفقه واصول را در شیراز فراگرفت آنگاه باعرفا و اهل ریاضت ملاقات و با آنان گفتگو کرد. سپس بامامت جماعت و موعظه مردم پرداخت و در همین احوال بریاضت روی آورد ودائمادر خود فرومیرفت.

برای گوشه نشینی **کرمان** را برگزید. درآنجا چهل اربعین یعنی هزاروششصد روز در خلوت عبادت کرد وریاضت‌کشید. آنگاه عازم مشهد شد وپس‌از زیارت‌حضرت رضا بشیراز بازگشت وسه‌سال دم فرو بست وکمترسخن میگفت . دراین‌احوال جمعی ازپیروان‌ازاو خواستند سکوت‌راشکسته ازدانش‌وبینش خود، دیگران‌را بهره‌مندسازد.

شیخ این تقاضا راپذیرفت وباردیگر بمردم‌روی آوردوبتدریس‌ادبیات،حکمت کلام، فقه ، اصول وتفسیرمشغول شد ودرعین حال امامت جماعت راهم در حرم شاه چراغ عهده داربود.

تألیفات شیخ مفیدعبارت است از:

۱ـ منظومه‌ای درکلام وشرح آن بعربی ۲ ـ منظومه‌ای در احکام عهد شرعی باشرح عربی ۳ـ شرحی برحدیث کمیل که ازحضرت علی سئوالی راجع به حقیقت

کرده بود۴- شرحی برحدیث ام زرع که زنی ازاصحاب پیغمبر بوده ۵-منظومه‌ای در فقه عربی۶- کتاب نورالیقین درشرح الاربعین که چهل حدیث را شرح نموده است این کتاب هم بعربی نگارش یافته ۷ - شرح قصیده امروألقیس و ترجمه اشعارش به فارسی۸- کتاب ضیاءالقلوب ۹- تفسیر آیاتی‌که در شرح قطرالند ابدان استشهاد شده ۱۰- عشره کامله درشرح ده حدیث بعربی ۱۱ حواشی برشرح نهج المسترشدین ۱۳- اصلاح الالفاظ درتبیین الفاظ عربی بفارسی۱۳- گنج مراد وهزینه رشاد دراصول دین بفارسی، ۱۴- حواشی برتفسیرصافی ۱۵- کتاب اربعین درشرح چهل حدیث ۱۶-اساس الکمال مشتمل برچهار جلد بفارسی ۱۷- شرح زیارت عاشورا ۱۸- سیدالکتب ۱۸- کنزالجواهر ۲۰- مرآت الفصاحة درباره شعرای شیراز

شیخ شعر نیز میسرود . دیوان اشعارش مشتمل برچند هزاربیت‌بعربی وفارسی است دراشعار فارسی(**داور**)تخلص مینمود.

میرزای سکوت

اورا سرحلقه خاموشان ومقصد خرقه پوشان گفته‌اند . جمعی نیز مسلمانی اورا منکر بودند. ازاینرو جمعی ازعوام متعصب آلت دست شده به خانه‌اش هجوم بردند تا تا بقتلش آورند .

مریدانش که‌هر یك والی استانی وسردار لشکری بودنددرصددمتفرق ساختن منکرین برآمدندکه اما میرزا سکوت را شکسته آنانرا به‌عدم مداخله دعوت کرد .

بدخواهان درخانه میرزا را بازیافتند وچون وارد شدند پیر سفید موئی را دیدندکه‌درگوشه‌ای نشسته.شروع به بدگوئی کردند وازاو دعوت نمودند که خود را برای مرگ آماده سازد میرزا تبسم کنان پرسید علت ازدحام چیست . و حال آنکه من هرگز جزراه شرع نرفتدام؟گفتند برخی ازمریدان تو ازمحرمات پرهیز ندارند. میرزا گفت برادررا بجای برادر نمی کشند.معاندین گفتند چرا دربرروی جمعی عشق باز وباده خوار میگشائی ؟ فرمود عجبا من در را بر شما که برای قتلم آمده‌اید نبستم چرا بر کسانی که بارادت می‌آیند در به بندم؟ آن گروه شرمنده باز گشتند. میرزای سکوت می‌گفت (راحت نفس دردوچیزاست «نمیدانم» و«نمیخواهم».چنان در«نمیدانم» مستغرقم که «نمیخواهم» را فراموش کرده‌ام) وفاتش بسال ۱۲۳۹ اتفاق‌افتاد ودر آستانه **شاه‌چراغ** مدفون شد

حسن خان طایر

حسن خان برادرزاده **حاجی ابراهیم خان اعتمادالدوله** شیرازی است . اعتماد ــ الدوله در برانداختن قدرت زندیه و بسلطنت رسانیدن قاجاریه نقش مهمی داشت . بهمین جهت خود و برادران متعدد وسایر خویشانش همگی مشاغل مهم دولتی را بخود اختصاص داده بودند. قدرت اورا در دستگاه **فتحعلی شاه** باقدرت برامکه در دستگاه خلفای عباسی مقایسه کرده‌اند . حسودان هرچند به‌شاه قاجار ازا و بدگوئی میکردند نتیجه‌ای نداشت تا آنکه نامه‌هائی ازطرف اوجعل کردند و برشاه عرضه داشتند وفتحعلی شاه دستور داد تاچشم اوراکور کردند وزبانش را بریدند وعده‌ای ازکسانش را کشتند و **حسن خان** طایر فرزند **عبدالرحیم** را نیز نابیناساختندواین واقعه درسال ۱۲۱۵ روی‌داد.

حسن خان که‌ازنعمت بینائی محروم شده‌بود به‌کسب کمالات پرداختوکوشید تادرون خودرا بانوردانش روشن سازد. وی دربازی شطرنج‌چنان استادبود که باوجود نابینائی همگان رامات میکرد وباصطلاح امروز قهرمان شطرنج‌شناخته شد. بسرودن اشعار،عشقی تمام‌داشت ودیوانی درنظم پرداخت وسرانجام بسال ۱۲۴۴ درکرمانشاه وفات یافت ، چندبیت زیر نموداری ازطبع اوست .

شده است شاخ‌شکوفه زپای تاسرچشم   چو عاشقی که نشیند براه وعدهٔ یار

چه درد دردل کوه‌است اندرین موسم   که‌چشمه‌هاست‌زچشمش‌همی‌روان‌بکنار

آمد بمیان چو قصد عشق   هرقصه که بودازمیان‌رفت

آشفته شیرازی

حاجی کاظم آشفته از کلانترزادگان شیراز بودکه درموطن‌خویش ادبیات‌فارسی وعربی را آموخت وسپس علم حسابداری رافراگرفت. درسال ۲۷۷ که **حسام‌السلطنه** از فرمانروائی فارس بدایالت خراسان منصوب گردید آشفته را باخـودبـدانجابرد و کلانتری شهر مشهد رابدو واگذاشت. بدین جهت وی‌هم اهل ادب بودوهم‌مردسیاست مرگ وی درسال ۱۲۸۸ روی داد . ابیات زیر نمونه‌ای از اشعاراوست :

ای خرد طفلی از دبستانت — عقـل مـدهوش چشم فتانـت

شیر نخجیر آهوی نگهت — پـور دستـان اسیـر دستانـت

خیز ای تیز هوش کاتش عشق — شرر افکـنـد در نیستانــت

آب‌آتش مزاج و آتش رنگ — بیـــرد سردی زمستـانــت

خط سبزت بگرد لب سر زد — طوطـی آمد بشکر ستانــت

گفتی‌آشفته‌را چواسم وچورسم — عندلیبی است از گـلستانـت

قصیده‌ای در مدح علی ع سروده که ابیاتی از آن را نقل می‌کنیم.

کرد در پیرانه سرمجنونم ایـن سودای مـن

نیست زنجیر جنون جز طرهٔ لیـلای مـن

من بهر ربع و دمن پو یا بسر چون گرد باد
در طلب فرسودم و ننمود رخ سلمای من

نی‌منم آن بلبل دستان زن باغ سخن ؟
روسیه زاغی ز حیلت از چه بسته نای من

منکه‌بودم همچوسوسن صدزبان دراین چمن
غنچه‌وش چون بسته‌است این منطق‌گویای من

موج‌خونین خیزدم از بس ز عمان دو چشم
سرخ چون مرجان بر آمد لؤلوء لالای من

یوسف آسا کردیم از حیلت اخوان بچاه
تا بکی گردی تواى گردون خلاف رای من

گوهر من بشکنی خر مهرهٔ دشمن خری
روزگا را غافلی از قدرت مولای من

وصال شیرازی

ابواحمد محمدشفیع ملقب به **میرزا کوچك** فرزند **محمداسمعیل** متخلص به‌وصال از شعر او ادیبان وخوش نویسان معروف عصر خویش بود. جد سوم او در زمان سلاطین صفویه عامل گرمسیر ات فارس بودوجدش میرزا شفیع دردستگاه نادرشاه سمت‌دبیری داشت. پس‌از سپری شدن دوران‌قدرت زندیه میرزاشفیع چندی با پریشانی زندگانی کرد ودرتنگدستی درگذشت. از فرزندان چهار گانداش میرزا قاسم از مشایخ سلسله ذهبیه بود ومیرزا اسمعیل درخط ورقوم وسیاق همتانداشت . وی‌از ابتدای جوانی از کاردولتی کناره‌گیری کردو به آذربایجان رفت سپس‌به شیراز بـازگشته دختر میرزا عبدالرحیم شاعرشیروانی رابزنی‌گرفت . ازاین ازدواج، وصال شیرازی در سال۱۱۹۷ بدنیا آمد. دیری نپائید که وصال یتیم شدوپدرمادرش سرپرستی او را برعهده گرفت. پدر مادرنیز پس‌از دوسال درگذشت‌وتربیت میرزاکوچك راخالوی‌اومیرزاعبداله‌تکفل نمود. میرزا عبدالله خطی متوسط داشت‌واز راه نوشتن قرآن امرار معاش‌میکرد.

وصال چون به سن تمیز رسید بدرویشی وفقر مایل گردید و درطلب مردی‌کامل بود تادست ارادت بدامان میرزاابوالقاسم سکوت زد.

وصال باوجودیکه سلاطین وفرمانروایان به منادمتش‌راغب بودند کمتر گـرد اینگونه مجالست‌هامی‌گشت‌واز راه‌کتابت‌قرآن‌مجیدنیازمادی‌خود رابرطرف‌می‌ساخت

وی به‌فرزندان خودمی‌گفت «شعر نیکو صنعت است ولی شاعری حرفه زشتی است زیراآن دریائی از دانش وفنی ازحکمت است واین نوعی گدائی».

دوروز ایام هفته راصرف تدریس به عموم میکرد . درسن‌شصت وچهارسالگی چشمش به‌آب مرواریدمبتلا شدویکسال نابینابود. پس‌ازآن طبیبی‌ازکرمانشاه‌چشمش رامیل زدو چشمش معالجه‌شد.

وصال چنان به مطالعه عشق داشت‌که بعد از معالجه چشم فورا مطالعه را از سرگرفت وهمین امرباعث شد مجدداً نابیناگردد. درسال۱۲۶۲ برحمت ایزدی‌پیوست ودر بقبه شاه‌چراغ در جوارمدفن مرشدخود میرزای سکوت مدفون‌شد.

دیوان اشعار وصال نزدیك به‌سی هزاربیت دارد. وصال درمرثیه سرائی ازتمام شعراگوی سبقت‌ربود منظومه شیرین و فرهاد وحشی راباتمام رسانید. وصال شیرازی شش پسر داشت .

وقارشیرازی

فرزند مهتر وصال است. نامش احمد وتخلصش وقار است . درمکتب پدر خود ادب آموخت سپس به‌تکمیل علوم متداول زمان پرداخت. وقار ازکسانی است‌که‌آثار متعدد وزیادی ازخود باقی‌گذاشته. بغیراز قصایدوغزلیات وترجیعات وقطعات، کتابی به سبك گلستان درنثر پرداخته که آنرا«انجمن دانش» نام‌نهاد. کتب دیگراوعبارتنداز بهرام وبهروزکه بروزن خسرو شیرین‌سروده . تاریخی نیز بزبان پارسی خالی ازعربی درباره پادشاهان ایـران نوشته. داستان موسی وخضررا بروزن مثنوی بشعردرآورد ، که ششهزار بیت و درکمال انسجام‌است.

کتاب افسانه راازسلسله کتب اخوان الصفاترجمه کرد. قسمتهائی‌ازکلمات‌علی بن ابیطالب رانیز ترجمه نمود . کتابی نیزدرباره هشت علم متداول زمان نوشته است

که‌عبارتنداز صرف و نحو - معانی - هیئت و نجوم و حکمت و منطق و عروض و قافیه. کتابی نیز در مقتل سیدالشهداء به‌عربی وفارسی درده‌مجلس بنظم و نثر تنظیم نمودکه آنرا «عشره کامله» نامیده است. منظومه عربی ملاهادی سبزواری رابه شعرفارسی درآورد. یك سلسله کتب و رسالات دیگر نیز نوشته‌که ذکر همه آنها باعث اطاله کلام است. وفات‌وقار درسال ۱۲۹۸ روی داد ودر جوارپدر خود در بقعه شاه چراغ مدفون‌گردید.

ذیلاً نمونه‌ای از اشعار او ذکر می‌گردد:

ایکه گوئی پای بست عشقم و سر مست یار

یادم از مستی مزن یا نامی از هستی میار

برگ درویشی نسازی ، لاف بیخویشی مزن

تاب رسوائی نداری تخم مشتاقی مکار

کفر باشد یاد کردن نام خود با نام دوست

زشت باشد بر گزیدن کام خود بر کام یار

یا غم جانان مخور یا تن بنه درپیش تیغ

یا هوای گل مکن یا تن بنه در پیش خار

گر بجان خود بلرزی پا منه بردم شیر

ورز خون خود بترسی لب مزن برسم مار

یا بهنگام سبکباری در یاری مکوب

یا بروز محنت و خاری پس گردن مخار

گر خدا را طالبی رو ترك خود یکسر بگوی

با خدا جوئی نیاید خود پرستی سازگار

شمس چون طالع‌شود رو شمع را گردن بزن

مغز چون فربه شود رو پوست را از تن بزآر

دل ز دانشها مصفا کن که گردد جای وحی
طفل شوید لوح و آرد در بر آموزگار

رنگ خود رنگ است چه گلگونه و چه نیلگون
قید خود قید است چه چوبینه و چه زرنگار

خاطر اندر کار واماند چو بسیار است قید
اشتر اندره فرو افتد چو سنگین است بار

تافنا از خود نگردی کی شوی باقی بدوست
حبه تافانی نگردد کی بر آرد برگ و بار

اصل اخلاص است، بی‌اخلاص زشت آمد عمل
چون نداری گوش چه زینت کنی از گوشوار ؟

چیست اخلاص؟ هان خلاصی یافتن از فکر غیر
صافی و خالص شدن از رنگهای مستعار

حکیم شیرازی

دومین فرزند وصال شیرازی محمود متخلص به جکیم است. درسال ۱۲۳۴ چشم‌به‌دنیا گشود تخلص خود را بعلت ارادتی که به حکیم ناصرخسروداشت برگزید. اهل‌فن معتقدند که هیچکس خط نستعلیق را مانند او ننوشته و در طب مهارتی داشت سفری بهند رفت و در آنجا دیوان حافظ را با خط خود نوشته بطبع رسانید حکیم در سال ۱۲۳۴ در جوانی بمرض و با در گذشت و در جوار مدفن پدر در شاه چراغ بخاك سپرده شد اینك قسمتی از قصیده عارفانه‌ای که معرف ذوق و نموداری ازرعبت وی به سبك ناصر خسروعلوی است از نظر خوانندگان می‌گذرد :

ای معطی روح و خالق جانم — آسایش خاطر پریشانم

ای مایه هستی وجود من — نی نی که‌تو هم وجودوهم جانم

ای آنکه بامر تو همی جنبد — زینگونه بنظم قلب و شریانم

ای‌آنکه‌هرآنچه‌جدوجهدآرم — و صفت نبود بحد امکانم

ای‌آنکه‌هرآنچه‌بیشترخواهم — آثار تو یافت بیش حیرانم

ای یاد تو اصل راحت وسودم — غفلت ز تو رنج‌و دردوخسرانم

ای دیده من که باتو می‌بینم — ای سینه من که باتومیخوانم

هم گوش منی که با توبنیوشم — هم هوش منی که با تو میدانم

تا کار بخود کنم بسی دشوار — تا با تو فتاد گردد آسانم

ای من همه نیستی و تو هستی — من کیستم ای فغان زهذیانم

این ننك خودی بخویشتن بستم — تا مایه رنج گشت و حرمانم

تو بودی و از تو هرچه در من بود — بیهوده ترا چگونه خودخوانم

بر هستی خویش و نیستی من — برهان بنما ز رنج برهانم

این مائی و من برنج شد مایه — رحمی کن و وارهان زخذلانم

چندان برمن زمن بدی آمد — که صدیك ازآن نکرد شیطانم

مگذار مرا بخویش و دریابم — ای خالق کردگار سبحانم

مگذار مرا که گر تو بگذاری — بیچاره بکار خود فرو مانم

یارب بنگر که زشت کاریها — یکباره گرفت چون گریبانم

بنگر که خرابکاری وعصیان — کرده است چنان خراب وویرانم

بنگر که شرور نفس چون کرده است — در دست شرور غم گروگانم

داوری شیرازی

میرزامحمد داوری سومین فرزند **وصال** درسال۱۲۳۸متولدشد. درخط نستعلیق و خطشکسته ونقاشی وپیکرتراشی استاد بود . در ادب و حکمت وشعر نیز دستی تمام داشت. دیوان اشعارش دارای پانزده‌هزار بیت است . فصاحت داوری در میان شعرای پارسی گوی‌چشمگیراست. مرگ‌داوری بسال۱۲۸۳ روی‌دادودربقعه شاه‌چراغ‌درکنار آرامگاه سکوت دفن‌شد. غزل زیراز دیوان او انتخاب‌شد .

هر سحری‌که بگذرد بادصبا بکوی تو — عضم رمیم عاشقان زنده کند ببوی تو

صورت خود چوبنگری نازتو بیشترشود — کاش نمی‌گذاشتند آینه روبروی تو

این دل هرزه‌گرد اگر بازبدست‌من‌فتد — ساخته ام برای او سلسله ها زموی تو

روی نکوبدین‌خوشی‌موی چنین‌بدلکشی — آه که طبع آتشی ترک نکرد خوی تو

ازحرکات‌چشم اوماهمه‌مست وبیخودیم — ساقی می کشان بردآن می‌وآن‌سبوی تو

کشتهٔ مازکوی تو راه بدر نمی برد — یاتن ماست خاک تو یا سرماست گوی تو

در برمیر داوری‌عرض‌هنر چه میکنی — کاینه فاش می‌کند عیب توروبروی تو

عبدالوهاب یزدانی

عبدالوهاب یزدانی ششمین وکوچکترین فرزند **وصال** است که مانند برادران خود انواع خطها رانیکومینوشت ودرخط نستعلیق چنان استادی داشت که بین خطاو وخط میرتمیز داده نمیشود . نمونه‌ای ازاشعارش اینست :

بوی بهشت میوزد از سرخاك کوی تو
دست صبا مگرکه زد شانه بتارموی تو

حور نباشد ای پری چون تو بحسن و دلبری
مه‌نکند برابری پیش رخ نکوی تو

برده غمت قرارمن هم زکف اختیار من
تا چه‌کند بکار من این غم‌کینه‌جوی تو

نرگس مستت ای پسر گشته زما خرابتر
تاچه شراب بوده درشیشه و درسبوی تو

خواهی اگر هلاك من نیست زمرگ باك من
چون گذری بخاك من زنده شوم ببوی تو

گر بکشی بخواریم تیغ بسر بیاریم
باز بعجز وزاریم روی بود بسوی تو

تیغ بکش چوقاتلم خیزوبکش چو بسملم
تا نکند دگر دلم اینهمه آرزوی تو

زان سرزلف پرشکن فتنه زجان مردوزن
خیزوبه صولجان بزن کاین سرماست گوی تو

فرهنك شیرازی

چهارمین فرزند وصال، **میرزا ابوالقاسم فرهنك** در سنه ۱۲۴۲ قدم بدنیای هستی گذاشت. خط نستعلیق و شکسته و نسخ و ثلث ورقاع را بسیار نیکو می نوشت.

در آغاز جوانی ادبیات وریاضیات را تکمیل نمود و به تشویق قاآنی زبان فرانسه را آموخت. خط ثلث را مانند یاقوت می نوشت تألیفات او عبارتند از:

۱ـ دیوان شعر که درحدود ده هزار بیت بزبانهای فارسی وعربی است

۲ـ رساله طب البله درمطایبات که سکنجبیه نیز نامیده می شود و مکرراً بطبع رسیده.

۳ـ شرح حدائق السحر رشیدوطواط بطرز چهارمقاله عروضی

۴ـ شرح وترجمه کتاب بارع درنجوم

۵ـ فرهنك فرهنك که هر لغت عربی یا فارسی را باسامی می توان در آن پیدا کرد.

فرهنك شعررا نیز نیکو می سرود در سال ۱۳۰۸ درگذشت. اینك غزلی از سروده های او بنظر خوانندگان می رسد.

نوری از آسمان تق بسته ببام خانه ام

کیست درون حجره ام، چیست درآشیانه ام

بانگ بلند میزنم بر همه فاش می‌کنم
قصه نمی‌کنم بکس تا که بخانه چیستم
دردم اگرغریب بد چارهٔ او بکرد می
خلقی ازآه و ناله‌ام در تعب اندروز دشت
دوش شراب خورده‌ام ازکف سیم ساعدی
منکه بچشم همتم ملك جهان نیامدی
باز بلند همتم ، کبك دری شکار من
مفتی وشیخ ومحتسب مست شراب روزوشب
گر به قطار بندگان راه دهی ستاده‌ام

یادبودبه حجره‌ام، دوست بود بخانه‌ام
ترسم ازآنکه رهزنی حفره کندخزانه‌ام
خانگی است ازدوره بسته زهر کرانه‌ام
در تونگیرد ای عجب ناله عاشقانه ام
حالی اگر بهش نیم مست می شبانه‌ام
عشق توکرداین چنین دستخوش زمانه‌ام
کس نکند چوماکیان سخره آب ودانه‌ام
من که شراب می‌خورم درهمه جا نشانه‌ام
ور بکمان ابروان تیرزنی نشانه‌ام

توحید شیرازی

میرزااسمعیل توحیدشیرازی فرزند پنجم وصال است که درسنه ۱۲۴۶ بدنیا آمد ودرسال ۱۲۸۶ درمرض وبای عام رخت ازاین جهان بربست . توحید در علوم مقامی والاداشت. انواع خطها راخوش وزیبامی نوشت وآوازی دلکش داشت. درشعر ازسبك حافظ پیروی میکرد . مدفنش درجوارمرحوم داوری است . قصیده را محکم می‌سرود ودرغزل نیزروانی وسادگی را رعایت می‌کرد . اینك یکی ازغزلهای او

نه‌وصل روی خوبش میدهددست
بسی کردم حذراز چشم مستش
رفیقان دست بردارید از من
نخواهد رست توحید ازتف عشق

نه‌رخت ازخاك کویش میتوان بست
بآخر چشم آخر بین من بست
نمیدارم من از دامان او دست
که این آتش بجانش هست تاهست

عارف شیرازی

نامش میرزا آقاعلی اکبر وپدرش میرزا ابوالحسن بود. شاعروادیب آگاه وصاحب فضلی بشمارمیرفت. چندی درکربلازیست وسپس عازم هندوستان شد و درآنجا دچار فقر وفاقه گردید . محمد شاه حاکم لکنهو برای اومعاشی تعیین شد. سرانجام در سال ۱۲۶۱ درگذشت ودرهمان شهرلکنهومدفون گردید. دوبیت زیرازاشعاراوست:

کمندگردن جان گشت زلف عنبرین بوئی　　زیکدانه بدام آورد دل راخال هندوئی

نه یادم کرد آن نامهربان نی رفت از یادم　　سروکارم فتاده باعجب بدکیش وبدخوئی

قطب الدین شیرازی

سیدمحمدقطب الدین شیرازی معروف به قطب الاقطاب ازمشایخ بزرگ سلسله ذهبیه بود. اجدادش نیز ازاکابردین بودند وپسرش سیدعلی نیز با علمای یهود مناظره کرد وبیش ازصدتن ازآنان را بدین اسلام درآورد . وفات سیدمحمد در سال ۱۱۳۰ اتفاق افتاد. تألیفاتش عبارتنداز:

۱ ـ ارجوزة فی شرح حدیث امیرالمؤمنین ان فسادالعامة من الخاصة والخاصة خمسة اقسام العلماء و الزهاد و التجار والغزاة و الحکام ـ ۲ ـ ارجوزة فی الصرف ۳ ـ ارجوزة فی العوامل النحویة ۴ ـ ارجوزة فی الاصولین والموازین الشرعیه ۵ ـ انوارالولایة ۶ ـ شمس الحکمة ۷ ـ فصل الخطاب ۸ ـ قصیده عشقیه ۹ ـ کنز الحکمة ۱۰ ـ نورالهدایة.

نیاز خوشنویس

میرزا سید علی نیاز مشهور به **خوشنویس** ازفقها وحکما واطباء وشعرا وخطاطان قرن دوازدهم هجری است. درسال ۱۱۹۷ متولد شد. نزد پدرش **میرزاحسنعلی طبیب** (متوفی درسنه ۱۲۲۵) حکمت و طب را آموخت فقه و اصول را نیز نزد خالوی خود **حاجی میرزا ابراهیم** فراگرفت وبررموز خوشنویسی هم نزد **خواجه ابوالحسن فسائی** که شاگرد درویش عبدالمجید شکسته نویس بود آگاه گردید. نزدیك به چهل سالش بود که بهندوستان رفت وپس ازدوسال توقف وسیاحت درآن دیار به شیراز بازگشت . از این پس نیازدچار فقروتنگدستی گردید. املاك اجدادی رافروخت و وامهای خود را اداکرد و سرانجام درسال **۱۲۶۳** رخت ازجهان بربست.

ازآثارنیازیکی مثنوی فیروز ونسرین است که شامل دو هزار وپانصد بیت است دیوان اشعارش نیز درحدود پنج هزار بیت است. نسخه‌هائی ازدواوین شعرای بزرگ را باخط خودنگاشت. غزل زیرازدیوان نیازاست:

ای زشوقت در دل من خارها — وی ز لطفت خارها گلزارها

گر امید وصل باشد عاقبت — سهل باشد در رهت دشوارها

برسرم بگذر که دارم درنظر — غیرجان دادن براهت کارها

در میان ما و شادی جهان — روزگار از غم کشد دیوارها

میکشد بهرتوای گلرخ «نیاز» — از رقیبان اینهمه آزارها

بیدل شیرازی

حاجی میرزا رحیم ، طبیب ، حکیم ، ادیب و فاضل در طبابت مشهور به **حکیم باشی**، در شعر متخلص به **بیدل** و در القاب و اوصاف معروف به فخرالدوله بود . نزد میرزا حسنعلی طبیب[1] حکمت و طب را آموخت سپس از شیراز به تهران رفت و به معالجه بیماران پرداخت و بزودی مورد توجه فتحعلی شاه قرار گرفت و اورا برای معالجه بیماران حرمسرا مأمور کرد . حکیم باشی طبیب مخصوص خانم فخرالدوله دختر فتحعلی شاه گردید. از این لحاظ اورا حکیم باشی فخرالدوله گفتند . درمدت غیبت میرزا عبدالوهاب معتمدالدوله منشی الممالك ، تحریر رسائل و فرامین دولتی راهم برعهده گرفت. درسال ۱۲۶۵ به شیراز بازگشت .

اجداد بیدل از اطباء دربار صفویه بودند و درزمان کریمخان زند نیز دربار به طبابت می‌پرداختند .

میرزا رحیم بیدل خط راهم زیبا مینوشت درسنه ۱۲۵۸ درقم برحمت ایزدی پیوست و درهمانجا مدفون شد. ابیات زیر نمونه‌ای از اشعار اوست :

چون سپهرم دشمن، ازیاران چه آید جزفسوس

چون طبیبم خصم ازدرمان چه خیزد غیر درد

درد خود را چون کند بیدل نهان از مردمان

اشك سرخش آشکارا میرود بروی زرد

درمذمت از عاملان آزمند خطاب به فتحعلی شاه گوید :

دیوساری چند درملك تو عامل گشته اند دیو در ملك تو عامل ای سلیمان تا بکی ؟

گاو دفتر خای اندر صدر دفتر تا بچند موش انبان خوار اندرجوف انبان تا بکی؟

خار بردوشان صحراگرد مسکینان کوی صاحب تاج وکلاه وتخت وایوان تا بکی؟

فارس ویران شد بهشاهنشاه ترك ازمن بگوی آخر این ملك سلیمان بی سلیمان تا بکی؟

روز ظلم ناکسان تا چند باشد آشکار ؟ آفتاب عـدل شاهنشاه پنهان تا بکی ؟

۱- میرزا حسنعلی طبیب، فقیه، حکیم متوفی درسال ۱۲۲۵ مرجع جویندگان دانش بود که حاشیه‌ای برکتاب علامه قطب الدین شیرازی برقانون ابن‌سینا و حاشیه دیگر بر شرح قرشی نوشت .

مجدالاشراف

مجدالا شراف میرزاجلال‌الدین محمد ذهبی فرزند میرزا بابای درویش ذهبی در سال ۱۲۴۹ در شیراز متولد شد. درکنف تربیت پدرحدیث وتفسیر رافراگرفت. آنگاه نزد اساتید زمان فقه واصول وریاضی راآموخت. آنگاه به مشهدرفته به‌ریاضت پرداخت پس‌ازمرگ پدر جانشین اوگردید وبعنوان شیخ سلسله ذهبیه به ارشاد سالکان پرداخت مجدالا شراف از خوش نویسان زمان خود بود وتولیت آستانه شاه چراغ رانیز بر عهده گرفت .

وی مؤلف‌کتاب **تام‌الحکمة** است‌که بمنزله دیباچه‌کتاب **قوائم‌الانوار وطوالع‌الاسرار** اثر پدرش‌سیدابوالقاسم می‌باشد . از تألیفات دیگر مجدالاشراف **تحفة‌الوجود** است . وفات مجدالاشراف بسال ۱۳۳۰ هجری قمری اتفاق افتاد ودر آستانه شاه چراغ مدفون‌شد.

میرزا ابوالقاسم شریفی حسینی

میرزا ابوالقاسم شریفی مشهور به **میرزا بابای درویش ذهبی** ومتخلص به **(راز)** شیخ طریقه سلسله ذهبیه ومتولی آستانه شاهچراغ بود. ازجانب مادر نبیره **آقا هاشم ذهبی** است که ازمشایخ بزرگ سلسله ذهبی است. میرزا بابا ازهمان عنفوان جوانی بریاضت‌های شاق پرداخت وضمناً ار تحصیل علوم غفلت نمی‌کرد. تعلیقاتی برتفسیر امام یازدهم نوشت.

در سال ۱۲۸۶ هنگام مراجعت ازمشهد درمورچه خورت برحمت ایزدی پیوست.

این شعر از اوست.

دلا تا کی بحیرانی نمائی طی منزلها — خدارا درجهان کم جوبجو درکعبه دلها
درعالم برسر دریای دلها همچوخس پویان — هر آن گم‌شد دراین دریا نه بیندروی ساحلها
براه‌عقل سالك‌راست بر دل عقدهٔ بیحد — که اندر عشق منحل گردداز حلال مشکلها
علی آن شمس وجه‌حق عیان ازاوج یکتائی — که ازنورش شده‌مکشوف‌راه حق زباطلها
نه‌تنها خاکیان‌را ازجمالش وجدومستی‌ها — ببزم قدسیان وصف کمالش زیب محفلها
ندانم کس نشانی یافت ازآن بی‌نشان یانه — همی بینم دراین ره بارها افتاده برگلها
ببزم‌عشق آن‌شه‌مست‌و بیخود «راز» میگوید — الا یا ایها الساقی ادر کاساً و ناولها

فرصت‌الدوله شیرازی

میرزا محمد نصیرالحسینی ملقب به میرزا آقا فرزند جعفر درسنه ۱۲۷۱ در شیراز متولد شد. علاوه برعلوم فقه واصول وکلام وفلسفه ،منطق وبه علم حدیث نیز روی آورد. وی‌از شاگردان خاص‌شیخ مفید بود. فرصت‌الدوله شاعر ،نقاش، موسیقی‌دان و ادیبی بزرگ بودکه دربنیان فرهنگ نوین درایران نقش‌مهمی داشت، فرصت‌باروپا نیز مسافرت کردوازکسانی است که‌برای مشروطیت فعالیت زیادداشت .فرصت‌الدوله نه فقط زبان انگلیسی رافراگرفت بلکه از یك دانشمند آلمانی خط میخی را هم آموخت ودر حقیقت اولین ایرانی است‌که خط میخی رامیدانست.

این دانشمندکه کم‌وبیش به‌تحقیق روی آورده بود دارای تصنیفاتی است که اسامی آنها بشرح زیراست:

کتاب دریای‌کبیر ـ شطرنجیه‌ـ اشکال المیزان در منطق ـ بحورالالحان در موسیقی ورابطه این علم باعروض‌ـ مثنوی‌هجرنامه‌ـ دیوان‌اشعارـ آثار عجم.

فرصت‌الدوله درسال ۱۳۳۷هـ. ق. درشیراز درگذشت‌و در جوار تربت حافظ مدفون شد.

میرزا حسن حسینی فسائی

میرزا حسن فسائی مؤلف تاریخ‌وجغرافیای معروف **فارسنامه‌ناصری**، سومین‌فرزند میرزاحسن‌ونواده سیدعلی‌خان‌است. اجدادش‌به‌سادات دشتکی‌معروفند وقبلاشرح حال عده‌ای‌ازآنان‌را نوشته‌ایم. مادر میرزاحسن‌فسائی‌اززنان بسیار دانشمند وازخانواده‌های معروف‌شیراز بود. وی‌در زمره تعداد معدودی‌از زنان‌است‌که‌خوش‌نویس‌بوده‌اند. مادر میرزاحسن چندین جلدقرآن وزادالمعادرا باخط زیبای‌خودنوشت.

میرزا حسن درسنه‌۱۲۳۷ متولد شد ودرآن هنگام سه‌ماه ازدرگذشت پدرش می‌گذشت. مادر فاضلش برای اینکه‌خاطره شوهررا دروجود فرزندش زنده نگاه‌دارد اورا حسن نامید. امادیری نپائیدکه مادر میرزا حسن هم درگذشت وبرادرش تکفل اورا برعهده گرفت.

پس از تحصیلات‌ابتدائی، نزدمیرزا ابوالحسن خان مجتهد،علوم مقدماتی‌نظیر شرح هدایت میبدی وشرح‌تجرید و معالم‌الاصول را تحصیل کرد، آنگاه در مکتب (واحدالعین) مسائل‌کتاب مفاتیح فقه‌اثرملامحسن‌فیض رادرك نمود. سپس به اصفهان

رفت وباز بشیراز بازگشت و نزد حاجی شیخ مهدی مجتهد کجوری ریاضیات ، فارسی ، هیئت ، شرح چقمینی وشرح ملاعبدالعلی بیرجندی بر بیست باب اسطرلاب وکتاب تحریر اقلیدس رافرا گرفت پس ازچندی به تحصیل طب پرداخت ومحکمه‌ای در شیراز گشود و بمداوای بیماران پرداخت . سفری نیز به حجاز وعراق رفت. میرزا حسن تولیت موقوفات مدرسه منصوریه رابرعهده داشت وازبین آثارش کتاب فارسنامه ناصری کتابی جامع و مفید ومعروف است .وفات میرزا حسن بسال ۱۳۱۶ ه.ق. یعنی هفتاد ودوسال پیش در شیراز اتفاق افتاد.

شوریده شیرازی

محمد شوریده شیرازی شاعر نابینای روشن دل ازبدو جوانی قریحه شگفت انگیزی در شاعری از خودنشان داد . وی در سال ۱۲۴۷ پای بجهان گذاشت و درهفت سالگی در اثر مرض آبله چشمانش را از دست داد مع الوصف از هشت سالگی بتحصیل پرداخت، یازده ساله که بودپدرش دارفانی راوداع گفت . پدر شوریده نیز شعر میگفت و عباس تخلص مینمود و نسب خود را با هلی شیرازی میرسانید .

شوریده درشانزده سالگی به معیت خال خود به مکه معظمه ومدینه طیبه رفت. مدفن شوریده درسعدیه شیراز، مقابل آرامگاه شیخ بزرگوار سعدی است

آرامگاه دیلمیان

از پادشاهان **آل‌بویه** حداقل چهار نفر درشیراز در بقعه **علی‌بن‌حمزه** مدفونندکه اینك باختصار بشرح حال آنان اشاره میکنیم:

بویه مردی ماهیگیر دردیلم بود. سه‌پسر داشت که‌بترتیب‌علی، حسن و احمد نام داشتند. علی را **عمادالدوله** حسن را **رکن‌الدوله** واحمد را **معزالدوله** لقب دادند عمادالدوله از دیلم به‌ارجان(بهبهان‌فعلی) رفت ودرآنجا اعتبار وشوکتی برهم‌زدومردم شیراز که‌از **یاقوت** ، والی خودبه‌تنگ‌آمده بودند باوپیغام دادند که‌بفارس‌بیاید.

عمادالدوله هم بفارس لشکرکشید وبرادرش رکن‌الدوله راهم بکازرون‌فرستاد وسرانجام باپیروزی وارد شیراز شدو همانجا راپایتخت قرار داد. وی درابتدای‌کاربا خلیفه مداراکرد واز ازخواست تادر قبال دریافت سالی یك میلیون درهم حکومت او را تأیید کند.خلیفه نیزپذیرفت.عمادالدوله ازپادشاهان بسیار عادل وموردعلاقه‌مردم بود وهمو بودکه چندبار در تنگدستی لشکریان راازتعدی بمال مردم بازداشت و تصادفاً برگنجهای فراوان دست‌یافت. وفات عمادالدوله درسال ۳۳۸ اتفاق افتادو اورا در جوار قبرامامزاده **علی‌بن‌حمزه** دفن‌کردند.

جانشین او عضدالدوله بود[1] رکن الدوله در زمان حکومت عضدالدوله نه ماه درشیراز توقف داشت‌وبعدبه ری رفت. از آثاراوکه تابحال‌درشیراز باقی است قنات رکن آباد است‌که آب‌گواراودرخشانش هنوز هم مردم راجلب‌میکند.

دیگر ازامیرانی که ازاین‌خاندان در شیراز مدفون است **شرف‌الدوله** پسر

عضدالدوله که درنجف اشرف مدفون است درفارس آثاری داردکه یکی از آنها سد بزرگ بندامیر است‌که باوجود خرابی‌هنوز تماشائی است و دریاچه بزرگی پشت سد عظیم ایجاد کرده‌است. این سدعظیم که‌از روی آن ده سوار همعرض یکدیگر میتوانند بگذرند نشانه‌ای ازهنر معماری ومهندسی ایران درقرن چهارم است‌که درسایه آرامش وثبات نسبی بدان صورت تجلی کرده‌است.

-دیگر استخر بزرگی است که در**قلعه استخر** ساخته . در محوطه استخر ۳۳ ستون ازسنگ وساروج بنانهاد تاآنرا مسقف گرداند. این‌تالاب اکنون بصورت ویرانه‌ای وجود دارد زیرا شاه عباس بزرگ قلعه وعمارت آنرا ویران ساخت تا پناهگاه طغیانگران قرار نگیرد.

-همچنین درشیراز **دارالشفائی** بنا نهاد که مردم‌مجاناً درآنجامداوامیشدند.

- درحدود قربانگاه فعلی یعنی حوالی سیلو (مصلی) **گنبدعضد** را بنا کرد که طول وعرضی تمام داشت. علت بنای این‌گنبد آن‌بود که دوازده فیل‌جنگی داشت‌که بوقت جنگ با **قابوس** همان فیل‌ها موجب پیروزی اوشده بودند . عضدالدوله آن فیلهارا عزیزمیداشت وآن گنبد را برای نگهداری فیلها ساخت و درآن زمان به **فیلخانه‌عضد** معروف بود .

اینکه نویسندگان شیرازنامه‌ها طی سالهای اخیر گهواره دید را گنبد عضدفرض کرده‌اند اشتباه محض است.

-دیگر ازبناهای عضدالدوله **گردفناخسرو** است که چون سپاهیان مزاحم شیرازیان بودند بیرون **دروازه‌سلم** شهری بنام گردفناخسرو ساخت ولشکریان رادرآن جای‌داد.

عضدالدوله است که‌هنگام مرگ پدر در کرمان وسیستان حکومت داشت و برادرش **صمصام‌الدوله** در بغداد بود . شرف‌الدوله درسال ۳۷۶ ببغداد رفت . صمصام‌الدوله به استقبالش شتافت ومورد‌محبت قرار گرفت ولی‌همینکه شرف‌الدوله مجلس‌را ترك گفت دستور دادتا برادر را دستگیر کرده بفارس بفرستند . شرف‌الدوله در شیراز **دارالکتبی** معتبر بناکرد و**قاضی‌عبدالله محمدبن‌احمدبن‌سلمان** را که بقاضی فزاری شهرت داشت متولی آن‌گردانیداین قاضی‌هشتاد جلدکتاب‌تألیف کرد ومدرسه‌ای ساخت که‌قرنهابنام مدرسه قاضی فزاری‌اشتهار داشت. شرف‌الدوله بیرون دروازه استخرمهمانسرائی‌برای صوفیان ومهمانان خانقاه عبدالله خفیف ساخت وسرانجام درسال ۳۷۹ بمرض استسقا درگذشت وچون محل فوت اورا شیرازنامه در شیراز نوشته باحتمال قوی درگورستان خانوادگی، یعنی مشهدعلی بن‌حمزه دفن‌شده است.

صمصام الدوله نیزیکی دیگر ازشاهان دیلمی است‌که درشیراز دفن است. پس ازمرگ شرف‌الدوله پسرش**ابوعلی** با خزائن پدرروانه شیرازشدو **بهاءالدوله** پسرعضد-الدوله حکومت بغداد را بدست گرفت . صمصام الدوله ازحبس‌نجات یافت وبسیراف رفت. بهاء الدوله از ابوعلی خواست تابا او درشهر واسط ملاقات کند. دراین ملاقات بهاء الدوله اورا دستگیر ومقتول ساخت وحکومت فارس برای صمصام الدوله مسجل گشت، ولی‌برادرش بهاء الدوله‌از بغداد بقصد تصرف‌فارس آمد ، امابین دوبرادر صلح برقرار شد. صمصام‌الدوله در شیراز فرمان داد تاتمام ترکان‌راقتل‌عام‌کنند. عده‌ای‌از لشکریان‌که ازاووحشت‌داشتند**ابونصربن‌بختیار** را اززندان‌قلعه فهندژ آزادکرده، یاری دادند تا صمصام الدوله بقتل رسید. درسال ۳۸۹ یعنی یکسال بعد بهاء الدوله بخون خواهی برادربفارس آمد وپس‌از پیروزی جنازه صمصام‌الدوله را ازخاك‌بدرآورده‌کفن تازه پوشانید ودر جوارقبر **علی‌بن‌حمزه** دفن‌کرد. پس‌ازبهاء الدوله که‌مدفنش درنجف

اشرف است پسرش **سلطان الدوله** بحکومت رسیدو حکومت بصره را ببرادر خود **جلال الدوله** وحکومت کرمان را ببرادر دیگر **ابوالفوارس** داد.

ابوالفوارس درسال ۴۰۷ ناگهان وارد شیراز شدولی شکست خورد و به **سلطان محمود غزنوی** پناه برد. وی لشکری بمدداو فرستادو هنگامی که سلطان الدوله در بغداد بود بکرمان وفارس حمله کرد. سلطان الدوله باشتاب بفارس آمد و لشکر سلطان محمد و برادرش ابوالفوارس را شکست داد وقدرت خودرا بر تمام قلمرو خویش مستقر ساخت و بالاخره درسال ۴۱۵ در شیراز درگذشت که مدفنش باحتمال درهمان مشهد **علی بن حمزه** است.

آرامگاه اتابك منكوبرس

پس از قتل **اتابك قراچه** در همدان[1] **اتابك منكوبرس** در سال ۵۲۹ حکومت فارس را بدست گرفت و **ابونصر لالا** نیز بخدمت او در آمد. منکوبرس حکومت خوزستان را با تابك بزابه داد و خود مدت سیزده سال در فارس و اعمال آن سلطنت کرد. طی این مدت به آبادی پرداخت و آثار نیکی از خود بیادگار گذشت. از جمله مدرسه‌ای

۱ـ طی مدت هشتاد و پنجسال فترت که بین دیالمه و سلغریان وجود داشت فارس در تحت تسلط مستقیم سلجوقیان بود که هفت تن از طرف آنان حکومت آنجا را بر عهده داشتند اول فضلویه دوم رکن‌الدین خمارتکین سوم اتابك چاولی که پائین تراز بند امیر سدی بنا کرد و همین اقدام باعث آبادی بلوك را مجرد شد چهارم اتابك قراچه که از طرف سنجر بن ملکشاه در شیراز متمکن شد. وی بسیار مردم نواز و بااحسان بود. از جمله آثار او در شیراز مدرسه قراچه است که محاذی مدرسه قاضی فزاری ساخت و محل آن بین درب شیخ و بازار حاجی فعلی بوده است. دیگر تخت قراچه است که محل حکومتی او بوده واین کاخ در سال ۱۲۰۸ از طرف محمد شاه قاجار تعمیر شد و امروز بباغ تخت معروف است و پادگان نظامی است. چند سال قبل ارتش شاهنشاهی از اداره باستانشناسی نظر خواست که آنجا را چگونه نگهداری کنند ولی چون از آثار قدیمی چندان چیزی جز برج و چند اطاق باقی نمانده بود اظهار نظر شد که وجود پادگان در آنجا لطمه‌ای به آثار نمیزند.

در جوارام کلثوم[۱] یعنی ابش‌خاتون کنونی بنا کرد وگروهی از فقهاو متشرعین رادر آن جای داد و هزینه‌آنها راتکفل نمود.

ابونصرلالا هم که‌از شجاعان‌با تدبیر بود مدرسه‌ای‌در دروازه استخر بناکردکه به **مدرسه لالا** معرف شد. اتابك منکوبرس در مدرسه خود که در جوارام کلثوم‌بنا کرد مدفون شد[۱] زن او**زاهده‌خاتون** که از زنان پرهیزگار و صاحب همت عالی بود نیز **مدرسه‌عصمتی** را در شیراز بنا کرد.

۱-تحریر تاریخ وصاف صفحه۸۶

اتابك بزابه وزاهده‌خاتون

پس از مرگ **اتابك منكوبرس** ، اتـابك **بزابه** درسال ۵۳۲ از جـانب سلطان **مسعودبن محمدبن ملكشاه** سلجوقی فرمان حكومت فارس يافت . **تاج‌الدين وزير** نيز كه صاحب رأی و بزرگی وعدالت بود با او بشيراز آمد .

اتابك بزابه ده سال بحكمرانی ادامه داد وسرانجام درسال ۵۴۲ درجنگی كه بين همدان واصفهان با سلطان مسعود كرد كشته شد .

زن اونيز كه **زاهده خاتون** نام داشت از بانوان با حشمت وبيدار دل و صاحب كمال وبا تدبيربود كه بكمك شوهر، باموركملكتداری ميپرداخت .

مدرسه‌ای بسيارعالی درشيراز ساخت كه آنرا **مدرسه زاهده** ميگفتند و املاك زيادی برآن وقف‌نمودو توليت آنرا بعلماء حنفی‌داد وپس ازچندی توليت را ازحنفيان به شافعيان منتقل ساخت و **امام ناصرالدين سيرافی** راكه امامت وخطابت مسجدجامع عتيق از قديم‌الايام باجداد او مفوض بود بتوليت‌آن مدرسه گماشت .

زاهده خاتون دستور داد تا استخوانهای **اتابك بزابه** شوهرش را كه در اصفهان مدفون بود بشيراز بياورند ودرمدرسه زاهده دفن كرد وقبه‌ای عالی بـرآن ساخت . خودنيز درآن مدرسه مدفون شد ومحل اين مدرسه دربين سيد علاءالـدين حسين و ابش خاتون بوده است .

آرامگاههای اتابکان فارس

اتابکان فارس نه فقط بعلت آنکه آن خطه را ازحمله مغول محفوظ نگاه‌داشتند بلکه از آنرو که غالباً پادشاهانی عادل و مردم دوست ودانش پرور بوده‌اند فارسیها بدانان علاقه داشتند.

ازسلاطین این خاندان حداقل نه‌نفردرشیراز مدفونندکه مورخین محل دفن‌پنج تن ازآنان‌را تعیین کرده‌اند و نگارنده علاوه برقبرابش خاتون‌که معروف است سنگ قبراتابك سعد واتابك ابوبکررا نیز یافته است.

اینك بذکرشرح حال مختصرافراد این خاندان مبادرت میورزیم:

سنقر بن مودود

سرسلسله اتابکان فارس‌که به**سلغریان** معروفند **سنقربن‌مودود** است‌که‌ازصحرای گندمان (دشت قبچاق) به کوه کیلویه‌آمد. چون اتابك بزابه امیرفارس قصد اصفهان کرد تا با ملکشاه پسر سلطان محمود سلجوقی بجنگد امارت فارس را به سنقر داد. ملکشاه، بزابه را اسیرکرده بقتل رسانید وخود بشیرازآمد. سنقر برضد اوقیام کردو پیروزگردید وحکومت فارس را مستقلا برعهده‌گرفت.

اتابك مظفرالدین‌سنقر با مردم بسیارمدارا میکرد ودرگسترش داد، جدبسیاری

مبذول میداشت. رسوم اداری قدیم راکه برپایه غارت وستم بدانان استوار بود منسوخ ساخت .

برای ترویج دانش مدرسه‌ای بنام **سنقریه** درشیراز بنا نهاد . آنگاه مسجدی‌در وسط شهر یعنی محله درب شیخ فعلی بناساخت‌که از نظر وسعت و بزرگی و دلگشائی معروف بود. روزهای جمعه پس از ادای نماز دستورمیدادتا نیازمندان با او بدرددل بپردازند وحاجات مردم‌را برآورده میساخت . هرگاه عامل یا مأموری‌بناحیه‌ای اعزام میداشت اورا بعدل ومهربانی وشفقت ورأفت بمردم وصیت میکرد .

اتابك سنقر از راه تواضع، منبرپاك میکرد. بازارچهارگانه را بنا نمود،وقناتها وحمامها برپا داشت . هیچگاه شراب ننوشید و بسیار پاك اعتقاد بود . وزارت خودرا به **ابوالفتح تاج‌الدین‌بن دارست** شیرازی داد که قبلا وزارت سلجوقیان و اتابك‌زا به را داشته و مردی صاحب رأی وپخته وکاردان بود .

اتابك سنقر پس از چهارده سال‌سلطنت باآرامش چشم از جهان بپوشید.سنقر را در زاویه **مسجد سنقریه** واقع در گورستان باغ نو،یعنی همان حوالـی درب شیخ مدفون ساختند و صاحب شیرازنامه در باره اعتقاد مردم باو مینویسد (مرقد مبارکش هم در شیراز درقبله گاه مدرسه سنقریه است مشهور ومعروف . مزاری متبرك است و وخاك اوچون تریاك اعظم مجرب افتاده وازغایت اعظام واحتشام تربت‌آن شاه‌نامدار بعد از دویست‌وهفتاد سال خلق شیراز در امورشرعی آنجا سوگند یاد میکنند...)

اتابك زنگی

بعد از مرگ سنقر برادرش **زنگی** برتخت سلطنت نشست . شوهر خواهرش که (**سابق**) نام داشت با **آلب‌ارسلان سلغری** متحد شد تا زنگی را ازمیان بـردارند ولی اتابك‌آن دو دشمن توطئه‌گررا ازمیان برد . درآنزمان برمرقـد عبدالله خفیف بنای کوچکی بود .

اتابك زنگی دستور داد تا رباط بزرگی بسازند سپس‌چند روستا و مزرعه وقف

بر آن ساخت. سلطنت وی چهارده سال بطول انجامید و بسال ۵۷۱ درشیراز درگذشت. موضع قبراو صریحاً ذکر نشده، بعید نیست که نزد برادردفن شده باشد .

اتابك تكله

اتابك تكله پسرزنکی بجای پدر برتخت سلطنت نشست و برای آنکه عدالت‌را اساسی بخشد **خواجه امین‌الدین‌محمد کازرونی** راکه به (**حاتم عهد**)معروف بودبوزارت اختیارکرد.این‌وزیردر نزدیکی‌مسجدجامع‌مدرسه‌ورباطی‌ساخت‌که‌به‌**مدرسه‌امینی**اشتهار داشت . هنگامی که وی ازشیراز دور بود اتابك **پهلوان محمدبن ایلدگز**به شیرازآمد وبه قتل و غارت آنجا پرداخت . اتابك تكله با سرعت خود را بشیراز رسانید و پس از شکست حریف بدلجوئی از مردم مبادرت ورزید وخساراتی راکه‌برآنان‌واردآمده بود جبران کرد .

تكله پس از بیست سال پادشاهی در سال ۵۰۱ بدرود زندگی گفت . گور او نیز در شیراز است ولی موضع آن فعلا معلوم نیست .

اتابك سعد

پس از تكله برادرش **مظفرالدین‌ابوشجاع سعدبن زنگی** بتخت نشست . وزارت خود را به **خواجه عمیدالدین ابونصر افزری** که درتمام علوم بحدکمال‌رسیده بود داد.

سعد ، با سرکشی برادرزاده‌اش که حکومت کرمان را بدو داده بود مواجه‌شد و از طرف‌دیگر سلطان غیاث‌الدین پسر سلطان‌محمد خوارزمشاه نیز بفارس حمله کرد اتابك باصفهان رفت‌وبدون‌جنگ‌آنجارا تصرف کرد، آنگاه باهفتصدسوار بری‌رفت و بمقابله لشکرانبوه خوارزمشاه پرداخت . سلطان محمد که شهامت و شجاعت او را دید بلشکریان سفارش‌کرد اتابك سعد راسالم بنزداو آوردند. لشکریان اتابك رادر محاصره گرفتند و سعد از هرسو سواری ازترکان‌را بر خاك میافکند ولی‌ناگهان اسبش‌بزمین‌غلتید واو رادستگیر ساختند.**سلطان محمد**او را بنواخت‌ودخترش را برای **سلطان جلال‌الدین**خواستگاری کردوضمن‌عقدمعاهده‌ای باهزارسوارخوارزمی بفارس آمد.

پسرش **ابوبکر** بمخالفت با قرار داد پدرش با خوارزمشاه قد علم کرد و با او بجنگ پرداخت. همینکه در اثنای حرب با پدرش روبرو شد تیغ بروی سعد کشید. اتابك فریاد زد فرزند من پدر توام. ابوبکر گفت میدانم، و بر شدت حمله افزود. سعد با یك ضربت گرز او را بزمین انداخت و دستور داد تا در قلعه استخر محبوسش سازند.

از آثار عمرانی او تجدید بنای حصار شیراز است. مسجد جامع جدید را که به **مسجد نو** معروف است بنا نهاد. **بازار بزرگ** نیز که امروز ببازار حاجی معروف است از ساخته های اتابك سعد است

وفات اتابك سعد در سنه ۶۲۳ روی داد و بیست و نه سال سلطنت داشت. او را در رباط ابش خاتون دفن کردند که اینك هنوز سنگ قبرش در شرق قسمت بیرونی ابش دیده میشود.

اتابك ابو بکر

خواجه عمیدالدین افزری، اتابك **ابوبکر** را از زندان قلعه استخر رها ساخته بر اریکه سلطنت نشانید. علمای قشری بعرض او رسانیدند که حکمت و منطق بر خلاف مذهب سنت وجماعت است. از اینرو بخاطر جلوگیری از (ضلالت مردم شیراز) دستور داد هیچکس در باره این علوم کلامی برزبان نراند. **مولاناصدرالدین** و **مولاناعزالدین** و **امام شهاب الدین** را که در طبیعیات وهندسه وحساب یگانه عصر خویش بودند از فارس اخراج کرد. در سال ۶۲۴ خواجه عمیدالدین اسعد افزری را در قلعه **اشکنوان** فارس زندانی ساخت، زیرا بروی ایراد گرفت که بهنگام حبس او با اندازه کافی برای نجاتش نکوشیده است. خواجه قصیده معروف اشکنوانیه را بعربی در این زندان سرود که بین فصحا و بلغاء ادبیات عرب اشتهار دارد. این قصیده را بعلت نداشتن قلم و دوات، پسرش **خواجه تاج الدین محمد** بر دیوار هاثبت مینمود. طولی نکشید که خواجه اسعد را بفرمان اتابك مقتول ساختند وابو بکر وزارت خودرا به **امیر مقرب الدین مسعود** داد که وی نسبت به علماء احترام بسیار میکرد. در بازار بزرگ (بازار حاجی فعلی) مدرسه‌ای عالی بنا کرد که

مدرسه مقرب نامیده میشد . محاذی مدرسه نیز رباطی ساخت که متصل به مسجدجامع عتیق بود ومتصل بدان دارالحدیث ودارالشفائی برپا ساخت وسقایه‌ای هم در جلو مسجد عتیق بناکرد و آثار متعددی هم در قلمروخویش برای رفاه حال مسافرین بجا گذاشت .

اتابك ابوبکرشخصاً بمحاسبات دولتی رسیدگی میکردواگرمیدید بمردم اجحاف شده یاحقی ازدولت تضییع گردیده مسئولین را بشدت مجازات میکرد . همو بود که چون پیشرفت چنگیزرادرنقاط دیگردیدبرادرزاده خود را بدرگاه **اوکتای قاآن** فرستاد وهدایای بسیارپیشکش کرد وبااین تدبیر ازتعرض چنگیزمصون ماندوچون دراین ایام شاهزادگان مغول مالیاتهای گزاف درخواست داشتند اتابك بنابه صلاحدید بزرگان دربارمالیاتی برآب وزمین وضع کرد .

درسال ۶۲۵ رجال دولت رااحضارکرد وگفت جزایرفارس حق پادشاه فارس است وسلاطین بنی‌قیصر آنها راغصب کرده‌اند. آنگاه‌حکومت بنی‌قیصر راکه پایتختشان جزیره کیش بودبرانداخت وجزایرکیش وبحرین وقطیف‌را مسخرکردوسرانجام درسن هفتاد سالگی بسال ۶۵۹ درگذشت ودرجوارقبرپدر درر باط ابش بخاك سپرده شدکه اینك سنگ قبراونیزمعلوم است .

سعدبن ابوبکر

سعدبن ابوبکرکه ازطرف پدربدربار **هلاکو** رفته بود دربازگشت دچاربیماری سختی‌شد ودرهمانحال باوخبرمرگ پدروپادشاهی‌اورارسانیدند.وی‌درمرگ پدرچندان گریه وزاری وبی تابی‌کردکه برشدت مرضش افزود و هفده روز بعد ازمرگ ابوبکر او نیزدرگذشت . تابوت او را بشیرازآوردند ودر **مدرسه عضدیه** واقع در **دروازه‌دولت** جسدش رادفن کردند .

مدرسه عضدیه را**ترکان خاتون** همسرزیبای **سعدبن ابوبکر** بنام فرزند خردسالش **عضدالدوله** محمد درمحله بالاکفت فعلی ساخته بود .

اتابك محمد

بامرگ **اتابك سعد** زن زیبای او **ترکان خاتون** قدم بمیدان سیاست گذاشت (ترکان بفتح اول بمعنی ملکه است) باتدبیر، حیله، نیرنگ ، و استفاده ازپول وجمال خویش سررشته تمام اموررا بدست گرفت .

بزرگان کشور باشاره ترکان خاتون،محمد پسر دوساله اتابك سعد را بسلطنت برداشتند وترکان ، **خواجه نظام الدین ابوبکر** رابوزارت برگزید .

درآنزمان شرط ادامه زمامداری جلب حمایت **هلاکوخان** بود . ازاینروترکان خاتون خواجه نظام الدین راباتحف وهدایای بسیار باردوی هلاکوفرستاد تا فرمان سلطنت رابنام محمد ازاوبگیرد .

مردم شیرازبه ترکان طعنه میزدندکه برای خاندان اتابك قدمش شوم بوده‌است. ترکان خاتون بدون توجه باین زبان درازیها بایکی از غلامان خاصه پسرخودبنام **شمس الدین میاق** نرد عشق میباخت . سلطنت برمحمد طفل خردسال دوامی نکرد و درسال ۶۶۰ ازبام قصر بزیرافتاد ودرگذشت واورادرمدرسه عضدیه بردروازه دولت نزد پدردفن کردند .

محمد شاه

ترکان(گیسوی مشك رنگ را چون چنگ درپای انداخت وورباب واردر کشاکش محنت فراق قرین ناله زارشد) اماچون دیدکه اهمال درتعیین جانشین موجب اختلال قلمرواوست پس از مشاوره بااطرافیان ، **محمد شاه** پسر **سلغربن سعد** (برادرزاده اتابك ابوبکر) رابشاهی برگزید . وی درمردی ورشادت و جرأت گوی سبقت از همگان ربوده بود وهنگامیکه هلاکو به بغداد حمله‌کرد ازملازمان او بشمارمیرفت. اماافسوس که این مرد شجاع که دررزم چابك ودربزم شیرین حرکات بود پس ازکسب قدرت بقتل بیگناهان وعیاشی ولهوولعب گرائید ودخترترکان خاتون راهم بزنی گرفت تا از ناحیه اودرامان باشد. اما **ترکان** باامرای شول و تراکمه مواضعه کرد وآنان محمد شاه

راهنگامی که عازم حرم بودکشتند .

مدفن محمدشاه نیزشیرازاست ولی جای دقیق آن برما آشکارنیست .

سلجوقشاه

ترکان‌خاتون سر بریده محمدشاه را بدربارهلاکوفرستادوتقاضاکردفرمان‌حکومت رابنام **سلجوقشاه** برادربزرگتر**محمد شاه** که در زمان برادر در قلعه استخرزندان بود صادرکند.سلجوقشاه ترکان خاتون رابعقدازدواج درآورد ولی ترکان که سخت شیفته **شمس‌الدین میاق** بودپنهانی با اوعشق‌میورزید . سلجوقشاه شبی‌درعالم‌مستی‌در مجلس بزم‌چشمش برزنی بلندقامت وسیاه افتاد . اورااحضارکردوفرمان‌داد تاسرترکان‌رابنزدش بیاورد . پس از ساعتی آن زن طشتی طلا روبروی سلجوقشاه برزمین گذاشت . امیرسرطشت را برداشت ، سربریده همسرش را که مانند خورشیدی در خون نشسته بوددرآن یافت . بادست خودگوشواره‌ها رااز‌گوش‌هاکنده پیش پای مطربان ورقاصان انداخت. مجلس‌منقلب شدوشمس‌الدین میاق راه‌فراردرپیش گرفت . امیرپای برهنه براسب سوارشدو باجمعی بقرارگاه سواران هلاکورفت وجمعی از آنانرا بقتل آورد و بقیه فرارکردند .

التاجوتیمور بفارس آمدودرنزدیکی کازرون سلجوقشاه را بقتل رسانید .

ابش خاتون

پس ازمرگ سلجوقشاه‌امرسلطنت فارس **برابش خاتون** دختراتابك‌سعدبن‌ابوبکر تعلق‌گرفت . مادرش‌ترکان‌خاتون‌دوفرزند داشت‌که یکی ابش‌ودیگری **سلغم** نام‌داشت. **منکوتیمور پسرهلاکو** باابش ازدواج کرد. ابش خاتون ازهمان ابتدای سلطنت باحوادث ناگواری روبروشد . درسال ۶۶۲ **شرف الدین‌امیرسیدابراهیم** ازسادات‌بزرگ فارس که چندی درخراسان بزهد وعبادت سرگرم بودتصمیم گرفت بمولد خود شیراز بازگردد . مردم‌که ازاوریاضتهای‌شاق دیده بودندگردش جمع شدندواورا**مهدی موعود** خواندند وچنین شایع‌کردندکه سیدچنان صاحب کرامات است که اگـر کسی تیری

بسویش رهاکند برسینه خودش بازمیگردد وهرکس برویش شمشیر بکشد دستش فلج میشود وبیك اشاره دهها‌هزار ازجنیان بیاریش میآیند .

بهمین جهت خلقی انبوه اطرافش راگرفتند واوکه آنهمه دعوی وارستگی و ترك دنیا میکرد بهوای سلطنت فارس افتاد . ابش خاتون دستور داد لشکریانش که مرکب ازشیرازیان وعده‌ای‌مغول بودند در**پل فسا** بااومقابله‌کنند.

ابتداکسی جرئت نمیکرد بسوی اوتیری بیندازدتابالاخره سواری ازمغول‌تیری رهاکرد وشمشیرکشید و همگان دیدند زیانی ندید . پس همه جرئت جنگ یافتند وسید رابقتل آوردند وچون سه سال خشکسالی آمد چنین شایع ساختند که‌این امر بواسطه ریخته شدن خون سیداست .

درسال **۶۶۳** هلاکو درگذشت وپسرش آباقاخان جانشینش شد . چهار سال بعد ازطرف او**امیرانکیاتو** بامارت فارس منصوب شد . وی چون علاقه سرشاری بجمع‌مال داشت**کلچه** نایب دیوان ابش خاتون را محبوس ساخت تا کلید خزائن را بدو سپارد . شیرازیها‌خانه امیررا محاصره کردند تاکلچه رانجات دهند وامیرانکیاتو نیز سر بریده کلچه راازبام برزمین بمیان جمعیت‌انداخت . ابش‌خاتون امر با حضارامیرداد و از او بازخواست‌کرد ووی فرمان‌خان رادایر برقتل‌کلچه به‌ابش نشان داد. اتابك ابش عده‌ای ازبزرگان رابنزدآباقاخان فرستاد واونیزانکیاتوراإحضارومعزول ساخت**وامیرسوغونجاق** رابجای اومنصوب نمود .

درسال **۶۷۷ نکودار** ازسیستان بکرمان وفارس‌حمله‌کرد وچون فارس سردار با تدبیری نداشت علیرغم‌عده زیادی‌ازجوانان‌که برای‌دفاع‌از زادوبوم‌بجنگ آمده‌بودند بعلت نداشتن تاکتیك جنگی شکست خوردند . ولی نکودار موفق بفتح شیراز نشد و لشکرش‌پراکنده‌گردید .

یکی دیگر از کسانیکه در شیراز منشاء ضعف حکومت ابش بشمار میرفت **سیدعمادالدین ابوتراب** بود، که برای محاسبه درآمد فارس بشیرازآمد ودرآنجاوزیر

وشحنه راتحت فشارقرارداد .

روزی سید سواره ازبازارکلاه دوران عبورمیکردکه ناگهان جمعی ازطرفدارن ابش برسراوریختند وبقتلش رسانیدند. آباقاخان ازاین خبرخشمگین شدو**حسام قزوینی** رابقصدانتقام گسیل داشت . ولی چون ابش عروس هلاکوبود قرارشد مبلغ پنجاه‌تومان مغولی ببازماندگان سیدعمادالدین بدهد .

ابش خاتون باندازه‌ای دربذل وبخشش بلند نظربودکه غالباً نمیتوانست مالیات اردوی خان رابدهد وبهمین جهت مشکلاتی برایش ایجاد می‌شد وخان مغول افرادی را برای رسیدگی بمحاسبات، بفارس‌اعزام میداشت وهمین امر باعث ناراحتی مردم و کشت وکشتارمیگردید .

این شهبانوکه سعدی نیززبان بمدحش‌گشوده درسال۶۸۵ دراثربیماری‌درچهل وپنجسالگی درگذشت ودررباطی که فعلا هم برباط ابش معروف است مدفون شد و تربتش هنوز زیارتگاه عمومی شیرازیان است .

سعدی درمدح اتابك ابش مدیحه‌ای سروده که درزیرنقل میگردد :

فلك را اینهمه تمکین نباشد — فروغ مهرومه چندین نباشد
صبا گر بگذرد برخاك پایت — عجب گردامنش مشکین نباشد
زمروارید تاج خسرو انیت — یکی در خوشه پروین نباشد
بقاء ملك باد این خاند انرا — که تا باشد خلل در دین نباشد
هرآنکو سربگرداند ز حکمت — از آن بیچاره تر مسکین نباشد
عدوراکز تو بردل پای پیل‌است — بزن تا بیدقش فرزین نباشد
چنین خسرو کجاباشد در آفاق — وگر باشد چنین شیرین نباشد
خدا یا دشمنش جائی بمیراد — که هیچش دوست دربالین نباشد

وصاف نیزدرباره‌درگذشت ابش خاتون مرثیه‌ای داردکه بیتی ازآن اینست .

تخت‌راگربخت بودی کی‌شدی‌شه‌زوجدا — تاج راگردیده بودی بر **ابش** بگریستی

آرامگاه شاهدخت کردوچین

در همان ایام که ابش‌خاتون درفارس سلطنت داشت درکرمان نیزحکومت به **سیورغتمش** ،ششمین امیر **قراختائی** رسیدوآغاز این‌حکومت درسال ۶۸۱ یعنی چهار سال قبل‌از مرگ ابش خاتون بود. سیور غتمش امیری بزرگوار و مردم نواز بود. آقاباخان امرکرد تاشاهدخت **کردوچین** دختر ابش خاتون راکه پدرش‌منکو تیموربن هلاکو بود بعقد ازدواج سیمورغتمش‌در آورند. پس از درگذشت آقاباخان ، **کیخاتو** بجای او نشست و**پادشاه خاتون** راکه ملکه‌آقاباخان بودبعقد ازدواج خود درآورد و برتمام زنان حرم برتریش میداد.

پادشاه خاتون خواهر سیور غتمش بود، بدین جهت هوای سفر کرمان در دلش پدیدآمد.

هنگام ورود بشهر برادر راگرفته ، در قلعه‌ای محبوس ساخت وخود بر تخت حکومت نشست سیورغتمش از زندان فرار کرد و به اردو رفت ولی از بس کیخاتو شیفته پادشاه خاتون بود پناهنده درگاه‌را بکرمان‌بازگردانید وپادشاه خاتون دررمضان ۶۹۳ برادر رابقتل رسانید. شاهدخت‌کردوچین به عزای‌شوهر نشست ودرهمین احوال نیز کیخاتو کشته شد وباید و خان جانشین او گردید ودختر سیورغتمش بنام‌شاه عالم

زن‌او بود. شاه عالم وکردوچین پیاپی طلب قصاص میکردند وسرانجام بایدوخان لشکری بکرمان فرستاد.[۱]

پادشاه خاتون ابتدا بسختی مقاومت کردولی وقتی حکم خان رامبنی بر حکومت کردوچین بر لشکریان خواندند تنها ماندو تسلیم شد ودرسال ۶۹۴ کردوچین پادشاه خاتون‌را به انتقام خون شوهر بدست جلادسپرد.

ازسال ۶۸۵ تا۷۲۹ شیراز وضع آشفته‌ای داشت‌وهرچندگاه آزمندی‌حکمی از خان میگرفت‌وبغارت می پرداخت بحدی‌که دیگرمالی برای‌کسی باقی نماند.

سلطان **ابوسعید** بمحض اینکه برمسند خانی نشست شاهزاده کرد و چین فرمانروای‌کرمان‌را مورد مرحمت قرار داده درسال۷۱۹ بسلطنت‌فارس رسانید وفرمان دادتا**امیرچوپان** شوهرخواهرش اورانیز بحباله نکاح در آورد.

شاه محموداینجوعامل امیرچوپان درایام سلطنت همین کردوچین بعنوان‌وزارت فارس‌وکرمان ویزدوکیش وبحرین منصوب شدوبشیرازآمد. امیر مبارزالدین‌هم درسال ۷۲۹ ازیزد بشیراز وارد شدتادختر**قطب‌الدین شاه‌جهان** پسر سیورغتمش راخواستکاری

۱-**پادشاه خاتون** دانش دوست وبخشنده بود. دانشمندان و علماء و شعرا را در دربار خود جمع میکرد. خودش طبعی لطیف داشت وخط را هم نیکو مینوشت. از لغت و عروض بهره‌مند بود وباارباب فضل مشاعره ومکالمه می‌کرد. تخلص او درشعر (حسن‌شاه) بود ابیات زیر ازاوست.

من آن زنم که همه‌کارمن نکوکاریست — بزیر مقنعهٔ من بسی کله داریست

درون پرده عصمت که تکیه گاه منست — مسافران صبارا گذر بدشواریست

نه هرزنی بدوگز مقنعه است کدبانو — نه‌هرکسی بجهان در خورجها نداریست

کلاه مرد بلند از وجود مقنعه ایست — که از سر کله دیگرانش بیزاریست

بهرکه مقنعه بخشم سزد که او گوید — چه جای مقنعه تاج هزار دیناریست

طناب چنبر زن گشته باد مقنعه‌ای — که تارآن نه زمستوری و نکوکاریست

(حسن شهم) زنژاد شهان الغ ترکان — زما برند اگر در جهان جهانداریست

کند وهمین دختر مادرشاه شجاع است.

امیر چوپان پس‌ازچندی مورد خشم ابوسعید قرارگرفت وبه **ملک غیاث‌الدین** پادشاه هرات‌پناه‌برد ولی غیاث‌الدین برخلاف رسم مهمان نوازی او را بخاطر خوشایند ابوسعید بقتل رسانید . خان‌مغول نیزدستور داد تاکردوچین بعقد ازدواج ملک‌غیاث-الدین درآید ولی این ازدواج صورت نگرفت .

شاهزاده کردو چین مانند مادرش مورد علاقه شدید شیرازیان بود. آثار خیر زیادی از او باقی ماند . مدرسه مجللی بنام **مدرسه شاهی** در جوار دولتخانه اتابکی (حوالی ابش خاتون فعلی) احداث‌کرد .**عبدالله‌وصاف** نویسنده تاریخ‌وصاف که‌دردربار کردوچین مقرب بود ابیاتی سرودکه باآب‌زر وتکحیل لاجورد برگردآن‌مدرسه‌نقش کردند. درحوالی سرانیز بستانی برای تفرجگاه عمومی احداث‌کردو درچپ وراست آن سقایه‌ها مرتب ساخت که‌آبی صاف وگوارا ازآنها میگذشت . برای طالبان‌علم، حافظان قرآن وصوفیان وسایر نیازمندان هم‌حقوقهائی تعیین‌کرد. کردوچین در سال ۷۳۸ درسلطانیه وفات یافت‌ونعش اورا بشیراز بردند ودرمدرسه شاهی‌که در جوارابش خاتون قرارداشت دفن‌شد.

آل مظفر و آل اینجو

چند تن از پادشاهان **آل مظفر و آل اینجو** در شیراز مدفونند که هریك در ویرانی و یا عمرانی این شهر سهم بسزائی داشته‌اند. جدال این دوخاندان بر سر تصرف شیراز چنان خونین وتوأم باحوادث بوده است که همین رویدادها در تشکیل عقاید وایجاد افکار ومشرب‌ها نقش عمده‌ای داشته است . یکی ازعلل فهم‌این راز که حافظ آنهمه غزلهای جاویدان را تحت تأثیرچه عواملی سروده، توجه باین‌وقایع‌شگفت‌انگیزاست. زیرا شاعر بعلت بی‌ثباتی اوضاع ناچاربود احساسات خودرا نسبت‌بهریك ازفاتحان‌در پرده الفاظ وتعبیرات‌کلی بیان‌دارد تااگرچند روزبعد حریف شهر را بتصرف‌درآورد تحت تعقیب وآزارقرار نگیرد.ازطرف دیگروی‌درشهری میزیست‌که‌طی مدت‌کوتاهی چند باربین حریفان دست بدست‌شد وقتل وخونریزی وغارت وتجاوز به‌نوامیس مردم امری عادی ورایج بشمارمیرفت.

ازآنجا که هیچ‌بیانی بهتر ازتشریح حوادث نمیتواند اوضاع زمانه را روشن سازد بهتر است به بررسی تاریخ این دو خاندان بپردازیم .

از سال ۶۹۲ تا اواخر سال ۷۲۵ حکومت فارس از طرف ایلخانان بدست **شیوخ طیبی** اداره‌میشد.دراین سال **دمشق‌خواجه** که‌دردربار سلطان **ابوسعید** نفوذفراوانی داشت سلطان راوادارکردتا**عزالدین‌عبدالعزیزطیبی** حاکم‌فارس راکه‌دست بتعدی گشوده بود

بقتل رساند و برادر زاده‌اش **امیر تالش بن امیر حسن چوپانی** را بحکومت فارس و عراق و کرمان منصوب دارد. امیر تالش نیز در همان سال ۷۲۵ حکومت فارس را به **شرف‌الدین محمود اینجو** که در زمان حکومت خاندان طیبی در فارس متصدی کارهای خالصه شاهی بود واگذار کرد.

آغاز علائق محمود اینجو درفارس ازسال ۷۰۳ بود ودراواخر سلطنت ابوسعید سالی صد تومان مغولی عایدی املاك شخصی او بوده است.

شرف الدین محمود ازاولادزادگان خواجه عبداله انصاری هروی، عارف معروف است که از خاندانهای اصیل ایرانی بشمار میرفت.

وی چهار پسر داشت که بترتیب سن عبارت بودنداز:

۱ـ ملك جلال الدین مسعودشاه

۲ـ ملك غیاث‌الدین کیخسرو

۳ـ امیرشمس الدین محمد

۴ـ امیرجمال الدین شاه شیخ ابواسحق که در نواحی فارس و کرمان متصدی کارهای مالیاتی وحکومتی بوده‌اند.

ازسال ۷۱۹ سلطان ابوسعید شاهزاده‌خانم **کردوچین** دختر (ابش‌خاتون) و منکو تیمور بن هلاکو را بحکومت فارس فرستاد. باورود شاهزاده خانم، فارس پس ازسی و سه سال که از مرگ ابش خاتون میگذشت روی آرامش دید و کارها سرو سامانی گرفت.

محمودشاه اینجو هنگام ورود، به نزد کردوچین درفارس عنوان وزارت در کرمان، فارس، یزد، کیش و بحرین راداشت ودرسایه لیاقت چنان اعتبار یافت که مستقل کارمیکرد و با ایلخان باجسارت و آزادی صحبت مینمود. وی دختر **خواجه غیاث الدین محمد** وزیر را هم برای پسر بزرگش مسعود شاه بزنی گرفت وازاین راه مشاور وزیر گردید و دست پسرانش نیز درکارها باز بود.

ازطرف دیگر درمیبدو یزد حوادثی روی میداد که کم‌کم دامنه آن باردوی ایلخانی کشید وباعث تماس دوخاندان اینجو وآل‌مظفر گردید.

آل مظفر ارفرزندان شخصی بنام **غیاث‌الدین حاجی** ازمردم‌قریه سجاوندخواف خراسان بودند غیاث‌الدین درسال ۶۱۸ که خراسان مورد حمله مغول قرار گرفت با سه پسرش ابوبکر، محمد، ومنصور به‌یزد مهاجرت کردوپس‌از چندی به میبد رفت و در همانجا درگذشت. ابوبکر ومحمد بخدمت علاء الدوله ، اتابك‌یزد درآمدند و او ابوبکر را با سیصدسوار بخدمت هلاکو که عازم‌تسخیر بغداد بود فرستاد . ابوبکر پس‌از فتح بغداد مأمورشام‌شد ودرآنجا بدست اعراب بدوی بقتل‌رسید.

منصور برادرسوم که درمیبدنزد پدرمانده بودسه پسرداشت که یکی‌ازآنان‌بنام **شرف‌الدین‌مظفر** درسایه شجاعت وشمشیرزنی و سرکوب کردن اشرار و راهزنان مورد توجه **یوسف‌شاه** ، اتابك یزد(۶۷۳-۶۹۰) قرار گرفت وحکومت میبدو ندوشن وحفظ راههای اطراف بدومحول شد.

اتابك یوسف شاه که ازخاندان **کاکویه** وایرانی بودمأمور وصول مالیات‌ایلخان را که بمادرش بی‌احترامی کرده بوزکشت وبهمین جهت مورد غضب‌قرارگرفت وناچار بخراسان گریخت. شرف‌الدین مظفرکه دربین راه احساس‌کردمخدومش دیگرقدرتی کسب نخواهد کردبکرمان رفت‌وازآنجا به یزدبازگشت وسپس‌باردوی ارغون خان رفت ومورد عنایت قرارگرفت ومأمور حفظ راههای یزدگردید .

شرف الدین بواسطه انجام ماموریتهای جنگی و سیاسی مهم ، روز بروز نزد جانشینان ارغون خان مقامی‌بالاتریافت ودراین‌احوال‌محسود**خواجه‌رشیدالدین‌فضل‌الله** وزیر قرار گرفت . علت اختلاف این‌بود که خواجه دریزد علائقی داشت و میترسید شرف‌الدین مظفر منافع او رابخطر بیاندازد.

مظفر درسال ۷۰۰ صاحب پسری‌شدکه اورا **امیرمبارزالدین‌محمد** نامید،و همین

شخص است که بر حوادث شیراز اثر سنگینی داشته است.

مظفر درسال ۷۰۷ باتفاق پسر خردسالش سفری بشیراز رفت و در آنجا نیز با ملوك شبانکاره جنگید وسرانجام درسال ۷۱۳ درگذشت.

خواجه رشیدالدین فضل‌الله وزیر شکایت مردم را بهانه قرارداد و املاك شرف الدین مظفررا بنفع دولت ضبط کرد. امیر مبارزالدین محمد که سیزده ساله بود بهمراهی خواهر وشوهر خواهرش بنزد سلطان **اولجایتو** رفت تا املاك خودرا پس بگیرد. دربین راه جمعی از راهزنان **نکودری** که برای غارت باطراف یزد آمده بودند باآنان روبرو شدند. مسافرین که غالباً زن بودند دزدان رامتواری ساخته سرمقتولین را بخدمت خان مغول بردندوخان، مبارزالدین محمد را بسیار بنواخت واو را جانشین پدر یعنی حاکم میبدو مأمورحفظ راههای یزد قرارداد واملاکش راهم بدومسترد داشت.

درسال ۷۱۷ امیرغیاث‌الدین کیخسرو پسرمحمودشاه اینجو برای عقدپیمان دوستی واتحاد ازفارس بنزد اتابك **حاجی‌شاه** حاکم یزدآمد و سپس بدیدن امیر مبارزالدین محمد شتافت تااز او اسب بی‌نظیرش را بگیرد. مبارزالدین باگشاده روئی اوراپذیرفت و اسبش راهم بدو اهدا کرد. دراین‌وقت حادثه شرم‌آوری روی داد. بدین معنی که‌اتابك حاجی شاه میخواست نوکر نایب امیرکیخسرو را که پسرخوبروئی بود نزدخود ببردو چون مقاومت کردکار بمنازعه کشید ونایب امیرکیخسروکشته شد.

امیرکیخسرو درمیبد خبراین واقعه راشنید ومیخواست براتابك یزدبتازد ولی امیر مبارزالدین با وجودیکه بیش‌از ۱۸ سال‌از سنش نمیگذشت اورا اندرز دادکه ابتدا بسلطان ابوسعید شکایت‌کند.

ایلخان هم خشمگین شدوبه مبارزالدین دستور داد اوراگو شمال‌دهد . اتابك

درسال ۷۱۸ شکست‌خورده فرارکردومبارزالدین مستقلا بحکومت یزد منصوب‌شد.

امیرمبارزالدین محمد تصمیم گرفت‌که فتنه‌راهزنان نکودری رابخواباند وبا وجودیکه این جنگ ۱۴سال طول کشیدموفق شدآنانرا کاملاً ریشه‌کن‌سازد.

درسال ۷۲۹ امیرمبارزالدین دخترسلطان قطب‌الدین شاه جهان‌بن سلطان‌جلال الدین سیورغتمش پادشاه قرختائی کرمان را بعقد ازدواج‌خود درآورد و حاصل این ازدواج شاه شجاع- شاه محمود وسلطان احمد بودند.

بعلت‌انتساب‌آنان‌بترکان قرختائی، حافظ، شاه‌شجاع را(شاه‌ترکان)خوانده‌است.

امیرمبارزالدین ازهمسر سابق خودپسری‌بنام‌شرف‌الدین مظفرداشت‌که‌باتفاق‌او بدربار سلطان ابوسعید به‌سلطانیه رفت و چون صاحب جامه خاص وکمر مرصع وطبل وعلم ولقب امیرزادگی گردید محسود امیر محمود شاه‌اینجو وزیرفارس قرارگرفت.از این هنگام کشمکش پنهانی بین‌این دوآغاز گردید وسرانجام براثر دسیسه‌هائی که‌برضد شرف‌الدین محمودچیده شد، درسال ۷۳۴ ابوسعیداینجو اورا باردو طلبیدوازشغل خود معزول داشت ویکسال بعد**امیر مسافرایناق** رابحکومت فارس منصوب‌کرد.

محمود بهمدستی چندتن ازامرای مغول بخانه مسافرایناق حمله‌کردواو بناچار بکاخ ایلخان پناهنده شد. سواران اینجوکاخ را محاصره کردند و حتی جسارت را بحدی رسانیدندکه چندتیر بسوی دیوار قصرانداختند و ابوسعید را مرعوب ساختند ایلخان تصمیم‌گرفت امیرمسافر را تسلیم‌کندوبخواستهای محمودشاه جواب مساعددهد که ناگهان **خواجه‌لؤلؤ** وامرای ابوسعید باسواران خود رسیده محاصره کنندگان را متواری ساخته سران شورش را دستگیرساختند.

شرف‌الدین محمود نیز جزء دستگیرشدگان بودوایلخان کمر به قتل آنان‌بست زیرا جسارت او باندازه‌ای بود که درارد واقدام به محاصره کاخ ابوسعید کرده بود.

خواجه محمد وزیروخواجه لؤلؤ، خان مغول را ازکشتن آنان باز داشتندو

اسیران را بقلعه‌های دوردست برده حبس کردند .

طولی نکشید که محمود شاه اینجو بوساطت خواجه غیاث الدین محمد وزیر، آزاد شد و پسرش مسعود شاه (داماد وزیر) هم از بند رها شده، به نیابت **امیر شیخ حسن ایلکانی** منصوب شد (شیخ حسن پسرعموی ابوسعید بود که **بغداد خاتون** ابتدا زن او بود). امیر مسافر درسال ۷۳۵ عازم شیراز شد ولی یکسال بعد که ابوسعید مرد **امیرغیاث الدین کیخسرو** پسر اینجو اورا دستگیر و به تبریز تبعید کرد.

درسال ۷۳۶ ابو سعید درگذشت وچون پسر نداشت **ارپاگاون** یکی از نوادگان برادر هلاکو را بجانشینی انتخاب کرد.

ارپاگاون، **ساتی بیک** دختر الجایتو را بهمسری برگزید. درهمان ابتدای سلطنت، شاه محمود اینجو را متهم کرد که یکی از اعقاب هلاکو را درخانه خود پنهان کرده است تا اورا بایلخانی گری بردارد وخود زمام امور را بدست بگیرد.

شرف الدین محمود بهمین اتهام بدستور ارپاگاون بقتل رسید . پسران اینجو نیز که جان خود را درخطر دیدند راه فرار در پیش گرفتند.

مسعود شاه که در تبریز بود بقلمرو شیخ حسن بزرگ یعنی عراق عرب و عراق عجم پناه برد. بغداد خاتون معشوقه ابوسعید با ارپاگاون بمخالفت برخاست وارپاگاون هم اورا بمسموم ساختن تدریجی ابوسعید متهم کرد وبقتلش رسانید. **دلشاد خاتون** زن دیگر ابوسعید به عراق عرب گریخت و از **امیرعلی پادشاه** خال سلطان که حکومت روم را داشت یاری خواست امیرعلی پادشاه، موسی خان نامی را بایلخانی برداشت و ارپاگاون را در همان سال ۷۳۶ دستگیر ساخته بدست پسران اینجو داد . مسعود شاه قاتل پدر را بقتل رسانید وسپس **جنازه شاه محمود را بشیراز آورده درمقبره خفیف دفن کرد.**

موسی خان قادر به آرام کردن کشور نبود، بهمین علت درهر گوشه‌ای امیری دم از استقلال زد. شیخ حسن کوچك نوه امیرچوپان دراران و آذربایجان سلسله چوپانیان را تشکیل داد. شیخ حسن بزرك نیز که سلطان ابوسعید زن زیبایش بغداد خاتون را

تصاحب کرده بود بر عراق عرب وقسمتی از عراق عجم وسپس آذربایجان مستولی شد و مؤسس سلسله **ایلکانیان** شد.

امیرمبارزالدین محمد هم دریزد حکومت مستقل خودرا اعلام داشت. درهمان احوال در خراسان **طغا تیمورخان** ـ درهرات ومشرق خراسان **آل کرت** ـ درصفحات غربی خراسان هم **سربداران** اعلام استقلال کردند.

شیخ حسن بزرك، محمد خان از اولاد زادگان هلاکورا بایلخانی برگزید وعلی پادشاه، حامی موسی خان راکشت وخود رشته همه‌کارها را بدست گرفت ومسعود شاه پسراینجوراهم بوزارت محمدخان برگزید.

امیرمسعود درسال ۷۳۸ بشیرازآمد. درآنجا اطرافیانش ازاوخواستند تا امور حکومت را خود بدست بگیـرد. غیاث الدین کیخسرو کـه برفارس فرمانروا بود **فخرالدین** پیرك وزیر خاص مسعود شاه راکشت. درنتیجه بین برادران نزاع درگرفت وپیروزی بامسعود شاه بود. غیاث الدین کیخسرودستگیر و برادر دیگرش ملك شمس الدین محمد نیز در قلعه سفید فارس زندانی شد. یکسال بعد غیاث الدین کیخسرو درگذشت.

اگرچه مورخین درباره مدفن اوچیزی ننوشته‌اند ولی‌ازآنجاکه بارگاه عبدالله خفیف‌گورستان مورد علاقه آل اینجو بوده بعید نیست که وی نیزنزد پدر در همانجا دفن شده باشد.

امیرمسعود شاه پس ازآنکه برسراسرفارس استیلا یافت برآن شدکه یزد راهم جزء متصرفات خود سازد. درراه‌نیل باین مقصود برادر کوچك‌خودشیخ‌ابواسحق را با لشکری بدین‌کارگماشت. امیرمبارز الدین چنین وانمود کردکه شیخ ابواسحق برای جنگ نیامده بلکه قصد عبور ازآنجا را دارد. لذا باستقبالش شتافت و اورا احترام بسیارکرد وشرایط پذیرائی بجای آورد. ابواسحق نیزدرمحظور اخلاقی قرار گرفت ووانمود ساخت‌که قصد رفتن بکرمان را دارد. در مراجعت بفکر غافلگیر کـردن

فرمانروای یزد افتاد. عده‌ای از افراد خود را یك یك بدرون شهر فرستاد تا در آنجا جمع شوند سپس همینکه حمله بشهر را شروع کند آنان نیز از داخل به نبرد بپردازند.

امیرمبارزالدین که در لشکر دشمن دستگاه اطلاعاتی دقیقی داشت برای مقابله با این نیرنگ آماده شد و تمام فرستادگان شاه شیخ ابواسحق را دستگیر ساخت و غالب آنانرا هم بقتل رسانید. سپس بجنگ بامحاصره‌کنندگان پرداخت ولی براثر وساطت علماء صلح کردند و شاه شیخ ابواسحق بشیراز بازگشت.

قتل امیر محمد

قبلا گفته شد که امیرشیخ حسن کوچك براران و آذربایجان فرمانرواشد. وی ملك اشرف رابحکومت عراق عجم فرستاد و پسرعم خود امیرپیرحسین راهم حکومت فارس داد. لذا امیرپیرحسین عازم جنگ با امیرمسعود شاه اینجوشد.

امیر محمد اینجو که بحکم برادرش امیر مسعود در قلعه سفید زندانی بود با وسائلی فرار کرده بنزد **امیرپیرحسین** آمد . جنگ بین دو دشمن در سروستان اتفاق افتاد. امیرمسعود شکست خورد و پیرحسین بشهروارد شد و پس ازچند روز دستورقتل امیرمحمد را داد و آن شاهزاده درسنه ۷۴۰ بقتل رسید. مردم شیراز که به آل اینجو دلبستگی تام داشتند سربشورش برداشتند و پیرحسین بامعدودی سوار توانست ازچنگ مردم خشمگین فرارکند. امیرمسعود مجدداً بشیراز آمد و بر تخت نشست.

سال بعد امیرپیرحسین ازامیرمبارزالدین کمك خواست تا بشیرازحمله‌کند. امیرمسعود دربرابر لشکرمشترك آندوتاب مقاومت نیاورد و بناچار از راه کازرون و لرستان ببغداد رفت و به امیرشیخ حسن ایلکانی پناه برد.

امیرمبارزالدین که تاکازرون ، مسعود شاه را تعقیب کرده بود بشیراز بازگشت ولی مردم شهر مصمم بدفاع شدند ومحاصره پنجاه روزطول‌کشید. در این مدت برج و باروی شهر بدست لشکریان مهاجم خراب شده بود وچون مقاومت امکان نداشت **قاضی مجد الدین اسمعیل بن یحیی** نامه‌ای به امیرمبارزالدین نوشت وطی بیتی از او

خواست تا ازخراب‌کردن باروی شهردست بردارد وآن بیت اینست:

مبارزان جهان قلب دشمنان شکنند ترا چه شدکه همه قلب دوستان شکنی

کار به مصالحه‌کشید وامیر پیرحسین وارد شیرازشد وحکومت کرمان رابه امیر مبارزالدین محمد داد. امیرمبارزالدین برای تصرف کرمان به جنگ دست یازید و مدتی درآن حوالی‌مشغول بود. امیر پیرحسین چون از قدرت روز افزون او هراسناك شد تصمیم گرفت به تقویت امیر شیخ ابواسحق اینجو بپردازد . بدین جهت حکومت اصفهان را بدوداد. امیرشیخ ابواسحق برای اینکه انتقام برادر مقتولش امیر محمد را بگیرد وسرزمین اجدادی را از دست او خارج سازد **ملك اشرف** برادر شیخ حسن چوپانی حاکم عراق را به تسخیرفارس تشویق کرد امیر پیر حسین باستقبال دو دشمن متحد شتافت ودرد ومنزلی اصفهان دوسپاه باهم روبروشدند، **مولانا شمس الدین صائن قاضی** و **امیرجلال الدین طیب شاه** با اتباع خودبه ملك اشرف پیوستند وامیر پیرحسین به تبریزفرارکرد ولی عم اوشیخ حسن چوپانی اورا مسموم ساخت.

درراه شیراز لشکریان‌ملك اشرف برضد ابواسحق‌توطئه کردند وشیخ‌ابواسحق نیز قبلا بشیرازآمده ، دروازه‌ها رابسته ، ازمردم شهربرای جنگ با ملك اشرف و لشکریان ترك کمك خواست . دراین جنگ حتی‌نوجوانان‌بچه سال هم شرکت‌کردند وملك اشرف راه فراردرپیش‌گرفت وبه تبریزرفت[1]

درایامی‌که حکومت فارس با امیرپیرحسین بود ، شیخ حسن بزرگ خواهرزن خود**سلطان بخت** رابه امیرمسعود شاه اینجوداد و **امیریاغی باستی** فرزندامیرچوپان‌را که درپناه اوبود بامارت شیرازبرگزید وامیرمسعود را هم به‌نیابت او گماشت و آنانرا روانه شیرازکرد. شاه شیخ‌ابواسحق ازبرادرخود اطاعت‌کرد وشیرازرا بدانان‌واگذاشت وخود بطرف شبانکاره رفت . امیر یاغی باستی‌چون میدید که‌مردم شیرازبه امیرمسعود شاه بیش ازاو توجه دارند ازراه حسادت وترس ازتوطئه باناجوانمردی امیرمسعودشاه

۱ - شیرازنامه صفحه ۸۱

را درحالی که ازگرمابه بازمیگشت دررمضان سال ۷۴۳ بقتل رسانید. مردم شیراز خود را عزا داراعلام کردند وبرای انتقامکشی آماده‌شدند . ازسوی دیگرشاه شیخ ابواسحق نیز به شیرازروی آورد . بیست روز درداخله شهر جنگ بود و عاقبت دلاوران کرد[1] وارد محلاتی که طرفدار یاغی باستی بودند شده ، آنانرا متواری ساختند و شاه شیخ ابواسحق برتخت حکومت نشست .

ازاصفهان تا جزیره هرمز فرمان او را گردن نهادند واوانتظار داشت که امیر مبارزالدین فرمانروای کرمان نیز اطاعت اورا بپذیرد ولی امیرحاضر نشد استقلال خود را ازدست بدهد بهمین جهت شیخ ابواسحق درصدد تسخیرکرمان برآمد .

کوشش مکررشیخ ابواسحق برای تصرف کرمان بجائی نرسید و هر بار که با ناکامی مواجه میشد تقاضای صلح باامیرمبارزالدین محمد میکرد .

در سال ۷۵۱ ملك اشرف که بجای برادر خود شیخ حسن چوپانی باران و آذربایجان فرمانروا شده بود بقصد منضم کردن اصفهان به متصرفات خود ، حرکت کرد وازامیرمبارزالدین هم کمك گرفت . محاصره اصفهان پنجاه روز طول کشید و **خواجه عمادالدین محمود** کرمانی و **امیر نجیب‌الدین** که ازطرف‌شیخ‌ابواسحق حکومت آن‌شهررا داشتند قبول کردند که سیصد هزاردینار به ملك‌اشرف بدهندوخطبه وسکه هم بنام **انوشیروان** (خان دست نشانده ملك اشرف) باشد .

ملك اشرف پس‌ازاین‌مصالحه‌به تبریز برگشت‌اما طولی نکشید که شیخ‌ابواسحق تصمیم‌بتصرف یزدگرفت.این بارنیز باوجودیکه حلقه محاصره تنگ‌بود توفیقی‌نیافت وپس ازچهار ماه بمناسبت فرارسیدن فصل زمستان بناچاربشیرازبازگشت .

امیرمبارزالدین محمدکه بارها مورد حمله شیخ‌ابواسحق قرارگرفته بودتصمیم گرفت ازحالت تدافعی خارج شده دست بحمله بزند .

---

۱ - این کردان راعضدالدوله دیلمی ازاطراف اصفهان بشیرازکوچانید (فارسنامه ابن بلخی‌ص ۲۱۲)

برای این منظور با احتیاط وتدبیروارد مرحله عمل شد . شیخ ابواسحق برای جنگ آمادگی نداشت، لهذا **مولاناعضدالدین ایجی** راکه‌ازعلماء بزرگ بود بوساطت نزد امیرمبارزالدین فرستاد . وی نسبت بمولانا استقبال واحترام کرد ولی برای مصالحه حاضر نشد وگفت امیرشیخ ابواسحق تاکنون هشت بارقرارداد صلح رانقض کرده است ومن نتیجه گرفته‌ام که به عهد اونمیتوان اعتمادکرد .

سپاه امیرمبارزالدین درصفرسال ۷۵۴ شیرازرا محاصره‌کرد .طولی نکشیدکه پسرش **شرف‌الدین مظفر** درگذشت ولی اوکارمحاصره را ادامه داد وباوجودیکه خودش نیز بیمارشد وصیت کردکه (اگرمن بمیرم تابوت من پیش ببریدوچندان سعی نمائیدکه‌شهر مسخرومفتوح گردد)

محاصره شیرازشش ماه بطول انجامید و شاه شیخ ابواسحق باندازه‌ای خسته و نومیدشده بودکه بمستی وباده‌گساری‌پناه‌برد وحتی دست بقتل **حاجی‌ضراب** ازبزرگان وسادات‌محله **درمسجدنووحاجی شمس‌الدین قایم** پیشوای **محله‌باغ‌نو** (آستانه‌سیدعلاءالدین حسین) زدو مردم راازخودرنجانید .

شیخ ابواسحق درصدد برآمدکه **ناصرالدین عمرکلو** راکه حافظ **دروازه‌بیضا** بود بقتل برساند . ناصرالدین نیزدروازه را بروی امیر مبارزالدین گشود و در شوال سال ۷۵۴ وی را وارد شهرکرد. شیخ ابواسحق راه‌فراردرپیش‌گرفت ودرقلعه سفید متحصن گشت ودرفراربحدی شتاب ورزیدکه نتوانست پسر۱۳ ساله خود **علی‌سهل** راب‌همراه ببرد .

علی سهل را درخانه **سیدتاج‌الدین‌واعظ** پنهان کردند ولی مأمورین مبارزی بر کودك دست یافته دستگیرش ساختند .

امیرمبارزالدین باو گفت شنیده‌ام خط خوب مینویسی؛ یك سطر بنویس به بینم . علی نوشت :

سعادت به بخشایش داور است — نه‌درچنگ وبازوی‌زورآوراست

چو دولت نبخشد سپهر بلند   نیاید بمردانگی در کمند

امیر گفت (ماربچه است اورا زنجیر کنید)

این کودک رادر **رودان** رفسنجان بقتل رسانیدند وشایع کردند که بمرض طبیعی مرده . مرم قبراورا زیارتگاه ومحل طلب حاجت میدانستند .

امیر مبارزالدین برای تعقیب شیخ ابواسحق در سال ۷۵۵ خواهرزاده خود **شاه سلطان** را بدنیابت درشیراز برگماشت و شخصاً بطرف اصفهان حرکت کرد . امیر غیاث‌الدین منصورداماد شیخ ابواسحق فرصت راغنیمت شمرده ازشولستان بشیرازآمد ومردم که دوستدار خاندان آل اینجو بودند دروازه کازرون‌را برویش گشودند.

طرفداران شیخ ابواسحق بدون جنگ وارد شهر شده خانه شاه سلطان را که عمارت **شاه‌شرف‌الدین‌محمود** اینجو بود غارت کردند و بکشتار طرفداران آل مظفر پرداختند.

رئیس ناصرالدین عمرکلودربیغوله ای‌پنهان شد و اهالی **محله موردستان** (این محله‌اکنون نیزهمین نام را دارد) چادرزنانه بسرکرده نزد خویشان‌خود به‌**دروازه کازرون** که ازطرفداران **آل‌اینجو** بودند میرفتند .

دوسه روزبعد شاه شجاع و شاه سلطان از دروازه استخرروی بشهر آوردند . رئیس ناصرالدین عمرباتبرزین قفل دروازه راشکسته آنانرا بشهر آورد و جنگ در گرفت . سرانجام پیروزی باشاه شجاع بود . اکنون وقت آن رسیده بود که بقتل عام طرافداران یا متهمین بهواداری آل اینجو بپردازند . رئیس‌ناصرالدین‌دروازه‌کازرون **راطوری باخاك‌یکسان کردکه یکسال‌ونیم حتی‌یکنفرهم‌درآن‌محله نبود .**

تلاشهای پراکنده دیگرنیز برای بازگردانیدن سلطنت بـه‌آل اینجو بجائـی نرسید کوشش خواجه عمادالدین محمود کرمانی و **امیرسلغرشاه** خواهرزاده امیرشیخ ابواسحق نیزکه ازدارابگرد بشیر از تاختند نتیجه ای‌نبخشید وشاه شجاع آنـانـرا شکست داد .

امیرمبارزالدین هم هنگام زمستان دست از محاصره اصفهان کشید و این فرصتی بود برای شیخ ابواسحق که بلرستان برود وازاتابك **نورالورد** طلب کمك کند .

هنگام بهار ، شاه شجاع مأمور محاصره مجدد اصفهان شد و ابواسحق نیز با سپاهیان لربطرف اصفهان حرکت کرد . امیرمبارزالدین تصمیم گرفت لرستان راتصرف کندوباین کارهم توفیق یافت ومردم اصفهان چون شنیدندکه مدافع قلعه طبرك درقبال رشوه دست ازمقاومت کشیده تن بتسلیم دردادند .

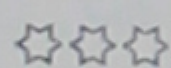
برای شیخ ابواسحق راه فراری باقی نماندلاجرم درتنورخانه **مولانانظام الدین اصیل** شیخ الاسلام شهرپنهان شد اما شاه سلطان، فاتح اصفهان اورا دستگیر کرده بشیراز فرستاد .

دراواخرجمادی الاولی سال ۷۵۸ امیرمبارزالدین باسادات وقضات وعلماواعیان فارس که بجانب‌اوگرائیده بودند درکاخی که ابواسحق در**میدان سعادت** (دروازه‌اصفهان فعلی) ساخته بود نشسته دستور داد اورا ازبیراهه واردکنند تامردم از ورود او آگاه نشوند وشهردچاربلواوآشوب وطغیان نشود .

امیرمبارزالدین جرأت نداشت امیرشیخ ابواسحق را بقتل‌برساند. بهمین‌جهت تدبیری اندیشید واورا بدست پسران حاجی ضراب سپرد . پسر بزرك حاجی ضراب گفت امیرشیخ پادشاهی عادل وبخشنده بود ومن هرگز بانتقام خون پدردست بخون‌او آلوده نخواهم ساخت ولی پسر کوچك بخاطر خوش آمد امیر مبارزالدین او را در **تخت‌قراچه** (باغ تخت فعلی) گردن زد واز این جنایت که عصر روز جمعه ۲۱ جمادی‌الاولی سنه ۷۵۸ اتفاق افتاد مردم شیراز غرق دراندوه ومأتم شدند .

هنگامیکه میخواستند امیرابواسحق راکه‌جوانی ۳۷ ساله بودبقتلگاه‌بیاورند واین‌دورباعی راکه خود ساخته بود بخواند وبرفت .

افسوس کەمرغ عمررا دانه نماند | امید بهیچ خویش‌وبیگانه نماند
درد اودریغا کەدراین مدت عمر | از هرچه بگفتیم جز افسانه نماند

با چرخ ستیزه کار مستیزو برو | چون نوبت تو رسید برخیز و برو
این جام‌جهان نماکه‌نامش‌مرگ‌است | خوش درکش وجرعه برجهان ریزوبرو

ابو اسحق را پس‌ازمرگ درگنبدی که بر بالین مزار شیخ کبیر توسط همسرش بناشده بوددفن کردند.[1]

درباره شخصیت ابواسحق مورخین ونویسندگان متعددی اظهار نظر کرده‌اند. بطورکلی همه اوراسخی ترین پادشاه زمان می‌دانستداند وحتی اظهار عقیده کرده‌اند کەقرنها نظیر چنین‌پادشاه بخشنده‌ای پدیدنیامده. ابن‌بطوطه‌سیاح معروف‌طنجی نیزکه بملاقات اورفته بود میگوید امیر ابواسحق‌یکی ازبهترین‌سلاطین ومردی خوش‌هیکل و خوبروی‌وکریم وخوش اخلاق وفروتن است.[2]

۱- منتخب التواریخ معین‌الدین‌نطنزی ص ۱۸۰

۲- حسن‌بن شهاب‌الدین‌یزدی مؤلف‌جامع‌التواریخ حسنی درباره کرم امیرداستانها نقل‌کرده‌که خواندنی است.

روزی برف‌گران آمده بود وامیر برای شکار سوارشد (**بلبل‌لنگر**)درجلو اواین رباعی راخواند.

شاها فلکت بخسروی تعیین کرد | وز بهرتو اسب پادشاهی زین کرد
تا در حرکت سمند زرین نعلت | برگل ننهد پای زمین سیمین کرد

امیر خنجر مرصع ازمیان بیرون‌آورده پیش اوانداخت وگفت‌هرکه سر من دوست داردبه **بلبل** چیزی ببخشد. ازبخشش امراو همراهان پنجاه هزاردینار برای شاعرجمع‌شد.
روز دیگر درنزد او گفتند حاتم‌طائی قصری باچهل دریچه‌داشت. گدائی‌از هر چهل دریچه تقاضای چیزی‌کرد وحاتم اورا ناامید نساخت. امیرگفت اگرصاحب‌سخا بود

بقیه درپاورقی‌صفحه بعد

ابواسحق چون معتقد به نجوم بود درجنگ بامبارزلدین دچار تزلزل میشد و هشت بار هم‌عهد خودرا بااو بهمین ملاحظات شکست. دراواخر عمر ازاینکه‌آنهمه فرصت‌را در نتیجه اعتقاد به نجوم ازدست‌داده افسوس‌می‌خورد .

وی بناهائی در شیراز بر پا ساخت‌که یکی از آنها خدایخانه مسجد جامع عتیق‌است.

خدایخانه اطاق مکعب شکلی است‌که در وسط مسجد جامع قرار دارد. دور تادورآن ایوانی بعرض دومتر بناشده ودرچهارگوشه آن چهار ستون مدور مناره مانند است. این بنا که شباهت بخانه کعبه دارد در سنه ۷۵۲هجری قمری ساخته‌شد. بر نمای خارجی آن آیاتی ازقرآن باخط **یحیی‌الجمالی‌صوفی** از سنگ سفید در میان کاشی نصب کرده اند . قسمتی ازاین کتیبه ها فرو ریخته بود که مجدداً با سبک اولیه تعمیر گردید و اینک برای بیننده عادی دشوار است که قسمت اصلی وتعمیری را ازهم تمیز دهد.

ازبناهای دیگر شیخ ابواسحق در شیراز سدگنبدی است که بر بارگاه عبدالله

بقیه ازپاورقی‌صفحه قبل

ازیك دریچه آن قدر زرمیریخت‌که اورا بی نیازسازد .

ایضاً بردر مسجد عتیق شیراز شاعری‌که بزبان‌شیرازی شعرمیگفت و(**شاه‌عاشق**)نام داشت دکان قنادی باز کرده بود . شیخ ابواسحق پس ازادای نماز جمعه سوارشدشاه عاشق بر اوثناگفت . امیر از اسب بزیرآمد وارد دکان شد وگفت من امروز دکاندار شاه عاشقم بیائید وازمن نقل بخرید . هرامیر وسرداری کمر وشمشیر وخنجر ونقد تقدیم می کرد و قدری نقل می‌خرید. صدهزار دینار جمع شد وامیر براسب نشسته‌رفت (شاه‌عاشق) بر بالای دکان رفت‌وگفت ای خلایق شیراز پادشاه بامن انعامی‌کرد ومن‌آنهارا بصدقه سرپادشاه‌بمردم شیراز بخشیدم بیائید وآنچه‌دردکان است ببرید مردم دریکساعت حتی‌نقل ونباتهاراهم‌بردند وقتی خبربه شیخ ابواسحق رسیدگفت **اواز ماصاحب کرم‌تر است.**

خفیف ساخت و آن خانقاه را رونق وشکوه بیشتر داد . همچنین کاخی درمیدان سعادت (دروازه اصفهان فعلی) بنا کرد که ابن بطوطه می نویسد وی قصد داشت ایوانی شبیه به ایوان کسری بسازد وطبقات مردم باشور وشوق در بنای آن شرکت کردند وحتی بهترین لباسهای خودرا می پوشیدند وبرای کارداوطلبانه حاضرمیشدند .

شاه شجاع

امیر مبارزالدین برای نیل به آرزوی خود یعنی تسلط بر سراسر ایران با خلیفه عباسی که در مصر بود بیعت کرد وازاین راه علماء و افراد قشری رابسوی خود جلب کرد .

ازسوی دیگر روزبروزکه بر قدرتش افزوده میشد نسبت باطرافیان خود تند خوتر میشد تا آنجا که شاه شجاع وسایر فرزندان را تهدید به قتل کرد. شاه‌شجاع نیز از ترس جان با برادرانش **شاه محمود وشاه‌سلطان احمد** هم عهد شده، سپیده دم بخانه امیر ریختند واورا پس ازمختصر مقاومت وزد وخوردی دستگیر کرده بقلعه‌تبر واقع در گرمسیر فارس بردند وشب جمعه ۲۹ رمضان سنه ۷۶۰ هردوچشمش رامیل کشیدند وسپس بقلعه سفید فارس انتقالش دادند . چندی بعد امیر مبارزالدین از ملایمت و پشیمانی شاه‌شجاع سوء استفاده‌کرد ودرصدد قتلش برآمد . شاه‌شجاع هم برحبس او در قلعه تبروبم فرمان داد و امیر درسال ۷۶۴ در گذشت و جنازه‌اش را به **میبد** بردند ودر **مدرسه مظفریه** دفن کردند.

شاه شجاع حکومت عراق عجم وابرقوه رابه برادر خودشاه محمود و حکومت کرمان رابه برادر دیگر سلطان احمد واگذاشت.

وی در اوائل سلطنت باسرکشی دو طایفه اوغانی وجرمائی که بارها در زمان ابواسحق وامیر مبارزالدین طغیان کرده بودند روبروشد . باوجودیکه آل مظفرومنجمله شاه شجاع ازاین طوایف زن گرفتند، بازقادرنبودندآرامشان سازند. این بارنیزشاه‌شجاع بسرکوبی آنان اقدام کرد، امابزودی بامخالفت برادروسایرافرادخانواده‌مواجه‌گردید.

شاه محمود در سال ۷۶۰ ببهانه اینکه عمال شاه شجاع مالیات ابرقوه را گرفته‌اند به یزد دست انداخت و مستقلا بر سلطنت اصفهان نشست . شاه شجاع مولانا معین الـدین یزدی را بنزد برادر فرستاد تا او را از فتنه انگیزی منع کند .

شاه **نصرة الدین یحیی** نیز که در قلعه پهندر[1] شیراز زندانی بود در همین گیرودار کوتوال قلعه را مقید ساخت و در آنجا سنگر گرفت ولی چون تاب مقاومت نداشت از عم خود شاه شجاع امان طلبید و او هم شاه یحیی را بحکومت یزد برگزید.[2]

شاه یحیی پس از آنکه بر یزد تسلط یافت درصدد خیانت به عم خود برآمد و شاه شجاع این شعر را که خود سروده بود برایش فرستاد :

مرا که چرخ مطیع است و دهر سازنده
چه غم ز بازی نابخردان بازنده
بهیچ ورطه مرا پای در گلی نرود
نگاه داردم از حادثات، دارنده
هزار جمع که برهم زنند باکی نیست
از آنکه لطف خداوند هست پاینده

شاه شجاع **خواجه قوام الدین محمد صاحب عیار** را بمحاصره یزد فرستاد و شاه یحیی مکتوبی نزد عموی خود فرستاد و اظهار عجز و بخشش کرد. شاه شجاع برای دومین بار او را مورد عفو قرار داد و برای لشکریانش دستور ترک محاصره یزد را صادر کرد .

در این هنگام به شاه تلقین کردند که خواجه قوام الدین محمد صاحب عیار قصد سرکشی دارد . از اینرو این وزیر خوشنام را در شیراز دستگیر ساخته در نیمه ذی‌القعده

۱ـ عوام آنرا قلعه بندر میگویند و در کتابها نیز فهندژ آمده ولی علامه قزوینی در صفحه ۲۷۴ و ۲۷۵ شدالازار ثابت کرده است که پهندر صحیح است.

۲ـ شاه نصرة الدین یحیی پسر شاه شرف الدین مظفر است که در محاصره شیراز درگذشت .

سال ۷۶۴ پس ازشکنجه بسیار بقتل رسانید و بدنش راچندپاره کرده هرپاره را به ولایتی فرستاد واموالش راهم ضبط نمود و**امیرکمال الدین حسین زیدی** راوزارت داد.

درهمین سال شاه محمودکه ازطرف افرادی ازآل اینجو تحریك میشدآماده جنگ با برادرشد. شاه‌شجاع اصفهان رامحاصره کرد ودراین محاصره شاه سلطان پسرعمه‌او که میل درچشم امیرمبارزالدین کشیده بوددستگیروکورشد. شاه‌شجاع نیزشکست‌خورد وبشیرازبازگشت.

شاه محمود ازسلطان **اویس ایلکانی** برای فتح شیرازیاری خواست واولشکری که عده‌ای ازسران آل اینجوهم درآن بودند بیاریش فرستاد. دراین احوال شاه‌یحیی وحکام لرکوچك وقم وساوه وکاشان وآوه بیاری شاه محمود برخاستند وجبهه نیرومندی برضد شاه شجاع تشکیل دادند.

شاه شجاع منشی خودراپیش طلبید وبزبان شعر نامه‌ای بشرح زیر برای برادر نگاشت.

بمحمود بنویس کای ارجمند
رسانیده برد وده خود گزند
نه محمود بینم بجنگ آمدن
مراوتراتیغ برهم زدن
تصور کن ای نامور شهریار
که گرزانکه‌ماهردوباشیم یار
که یارد کشیدن سپه پیش ما
چو آگه شود از کمابیش ما
اویس ار بماترك تازی کند
مگر با سرخویش بازی کند

ز فردوسی پاك دین یاد كن
نگر تا چه گوید در اینجا سخن
که گرد و برادر بهم داد پشت
تن کوه را باد ماند بمشت

ولی ازجواب شاه محمود چنین مفهوم میشدکه سرجنگ دارد . شاه‌شجاع نیز امر باحضار اردو داد . سلطان احمدهم که ازکرمان بکمك او آمده بود دراثر رنجشی که حاصل کرد ببرادر دیگرخود شاه محمود پیوست . وزیرشاه شجاع نیز در خفا باشاه محمود مکاتبه داشت . محاصره شیراز یازده ماه طول کشید . کرمان نیز بدست **دولتشاه ازکسان صاحب عیار** افتاد وشاه شجاع چون جزمعدودی از سرداران کسی را اطراف خود نمیدید ازدرصلح درآمد وبرادران باوپیشنهاد کردند که یکماه در ابرقو بماند تا سواران سلطان اویس رابرگردانند سپس مصالحه صورت‌گیرد . شاه شجاع از راه غیر معهود بسوی ابرقوه رفت وشاه محمود درسال ۷۶۵ بشیراز واردشد .

شاه شجاع درفرار ازشیرازابتدا بزیارت قبرعبدالله خفیف رفت ودر آنجا بحدی پریشان خاطروشتابزده بودکه فراموش کردفرزند خود **سلطان زین العابدین** را بهمراه ببرد . دربین راه متوجه این امرشد وبدستوراو **امیراختیارالدین حسن** بشیراز بازگشت وسلطان زین العابدین راکه طفلی بودبدورسایند .

شاه شجاع میدانست که برادرانش دربرابرسرداران سلطان اویس اختیاری از خودندارند وکشور بی‌خون دل بدست سلطان اویس افتاده است . لذا ازابرقوه با سیصد سوارعازم کرمان شد تاآنجا رابتصرف درآورد وسپس چاره کاراویس رابسازد .

دربین راه نیزپانصد سواردیگر بدوپیوستند . چون بکرمان رسید عده‌ای از اطرافیان دولتشاه نیز بدوملحق شدند وسرانجام کرمان بدست شاه‌شجاع افتاد .

وی چون برای بیرون راندن سپاهیان سلطان اویس شتاب داشت پسرش سلطان اویس راحکومت کرمان داد وخود بقصد شیرازحرکت کرد .

شاه محمود ، شاه یحیی را بکرمان فرستاد تا بکمك طوایف جرما واوغان باشاه شجاع بجنگد ولی شاه یحیی اظهارانقیادکردوشاه شجاع نیزدختر خود را بعقدازدواج اودرآورد تاشایدازحیله‌های اودرامان باشد .

تبریزیان و بغدادیان یعنی سپاهیان سلطان اویس ایلکانی در شیراز با مردم بدرفتاری میکردند واهل‌شهرازظلم وتجاوزآنان بستوه‌آمدندوشاه محمود نیزدرحقیقت دست نشانده امرای ایلکانی بود وخراج فارس بخزانه سلطان اویس میرفت . بزرگان شیراز **کلو حسن** را بکرمان فرستادند واوشاه شجاع رادعوت کردبرای دفع مغولان و ترکان کمرهمت به‌بندد .

شاه شجاع وهمراهان از کرمان بشیراز عزیمت کردند . شاه محمود بمقابله برخاست .

درنزدیکی **بندامیر** لشکراوشکست خورد وبشیرازفرارکرد . شاه شجاع نیز به تعقیب اوپرداخت. درصحرای **پل‌فسا** (۱۵کیلومتری جنوب شرقی شیراز) دولشکرباهم درآویختند . جنگ چنان سخت بودکه غالب از مغلوب شناخته نمیشد . عاقبت شاه محمود بشیرازگریخت وشاه شجاع نیزدرمیدان سعادت خارج‌دروازه استخرفرودآمد.

مردم شیراز، **کلویان** ، (کلانتران وریش‌سفیدان) امرا، بزرگان واصناف‌همگی بشاه شجاع پیغام‌فرستادندکه مطیع اوهستند وبایدآنانرا ازشرترکان وبغدادیهاخلاص کند . شاه محمود که ازاین احساسات مردم نسبت بشاه شجاع بوحشت افتاده بودشبانه بسوی اصفهان فرارکرد .

دراین ایام سخت یکی از شیرزنان ایرانی یعنی **(خان سلطان)** دختر **امیرغیاث الدین کیخسرواینجو** که زن محمود شاه بودشهررااداره میکرد. هرروز براسب‌مینشست وبه اطراف شهروباروها وسنگرها سرکشی مینمود وحتی یکبارازاسب افتاد و دنده‌اش شکست . مع‌الوصف شکسته بندخواسته پس‌ازبستن پهلودوباره سوارشد .

(خان سلطان) چون دید **صدرالدین اناری** وزیرشوهرش بنفع‌شاه‌شجاع خرابکاری

میکند اورا کشت ولی اطراف خود راخالی ازیارویاوردید . بناچاربسوی اصفهان حرکت کرد تابشوهرش ملحق شود . شاه شجاع نیزچون میدان رابلامنازع دید پس‌از دوسال دوری مجدداً واردشیرازشد .

دراین ایام شاه شجاع بایاغیگری پسرخود **سلطان اویس** روبروشدکه بنزدعمش به اصفهان فرارکرد .

چون همیشه باتحریکات خانوادگی روبروبود برای تثبیت موقعیت و پرهیز از جنگ و تحریك، از خواهرسلطان اویس ایلکانی خواستگاری کرد ولی لحن نامه او خوشایند سلطان جلایری واقع نشد. شاه محمود بالحنی خاضعانه از همان دختر خواستگاری‌کرد و این وصلت در سال ۷۷۱ صورت گرفت . سلطان اویس بفرستاده شاه شجاع گفت (من دختر به‌شاه‌شجاع‌که خودرا (**برادرمشتاق**) من میخواند وازتکبر شاهی تنزل نمیکند نمیدهم بلکه بشاه محمود میدهم که خود را (**بنده چاکر**)خوانده است) .

خان سلطان‌که زنی‌بسیارزیبا و پرشوروحرارت وفعال وکارآمد وشجاع وفهمیده وعاقل بودازشوهر رنجیده، نامه‌ای بشاه‌شجاع نوشت، ضمن‌اظهاعشق وشیفتگی تأکیدکرد که‌اگرفوراً باصفهان حرکت‌نکنی شاه محمودباهودج عروس ولشکرایلکانی‌بسوی‌شیراز خواهد آمد شاه شجاع بشاه محمود پیغام فرستادکه چون میخواهد دخترکوچك خود رابعقد شاه منصوربرادرزاده خود درآورد مبلغی از مال اصفهان بفرستد . شاه محمود جواب دادکه اصفهان دراثرجنگها خراب مانده و منهم دستم خالی است . شاه شجاع بهمین‌بهانه باصفهان‌لشکرکشید. شاه‌محمودپیغام فرستادکه‌مطیع امر برادرم اگرفرماید منزوی شوم حاضرم ولی زیبنده بزرگی آنست‌که این‌گوشه ازجهان رابمن واگذاری.

شاه شجاع‌که خصلت جوانمردی‌داشت اوراملاقات‌کرد واصفهان رابدو واگذاشت وبشیرازبازگشت وازوصل **خان سلطان** هم صرفنظرکرد.

اما شاه محمود بزودی درصدد تسخیر شیراز برآمد . بکمك لشکریان اویس

ایلکانی به شیراز حمله کرد. در این جنگ **شاه منصور** رشادت فوق العاده از خود نشان داد وجناح راست لشکر جلایری را درهم شکست ولی سایر جناحها شکست خوردند.

طی چندسال شاه شجاع باطغیان والی کرمان روبروشد. ولی درسال ۷۷۶ سلطان اویس ایلکانی وشاه محمود درگذشتند وسلطان اویس پسرشاه شجاع که ازپدر یاغی بود ازطرف عمش بحکومت اصفهان نشست.

عمرحکومت او نیزطولانی نشد زیرا باشاره شاه شجاع که ظاهراً او را بخشیده بود زهرش دادند. دراین ایام شاه منصور تبریز رافتح کرد وشاه شجاع در آنجا بتخت نشست. شاه یحیی که عم خود را دور دید طمع در تصرف فارس بست اما شاه شجاع که ازدرد پا مینالید باسرعت بسرکوبی یحیی آمد واین شعررا نیز که خود سرود برای شاه یحیی ارسال داشت:

ای دشمنی که هست خداوند خصم تو	با گوهر پلید ، بزرگیت آرزوست ؟
پیوسته ظلم و فتنه و تزویر میکنی	بدبخت! این چه سیرت ناپاک واین چه خوست؟
صدره شکسته عهد و بیکسو نهاده شرم	هیهات چشمهای تواز سنگ یازروست

شاه یحیی لشکر شیراز ازرافریب داده آنانرامتفرق ساخت و شاه منصورداوطلب شد تایزد رامسخر سازد اما مادرش میانجی شدکه دوبرادرراصلح دهد. لشکرشیراز که این وضع را دیدندشاه منصورراتنهاگذاشته بشیراز بازگشتند وشاه یحیی هم برادر رابشهر راه نداد شاه شجاع که از مزاحمتهای شاه یحیی بستوه آمده بود خود بقصد سرکوبی اوحرکت کرد شاه یحیی زن خود (دخترشاه شجاع) وعمه وطفل خرد سالش رابشفاعت فرستاد. شاه شجاع بازاورابخشید ولی سوگند یادکردکه اگر بازنافرمانی کند دیگر از خون او نخواهد گذشت شاه شجاع با **امیرتیمور** که بر خراسان مسلط شده بود راه دوستانه‌ای پیش گرفت ولی درباطن ازاو بسیارتنفرداشت وپیوسته ازخدای خودمیخواست که با اوروبرونشود.

تیمور دختر شاه شجاع رابرای پسر خود خواستگاری کرد و این ازدواج باعث تحکیم دوستی آن دوشد.

شاه شجاع نسبت به پسران خودسوءظن داشت و **سلطان شبلی** را که جوان ۲۵ ساله متهوروبی باك وجسورومتکبری بود مسموم ساخته بود.

هنگامیکه شاه شجاع احساس کرد زمان مرگ او فرا رسیده و بیماری سخت آزارش میدهد دستورداد ده نفرحافظ قرآن بربالینش روزی یکبارختم قرآن کنند. به فقراوتهیدستان نیزمال فراوان انفاق میکرد. بامشورت امراوبزرگان پسرارشدخود **سلطان زین العابدین** رابه جانشینی اختیارکرددووصیت خودبشیوه شاهنشاهان ساسانی نصایح پرمایه‌ای به جانشین‌خویش‌کرد وگفت (وقتی (دارا)رازخم زدند ودر میان سپاه بیفتاد اسکندرفرارسید، فرود آمد وسراورا در کنار نهاد. داراچشم باز کرد وگفت ای مرد چندان بسازکه نفس برآیدتاج بردار، چه این‌سر تا ازمادرزاده باتاج بوده. اسکندر بگریست وگفت من سکندرم. داراگفت‌ای برادرنگاه‌کن شاه شاهانرامجروح بر خاك افتاده ،ازیاران ودوستان‌دورافتاده، ملك از او رمیده، و زمانش فرا رسیده عبرت گیر باینکه میبینی‌پیش ازآنکه عبرت‌گیر ندازتو بینندگان. ای فرزندمامیرویم ودعوت حق رالبیك اجابت میگوئیم....)

آنگاه **سلطان احمد** برادرش را طلبید. گریه بهیچکدام مجال سخن نداد. سلطان احمد بیرون رفت وشاه شجاع به (**پیرشاه**) نوکر سلطان احمد گفت به احمد بگوشیرازسرزمین فتنه است‌کرمان شهر فقیران و موروثی پدران ماست،همین امروز متوجه‌کرمان شو،چندوصیت دارم: یکی اینکه‌بمستی وشرب وقت‌نگذرانی دوم آنکه بسیار شکار نروی زیرا هم رعیت به تنگ آید و هم لشکریان بعرض و ناموس مردم متعرض شوند. سوم آنکه به عهد وسوگند مغولان **هزاره** اعتماد نکنی. بکرمانیان که فقیروبینواهستند آسیبی مرسان بم رامعمورنگاه دار.

شاه شجاع همان روز برادررا بکرمان فرستادتامفسدین بین اووفرزندش سلطان

زین العابدین ایجاد نفاق ننمایند . شاه یحیی را بحکومت یزد ، شاه منصوررا بفرمانروائی خوزستان وسلطان **ابویزید** را بحکومت اصفهان گماشت . آنگاه دو نامه نوشت یکی برای امیر تیمورودیگری برای سلطان احمد ایلکانی. بعددستود داد در حضورخودش کفنی ازکرباس که فراخورحال فقراودرویشان است برایش حاضر کردند. **مولاناشرف الدین حرمانی** رابرای غسل دادن جنازه تعیین فرمود ووصیت کرد اورا در پای کوه **چهل مقام** درجوارقبربهاءالدین عبدالصمد بطورامامت دفن کنندتا امیراختیارالدین حسن قورچی ازکرمان آمده تابوت رابمدینه نقل دهد. سرانجام روزیکشنبه ۲۲ شعبان سنه ۷۸۶ بسرای ابدی شتافت. مدت زندگانیش پنجاه وسه سال ودوماه بودکه بیست وپنجسال ودوماه وبیست روزسلطنت کرد.

جنازه شاهشجاع رابمدینه نبردند و **میرزا محمد کرمانی** ازمنشیان کریم خان زند از پادشاه زند درخواست کردکه توجهی به بقعه شاه شجاع بنماید و او میرزا محمد را ماموركرد تابقعه را بسازد . سنگ مرمری برای قبر حاضر کردند ولی چون ترک برداشت بامر کریمخان سنگ تراشیده سختی روی قبرانداختند وروی آن نوشته است:

هو الحی الذی لا یموت

هذا مدفن السلطان العادل الباذل المرحوم المغفور شاه شجاع المظفری و وفاته فی سنة ست و ثمانین وسبعمائه من الهجریه کماقال العارف السالك شمس الدین محمد حافظ علیه الرحمه (حیف از شاه شجاع) و تجدید مزاره فی شهر ربیع الثانی ۱۱۹۲. شاه شجاع، پادشاهی جوانمرد ، بخشنده ، باگذشت ، با ذوق ، شاعر و نویسنده و دانشمند بود . نسبت بمردم مهربانی میکرد و حافظه‌اش چنان قوی بود که اگر قصیده‌ای بزبان عربی در حضورش میخواندند میتوانست هشت بیت آنرا باز خواند با وجودیکه بمکتب نرفت و پیوسته از کودکی در جنگهای پدر حضور داشت از هر فرصتی برای آموختن استفاده میکرد. غالباً خودش نامه مینوشت. نثر و نظمی بفارسی وعربی داردکه ارزش ادبی متوسطی دارد خط را خوش مینوشت. **کشاف** را با

خط خودش نوشت. در نه سالگی قرآن راحفظ داشت در باره حافظداش **معین الدین معلم یزدی** مینویسد:

(قوت حافظداش بمرتبه‌ای است که بده سال پیش‌ازاین هفت هشت بیت از نجدیات ابیوردی را بیك نوبت که مطالعه فرموده از صحیفه ضمیر مبارك فروخواند).

سعدانسی که‌دردستگاه اومقرب بودمنشآت‌واشعارش راجمع‌آوری‌کرده است.

اینك نمونه‌ای از اشعارشاه شجاع را ذیلانقل مینمائیم:

ای بکام عاشقان حسنت جمیل
کی‌گزینم دیگری برتوبدیل؟
گرزیادت غافلم عیشم حرام
ورزجورت دم‌زنم خونم سبیل
هرکسی تدبیرکاری میکند
مارهاکردیم بانعم الوکیل

✩ ✩ ✩

کسی که گوشه خاطر بزیور آراید
زفتح باب سعادت دریش بگشاید
نعیم نعمت دنیا ندارد آن مقدار
که مرد دامن همت بدان بیالاید
وگر عنان ارادت دهد بدست هوا
کدام نقش محالی که روی بنماید

✩ ✩ ✩

یکچند طریق رهروان گیرم پیش
وز ناز و نعیم یاد نارم کم و بیش
باشد که رسم بآرزوی دل خویش
مردانه دراین راه بپویم پس و پیش

شاه منصور

اکنون بشرح حال کسی میپردازیم که علیرغم‌تند رویهای اوایل‌جوانی ناگهان در اثر حمله تیمور بفارس تغییرخلق‌وخوی داده سربازفداکار وجانباز ملی شد. این سردار شجاع که مانند پاکان مقدس در زمینهائی که اکنون باغ صفا در آنجا احداث شده سرش را از تنش جدا کردند شاه منصور برادرزاده شاه شجاع است که تبریز را برای عم خود فتح کرد و در جنگهای دیگر نیز در سایه رشادت کم نظیر خویش همیشه با پیروزی همراه بود . وی با پانصد تن‌بقایای سربازانی که یا او را ترک کردند یابدشمن پیوستنداز مردم شیراز چنان مردانه دفاع کرد که تاکنون‌هم مردم قبر او را مانند امامزاده‌ای محترم میشمارند و از همت بلندش یاری میطلبند. شاه شجاع در بستر مرگ،حکومت خوزستان را بشاه منصور بخشید. تیمور بجانشین شاه شجاع یعنی سلطان زین‌العابدین نوشت که چون پدرت ترا بما سپرده لازم است به اردو بیائی تا با تشریفات خاص بفارس باز گردانده شوی.

زین‌لعابدین نه فقط از رفتن باردوامتناع ورزید بلکه در اثر تلقین اطرافیان نادان فرستادگان تیمور را هم اجازه بازگشت نداد.

امیر گورکان خشمگین شد وبشیراز اردو کشید. در اصفهان هفتاد هزار نفر را کشت و باسر مقتولین بیست‌وهشت هزار مناره در بین دروازه توقچی تاقلعه طبرك

بر پا ساخت. سلطان زین‌العابدین که تاب تحمل در برابر او رانداشت فرار کرد و تیمور در ۷۸۹ بشیراز فرود آمد امادیری نپائید که مجبور شد برای سرکوبی دشمن تازه نفسی به ماوراء النهر باز گردد. سلطان زین‌العابدین ازهند بشیراز بازگشت و خزائن خودرا بر داشته بشوشتر رفت. شاه منصور که ابتدا از او استقبال کرده بود بعنوان اینکه قصد کودتا داشته زین‌العابدین را دستگیر و محبوس ساخت سپس خود بسوی شیراز عزیمت کرد. دربین راه مردم که از شجاعت او داستانها شنیده وصحنه ها دیده واز طرف دیگر از حمله تیمور هم ناراحت بودند مقدش را گرامی میداشتند واو بدون زحمت ازدروازه‌سلم‌وارد شهرشدواهالی‌شیرازکه ازخبث‌طینت حاکم وقت (شاه یحیی)وحیله‌گری وبخل اومتنفربودند همه دررکاب شاه‌منصورقرار گرفتندو ازورودش شادیهاکردند. شاه یحیی نیزازراه دروازه **سعادت‌آباد**خارج‌شدوراه یزدرادر پیش‌گرفت. شاه منصور ستمگرانی را که بمردم ظلم کرده بودند دستگیر و مجازات کرد و از رنجدیدگان دلجوئی کرد. درهمین وقت سلطان زین‌العابدین از زندان فرار کرد و بجنگ شاه منصور آمد ولی در صحرای مرودشت از لشکریان شاه منصور شکست یافته باصفهان گریخت. طی مدت کوتاهی سلطان زین‌العابدین باهمدستی شاه یحیی واتابك پشنك لشکربه شیراز کشید. شاه منصور در نزدیکی (پل خان فعلی)که در آنهنگام**پل‌نو** خوانده میشد همه را شکست داد و فاتحانه بشهر بازگشت. بعد از آن به تسخیر ابر قوه‌پرداخت.

در سال ۷۹۲ سلطان زین‌العابدین بهمدستی شاهزادگان مظفری بشیراز حمله کرد ولی از این لشکر کشی هم طرفی نبست وهمگی‌متواری شدند. سال بعد اصفهان وسپس کاشان بدست شاه منصور افتاد وچند روز بعدهم سلطان زین‌العابدین در نواحی بین ری و ورامین دستگیر شد وشاه منصور او را نابینا ساخت.

در این هنگام شاه منصور نیت باطنی خودراآشکار ساخت و به سلطان احمد عم خودکه حاکم کرمان بود وشاه‌یحیی برادرش پیغام‌داد که باید دست اتحادبیکدیگر

بدهیم واز تفرقه و اختلاف پرهیز نمائیم و در مقابل تیمور مقاومت ورزیم و سرزمین نیاکان خویش را از هجوم ترکان مصون داریم ولی هیچیك از امرای خاندان مظفری باو دلگرمی ندادند.

در اوایل سال ۷۹۵ بشاه منصور خبر رسید که مقدمه لشکر تیموری رسیده. وی با شتاب باصفهان رفت و آماده دفاع شد ولی شاه یحیی با او به مخالفت برخاست. شاه منصور گفت من میدانم که به تنهائی تاب مقامت در برابر لشکر تیمور را ندارم ولی میخواهم در راه حفظ ناموس مردم و شرف خود مردانه وشجاعانه کشته شوم و مانند شما تن بخواری ومذلت ندهم. آنگاه برای آنکه وضع مطمئن تری داشته باشد بشیراز آمد و آنجا را تکیه گاه مدافعات خویش قرار داد.

شاه منصور اوضاع شیراز را آشفته و مردم را هراسان دید وحتی سرحدداران باوامر او گردن نمینهادند ازاینرو خود را تنها احساس کرد وازشدت نا امیدی دست بدامان شراب و زنبارگی زد. مع الوصف او تصمیم خود راگرفته بودوبرآن شدکه خویشتن را فدای مردم کند. لشکر شاه منصور در جعفر آباد (شمال شیراز) اردو زده منتظر رسیدن تیمور بود اما باو اطلاع دادند که از راه شوشتر بشیراز حمله خواهد شد.

شاه منصور دستور داد خیمه ها را بدروازه فسا ببرند. مردم این تغییر جا را حمل برفرار کردند و بدزبانی را آغاز نمودند. یکی از نوکران بعرض شاه منصور رسانید که شیرازیان طعنه میزنند و میگویند تا امروز بر ما حکومت کردید و هرچه خواستید گرفتید، حالا که وقت شمشیر زدن است میگریزید ومردم بیگناه وزنان وکودکان را در معرض کشتار و اسارت خونخواران قرار میدهید. این شماتت عرق جوانمردی وقهرمانی و پهلوانی شاه منصور را تحریك کرد و آماده شد تا میزان صمیمیت خود را بسر نوشت اهالی باجانبازی بفهماند.

عده سواران شاه منصور از دو هزار نفر تجاوز نمیکرد بهمین جهت بزرگان شیراز باو گفتند این عده تاب مقاومت در برابر صدهزار نفر سپاه خونخوار تیمور را ندارد

و تیمور از این مقاومت در خشم خواهد شد و از ما انتقام میکشد . بهتر است ما را بحال خود بگذاری.

شاه منصور جواب داد من با همین سپاه خواهم جنگید اگر شکست بخورم تنها خواهم جنگید و اگر غالب شوم بمقصود رسیده‌ام و اگر هم کشته شوم برمرده دینی نیست.

منصور طریقه جنگهای پراکنده را برگزید لذا افراد خودرا درقلاع ونقاط مختلف پراکنده ساخت تابتوانند درهر نقطه جنگی برپاکنندومردم راوادار بشورش علیه مهاجمین بنمایند. دراین احوال چندپیرزن باوزبان درازی کردند ودشنام دادند و گفتند مدتها برمال وخون ماحاکم بود واینك مارا بچنگال دشمن رها میسازد، خداوند دنیا را براو تاریك کند .

شاه منصورازاین ملامتهاعقل جنگی خودرا ازدست داد وگرفتارغیرت جانبازی شد وتصمیم گرفت شخصاً مانند شهداجان بسپارد . درآنزمان که لشکرتیمور بشیراز نزدیك می‌شد **محمدبن زین‌الدین** سردار منصورکه جاسوس تیمور بودبابیش ازهزارتن ازلشکریان بطرف تیمور رفت .

مع‌الوصف شاه منصور با همان عده که از هزار نفر کمتر بودند بجنگ اقدام کرد و روز رابشب آورد . شبانگاه که هرکس در گوشه‌ای آرمیده بود اسب سرکشی راانتخاب کرد ویك دیگ مسی بدمش بست واسب رابسوی لشکر خواب زده دشمن رم داد .

غوغای وحشت‌آوری برخاست ولشکریان تیمورپراکنده شدند وشاه منصور که درکمین بود عده زیادی ازآنان رابخاك هلاك افکند . بامداد روزبعد بیش از پانصد نفرهمراه نداشت باهمان عده‌کم مانند شیر خشمگین برسپاه خصم زد واز هرسو نفرات دشمن رابرخاك میافکند ومی‌گفت (منم شاه منصور) .

سپاهیان ازبرابر اوفرارمیکردند واوخود بطرف جایگاه امیرتیمورحمله برد .

تیمور نیزه‌خواست تا بسوی او بیندازد ولی نیزه‌دارفرار کرده‌بود . منصور که چندین زخم برتن داشت باشمشیر به تیمورحمله‌کرد .**عبدل اختاجی** سپر برسراوگرفت . شمشیرشاه منصور سپر را بدو نیمه کرد و کلاهخود را نیزشکافت ولی جراحت مؤثری برتیمور وارد نیامد .

تیمورازمعرکه گریخت وبخیمه‌گاه زنان پناه بردوشاه منصور سربـدنبالش نهاد ولی بعلت زاری وتضرع زنان ازخیمه خارج شد . در این احوال تیموریان پراکنده شده بودند ولی امیران و سرداران تیمورافراد پراکنده را جمع کـرده با پـا فشاری جنگیدند. شاه منصور برگردن‌وبرشانه‌اش تیرخورده بود وزخم شمشیری نیز برچهره‌اش خورده بود مع‌الوصف می‌جنگید تابیحال شده برزمین افتاد . در همین موقع عده‌ای ازشیرازیان که فداکاری اورا دیدند بیاریش شتافتند ولی افسوس که سردار جانباز آنان ازپاافتاده بود واین داوطلبان نیزهمگی بدست مهاجمین‌کشته یااسیرشدند .

امیرتیمور که ازشجاعت حریف رعب ووحشت بردلش حکمفرمابود فرمان‌داد تاشاه منصوررا پیداکنند . یکی ازسواران اومنصورزادرمیان کشتگان یافت و خواست سرش را جداسازد. شاه منصور باوپیشنهادکردکه‌جواهراتش رابگیرد واورابقتل‌نرساند ولی‌آن مرد، پهلوانی راکه ازشب تاشامگاه دیگرآب بکامش نرسیده بود سربرید و آنرابنزد امیرتیموربرد .

تیمور شجاعت آن شاه جانباز را ستود وفتحنامدها باطراف فرستاد وپیروزی بر شاه منصور رایك فتح بزرگ خواند.

اکنون قبراودرمحلی بنام**گودشاهزاده‌منصور** بصورت امامزاده‌ای زیارتگاه مردم استودرهمان نزدیکی نیزمحلی‌معروف به (کل‌تیموری)بودکه اخیراً نام‌آنراتغییرداده‌به خیابان (فرخیان) نام‌گذاری کرده‌اند .

تاشی خاتون

تاشی‌خاتون مادر شاه **شیخ‌ابواسحق اینجو** از زنان معتقد وخیرونیکوکار بوده است وی درسال ۷۴۴ قبه وگنبدی عالی برروضه شاه چراغ بنا نمود و مدرسه‌ای نیز چسبیده بدان احداث کرد وعده‌ای ازعلما وزهاد و صوفیه را درآن بقعه و مدرسه به تبلیغ وتدریس واداشت ورونقی بدانجا داد.

از بودجه‌ای‌که وقف برآنجا بود ازمسافرین وتهیدستان پذیرائی میشد وتاشی خاتون شخصاً تمام شبهای دوشنبه به بقعه شاه چراغ میآمد وفقها وقضاة و بزرگان نیز درآنجا حضور داشتند. مراسم تلاوت قرآن برگزار میشد وبا میوه و شیرینی و انواع غذاها ازهمه پذیرائی بعمل می‌آمد.

درچنین شبها واعظین معروف بموعظه میپرداختند واین برنامه از خاتمه نماز ظهر تا بعد ازنماز عشا ادامه داشت.

آنگاه طبلها و نفیرها و شیپورها بصدا میآمد و این تشریفات که خاص بارگاه سلاطین بود بمنظور بزرگداشت حضرت احمدبن موسی (شاه چراغ) برگزار میشد.

تاشی‌خاتون همچنین دستورداد تا **پیریحیی‌جمال‌صوفی** که‌ازخوش‌نویسان‌هنرمند شیراز بود قرآنی درسی‌پاره با خط ثلث بسیار زیبا بنویسد. این قرآن درسنه ۷۴۶ باتمام رسید وتاشی‌خاتون آنرا وقف بقعه شاه چراغ‌کرد. این قرآن هم‌اکنون درموزه

پارس شیراز موجود است و بازدیدکنندگان با ذوق مدتها وقت صرف ملاحظه ریزه کاریهای آن میکنند .

تاشی خاتون با همه این فضائل ومناقب متهم شدکه با **امیر علی بن غیاث الدین یزدی** وزیر شاه شیخ ابواسحق روابط عاشقانه داشته . روزی شاه شیخ ابواسحق شخصاً آندو را درخانه خلوتی دید و امیرعلی بزیرخرمنی از گل خود را پنهان کرد . شیخ ابواسحق شمشیرکشید وگفت جای تو در زیرگل بهتراست تا در زیرگل وویرا بکشت واین واقعه در سال ۷۴۶ اتفاق افتاد .

تاشی خاتون درسال ۷۵۰ نیز مرقدی در جنب مرقد شاه چراغ برای خودساخت وپس ازمرگ درهمانجا مدفون شد. اینک در شاه چراغ اثری ازسنگ قبر تاشی خاتون وجود ندارد زیرا بعداً آنجا را صاف کرده واعیان شیرازهرقسمتی را بقبرستان خانوادگی اختصاص داده بودند. خوشبخانه در اثراقدامات انجمن آثارملی آن روضه نیزاز صورت قبرستان درآمده ودفن اموات را درآنجا ممنوع کرده‌اند .

کریمخان زند

یکی دیگر از سلاطینی که آرامگاهش در شیراز قرار دارد **کریمخان زند** است. وی ازطایفه زندبودکه دراطراف ملایر سکنی داشتند وبامر نادرشاه‌به خراسان کوچانیده شدند. پس‌ازمرگ نادر ایل زند مجدداً بسوی ملایر روی‌آوردند ورئیس آنان‌کریمخان وبرادرش صادقخان‌بودند . کریم‌خان در آنجا به راهزنی پرداخت و بتدریج تمام منطقه را متصرف‌شد وکارش بالا گرفت. وی پس‌از تصرف همدان قدرت عظیمی پیداکرد و**علی‌مردان‌خان‌زند** برای حمله باصفهان بااوعقد اتحاد بست . حاکم اصفهان **ابوالفتح‌خان** دراثر شجاعت کریمخان وبرادرش‌اسکندر خان شکست خورد وناچار بامهاجمین ازدرسازش درآمد.

طبق قرارداد، یکی از شاهزادگان‌صفوی را با عنوان **شاه اسمعیل‌سوم** بشاهی برداشتند ،کریمخان سمت سرداری‌کل عراق، علی مردان‌خان عنوان‌وکیل الـدوله و ابوالفتح خان‌حکومت اصفهان یافت.

علی‌مردان خان به‌شاه‌که طفل هشت‌ساله‌ای‌بود یادداد تاخلعتی‌فاخر برای‌کریم‌ـ خان بفرستد واورا به همدان وکرمانشاهان و قزوین جهت «ملك گیری» اعزام‌دارد.

کریمخان فرمان را اطاعت کرد وعلی مردان‌خان فرصتی یافته، ابوالفتح خان راکشت وبقصد تصرف‌فارس عزیمت‌کرد.

این خان لر چنان آتش بیداری درفارس روشن کرد که بتوصیف نمی گنجد .

در شیراز لشکریانش درخت وگیاهی سبز نگذاشتند. درکازرون نیز به‌غارت اموال مردم اکتفا نکردند، بلکه زنان وبچه‌ها را هم‌باسارت وبردگی گرفتند .

کریمخان که درعراق به فتوحات مهمی نائل آمده بود از جنایات علی‌مردان خان آگاهی یافت وی پس از مشاوره با سرداران خویش به اصفهان آمد و عوامل علی‌مردان خان را ازکاربرکنار ومحبوس ساخت . آنگاه با سپاه علی مردان‌خان در نزدیکی سرچشمه زاینده رود برخورد کرد و آنان را شکست داد . کریم‌خان شاه اسمعیل سوم را دراصفهان برتخت نشانید وخودرا وکیل‌الدوله نامیدکریمخان با دو حریف روبرو بود یکی علی‌مردان‌خان ودیگری محمدحسن‌خان قاجار .

پادشاه زند درجنگ‌های پیاپی ابتدا ازخان قاجار شکست خورد وشاه اسمعیل سوم هم بطرف‌محمدحسن‌خان رفت ودراین هنگام دشمنان زندیه زیاد شدند.عثمانیها به مدعیان حکومت کمك میکردند . آزادخان افغان هم به تاخت وتاز پرداخته‌بود.

سرانجام کریمخان پس از شکست‌های تلخ ومکرربرتمام مشکلات فائق‌آمدو امر سلطنت را در دست گرفت و شیراز را بعنوان پایتخت خویش برگزید و حتی جزایرخلیج فارس راهم‌که دراثرازهم‌گسیختگی اوضاع ازکف رفته بود مجدداً متصرف گردید .

کریمخان درشیراز چند باغ ، بازار ، آب‌انبار ، مسجد ، وابینه دیگر برپا ساخت . حصار شیراز را مستحکم نمود . امروزه ابنیه کریمخان قسمت عمده آثار باستانی شیرازرا تشکیل می‌دهد ودرحقیقت هنوز هم رونق شهرازبناهای اوست .

کریمخان در شیراز در گذشت واو را در عمارت کلاه فرنگی‌که اکنون بموزه پارس تبدیل شده دفن کردند . پس ازپیروزی آغامحمدخان قاجار ، دستور داد تا جسد را ازآنجا به تهران انتقال دهند وزیرپایه تختش دفن نمایند .

در زمان سلطنت رضاشاه‌کبیر، امرشد تا استخوانهای آن پادشاه عادل را جمع آوری‌کرده به عتبات بفرستند .

عبدالحمید یحیی فارسی

عبدالحمیدفارسی اولین شخصیت شیرازی است که در دستگاه خلفای اسلامی صاحب مقامی والاگردید . بدین معنی که درسال ۵۷ **عبدالملک بن مروان الحکم** اورا به وزارت خودبرگزید وبعدازوی نیز بوزارت مروان حمار رسید.

عبدالحمیدازفضلای نامی عصر ومخترع سیاق دفتری دیوانی بود.وی عبدالملک را تشویق کردتا درسال ۷۶ سکه زرو نقره ضرب نماید .

هنگامیکه مروان حمار دولت بنی‌امیه را در زوال میدیدبه **عبدالحمید** گفت اکنون که همه ازماروی برمیگردانند وبعباسیان میگروند خوب‌است تو نیز بعنوان فراربسوی ایشان روی وازحال آنان ماراآگاه سازی و تدبیری برای دفع آنان بنمائی عبدالحمید گفت من‌هرگز راضی بچنین کاری نمی‌شوم وازمن برنمی‌آید زیرا اگر به خدمت بنی‌عباس روم ونان ایشان بخورم دیگر خیانت بدانان نتوانم‌کرد .

درباره پایان‌کار عبدالحمید داستانی است که درکتاب آثار الوزاره چنین‌آمده (عبدالملک بغایت آزاد مرد بود چنانکه در زمانی که مروان بن محمد بگریخت و قاعده ملک‌اوخراب‌شد،عبدالحمید فرارنمودودرخانداﺑﻦ **مقفع** پنهان‌شد وایناﺑﻦ‌مقفع‌از فضلای روزگار بود و او را جماعتی میطلبیدند تانشان یافتند که در سرای ابن مقفع است . موکلان درخانداﺑﻦ مقفع رفتند وهردورا بدیدند. گفتند ازمیان شما عبدالحمید

کدام است ؟ هردو گفتند عبدالحمید منم موکلان حیران شدند وابن مقفع می گفت که عبدالحمید منم، اورا بگذارید . عبدالحمید گفت او لطف می کند و مرا نشانهاست مرا ببرید بنزدیك آنکه مرا می طلبد واورا اینجا نگادارید تاچون مرا بشناسد اورا بگذارید پس چون اورا ببردند وبشناختند اوراگرفتند وابن مقفع خلاص شد.)[1]

پس از دستگیری عبدالحمید اورا بنزد منصور آوردند وچون اوخواست حکم به قتل او نماید گفت ای امیرالمومنین مرامکش که مانند من مترسلی درعالم کم توان یافت منصور جواب داد (آری تو آنکسی که بنامه‌ای هنگامه‌ای را برمی‌شکستی و به تدبیری ابواب سهولت مهمات را برمامیبستی) آنگاه اورا باشکنجه کشتند[2]

۱ـ آثار الوزراء ص ۲۴ ۲ـ دستور الوزراء ص ۲۳

ابوعلی محمدبن علی‌بن حسین‌بن مقله شیرازی

وزارت سه تن از خلفای عباسی را برعهده داشت وآنان بترتیب عبارت بودند از **المقتدر بالله والقاهربالله والراضی‌بالله**

وی واضع خط نسخ بود که در دنیای آنروز شهرت عام داشت و شاعری گفته است .

فصاحة سحبان و خط ابن مقلة و حکمة لقمان و زهد ادهم

ابن مقله درسال ۳۱۶ بوزارت رسید ودرسال ۳۱۸ معزول گردید . پس ازقتل مقتدر،القاهر بالله مجدداً او را بوزارت منصوب نمود. ازآنجاکه این خلیفه دست بدظلم وتعدی بازکرده بود ابن مقله تصمیم‌گرفت او را خلع نماید .

وی نقشه خود را با **مونس** خادم و **یابق** در میان نهاد اما توطئه آنان کشف شد و **قاهر** بقتل‌آنان فرمان داد . خادم ویابق‌کشته شدند اما ـ ابن مقله فرارکرد ودرخفا با امرا اختلاط‌کرده ایشان را بخلع قاهر دلیر میساخت وسرانجام امرای ترك خلیفه را گرفته چشمش را میل کشیدندو(راضی)را بخلافت برگزیدند .

راضی ابن مقله را مجدداً بوزارت برگزید وپیداست که این انتصاب تحت فشار امرا بوده است .

این خلیفه مردم بعدل وداد وعده داد. در سال ۳۲۴ بنا بسعایت **ابن‌رائق، راضی** وزیرخود را معزول‌ساخت اما دوسال بعد مجدداً وی را برمسند وزارت‌نشانید.

دراین هنگام **بچکم ماکانی** یکی‌ازغلامان **مرداویج زیاری** بربعضی‌ازمتصرفات عباسیان دست انداخت . ابن مقله باو نوشت که بجانب بغداد حرکت کند . این نامه بدست ابن **رائق** افتاد وآنرا بخلیفه تسلیم نمود . راضی دستور داد دستی را که چنین نامه‌ای نوشته قطع سازند واو فریاد میکرد(دستی‌که‌چنین خط وضع‌کرده باشد وسه بارمصحف مجیدنوشته‌وسه خلیفه را وزارت‌کرده باشد چون دست دزدان‌چگونه شاید برید ؟)

اما خلیفه باعتراض او وقعی ننهاد وپس ازقطع دستش وی را بزندان انداخت و**ابن مقله** درمحبس جان سپرد .

ابوالفتح منصوربن دارست شیرازی

ازوزیر ادگان شیرازاست که فضل وکمال وفصاحت وبلاغت و حسن خط و لطف عبارت اوشهره دنیای اسلام بود.

درایام جوانی درخدمت **ابوکالنجاردیلمی** بسر میبرد. پس ازچندی از شیراز به جانب بغداد رفت. درآنجا (القاهر بامرالله) خلیفه عباسی برمراتب فضل وکمال او آگاه گردید. بوزارت دعوتش کرد واورا لقب **امین الدوله ومجدالوزراء** داد.

عمیدالملک کندری وزیرسلطان **طغرل بیگ سلجوقی** بر منصور حسد برد ونزد سلطان سخن به غیبت او بگشود. سلطان نیز تحت تأثیر بدگوئیها قرار گرفت و طی نامه‌ای از خلیفه عزل مجدالوزراء را تقاضا کرد. القاهر بامرالله برمراتب محبت افزود اما مجدالوزراء ازعاقبت حساد تهاترسیده خوداستعفا کردو به اهوازرفت. مدت وزارتش دوسال ویکماه بود.

ابونصر احمدبن عبدالصمد شیرازی

وی ابتدا در خوارزم وزیر **التونتاش** بوددرهمان‌حال**بوسهل زوزنی** که مردی بد فطرت بودمکتوبی ازسلطان مسعود غزنوی‌گرفت‌که بموجب‌آن قائد، یکی‌ازسرداران را بر میانگیخت تانسبت به‌التونتاش پادشاه خوارزم بی احترامی کند. این‌کار نزدیك بود بین سلطان مسعود و التونتاش کدورتی ایجاد نماید و مسعود چنان در بن‌بست قرارگرفته بودکه‌میگفت راضی‌هستم پسرم بمیردواین‌مکتوب بدست التونتاش‌نیفتد.اما **احمدبن عبدالصمد شیرازی** وزیر التونتانش بامهارت توطئه قتل**قائد** را ترتیب‌داد و از بوجودآمدن غائله‌ای جلوگیری کرد.

پس‌ازمرك التونتاش سلطنت خوارزم به پسرش **هارون** رسید **واحمد** باز وزارت اورا بر عهده‌داشت:

پس‌ازوفات **خواجه احمدبن حسن‌میمندی** سلطان **مسعود غزنوی** بمطالعه ای عمیق پرداخت تاوزارت کشور پهناور خودرا بکسی بدهدکه بتواند آنرا باحسن‌تدبیر اداره کند. ازا ینرو پس از غورو بر رسی احمدبن عبدالصمد رااز خوارزم احضار کرد. **ابوالفضل‌بیهقی** ماجرای‌وزارت‌اورادر در بارسلطان‌مسعود به‌نثری‌شیرین‌چنین‌بیان‌میکند.

(... و مقرر گشت‌همگان راکه کار وزارت قرار گرفت، وهزاهز دردلها افتاد که نه‌خرد مردی‌بر کارشد... و**بوسهل‌زوزنی** بادی‌گرفت‌که‌از آن‌هول‌تر نباشدوبمردمان

مینمودکه این وزارت بدو میداد، نخواست!

وکسانی که خرد داشتند دانستندکه نه چنان است که او میگوید **وسلطان مسعود داهی‌تر و بزرگ‌تر و دریافته‌تر از آن بود که تا خوجه احمد برجای بود وزارت بکسی دیگر دادی که پایگاه وکفایت هرکسی دانست که تا کدام اندازه است** ودلیل روشن‌برین که گفتم آن است که چون خواجه احمد(حسن میمندی)گذشته شد بهرات، این قوم(یعنی مدعیان وزارت) رامیدید و **خواجه عبدالصمد را یاد میکرد و میگفت که این شغل را هیچکس شایسته ترازوی نیست...)** ۱

ازخلال فصول مختلف تاریخ بیهقی چنین پیداست که بوسهل زوزنی پیوسته در صدد آن بوده است تا احمدبن عبدالصمد را درمظان تهمت قرار دهد وکوشش‌های او سودی نمی‌بخشید زیرا بقول بیهقی(خواجه احمد عبدالصمد کدخدای خوارزمشاه در کاردانی وکفایت یار نداشت)[۲]

روش او دروزرارت سلطان مسعود بوجهی بود که دستور وزرای جهان و قانون مدیران دوران گشت. بیست سال در زمان مسعود ودوسال درعهد پسرش مودود وزارت داشت تا آنکه بسعایت امراء بزندان افتاد ومسموم شد.

۱- تاریخ بیهقی ص۱۵۴ ۲- همان کتاب ص۳۱۷

ابوالفتح تاج الدین بن دارست شیرازی

از مشاهیر وزرا و کارگزاران سلجوقیان بود . چندنوبت بوزارت سلطان **مسعود بن محمد بن ملکشاه** سلجوقی که درسالهای ۵۲۶ تا۵۴۸ سلطنت کرد نائل آمد . در سال ۵۲۶ که مسعود از لشکر سلطان سنجر شکست خورد بدست **سنجر** اسیر گردید .

دوره ترقی او در عهد حکومت **امیر بوزابه** در فارس تجدید گردید و**تاج الدین** بوزارت امیر مذکور که دست نشانده مسعود بود رسید .

ازاحوال او روشن میشود که درسنه **۵۴۰** وی باتفاق امیر بوزابه و **عبدالرحمن بن طغا یرک** و **عباس** والی ری عهد اتحاد بسته، بردستگاه مسعود مسلط شدند و تاج الدین راهم مجدداً بوزارت برداشتند .

عماد کاتب مورخ معاصروی، اورا رفیع القدرو وسیع الصدرو نیکوکار و دشمن فساد و بدی میخواند . درسال ۵۴۱ سلطان مسعود توطئه‌ای ترتیب داد وعباس، والی ری رادر بغداد بقتل رسانید .

سپاهیان عباس که تاج الدین راعامل توطئه میدانستند در کوچه‌هـای بغدادسر بشورش برداشتند واوباش قصد غارت خانه تاج الدین راکردند .

امیرمسعود عده‌ای سوار بحفاظت خانه وزیرخویش فرستاد. پس ازاین واقعه تاج الدین بنابخواهش خودازوزارت کناره‌گیری کرد وبااحترام بشیرازبنزد اتابك بوزابه

رفت و به مسعود قول داد که درحفظروابط دوستی بوزابه وسلطان بکوشد. درسال ۵۴۹ سلطان **محمدبن محمودبن ملکشاه** که ازسال ۵۴۸ تا ۵۵۴ سلطنت کرد او را از فارس باصفهان طلبید تا وزارت خودرا بدو دهد.

تاج الدین باصفهان رفت وچندی نیزدرآنجا بود، ولی سلطان محمد از قصد خود منصرف شده وزارت را به **شمس الدین ابوالنجیب** درگزینی داد.

تاج الدین مجدداً بشیراز بازگشت ودرزمان حکومت اتابك سنقربن مودود بوزارت رسید. وی خواهرزاده **تاج الملك ابوالغنائم مرزبان بن خسروبن فیروز** معروف به ابن‌دارست است که وزیرترکان خاتون زوجه ملکشاه و رقیب خواجه نظام الملك طوسی بشمارمیرفت. قتل خواجه نیزبنا باغوای **تاج الملك** صورت گرفت بهمین جهت غلامان نظام الملك برسراوریخته بدنش راباخنجرقطعه قطعه کردند.

پیشکارتاج الدین خواجه امین الدین ابوالحسن بن ابی الخیرکازرونی است که درشیراز مدفون است.

وی درجوانی دردستگاه سلطان مسعودبن محمد سلجوقی بعنوان پیشکار تاج الدین بن‌دارست وزیرمشغول خدمت بود. ازهمان هنگام دربین مردم به‌نیکوکاری و متانت عقل ورأی صائب معروف شد. بعدبوزارت تکلة بن زنگی نائل آمد ودرنزدیکی مسجدجامع عتیق مدرسه ورباطی ساخت که به **مدرسه امینی** شهرت یافت. اهل دانش رابسیارگرامی میداشت وبرای تأمین رفاه مردم پیوسته کوشابود. تاریخ وفاتش روشن نیست ولی مدفن اودرصفه شمالی همان مدرسه امینی قراردارد.

تاج‌الملك ابوالغنائم شیرازی

از بزرگان شیراز بودکه **ملکشاه‌سلجوقی** بعد از عزل خواجه **نظام‌الملک** او را بوزارت برگزید. ایام این وزارت کوتاه بود زیراپس ازمرگ سلطان غلامان نظام‌الملک که عزل خواجه خودرا در اثر تحریکات تاج‌الملک میدانستند جسورانه در لشکرگاه اورا باکارد قطعه‌قطعه کردند.

تاج‌الدین ابوطالب شیرازی

وزیرسلطان **محمودشاه** پسر **سلطان ملکشاه سلجوقی** بود و پدرانش نیز از اکابر و وزیران فارس بودند. **تاج الدین** خود از عقل وکیاست و وقوف برتمشیت امور وزارت بهره‌ای نداشت لاجرم بعد از قتل **اتابک بوزابه** از آن شغل معزول گشته بشیراز مراجعت نمود ودرسنه پانصدوشصت واند وفات یافت.

خواجه امین‌الدین کازرونی

درایام دولت اتابك **مظفرالدین تکله‌بن زنگی** وزارت یافت. درجود وسخا وبذل

وعطا اورا تالی حاتم طائی شمرده‌اند. اهالی شیراز خواجه **امین‌الدین** را بولایت اعتقاد داشتند وکرامات زیادی از او نقل میکردند. وی قریب به مسجد جامع عتیق مدرسه وخانقاهی بنا نهاد ودر تأمین رفاه حال اهل صلاح وعلما سعی کافی مبذول میداشت.

خواجه نظام‌الدین ابوبکر

درزمان حکومت **اتابک محمدبن سعد** بنا بفرمان **ترکان خاتون** بامر وزارت پرداخت وی مأموریت یافت تا از هلاکوخان فرمان حکومت **محمد** را بگیرد لذا با تحف و هدایای بسیار بدربار **هلاکو** رفت و منشور ایالت فارس را بنام اتابک محمد حاصل کرد.

وزیران اتابک ابوبکر بن سعد

اتابک ابوبکربن سعدبن‌زنگی دو وزیرلایق و باکفایت و دیندارو دانش پرورومردم دوست داشت . یکی از آنان **امیرمقرب الدین ابوالمفاخرمسعودبن بدر** ودیگری **امیر ـ فخرالدین‌ابوبکر نصرحوایجی** است .

اینك بشرح حال این دووزیرمیپردازیم :

۱ـ امیرمقرب الدین مسعود

مردی متعبد بودکه در منصب وزارت با وجود وقوع تصادماتی که در چنین مشاغل باحریفان وحسودان وسخن چینان روی میدهد هیچگاه درصدد آزارکسی بـر نیامد ودربرابر تنگ نظران پیوسته روش اغماض رادرپیش میگرفت . با وصف براین غالباً دشمنانش بارسوائی روبرومیشدند وجزخواری نصیبی‌نداشتند .

اتابک‌ابوبکر نظر باعتمادووثوقی که باوداشت‌کلیات وجزئیات امور را بدورجوع میکرد. وی معتقد مشایخ وائمه وصلحا بودو دربازار بزرگ یعنی محل فعلی بـازار حاجی مدرسه‌ای بنام**مدرسه مقرب** بناکرد ومحاذی آن رباطی ساخت که بمسجدجامع متصل‌بود. درجواررباط دارالحدیث ودارالشفائی هم احداث نمود . همچنین درمقابل مسجدنو سقایه‌ای ساخت که درشیرازنظیر نداشت. املاك زیادی برای ابنیه خیروقف فرمود وبطوریکه صاحب شیرازنامه مینویسد تازمان وی یعنی قرن هشتم این آثـار

نیکوکارانه مورد استفاده عموم بوده است .

دراواخرسال ۶۶۱ که **اتابك سلجوقشاه بن‌سلغر** تمام شحنگـان مغول را بازن و فرزند ازدم تیغ گذرانید و براثراین‌فتنه هولاکوفرمان‌داد تالشکرهای‌اصفهان، لرستان، یزدوکرمان‌بشیرازحرکت‌کنند. این امیر مقرب‌الدین مسعود باسادات وقضات واکابرو اعیان شیرازخود راآماده دفع فتنه‌کرد . بدین ترتیب که دستور داددسته‌ای باقرآن و جمعی بامطربان وآلات موسیقی باستقبال سردارمغول **امیرالتاجو** بروند وخود با او از درمذاکره درآمد وبیگناهی مردم شیراز رادراین فتنه بیان داشت .

امیرالتاجو ازقتل ونهب وغارت شیرازچشم پوشید وسربدنبال سلجوقشاه‌گذاشت بدین ترتیب‌این مردبزرگ حق عظیمی‌برگردن مردم شیراز پیداکرد واهالی دراعتقاد خود نسبت بدوراسخ شدند .

امیرمقرب‌الدین مسعود پس‌ازآن دیگر عمرزیادی‌نکردودرسال۶۶۵درگذشت. اگرچه مدفن او راذکرنکرده‌اند ولی باید حدس زدکه برسم زمان دررباط‌خویش در همان جنب مسجد جامع عتیق دفن است . در محل رباط مقرب اکنون‌زاویه‌ای نسبتاً وسیع واقعست‌که درآنجا مردم بعبادت مشغول میشوند .

۲-ابوبکرحوایجی

وزیر دیگر، **امیرفخرالدین‌ابوبکرنصرحوایجی** است . وی ابتدا جزوحوایجیان مطبخ اتابکی بود . پس ازچندی براثر جدیت وهوشمندی ودرستکاری وزیرکی‌ارتقاء پیداکرد وچندان جلب اعتماد نمودکه برتبه امارت وسپس وزارت رسید .

فخرالدین دربلندهمتی وسخاوت ونیکخواهی وهمچنین‌تربیت‌ائمه ودانشمندان ودستگیری‌یتیمان وزنان‌بیوه واحداث ابنیه خیر نظیرحمام‌وسقایه ومسجد ودارالحدیث ودارالشفاضرب المثل بود .

سعدی درمقدمه‌گلستان، زبان بمدح اوگشوده وگوید «دیگرعروس فکرمن از بی‌جمالی سر برنیا وردودیده یاس ازپشت پای خجالت برندارد ودر زمره صـاحبدلان

متجلی نشود مگر انکه که متحلی گردد بزیور قبول امیر کبیر عالم عادل **فخرالدوله ابوبکر ابی نصر** که ممدوح اکابر آفاق است و مجموع مکارم اخلاق. هر که درسایه عنایت اوست ـ گنهش طاعت است ودشمن دوست»

وی طبق نوشته شیرازنامه (بر درخانه اتابك مسجد جامع ساخته ودر جوار آن رباطی ودارالحدیثی ودارالشفائی پیوسته بیکدیگر بناکرد).

صاحب شدالازار در ترجمه حال شیخ **محب الدین ابوموسی جعفرموصلی** مینویسد (ودفن فی رباط الصاحب المرحوم فخرالدین المشتهر بفخرآور ...)

چون این **محب الدین** در گورستان مصلی مدفون شده باید نتیجه گرفت که ابنیه متعدد فخرالدین ابوبکر در مصلی یعنی درغرب سیدمیرحمزه بوده وقصر اتابك ابوبکر نیز که احتمالاً همان باغ تحت فعلی بوده است در آن موضع قرار داشته.

امیرفخرالدین ابوبکر درزمان اتابك محمد بن ابی بکر و کفالت مادرش **ترکان خاتون** درسالهای بین ۶۵۰ و ۶۵۱ بطور پنهانی بدستور ترکان خاتون بقتل رسید و واحتمال دارد که وی نیز در رباط خود در مصلی مدفون شده باشد.

عمیدالدین اسعد افزری

وزیر اتابك سعد بن‌زنگی ومردی فاضل وشاعروکاردان ومملکت داربود. به پارسی وتازی شعرمیگفت. وقتی ازطرف اتابك سعد بنزد **سلطان محمدخوارزمشاه** رفت سلطان اورا بسیارگرامی داشت وبرکرسی زرنشانید. روزی درمجلس بزم، سلطان خواست او را بیازماید. ازاینروگفت:

در رزم چو آهنیم ودربزم چو موم
بر دوست مبارکیم و بر دشمن شوم

آنگاه به **عمیدالدین** امرکرد تابیت دیگررا بسراید. خواجه گفت:

از حضرت ما برند انصاف بشام
و زهیبت ما برند زنار بروم

درمذاکرات سیاسی که بین وزیروسلطان محمد خوارزمشاه صورت گرفت، محمد خوارزمشاه چنان شیفته کاردانی اوشدکه بوی تکلیف کرد وزارتش را بر عهده بگیرد. خواجه مؤدبانه این پیشنهاد رانپذیرفت وبشیرازبازگشت.

پس ازمرگ اتابك سعد پسرش ابوبکرجانشین اوشد. وی معتقد بود که خواجه عمیدالدین اقدامی برای آزادی اواززندان پدربعمل نیاورده لذاچنین بهانه آوردکه وقتی خوارزمشاه پیشنهاد وزارت بدوکرده درردیاقبول تردید داشته است.

عمیدالدین که معزول شده وازعاقبت کارخود میترسید این رباعی را بنزد اتابك ابوبکرفرستاد.

ای وارث تاج وملکت وافسر سعد　　بخشای خدای را به جان وسر سعد
برمن که چونام خویشتن تا هستم　　همچون الف ایستاده‌ام بر سعد

اما ابوبکر اورا باپسرش **تاج الدین محمد** بزندان **قلعه اشکنوان** واقع درصحرای **مرودشت** انداخت. عمیدالدین درآنجاقصیده‌ای بعربی سرود ولی چون وسیله نوشتن نداشت. وی املاء میکرد وپسرش آنرا بردیوار زندان نقش مینمود.

اتابك چنان کینه توزبود که کسی یارای شفاعت از آن وزیر دانشمند را نزد او نداشت عمیدالدین اسعد اززندان نامه‌ای برای (اولیاءنعم، صدور، واکابر) دستگاه اتابك نوشت که نقل قسمتی از آن مفید فایده خواهد بود.

(. . . کسی که درغرقاب هالك وگرداب قاتل افتاد مادام تانیم جانی درمضیق قالب اوهیجان میکند ازغایت حب حیات درطلب خلاص ونجات دست وپامیزند وبهر وجه‌که ممکن‌گردد دست آویزی میجوید واگرچه فلاحی و نجاحی روی ننماید بر قدر استطاعت سباحتی میکند وهرشجره ثابت و راسخ که برساحل مشاهده میکند بر مجاهده‌کلی خویشتن‌را بجانب آن‌میافکند تاباشدکه باصول متین وفروع وثیق اوتعلقی سازد وبعدماکه درمنصب میبود که (و هوالقاهرفوق عباده) تا امروزکه‌بدین فجیعه که عبرت اوایل واواخراست مبتلاگشت و بدین نکبت که تذکره وتنبیه عقلاء عالم است درماندودرقعرچاه ظلمانی زنده بگورشدو **هرمرده‌ای راکفنی باشدویالیت که دراین‌گور ظلمانی‌کفنی بودی تاسرماء این چاه نمناك ازین تن غمناك بازداشتی،شب وروزدرقعرچاه ازنورخورشید وماه بی بهره میباشم، نه روز از شب بازمیدانم ونه‌شب و روزباز میشناسم،** گوئی‌سمع، جذراصم شدست‌که‌هرگز آوازی بوی نمیرسد،گوئی بصر مقلهٔ اکمه شدست که هیچ لون را ادراك نمیکند هیچ‌نمیدانم تا این جان‌آهنین، این قالب سنگین مرا چراوداع نمیکند؟ هیچ معلوم نیست‌که این روزگار بدخواین عمر ستیزه روی رابچه سبب درانقراض زوال نمیکشد.

ازتروخشك جهان وظیفه **بامداد وشبانگاه یك‌تای نان‌خشکست** واز عین جیحون

راتبه شربت وطهارت یك کوزه آب.

خلاصه، آرزو از خدمت مخدومان و کریمان افتراح کرده می شود که چون در مضیق حبسم خواهند داشت واین بند بلا از این پای مبتلا بر نخواهند گرفت و به جرمی که نکرده ام حدی خواهند زد آنچه ملتمس است از انعام دریغ ندارند و این قصه‌که از غصه روزگار نوشته است برخوانند و برای نجات را شفاعتی طلبند تا بمستحفظ قلعه تقدمی فرمایند تا خادم را از این قعرچاه مظلم که‌منزل شب وروز دائم است به موضعی دیگر نقل کنند بدان قدر موضعی که خشتی هم از زمین میسر گردد و آن قدر که‌وظیفه افطارست یك تای نان دیگر در افزایند و کوزه‌ای آب که راتب طهارت و شربت است با کوزه‌آب فرمایند که یك کوزه خوردن و طهارت ساختن را متعذر است و این جماعت عیالکان و طفلکان که ستم زدگانند بشفقت و رآفت خویش مخصوص گردانند و بـه جـرم گناهکاران از عاطفت و شفقت محروم نگردانند . .)

بطوریکه از متن نامه‌پیداست **عمیدالدین** دل ازخلاص بریده فقط التماس‌دارد که زندانش را بجائی انتقال دهندکه نورآفتاب به‌بیند وجیره غذائی اوازیك‌تای نان خشك بیشتر شود وکوزه‌آبی برای خوردن وطهارت باوبیشتر دهند..

اتابك ابوبکر بجای اینکه این ملتمس اورا برآورد دستور دادتا در سنه ۶۲۳ تاخواجه را بقتل رسانیدند.

پس ازچندی پسرش **تاج‌الدین محمد** آزادشد. وی‌قصیده**اشکنوانیه** راکه حفظ کرده بودبرای **امام صفی‌الدین مسعودسیرافی** نوشت. امام صفی‌الدین ابیات‌آنراکه در ترتیبش اختلالی روی داده‌بود مرتب‌ترگردانید، سپس پسرش**قطب‌الدین‌محمد** مقدمه فاضلانه‌ای برآن نوشت‌و بدین ترتیب‌این قصیده‌ما بین‌فضلای‌سراسر‌عالم‌اسلامی‌منتشرگردیده

خواجه عمیدالدین باامام**فخررازی** مکاتبه داشت وپیرامون مسائل علمی برای یکدیگر مراسلاتی مینوشتند . برای‌اثبات مراتب فضل خـواجه این داستان‌رانیز از

کتاب تحفة العرفان فی ذکر سید الاقطاب روزبهان که در سنه ۷۰۰ هجری بقلم یکی از نوادگان شیخ روزبهان تألیف شده نقل میکنیم:

(نقل است از معتبران که امام الائمه فخر الدین رازی رحمة الله علیه از صادر و وارد مستخبر احوال شیخ روزبهان بودی و گاه گاه گفتی که از خطه فارس قلم زنی و قدم زنی بغایت کمال هستند. روزی از خدمتش سؤال کردند که مراد از این قلم زن و قدم زن کیست. فرمود که قدم زن **شیخ روزبهان** و قلم زن **خواجه عمید وزیر**.)

ملك اسلام

کیخاتو پادشاه مغول بسیار عیاش و خوشگذران بود و اموال زیادی بزنان و دختران میبخشید. درراه شهوت‌رانی باندازه‌ای حریص بودکه حتی بر سریر ملك هم دست درازیهای خودرا به پسران ودختران بالذتی تمام بازمیگفت.

درسال ۶۸۲ **شیخ الاسلام جمال الدین ابراهیم بن شیخ محمد طیبی** توسط **خواجه صدرالدین احمدخالدی** وزیر کیخاتو بحضورایلخان معرفی شد.

شیخ الاسلام ازمردان پرهیزگارولی ثروتمند بودکه جهازات اودرخلیج فارس پیوسته دررفت وآمد بودند.

ایلخان تمام فارس وجزایررابمدت چهار سال بمبلغ چهار هزار تومان مغولی یعنی چهل میلیون دینارکه باپول امروز معادل چهارصد میلیون تومان است بمقاطعه داد. شیخ الاسلام برای اینکه مامورین ایلخان بفارس نیایند مقاطعه سال اول رانقداً پرداخت واین عمل اوباعث شدکه‌کیخاتو وی‌را ملقب به (ملك اسلام) بنماید واجازه داد تابردرگاهش نوبت سه‌گانه‌که ازامتیازات مهم بود بزنند.

ملك اسلام با ایلخان شرط‌کردکه هیچیك ازعمال او برای جمع آوری مالیات بمردم مراجعه ننمایند وبآزارخلق نپردازند. بدین ترتیب بود که اهالی فارس روی آسایش‌کامل دیدند وکسی نبود تابرآنان اجحاف نماید. سود مهمی که این امتیاز

برای اوداشت این بودکه مامورین مغول مزاحم کشتیهای بازرگانی اووامتعه تجارتیش نمیشدند. یعنی درواقع ملك اسلام بین منافع خود ومصالح مردم ارتباط مستقیمی بر قرارکرده بود ومنافع خویش را درغارت دیگران جستجو نمیکرد.

علت رونق تجارت ملك اسلام این بودکه برادرش **تقی الدین عبد الرحمن بن محمد طیبی** وزیرومشیر پارشاه (معبر) بود . (معبر) بمنزله کلید هند و ثروتمندترین نقاط ساحلی وتقاطع راه بازرگانی چین وهندوسند وآن نواحی بشمار میرفت.

ملك اسلام ازجزایرخلیج فارس‌مانندکیش، قطیف ، لحساء ، بحرین ، هرمز و خطه فارس، اسب به معبرمیفرستادوهررأس آنرادویست وبیست دینارزرسرخ میفروخت واگرهم دربین راه تلف میشد پول آنرا پادشاه (معبر) میپرداخت.

ملك اسلام دردورنگاهداشتن دست مغول ازفارس چنان پای بند بود که نقل این ماجراشاهدی برآنست.

یکی از مشاوران خواجه صدرالدین پیکی بشیراز فرستاد که ملك اسلام ده میلیون تومان بپول امروز وهزارو پانصد من مروارید باید بابت باقی مقاطعه ظرف ده روز بپردازد.

ملك اسلام ازمال و ثروت خود سه میلیارد تومان بپول امروز به ایلچی داد تا هم آبرویش حفظ شود وهم مامورین بجان مردم نیفتند.

اما درهمان حال فرمانی رسیدکه حکم اولیه رانقض میکرد وملك‌اسلام آن مال فراوان را پس‌گرفت.

ملك اسلام تا سال ۷۰۱ گاه بشغل بود وگاه مستعفی میشد . **حافظ ابرو** درباره ثروت افسانه‌ای اومینویسد صدکشتی بزرگ داشت‌که دائماً درخلیج فارس بین ایران وچین وهند دررفت وآمد بودند.

در کتاب (دررالکامنه) آمده که وی ثروت خود را از راه تجارت که باچین داشت بدست آورد. درباره عدل وانصاف ومردم نوازی وخیرخواهی ودینداری ملك

اسلام تمام مورخین متفق القولند. از کرداراو چنین پیداست که برای دورنگاهداشتن عمال مغول از مال و ناموس مردم از بذل مال خویش دریغ نداشته.

ملک اسلام علیرغم روح متعادل وصلح جویانه، درخلیج فارس خواه و ناخواه وارد ماجراهای جنگی شده که غالباً باشکست روبرو بوده است.

یکی از حادترین وقایع که پای او را بمیان کشید این بود که **رکن الدین مسعود** پس از مرگ برادرش **محمود** والی هرمز برادرزاده ومادرش رابقتل رسانید وحکومت آنجا را بدست گرفت. یکی از سرداران وفادار زن مقتول بنام بهاءالدین ایازحریف را از هرمز بیرون کرد. رکن الدین در سال ۶۹۲ از **سلطان جلال الدین سیورغتمش** کمك گرفت و هرمز را غارت کرد. بهاءالدین به جزیره کیش پناه برد واز ملك اسلام شیخ جمال الدین یاری خواست. ملك اسلام هر سال دوازده هزار دینار زر سرخ خرج سپاه بهاءالدین میکرد و باو مساعدت نمود تا رکن الدین را شکست دهد.

رکن الدین در حال فرار چون میدانست که در کیش مرکز تجارت ملك اسلام لشکری نمانده است بدانجا حمله کرد و دویست میلون ریال زر و ابریشم ملك اسلام را بغارت برد.

بهاءالدین ایاز در جزیره هرمز بنام ملك اسلام و برادرش ملك معظم فخرالدین سکه زد. ملك اسلام در سال ۶۹۵ برای تحقیق اوضاع عازم هرمز شد ولی بهاءالدین ایاز ازاو خواست تا نزدیك نشود و کار به جنگ کشید ولشکر ملك اسلام شکست خورد. ولی بهاءالدین کفران نعمت نکرد و باز باطاعت ملك اسلام گردن نهاد. این دوستی دیری نپائید و به سعایت رکن الدین مسعود بازبین ملك اسلام و بهاءالدین ایاز جنگ افتاد که بشکست ملك اسلام پایان یافت و کار بمصالحه کشید.

ملك اسلام در اردو نیز دشمنانی داشت که پیوسته نزد ایلخان اورامتهم میکردند ولی از آنجا که مردی درست کردار بود و هیچگاه بزور چیزی از مردم نگرفت و

حساب صید مروارید و تجارتش نیزروشن بودخود تقاضای تشکیل محکمه در حضور ایلخان کرد و دشمنان را روسیاه نمود..

این مرد نیك نفس در سال ۷۰۶ در شیراز در گذشت و او را درحظیره‌ای‌در نزدیکی مسجد جامع عتیق دفن کردند.

ملك اعدل

بعد از ملك‌اسلام، **اولجایتو** که پس از تشرف بدین اسلام **سلطان‌محمد خدابنده** خوانده شد، پسرش **ملك اعدل‌شیخ‌عزالدین عبدالعزیز** را بحکومت فارس‌مأمور ساخت. درین هنگام ملك‌عبدالسلام نیزقسمتی از فارس رازیر فرمانروائی داشت. ملك اعدل بدست خواهر خود، ملك‌عبدالسلام را مسموم ساخت.

اولجایتو بمحض آگاهی ازاین واقعه ملك اعدل‌را باردو احضار کرد ودر آنجا بود که خساراتی سنگین بر او وارد آمد تا بالاخره توانست باز بشیراز بازگردد.

ملك‌اعدل روش پسندیده پدر را ترك گفته به‌تعدی‌پرداخت‌وسر انجام درزمان سلطنت **سلطان‌ابوسعید** بسعایت دمشق خواجه پسر **امیرچوپان** بقتل رسید.

این واقعه بسال ۷۲۵ اتفاق افتاد. جنازه او را بشیراز آورده در جوار پدرش نزدیك مسجد جامع بخاك سپردند.

ملك شمس الدين محمد

پسر دیگر ملك اسلام **ملك شمس الدین محمد** نام داشت که پس از قتل برادر باردو رفت و برای بدست آوردن منصب موروثی فعالیت کرد وولایت بعضی نواحی باو داده شد . ملك شمس الدین مردی شاعر و عالم بود که حتی تدریس میکرد. بین او و **قاضی مجدالدین اسمعیل فالی** (۷۵۶-۶۷۰) مشاعراتی بود.

ملك شمس الدین محمد در اردو نتوانست چنانکه باید و شاید حکومت پدر خود رابدست آورد وعاقبت در سال ۷۳۴ در گذشت و در جوار برادر وپدر دفن شد[۱]

---

۱ - **ملك اسلام** اولاد متعددی داشته که کم و بیش همه آنان دارای مقامات مهم درفارس یا اردوی ایلخان بوده‌اند. در اینجا مافقط بشرح حال دو نفر ازآنان که مدفنشان در شیراز است اکتفاکردیم.

خواجه معزالدین شیرازی

ازوزرای **سلطان ابوسعید** بود . هنگامی که ابوسعید بعلت قیام **سلطان حسین میرزا** بجانب استرآباد حرکت کرد **خواجه معزالدین** را درهرات گذاشت تابرای او پول وسرباز فراهم آورد .

خواجه این امر رادستاویز قرارداد. ازمردم مال بسیار بستم گرفت ومبالغ هنگفتی ازآنرا نیز خود برداشت . هنگامیکه سلطان ابوسعید پیروزمندانه بهرات بازگشت گزارش آن ظلم وسوء استفاده را بعرض اورسانیدند . سلطان خشمگین شده دستور داد تاوی را دست وگردن بسته دردیگ آب جوش انداختند .

خواجه رکن الدین صائن

در سال ۷۲۵ **خواجه رکن الدین صائن فسائی** از طرف **سلطان ابوسعید بهادرخان** بوزارت تمام ممالک رسید. جداو **خواجه ضیاءالملک** امیرسپاه سلطان **جلال الدین خوارزمشاه** بود که پس ازشکست جلال الدین ازچنگیز بهمراه او بهندوستان رفت و بایران بازگشت.

درسال ۷۲۷ **امیرچوپان** درخراسان رکن الدین صائن رابقتل رسانید. علت آن بود که ابوسعیدعاشق **بغداد خاتون** دختر امیرچوپان زن **شیخ حسن بزرگ** شد وازشیخ ـ حسن خواست تا او را طلاق دهد.

طبق یاسای چنگیزی هرگاه ایلخان نسبت بزنی تمایل پیدا میکرد شوهر موظف بودهمسرش را طلاق دهد واورا بحرم ایلخان بفرستد.

امیرچوپان ازاین یاساتبعیت نکرد بلکه سلطان ابوسعید رابه‌بغداد ودخترش بغدادخاتون را بدقراباغ فرستاد تاآتش عشق اوتسکین یابد. این دوری باعث‌شدکه ابوسعید بیشتردچارشیفتگی گردد. و بهمین مناسبت کینه امیرچوپان را بدل گرفت و او ببهانه‌ای رواند خراسان شد.

ابوسعید درسال ۷۲۷ امیردمشق خواجه پسرامیرچوپان را در سلطانیه بکشت وامیرچوپان تصورمیکردکه این واقعه با اشاره خواجه رکن الدین صائن است. خواجه رکن الدین نیز بیخبرازهمه جابرای آوردن امیرچوپان بخدمت ایلخان به‌خراسان رفت وامیربدون سؤال وجواب وتحقیق بقتل خواجه فرمان داد واورا فورا بقتل رسانیدند.

مولانا شمس الدین صاین قاضی

دراوایل، درسلك ارکان دولت **امیرپیرحسین چوپانی** که چندی حاکم شیراز بود انتظام داشت وچون ملك اشرف باتفاق **امیرشیخ ابواسحق** بعزم شیراز توجه نمود مولانا شمس الدین درموافقت **امیر جلال الدین طیب شاه** ازامیر پیرحسین روی گرداند و بەملك اشرف وامیرشیخ ابواسحق پیوست . امیر پیرحسین فرارکرد وشاه شیخ ابواسحق ببهانه ترتیب استقبال ازملك اشرف زودتروارد شیراز شد وملك اشرف اوراراه نداد.

ملك اشرف از **امیرمبارزالدین محمد مظفر** کمك خواست واوشرط کمك راموقوف بەاین داشت که مولاناشمس الدین صاین راکەهمیشه زبان بەغیبت اومیگشود تحویل دهد.

ملك اشرف ،مولانا را مقیدساخته بـه یزدفرستاد وعـدەای ازاوشفاعت کردند و امیرمبارزالدین او را مورد محبت قرار داد .

چندی بعد مولانا ازامیرمبارزالـدین خواست تا باو اجازەدهد نزد شاه شیخ ـ ابواسحق رفته با اندرزاو را وادارىترك مخاصمت نماید وابرقوه وشبانکاره راهم از او بگیرد وضمیمه یزدکند . امیرقبول کرد ومولانا بمحض ورود بشیرازدشمنی خود را با امیرمبارزالدین آشکارساخت وبوزارت شاه شیخ ابواسحق رسید . چندی بعدبه هرمز رفت ودرآنجا ببهانه جمع کردن مالیات آتش بیداد برافروخت. هنگام بازگشتن باغوای پسرخودبکرمان حمله‌کرد اما از امیرمبارزالدین شکست یافته دستگیرومقتول‌شد.

عمادالدین محمود

تکیه مشرقی یکی از تکایای قدیمی وبسیار جالب شیرازاست . در ضلع غربی این تکیه‌که دردامنه‌کوه قراردارد چند غار متصل بهم که‌بصورت‌اطاق کنده‌شده وجود دارد. سردر غار بسبك زمان ساسانیان ،قسمتی دارای سنگ‌های‌تراشیده است. یك‌طاق اجری‌هم درجلو دهانه غاروجود دارد. درقبله گاه غارها نیز باخط‌کوفی آیتی ازقرآن نگاشته شده . این غارها که عمری طولانی دارند بعداز اسلام مورد استفاده معتکفین قرارمیگرفته.درمقابل درغارگور **عمادالدین محمود** قرار دارد.

عمادالدین محمود وزیرشاهشیخ ابواسحق‌درحوادث فارس نقش عمده‌ای‌داشت.

در اواخرسال هفتصدوچهل‌ونه که روابط امیر مبارزالدین باشاهشیخ ابو اسحق سخت تیره شد وزیر باکیاست وباهوش شاهشیخ ابواسحق مأموریت یافت‌تادوباره‌اعتماد امیر مبارزالدین را جلب کند. خواجه عمادالدین محمود بکرمان رفت و باکوشش بسیاربا امیرمبارالدین عهد وپیمان دوستی بست .

وی درحادثه حمله ملك اشرف چوپانی باصفهان برای‌حفظ قدرت وموقعیت‌شاه شیخ ابواسحق تلاش بسیارکرد.

درسال ۷۵۶ نیزکه دراثر همدستی **رئیس ناصرالدین‌عمر** کلانتر محله موردستان با امیرمبارزالدین ،شیراز‌بدست‌امیروفرزندانش افتادخواجه‌عمادالدین محمودوفاداری خود را نسبت بشاه شیخ ابواسحق ازدیاد نبرده به دارابگرد رفت و لشکری از

قبایل اوغانی وجرمائی فراهم آورد وبشیراز حرکت کرد؛ولی این لشکر بدست شاه شجاع شکست‌خورد.

خواجه عمادالدین محمود پس از قتل شاه شیخ ابو اسحق به تبریز رفت و در آنجا ازطرف **اخی‌جوق** وزارت یافته است. این انتصاب درسال ۷۵۸ روی‌داد. پس از آن معلوم نیست چه‌هنگام وچراوی بشیراز بازگشته است.

تاریخ اواخر عمر خواجه عمادالدین محمودکاملامبهم است وهمین قدرمیدانیم که قبرش درتکیه مشرقی واقع درجنوب آرامگاه**خواجو** محاذی دروازه قرآن قرار دارد. سنگ‌قبر اوازنوع سماق وبسیار محکم و سخت است که در قرن هشتم یا نهم ساخته شده .

حافظ در مدح خواجه عمادالدین محمود غزلی سروده که‌عیناً نقل‌میگردد:

کنون‌که درچمن آمدگل ازعدم بوجود
بنفشه درقدم او نهاد سر بسجود

بنوش جام صبوحی بناله دف و چنگ
ببوس غبغب ساقی بنغمه نی وعود

بدورگل منشین بی‌شراب وشاهدوچنك
که همچوروز بقاهفته‌ای بودمعدود

شد ازخروج ریاحین چوآسمان روشن
زمین باختر میمون وطالع مسعود

ز دست شاهد نازك عذار عیسی دم
شراب نوش ورهاکن حدیث‌عادوثمود

جهان چوخلد برین شدبدور سوسن‌وگل
ولی‌چه‌سودکه‌دروی نه‌ممکن‌است‌خلود

چوگل سوار شود برهواسلیمان وار
سحر که مرغ در آید بنغمه داود
بباغ تازه کن آئین دین زردشتی
کنون که‌لاله برافروخت‌آتش نمرود
بخواه جام صبوحی بیاد آصف عهد
وزیر ملك سلیمان **عماددین محمود**
بود که مجلس حافظ بیمن تربیتش
هرآنچه میطلبد جمله باشدش‌موجود

شاه رکن الدین حسن بن معین الدین اشرف

هنگامیکه **شاه شجاع** به‌سلطنت رسید **خواجه قطب الدین سلیمان شاه** را بوزارت انتخاب کرد. چون چندماه براین انتصاب بگذشت پسرش **غیاث الدین محمود** مرتکب جرمی شدکه خشم شاه شجاع رابرانگیخت وامرکردتاچشم اورامیل کشیدندوخواجه قطب الدین راهم بزندان بیندازند.

بعدازاین واقعه شاه شجاع وزارت خودرابشاه رکن الدین حسن داد. وی پس ازچندروزدچارتوهم‌شدکه مبادا **خواجه‌جلال‌الدین تورانشاه** و **خواجه‌همام‌الدین محمود** وزرای دیگرباعث عزل اوشوند. لذا مکتوبی ازقول آندوخطاب به محمود شاه برادر شاه شجاع که بااو درحال جنگ بودجعل کرد.

مضمون نامه این بودکه اگرمحمود شاه بعزم تصرف شیرازحرکت کند ازدلو جان اورایاری خواهند کرد. محمودشاه نیزدرپشت نامه تاریخ حرکت خود رااعلام داشته بود. شاه حسن این نامه را بعرض شاه شجاع رسانید ووی امرکرد تاتورانشاه وهمام‌الدین محمود راحاضرسازند. آنگاه قضیه رامطرح ساخت وچون دووزیرمنکر شدند شاه شجاع نامه‌را به‌آن‌دو ارائه داد وپرسید این خط شماهست یانه؟

آندوگفتندباخط ماشباهت دارد ومنکرآن نمیتوانیم شد اما از قضیه‌بی‌خبریم. سپس تقاضاکردندکه شاه در قتل آنان شتاب نکند و تفحص بیشتری بنماید.

آنروزشاه رکن الدین حسن بعلت دردپادرخانه بودشاه شجاع پیغام فرستادکه این نامه راچگونه بدست آورده‌ای ؟ حسن پاسخ داد دوهزاردینار به دوات‌دارداده‌ام وآن نامه راگرفته‌ام . دواتداررا تحت شکنجه آوردند ولی اعتراف نکرد . بازشاه به **رکن الدین حسن** پیغام‌فرستادکه دوات داراقرار نمیکند وی درجواب گفت غلامان چه تقصیری دارندآن دووزیررا شکنجه‌دهید تااقرارنمایند . شاه شجاع که مردهوشمندی بوداز این پیشنهاد مشکوك شد وباخوداندیشیدکه خبث طینتی درکاراست . بعلاوه خواجه جلال الدین تورانشاه سندی باین مهمی را بدست دوات دار نمیسپارد . ازاینرو به **امیراختیار الدین قورچی** دستور داد تا بخانه رکن الدین حسن رفته او را باشکنجه باقراربیاورد. حسن اعتراف کردکه‌بعلت حسادت نسبت‌به‌آن دووزیرو نیزازترس آنکه مبادا ازطرف آنان مقامش بخطر بیفتد باخط جعال معروف **«حاجی‌عمر»** چنین نامه‌ای راساخته وپرداخته است شاه شجاع دستورداد‌تا آن مرد بدفطرت راخفه کردند . پدر حسن ، برجنازه حاضر نشد وگفت‌سادات را باظلم وحیله وفسق چکار ؟

خواجه شمس الدین محمد بن خواجه سید احمد شیرازی

ازوزرای **میرزا سلطان ابوسعید** بودکه به مکارم اخلاق و عدل و انصاف شهرت داشت .

وی در آسایش سپاهیان و بزرگداشت علماوسادات وارباب فضل و تقوی اهتمام تمام داشت

درسال ۸۶۵ سلطان ابوسعید اورا حریف مجلس خاص وندیم بزم نمود .

درسال ۸۶۳ **خواجه نعمت اله قهستانی** که از جمله ورزابود بعرض رسانید که **خواجه شمس الدین محمد** از اموال خزانه بنفع خود برداشت می‌کند . سلطان از خواجه شمس الدین دراین باره پرسش فرمود ومحمدگفت ازمردم برسم خدمت چیز بسیارگرفته‌ام امااز‌اموال دیوان هیچ تصرف نکرده‌ام سلطان گفت آنچه گرفته‌ای بتو بخشیدم اما از وزارت معزولت می‌کنم زیرا وزرا گاهی به غضب دچار می‌شوند و دوست ندارم‌که تو درزمره آنان باشی وجانت درخطرافتد .

خواجه شمس الدین محمد زانوزده چند قدم پیش رفت ، انگشتری ازانگشت بیرون‌کرد ، برگوشه تخت سلطنت نهاد وبازگشته، بجای خودایستاد. در تاریخ ایران شنیده نشده وزیری چنین دورازخشم وغضب غرل شده باشد .

درسال ۸۷۲ که میرزا سلطان ابوسعید بعزم تسخیر عراق وآذربایجان حرکت

کرد ، خواجه شمس‌الدین محمدرا به جانب اصفهان روان داشت . خواجه‌آن‌خطه‌را بتصرف آورد و با **میرزاقاسم‌ولدجهانشاه** که باصفهان روی آورده بود جنگ نمود واوراشکست داد وبازمنظور نظرسلطان قرارگرفت .

چون‌میرزا سلطان ابوسعید بدست امیرحسن بیگ بشهادت رسیدخواجه شمس الدین محمدبملازمت **امیرحسن بیك** درآمد.اما دیری نپائید که بین اوو**خواجه محمد** یکی ازورزای حسن‌بیگ اختلاف‌ودشمنی‌افتاد محمد شمس‌الدین بهمدستی‌چندتن از بزرگان دولت خواجه شمس‌الدین محمدرا به‌تصرف دراموال دولتی متهم ساخت‌وحسن بیگ نیزاین تهمت را پذیرفته دست‌خواجه‌راقطع کرد.خواجه شمس‌الدین بقیه عمر رابه عبادت وطاعت وگوشه نشینی‌گذرانید .

مخدوم شریفی شیرازی

میرزامخدوم شریفی شیرازی از علمای تسنن بودکه **شاه اسمعیل دوم** را ترغیب به پیروی ازاین مذهب نمود وشاه نیز ازشیعیگری به تسنن گروید . وی صدارت شاه اسمعیل رایافت ودراین مقام سلطان رابکارهائی برانگیخت‌که درسراسرکشوراثرعمیق بجاگذاشت .

مخدوم شریفی چنان مورد اعتماد و احترام شاه اسمعیل قرار گرفت که وی میخواست دخترخود راهم بعقد اودرآورد . میرزا مخدوم شاه را بکشتن شاهرادگان صفوی برانگیخت تادرسلطنت رقیبی نداشته باشد وشاهزادگان مایه قیام ونفاق سران قزلباش نشوند. بنابرهمین سیاست بودکه طوایف **استاجلو** بدست سایرطوایف **قزلباش** قتل عام میشدند وبازبه پیروی ازاین فکر که صوفیه باید ضعیف شوند بر این طایفه نیزتیغ نهادند وگروه‌کثیری رابقتل رسانیدند.

شاه اسمعیل بتحریك مخدوم، **مصطفی میرزا** و **سلیمان میرزا** وبرادر خود را هم کشت. این دوبرادربدست **پیرمحمدخان** استاجلو رئیس طایفه استاجلوو **شمخال خان چرکس** بقتل رسیدند وسلطان برای ابرازمحبت بدانان دختران هردو راعقدکرد ودر یکشب بحرم برد.

شاه اسمعیل طبق نقشه مخدوم سران قزلباش رامأمورقتل صوفیان قزوین‌کرد و

درهمان حال سرداران چرکس راواداشت تاعمزادگان و برادران و برادرزادگان وی را نابودکنند. بعد معلوم شدکه شاه اسمعیل سران قزلباش راباقتل صوفیان سرگرم ساخته تاکشتن شاهزادگان بآسانی و بدون مقاومت صورت‌گیرد.

درهمانروز بسراسر کشورمأمورانی فرستاد تاشاهزادگان صفوی را ازکودك چند ماهه تابزرگان بقتل برسانند. شاه اسمعیل برای قتل عباس میرزاکه بعداً بشاه عباس کبیرمعروف شد کمربست ولی پیش ازآنکه فرمان عملی شود خبرمرگ اوولغودستور رابهرات رسانیدند.

درتمام این حوادث خونین‌که روح بی اعتمادی رادرسران طوایف تقویت‌کرد طرح ونقشه میرزامخدوم شریفی‌نقش عمده ای رابازی میکرد. ازاینروسران قزلباش نامه‌ای بخوابگاه شاه اسمعیل انداختندکه اگر بپادشاهی خود علاقه دارد باید میرزا مخدوم رابکشد.

شاه اسمعیل‌که نسبت بهمه‌کس بدگمان بود چون مشاهده کرد که در خوابگاه خود هم درامان نیست بناچارمیرزا مخدوم را ببهانه سنی بودن بزندان افکند وخود نیزازآن پس ازمذهب تسنن طرفداری نکرد.

پس‌ازکشته شدن شاه اسمعیل مخدوم بدستیاری **پریخان خانم** خواهرسلطان که باوتوجهی خاص داشت اززندان فرارکرد و ازترس انتقام سران قزلباش بخاك عثمانی پناهنده شد.

میر قوام الدین شیرازی

هنگامیکه **شاه‌اسمعیل‌دوم** مشغول قتل شاهزادگان صفوی بود **(ولی سلطان)** ذوالقدر حکمران فارس چون نتوانست با **شاه‌محمدصفوی** برادرشاه اسمعیل وپدر شاه عباس‌کبیر که مقیم شیراز بود سازگاری نماید بقزوین آمد و گزارش امر را بعرض شاه اسمعیل رسانید .

شاه اسمعیل اورا مجدداً بحکومت فارس ولله‌گی فرزند نوزادخود **شجاع‌الدین‌محمد** منصوب‌کرد وبشیراز فرستاد ودستور داد تا برادرش شاه محمد وفرزندانش راهم بقتل رسانید .

این (ولی‌سلطان) **میرقوام‌الدین‌شیرازی** را بوزارت برگزید . پس از مرگ شاه اسمعیل سران لشکر برای انتخاب شاه‌گردیکدیگر جمع شدند. (ولی سلطان)کوشید تاشجاع‌الدین محمد را جانشین پدرسازد اما موفق نشد و سران قزلباش شاه محمد را بسلطنت برداشتند . اما چون این شاه نابینا بود تمام‌کارها بدست **مهدعلیا** زن‌زیباو باکفایت وجسوراوافتاد ومهدعلیا نیز قوام‌الدین شیرازی را بوزارت انتخاب‌کرد واین شخص‌درسیاست کشور صاحب نقش ومسئولیت‌گردید .

مهدعلیا بعلت قدرت طلبی، تندخوئی،کینه جوئی، ولجاجت پیوسته باسرداران قزلباش با اهانت رفتار میکرد وآنان نیزهمداستان شدندکه اورا نابود سازند. میر-

قوام‌الدین شیرازی برای نجات ملکه بپاخاست وباوپیشنهادکردکه دستوردهدازخزانه کیسه‌های زربایوان چهل ستون ببرند وبا دادن زر بافراد سپاه، آنانرا برضدسرداران خود تشویق نماید ولی مهدعلیا این راهنمائی‌را بعلت لجاجت نپذیرفت‌وگفت‌پادشاهی را نباید بازرخرید . میرقوام‌الدین هرچندبرای خنثی کردن توطئه‌کوشش کردنتوانست به‌نتیجه‌ای برسد ودراین وقت سران قزلباش بحرم ریختند ومهدعلیا راکه بآغوش شاه محمدپناه‌برده بود جسورانه بیرون کشیده‌درحضور پادشاه‌خفه‌اش کردندومادر پیرو بیگناه ملکه‌راهم باجمعی ازاعیان مازندران کشتندوشهردچاربلواوآشوب شد. میرقوام‌الدین قبلاً نیزوزارت **حمزه‌بیگ ذوالقدر** رادرزمان سلطنت شاه طهماسب عهده‌داربوده است .

میرزا لطف‌الله شیرازی

روزی که جمعی ازسران قزلباش **مهدعلیا** مادر **شاه عباس** و **حمزه میرزا** را درحضور **شاه محمد** شوهرش کشتند(حمزه میرزا) ولیعهد به‌پشت‌بام پناه بردو درآنجا سنگر گرفت واز خوددفاع کرد.

شاه عباس بزرك نیز که‌عباس میرزا خوانده میشد درخراسان بسر میبرد. پس‌از فرو نشستن آتش فتنه(حمزه‌میرزا) ازحوادث استفاده‌کرد وقدرت را بتدریج از چنك قاتلین مادر بیرون آورد ودراین موفقیت‌ها ازتدبیر **میرزالطف‌الله‌شیرازی** وزیر خودکه قبلا وزیرعمه‌اش **زینب‌بیگم** بودکمك میگرفت.

بعلت‌کین توزی وجوانی وتندخوئی حمزه میرزا سران قزلباش فهمیدندکه وی کمر بقتل آنان بسته‌است،ازاینرو پیش‌دستی کرده اوراکشتند وبرادردیگرش **ابوطالب میرزا** را بولیعهدی برگزیدند.

شاه عباس ازخراسان بسوی قزوین حرکت‌کرد وبعداز وقوع یك‌سلسله حوادث در سال ۹۹۶ رسماً بر تخت سلطنت‌نشست ودرسال۹۹۸ میرزا لطف‌الله شیرازی را به وزارت عظمی برگزید واورا **اعتمادالدوله** نامید.

ازطرف دیگر حکومت فارس‌را **یعقوب‌خان** برعهده‌داشت. مادریعقوب خان از کنیزان **شاه‌طهماسب** بودکه پادشاه‌اورا باپراهیم‌خان پدریعقوب‌خان بخشید. یعقوب‌خان

مدعی بودکه هنگام خارج‌شدن مادرش ازحرمشاه طهماسب وی‌در شکم مادر بوده‌وپدر واقعی اوشاه طهماسب است ونتیجه میگرفت‌که سلطنت حق‌اوست.

ازاینرو سران طایفه **ذوالقدر** راکه درشهرها وبلوکهای فارس حکومت‌داشتنداز میان برداشت تاکسی مدعی حکومت اونباشد.

شاه‌عباس اورا احضارکرد ولی‌یعقوب‌خان درشیراز باقی‌ماندودرباغ **گلشن** قلعه‌ای برای خودساخت وسنگهای گورستان جعفرآباد ومصلی‌را برای بنای‌آن بکاربرد. ستم وبیداد یعقوب‌خان روزبروز بیشتر میشدتاآنکه شاه‌عباس پنجهزارسوار بطلب‌اوفرستاد وقبل‌از رسیدن این سواران **میرابوالمحمد اینجو** که ازسادات وعلمای بزرك شیراز بود مردم‌را درمسجد جامع عتیق‌حاضرساخت‌وآنانرا تشجیع‌کردکه خودبدفع‌ظالم‌برخیزند ویعقوب‌خان‌را دستگیرسازند.

یعقوب‌خان‌چون‌تاب تحمل دربرابرفرمان میرابوالمحمدرا نداشت‌درنهم‌شعبان **۹۹۸** ازشیرازگریخت وبقلعه استخرپناه‌برد.

شاه‌عباس در۲۴ رمضان وارد شیرازشد ومیرزالطف‌الله شیرازی اعیان واشراف وعلمای‌شیرازرا بحضورشاه‌رسانیدوهمه‌آنان مورد عنایت قرارگرفتند. پس‌ازآن‌یعقوب خان،وزیرخوده**میرزاخان بیك‌شیرازی** را بشفاعت‌نزدشاه عباس‌فرستاد. شاه،میرزاخان بیگ را مورد عنایت قرار داد و یعقوب را هم بخشید ولی چون وی ازقلعه بزیرآمدبدست خاندان ذوالقدر سپرده شدتا بقصاص برسد.

آنگاه شاه عباس درمعیت میرزا لطف‌الله شیرازی عازم یزدشد وازآنجانیز به اصفهان رفت. دراین ایام سلطنت شاه‌عباس دارای مدعیان و مخالفانی بود که میرزا لطف‌الله بعنوان وزیر اعظم‌بوی خدمات شایانی نمود ودرسرکوبی‌مخالفان وخواباندن شورشها نقش عمده‌ای داشت.

ایام وزارت میرزا لطف‌الله چندان دوامی نداشت ودر سنه **۹۹۹** بعلت اعمال زشتی‌که ازپسرانش سرزده بود ازوزارت معزول شد ودیگر نتوانست مقام ازدست‌رفته را باردیگر بچنك‌آورد.

الله وردی خان

درزمان فرمانفرمائی **الله وردی خان**، فارس در تحکیم سلطنت شاه عباس نقش مهمی برعهده داشت . سپاهیان این خطه تادورترین نقاط ، شورشها وبحرانها را فرو نشاندند .

رفت وآمد سپاهیان بمناطق دوردست ، درانتقال آداب ورسوم وعناصر تفکر مردم آن‌سامان بفارس بنوبه خود اثرقابل توجهی‌داشت. آغازفرمانروائی الله‌وردی‌خان سال ۱۰۰۳ بود . وی در شجاعت و سخاوت و رأی و عقل و دوراندیشی برتمام امرا برتری داشت .

فرمانفرمای جدید در رجب سال ۱۰۰۴ وارد شیراز گردید . **شاه عباس** نظر بعنایت خاصی‌که باوداشت ، در همین سال حکومت **کوه گیلویه** راهم ضمیمه ایالت الله وردی خان‌کرد یکسال بعدوالی لرستان یاغی شد وشاه‌عباس به‌الله وردی‌خان دستور داد تاباسپاه فارس بدان جاعزیمت نماید . الله وردی خان قلعه‌ای راکه حاکم لرستان بدانجاپناهنده شده بود تصرف‌کرد .

درسال ۱۰۰۶ نیزسپاه فارس مأمورفتح خراسان شدولی قبل‌ازآنکه سپاه‌فارس وکرمان بدانجا برسد ازبك‌هاخراسان را تخلیه کردند . الله وردی خان در هرات به ازبکان رسید وآنانرا بسختی شکست داد .

از کارهای مهم الله وردیخان این بود که بکمك سپاهیان فارس ، پرتقالیها رااز بحرین بیرون کردوآن جزیره راتحت اختیاردولت ایران درآورد .

درهرجاکه جنگ مهمی درپیش بودیاکاربرجسته‌ای دربرابرشاه عباس‌قرارداشت الله وردی خان نامزد مقابله باآن میشد .

درسال ۱۰۱۳ **سنان پاشا** مشهوربه **چغال اوغلی** وزیـراعظم عثمانی وارد قلعه **وان** شد .

شاه عباس امرکرد تاالله وردی خان باسی‌هزارسوار فارسی وکرمانی و عراقـی باستقبال اوبرود ونگذارد بمردم آذربایجان تعرض شود .

این سپاه درناحیه وان باسپاه عثمانی‌که آنانراورومی میگفتند واردجنگ شد و سنان پاشا باپانزده هزارسربازدرحصاروان محصورگشت و چون کاربراو تنگ شد با چندکشتی ازراه دریاچه ارمن فرار کرد وبرای جبران این شکست اردوی روم را احضارکرد .

شاه عباس نیزپس از آنکه اطلاع یافت تعداد سپاهیان رومی صدهزارنفر است امرای قزلباش راتحت فرماندهی الله وردیخان بیگلربیگی فارس که دراصابت رأی ، حسن تدبیر، جلادت ، تهور ودلاوری مانند نداشت قرارداد .

سپاه روم درشش فرسنگی تبریزفرود آمد وارابه‌های توپ را بزنجیربستند و تفنگچیان ینگی چری رادرپشت آنها قرارداده آماده جنگ شدند. کمی سپاه فارس، سنان پاشارا مغرورساخت وجمعی رااز حصارارابه های توپ بیرون فرستاد تاجنگ را آغازکنند . درهمین وقت سپاه فارس وسواران قزلباش که در پشت جبهه پنهان بودند بانعره‌های اللهالله برصف عثمانیهازدند ودراندك زمانی بقلب سپاه دشمن نفوذکردنـد و بسیاری ازامراو والیان بزرگ آنانرا باسارت گرفتند . در این جنگ بیش از نصف لشکرعثمانی نابود گردید .

بعدازاین فتح الله وردیخان مرخص شد وبفارس رفت اما توقفی نکرد و باسپاه

تاره نفس دیگرعازم فتح گنجه گردید . الله وردیخان تمام آن نواحی رایك یك گشود وتا آن زمان چنین فتوحات درخشانی طی مدت پنجسال نصیب هیچ سرداری نشده بود. درسال ۱۰۲۱ کوششهائی برای مصالحه ایران و عثمانی صورت گرفت، شاه عباس نیز ازمازندران باصفهان آمد. الله وردیخان باصفهان رفت تاازشاه استقبال کند ودرهمین دیدارشاه عباس آثارمرگ را برچهره سردار بزرگ خوددید. بیش ازچند روز نگذشت که سردار بیمار وبستری گردید. **حکیم سلمان جهرمی** آنچه مقدور بوددرمعالجه او کوشید امااین درمانها سودی نداشت ووفات یافت .

شاه عباس شخصاً جنازه اورامشایعت کرد وپس ازانجام تشریفات مذهبی جسداو را بااحترام تمام بمشهد فرستاد ودر آنجا درمقبره‌ای که برای او تهیه شده بود دفن گردید .

ازحوادث جالب آنکه چندروزپیش ازمرگ الله وردیخان معماری که برای بنای گنبد آرامگاهش بمشهد رفته بود بازگشت وخبراتمام آنرا بسرداررسانید .

میرزامعین‌الدین محمدشیرازی

امامقلی‌خان در زمان فرمانروائی خود در فارس **میرزامعین‌الدین محمد** فرزند **غیاث‌الدین علی‌شیرازی** را بوازرت بر گزید . پس از قتل امامقلی خان ، **معین‌الدین** بوازرت فارس باقی ماند ورتق وفتق اموررا بدست گرفت و امور حکومتی را هم اداره میکرد . وی‌از وزرای خیر ونیکنام وسلیم‌النفس بود. پس ازمرگ **شاه‌صفی** در سال ۱۰۵۲ وزارت وایالت فارس رابه پسرخود **میرزامحمدهادی** واگذاشت وخود به امور خیریه پرداخت.

امامقلیخان

درزمان فرمانفرمائی **الله وردیخان** درفارس پسرش **امام قلی‌خان** حاکم ایالت لارستان بود. پس ازمرگ الله‌وردیخان شاه‌عباس بمنزل اورفت وپس ازابراز عنایت نسبت ببازماندگان، حکومت فارس را به امامقلی‌خان واگذاشت و او را بلقب **بیگلر بیگی** ملقب ساخت.

درسال ۱۰۲۲ امام قلی‌خان دستورداد تا **مدرسه خان** شیراز رابنانمایند. این مدرسه یکصد حجره فوقانی وتحتانی داشت‌که ازنظرسبك معماری شبیه بمدرسه چهار باغ اصفهان است. درهمین مدرسه بودکه **ملاصدرای** معروف مدتها تدریس میکرد.

درسال ۱۰۲۴ که جنگ بین ایران وعثمانی دوباره برپاشد امام قلیخان مامور شد که سپاه فارس رابمحاصره **ایروان** ببرد. هنگامیکه طبق فرمان بجانب جناح شرقی ایروان در حرکت بود اطلاع یافت‌که ده هزاراسب واستروچندین قطارشتر باعده‌ای از سپاهیان عثمانی برای تهیه آذوقه به نخجوان رفته‌اند. امامقلی خان آنانرا تعقیب کرد وهنگامی به نخجوان رسیدکه سپاهیان مشغول خریدن وبارکردن آذوقه بودند. سپاه فارس حمله راآغاز نمود؛ درنتیجه ۱۵۰۰ نفرازسواران دشمن راکشتند وسه هزاراسب واستروشتر باباروآذوقه به غنیمت گرفتند.

این حادثه چنان سپاه عثمانی را ازحیث آذوقه درمضیقه انداخت‌که یکی از علل مهم شکست وعقب نشینی آنان ازایروان بود.

بپاداش این خدمت ، شاه عباس حکومت قسمتی ازخوزستان فعلی راتاخرمشهر برحکومت فارس افزود.

درسال ۱۰۲۵ **خلیل پاشا** وزیراعظم وسردارعثمانی برای مصالحه باشصت هزار سوار بقصد تبریز حرکت کرد . شاه عباس فارس را تحت فرماندهی امام قلی خان وسپاه قزلباش راتحت فرماندهی **قرجغای خان** مأمورکردکه‌مراقب رومیها باشد. سردارعثمانی درنزدیکی تبریزخواست دستبردی بسپاهیان مراقب زند ولی آنان دفاع‌کرده دشمن راپراکنده ساخته پانزده هزارتن ازآنان رابقتل رسانیدند وجمعی هم باسارت‌گرفتند وهشتاد پرچم راکه نشانه هشتاد سرداراست بتصرف آوردند در آن هنگام مسئله نفوذ **پرتقال** درجزیره **هرمز** مورد توجه دولت **انگلیس** بود.

پرتقالیها ازسال۹۱۳ یعنی زمان **شاه اسمعیل** هرمز را تصرف کردند. مامورین انگلیس باهدایا بدربارایران آمده بعرض رسانیدندکه تصرف هرمز وراندن پرتقالیها ازآن حدود کارآسانی است . شاه عباس امام قلیخان را مأمور تصرف هرمز ساخت . سربازان فارس به بندرجرون (بندرعباس فعلی) آمده بر کشتیهای جنگی انگلیسی سوارشدند وپرتقالیهارا ازهرمزرانده اموالش راتصرف‌کردند.

پس‌ازمرگ شاه عباس، سلطنت **بشاه صفی** رسید واودست بکشتارویا کور کردن ومحبوس ساختن شاهزادگان صفوی وسرداران وبزرگان گشود. در سال ۱۰۴۳ برادر امام قلی‌خان موسوم به **داودخان** که حاکم قراباغ وایروان بودچندتن ازامرای قاجار را بقتل آورد . شاه صفی برآشفته فرمان احضار امام قلی خان را از فارس داد . وی باصفهان آمد ودرمعیت شاه بقزوین رفت. درآنجا نامه‌ای ازداودخان بشاه صفی نشان دادندکه درآن نوشته شده بود یکی ازپسران شاه عباس تحت سرپرستی امام قلی‌خان است‌که بزودی اورا بسلطنت برخواهد داشت. شاه صفی بدون تحقیق دستورداد ابتدا سه پسرفرمانروای فارس رابقتل آورند سپس دوتن ازدامادهای امامقلی خان رامأمور کرد تاسراورابیاورند. همانشب مأموری نیز بفارس رفت تاسایرفرزندان امام قلی خان رابقتل آورند وبدین ترتیب این سرداربیگناه‌که آنهمه خود وپدرش در راه تحکیم سلطنت خاندان صفوی بجان‌کوشیدند جان سپرد.

خواجه شهاب الدین احمد شیرازی

پدرش **خواجه سیدی احمد** وزیر **شاهرخ میرزا** بود. **شهاب الدین احمد میرزا** در انواع علوم بحد کمال رسید. در انشاء وحسن خط وعلم سیاق نظیر نداشت. در زمان شاهرخ میرزا بسمرقند عزیمت کرد و در آنجا بوزارت **الغ بیگ میرزا** نائل آمد. چون سلطان ابوسعید میرزا در خراسان فرمانفرما شد خواجه احمد وزارت او یافت. عنایت وتربیت سلطان ابوسعید دربارهٔ اوچنان زیادت گرفت که وی درخدمت سلطان بغایت دلیر وگستاخ بودودر اموال دیوانی تصرفات نامقدر میکرد و باآنکه سلطان ابوسعید میرزا درتنبیه، سختگیری بی اندازه داشت وبر تصرفات او هم آگاه بود بواسطه دانش و فضل خواجه دریغش میآمد که وی راضایع سازد وتنها بعزل اواکتفا مینمود واین عزل ونصب چندبار تکرار شد. فرزندان **شهاب الدین** نیز در دربارسلطان تقرب یافتند بعد از شهادت سلطان ابوسعید میرزا حسن بیگ شهاب الدین احمد را وزارت داد.

بعداز چندسال که برسراین کاربود بواسطه اتهامی که درتصرف اموال براووارد آمد بحکم **حسن بیگ** اورا معزول ودست راستش راقطع کردند مع الوصف تاریخی بنام سلطان ابوسعید بادست چپش نگاشت. امانتوانست مجدداًوزارت یابد.

خواجه احمد تاسال ۹۰۳ درقید حیات بوده است.

امام وردی بیک خلف بیگی

درسال ۱۰۷۲ **شاه سلیمان صفوی** ایالت وحکومت فارس را به **امام‌ویردی‌بیگ خلف‌بیگی** بخشید. این‌شخص نسبت به‌عمران‌وآبادی‌علاقه‌ای‌داشت وآثاری‌ازاو هنوز در شیراز پایداراست.

امام ویردی بیگ درسال۱۰۹۲ مسجد جامع شیرازراتعمیرکرد و تاریخ این تعمیر رابرسنگی چنین‌نقرکرده‌اند.

فروغ اختر همت امام ودیری بیگ — که اقتباس‌کندمهر از ضمیرش نور
بفهم‌ورای و فراست در انجمن قانون — بعقل ودانش‌وفرهنگ درجهان دستور
همان که بسته به معموری جهان‌همت — بهر اراده چو باشد زلطف حق منصور
ز فیض ساخته تا مسجد عتیق آباد — شده‌است ورد ملك ان سعیکم‌مشکور
بس‌این شرف که‌اگر ترککی‌از آن‌یکبار — کند بسهو در ایام عمر خویش عبور
ز وی عبادت نا کرده میرسد بقبول — نگشته فایز ازآن فیض میشود مغفور
دلم‌چون‌عنچه‌نهان خواست‌سال‌تعمیرش — چوگل بخنده خردگفت بانشاطوسرور
بگو بیاری توفیق ذی الجلال ودود — اساس کعبه دین شد بسعی او معمور

وی همچنین **مدرسه امامیه** را در **محله سنگ سیاه** بنا نمود واملاکی هم وقف آن ساخت. این مدرسه ویران شده واکنون اثری از آن وموقوفاتش نیست.

بازارآقا که صحنهای **شاهچراغ** وسیدمیرمحمدرا بهم متصل میساخت جزوموقوفات این مدرسه بود. همچنین کاروانسرای امامیه که بعداً بکاروانسرای چراغعلیخان موسوم گردید ودرمحله بازارمرغ قرارداشت ازموقوفات این مدرسه است.

وفات امام ویردی بیك بسال ۱۱۰۰ اتفاق افتاد. وی مدت ۱۸ سال ایالت فارس را عهده دار بود ودراین مدت پیوسته با علماوسادات و ارباب کمال و ادب مصاحبت می کرد ودر امور خیر پیش قدم بود.

میرزاهادی فسائی وزیر

درسال ۱۱۸۲ درشیراز متولد شد. پس ازکسب علوم متداوله در زمان پدرخود **میرزاجانی** حکومت چندین بلوك را برعهده داشت.

پس ازآنکه پدرش درزندان مسموم شد **فتحعلیشاه** مناصب پدر را باو بخشید وبدون مشاوره از **میرزاهادی** کاری انجام نمیداد.

میرزاهادی اختیارعزل ونصب کلیه حکام فارس رادر دست گرفت. ازآثاراودر فارس کاروانسرای مهارلو وکاروانسرای باجگاه است.

درشیراز نیز حمام میرزاهادی رادرمحله بازارمرغ بنانهاد.

محمدنبی خان وزیر

محمدنبی‌خان از بازرگانان شیراز بود که درزمان **فتحعلی‌شاه** میزیست . در سال ۱۲۱۵ **کراوغلی ملك‌التجار** قزوینی خواهر او رابزنی گرفت واز طرف دولت بسفارت هندوستان نائل‌گردید . ملك‌التجار قزوینی درهندوستان بضرب گلوله هندوئی کشته شد و فتحعلی شاه **محمدنبی‌خان** را درسال ۱۲۱۸ بسمت‌سفارت به بمبئی فرستاد . در سال ۱۳۲۱ازهندوستان‌بتهران بازگشت‌ودر سال۱۱۲۳فتحعلی‌شاه **نصرالله خان قراگزلو** را ازوزارت فارس معزول داشته محمدنبی خان را بجای اوگماشت . مدت این وزارت کوتاه بود زیرا درآخرسال ۱۲۲۴ معزول گردید . **حاجی‌محمدحسین خان** صدراعظم اصفهانی که بامحمدنبی خان مخالف بود از تهران بشیراز آمد ویکصد وپنجاه هزار تومان ازمحمدنبی‌خان و برادرش **محمدجعفرخان** حکمران بوشهر و دشتی و دشتستان گرفت .در این هنگام محمد نبی خان از هستی ساقط شده به آستانه سید میرمحمد پناه برد وپس از اندك زمانی وفات‌یافت وهمانجا مدفون‌گردید.

محمد نبی خان بسرودن شعرنیز علاقمند بود . در ایام سفارت «سفیر» تخلص مینمود وبعداز آن‌تخلص«فطرت» را برگزید ودرباره‌شعرگفته است.

شعر آنچنان بگوکه اگر خصم بشنود　　　خود را ز آفرین نتواند نگاهداشت

احمدبن موسی بن جعفر

هنگامیکه **مأمون** درمرو حکومت میکردو **حضرت‌رضا** ولیعهدی او را برعهده داشت برادر بزرگتر آن حضرت ، **احمدبن‌موسی** وبرادران وکسان باکسب اجازه از حضرت‌رضاوخلیفه عباسی ازراه جنوب بسوی‌مروحرکت‌کردند تاباولیعهد قلمرواسلامی دیداری تازه‌کنند. دربین راه گروه زیادی ازعلاقمندان‌بخاندان هاشمی بدانان‌ملحق شدند وبدین ترتیب تعداد شان بپانزده هزارنفر میرسید.

(هزار مزار) علت مسافرت را ملاقات‌ودیدار نمیشمارد و میگوید برای‌جنك بامجوسان آمده بودند. الحاق عده‌کثیری‌باین‌کاروان مؤید اینست‌که هدف‌آنان تنها دیدار حضرت رضانبوده وشاید هدفهای سیاسی نیزمورد نظر بوده‌است . این حدس زمانی قوت میگیرد که وقتی کاروانیان از مرك حضرت رضا آگاه شدند جمع زیادی بزادگاه خودبازگشتند.

درهرحال ورودآنان مصادف بامرك حضرت رضا بود ومأمون که از این عده بیمناك بود دستور داد تاازورودشان بشیراز ممانعت نمایند وآنان‌را مراجعت دهند.

بنی هاشم پس‌ازمشورت تصمیم بمقاومت گرفتند وبدین ترتیب‌جنگ درگیرشد ودرهمان هنگام کدشکست برلشکر **قتلغ‌خان** افتاد جارچیان فرزیاد زدند اگربه پشتگرمی ولیعهد میجنگیداودرگذشته.

اطرافیان احمدبن موسی دلسرد ومرعوب شده پراکنده شدند واحمدبن‌موسی‌و برادران وکسان نزدیك یعنی اما مزادگان هریك بطرفی پراکنده شدند واحمدباتفاق **سید میرمحمدو سید علاءالدین‌حسین** مخفیانه بشیراز آمدند وهریك در خانه‌ای پنهان شدند.

پس از چندی جاسوسان حکومت ازمحل‌اختفای احمدبن موسی آگاهی‌یافتند وبرای‌دستگیریش بمحاصره‌خانه برخاستند. حضرت‌درحالی که‌زره پوشیده‌بودمیجنگید. عمال‌حکومت بناچار دیوارخانه همسایه‌را سوراخ‌کرده ازپشت سرضربتی بـر سرش واردآوردند وخانه‌را هم‌برسرش خراب‌کردند. ازآن‌هنگام ازراه عنادآن‌خرابه رابجایگاه ریختن زباله تبدیل‌کردند.

درزمان اتابك ابوبکرسعدبن‌زنگی‌دستور داده‌شد زباله‌هارا ازوسط‌شهر بخارج منتقل نمایند ودر محل آن‌عمارتی بسازند. دراین‌حال بجسد **امیر احمدبن‌موسی** بر خوردند وازروی کتیبه انگشتری اوکه‌نوشته‌بود (**العزةلله احمد بن‌موسی**) پس‌ازچهار صدسال جسدش رایافتند وجریان را بعرض اتابك رسانیدند واو دستور داد برمدفنش بارگاهی بسازند. انجام این‌کار برعهده **امیر مقرب الدین ابوالمفاخر مسعود بدر** وزیر اتابك قرار گرفت.

درباره احمدبن‌موسی‌نوشته‌اندکه هزارغلام‌را ازمال‌خودخریده‌وآزادکرده‌است. بعدازامیر مقرب ملکه تاشی خاتون مادرشاه شیخ ابواسحق قبه‌ای برروضه **شاه چراغ** بناکرد وچسبیده بدان نیز مدرسه‌ای برپاداشت واین بنادر سال ۷۵۰ بانجام‌رسید.

تاشی خاتون چند قریه منجمله قریه میمند فارس را برآستانه و مدرسه وقف فرمود. گنبد شاه‌چراغ درسال نهصد ونود وانداز‌حادثه‌زلزله خراب‌شد وبدستورسلاطین صفوی اقدام بتعمیر آن‌گردید. اخیراً چهار مجلس نقاشی ازآن زمان برروی دیوار بدست آمد. این نقاشی‌ها هنگام تجدید تعمیر وکندن گچها، زیر ورقه‌ای ازگچ وآئینه‌ظاهر گردیدکه‌بهمان‌صورت‌حفظ گردیده است.

حسینعلی میرزا قاجار فرمانفرمای فارس نیز از جمله کسانیست که روضه آن حضرت را تجدید عمارت کرد.

در تمام ادوار، پادشاهان نسبت به احمد بن موسی تواضع و احترام خاصی داشته اند. از اینرو هریك از آنان آثاری در آنجا از خود باقی میگذاشتند. فتحعلی شاه قاجار برای حرم، ضریح تازه‌ای از نقره خالص ساخت و میرزا محمدحسین متخلص بعالی شیرازی که پدرش سابقاً کلانتر فارس بوده اشعاری در ماده تاریخ آن بشرح زیر سرود.

کلك عالی زد برای سال تاریخش رقم **مرقد سبط محمد** یافت این سیمین حجاب

اقدام اساسی برای احداث یك بارگاه باشکوه برای آن حضرت بدستور شاهنشاه آریامهر صورت گرفت. بدین معنی که گنبد قبلی بکلی برچیده شد و گنبد فعلی که نمودار هنر کاشی سازی و تزهیب ایرانی است احداث شد و در صحن و ایوان و محوطه میدان نیز تغییرات اساسی بعمل آمد.

سید میر محمد

برادر **احمد بن موسی** است که باتفاق برادر بشیراز آمد و در گوشه‌ای پنهان میزیست و بعبادت مشغول بود. قرآن می‌نوشت وازحق الکتابت آن امرارمعاش می‌نمود وبخرید وآزادکردن غلامان می‌پرداخت. مرگ اوباجل طبیعی بود وضریح فعلی را که ازنقره ساخته شده اویس میرزامعتمدالدوله ثانی‌فرزند فرهاد میرزاعم ناصرالدین شاه درسال ۱۲۲۶ وقف برروضه سیدمحمد نمود.

در سال ۹۲۳ خلیل سلطان ذوالقدر والی شاه اسمعیل صفوی در فارس عمارتی ساخت‌که مشتمل برگنبد ورواق وکریاس ومسجد وچندین حجره دوطبقه بود.

این خلیل سلطان مدت پانزده سال برفارس حکومت داشت و بعلت قصوری که درجنگ چالدران ازاوسرزده بود بمحکوم بمرگ شد.

اخیراً هنگام تعمیروتجدید ضریح‌سیدمیرمحمدصندوق عتیقه‌کوچك و نفیسی در داخل ضریح پیداشدکه مشخصات آن رافاضل دارجمند آقای **سیدمحمد تقی‌مصطفوی** درصفحات ۳۵۴ و ۳۵۵ کتاب **اقلیم‌پارس** چنین نوشته‌اند:

«درازای صندوق ۱٫۷۵ متروپهنای آن ۶۰ سانتیمتروبلندی آن ۷۵ سانتیمتر است. بدنه‌های چهار جانب صندوق از قطعات چوبهای منبت‌کاری شش‌گوش وسه‌گوش ترکیب یافته و برروی چوبهای شش گوش درود برچهارده معصوم و نام اولیاء متصوفه

بشرح مذکور در تذکرة الاولیاء شیخ عطار بطور برجسته مرقوم گردیده. مقداری از چوبهای شش گوش هم مشتمل بر نقوش برجسته گل و بوته اسلیمی است.

نام اولیای متصوفه که علاوه براسامی چهارده معصوم برصندوق مزبور ذکر گردیده است بشرح زیر میباشد.

بریک بدنه طولی صندوق:

بشرحافی- اویس قرنی- فضیل عیاض- ذوالنون مصری - سلیمان درارانی- داود طائی - محمد واسع - امام احمد حنبل - سری سقطی - شاه شجاع کرمانی - احمد خوارزمی - احمد خضرویه - احمد حرب - فتح موصلی - شیخ حاتم اصم - معروف کرخی- جنید بغدادی- امام شافعی - منصورعمار - حارث محاسبی - رابعه البادیه - ابوتراب نخشبی - ابراهیم ادهم - شفیق بلخی - حمدون قصار - عتبته الغلام بایزیدبسطامی.

بربدنه دیگرطولی صندوق:

سفیان ثوری - یك نام خوانده نشد - امحازم مکی - محمد سماك - مالك دینار- یوسف بن حسین - ابوسعید خراز - عبدالله شاذل - عبدالله خبیق - محمد اسلم حبیب عجمی - ابوحفص حداد- عمروبن عثمانی مکی - احمد بن عاصم انطاکی - سهل عبدالله تستری- یحیی معاذرازی.

برروی ده قطعه چوبهای بدنه اخیر کلمه **الله** و برروی یکی از قطعات شش ضلعی هم نام **خاتم سلیمانی** بطور برجسته مرقوم گردیده است. دو بدنه کوچکتر صندوق یکی مشتمل بر صلوات کبیر بوده و دیگری منحصراً مزین به گل و بوته‌های اسلیمی است.

بربالای چهاربدنهٔ صندوق حاشید صندوق مشتمل بر آیة الکرسی بخط ثلث برجسته مرقوم گردیده است و بر بدنهٔ فوقانی صندوق جملهٔ **العظمة لله** در یك طرف نوشته شده

برحاشیه چهار طرف همان بدنه نیز آیه طولانی آخر سورهٔ بقره بخط ثلث بر جسته مرقوم رفته است.[۱]

طبق اظهار نظر استاد بزرگوار مصطفوی این صندوق متعلق به قرن هفتم هجری است و دانشمند ارجمند در باره نفاست و اهمیت آن چنین مینویسند « آثار هنری و جالب توجه قرن هفتم هجری بعلت عواقب فاجعه خانمانسوز مغول انگشت شمار میباشد » .

---

۱ ـ اقلیم پارس. چاپ تهران آذرماه ۱۳۴۳ تألیف استاد دانشمند آقای سید محمدتقی مصطفوی صفحات ۳۵۴ ـ ۳۵۵

سید علاءالدین حسین

حسین بن موسی برادر **شاه‌چراغ** نیز با برادران دیگر بشیراز آمد و پنهان بود ولی بعداً بدست مأمورین حکومت کشته شد.

متأخرین نوشته‌اند جسدش را در زمان صفویه یافته‌اند و حال آنکه در کتب قرن هشتم از مدفن آن حضرت نام برده‌اند و شیراز نامه تصریح کرده است که (در محلت باغ قتلغ از محلات شیراز است و بدگنبد باغ اشتهار یافته چه در ایام سلطنت اتابك شخص مبارکش ظاهر گشت و برسر او گنبدی ساخته بودند)

در **شدّالازار** و **هزارمزار** نیز از آن بقعه بعنوان روضه‌ای قدیمی نام برده شده. از آثار دوران صفوی در حرم **سیدعلاءالدین حسین** تعمیری است که در زمان شاه‌اسمعیل صفوی صورت گرفته و هنوز قسمتی از کاشیهای معرق آن در موزه پارس شیراز موجود است. این امامزاده نیز دارای موقوفات زیادی است که اخیراً ضابطه صحیحی برای بهره - برداری از آن ترتیب داده شده.

علی بن حمزه

علی بن حمزه در اثر فشار خلفای عباسی در سال ۲۲۰ هجری بحال فرار بشیراز آمد

ودرغاری که بعداً **باباکوهی** برای اعتکاف خود برگزید پنهان شد . روزها هیزم فراهم میکرد وگاهی بدروازه **استخر** میآورد وازفروش آن آذوقه خریده برای خانواده خود بغارمیبرد.

روزی مأمورین خلیفه او را ازخالی که برصورت داشت شناختند وگردنش را زدند وآن سررا ببغداد فرستادند وجسدرادرمحل فعلی (بالای پل دروازه اصفهان)دفن کردند . **عضدالدوله دیلمی** برآن قبر بقعهای ساخت ودخترسید شریف **زیدبن اسود**را نیز بزنی گرفت وچون زیدمرحوم شد او را درنزدیکی علی بن حمزه دفن کردند که اکنون این مقبره درست درشیب جنوبی پل دروازه اصفهان درسمت غربی خیابان قرار گرفته. زیدبن اسود بهشت واسطه نسبش بامام **حسن بن علی مرتضی** میرسد .

در ورودی بقعه شاه میرعلی بن حمزه اگرچه کهنه وفرسوده شده ولی از نظر کنده کاری نمونهای ازذوق وهنر مردم شیراز است. پس ازعبوراز دهلیز درمحلی که وارد صحن میشوند بر بالای درگاه، سنگ سرخ رنگی نصب شده که کتیبه بسیار زیبائی بخط **ابراهیم سلطان** فرزند **شاهرخ تیموری** برآن نقرگردیده است .

بقعه را خیابانی از هنرستان فعلی جدا میکند . سابقاً محل این هنرستان گورستان (جوان آباد) بوده. **رحیم خان** فرزند **کریمخان زند** که درسال ۱۱۹۱ درگذشت دریکی از اطاقهای بنای هنرستان قرار دارد . درجوارآن گوریکی دیگرازفرزندان **کریمخان** که بسال ۱۱۸۵ فوت نموده واقع شده است .

درسال ۱۳۴۱ نویسنده مأموریت یافت تا از نزدیك درباره وضع بنای محلی موسوم بهامامزاده حمزه واقع دربوانات مطالعه نمایم . از آنجاکه این امامزاده پدر علی بن حمزه است قسمتی ازگزارش خود راکه طی نامه‌شماره ۳۳۸۱ـ۹ر۱۲ر۴۱ باداره کل باستانشناسی ارسال شده نقل مینماید .

امامزاده حمزه که از نظرگچ بری‌ها،معجرودرهای خاتم ومنبت‌کاری و اسلوب معماری طاقوگنبد درردیف ۳۰۵، ثبت آثارتاریخی شده یکی از اولادان امام موسی کاظم است که با گروه زیادی بایران آمد .

ورود این کاروان بایران مصادف بادرگذشت حضرت رضا وتعقیب آنان ازطرف حکام گردیدکه اولین برخورد وتصادم درخانه زنیان فارس واقع شد وازآنجا بنی‌هاشم باطراف و اکناف پراکنده شده هرکس برای حفظ جان خویش راه دیاری را در پیش گرفت . حمزه ظاهرا باتفاق‌خواهرش درمحلی که اکنون دهکده بزم در۲۲کیلو متری **سوریان (مرکزبوانات)** قراردارد مقتول یا درگذشته و مقبره خواهر وبرادر بفاصله دویست متری یکدیگرقرارگرفته .

آثارفعلی بنا

بنای کنونی اما مزاده عبارتست ازیك‌گنبد مدور بارتفاع تقریبی ۱۶ متر که سبك طاق مدورآن‌عیناً به قیصریه بازارلارشباهت دارد . دورتادوربدنه طاق درفواصل معین کتیبه‌های کوچکی ازخط‌کوفی تزیینی قرارگرفته. سه شاه نشین‌درجهات‌شمال، جنوب ومشرق واقع شده ودرب ورودی روبمغرب بازمیشود. محوطه امامزاده‌عبارتست ازفضای نسبتاً بزرگی که درختان چنارکهنسال حاکی ازآنست که لااقل از هفتصد سال پیش امامزاده مورد توجه مردم بوده است .

درب ورودی حیاط‌امامزاده نیزدرسمت باخترقراردارد که سردرآن فروریخته وتنها قسمت جزئی ازگچ بریهای‌آن باقی مانده است.این گچ بریهایکی‌از نفیس‌ترین آثارهنری قرن دهم هجری بشمار میرود . تناسب عجیب و خوش حالت اسلیمی‌ها با نقوش بدیع و زنده و صحنه‌های جاندار نزاع شیر وآهو علاوه براینکه حاکی از چربدستی هنرمندان‌است‌بوضعی‌خیال‌انگیزمبین هیجانات ومظاهرروحی‌مردم‌درسواحل کویرمی‌باشد .

درضلع دست راست ورودی اشعاری برقطعه سنگی منقور است که نصب آن بدستور **میرزا محمد حسین** وزیرصورت‌گرفته وتاریخ آن معادل بامجموع‌حروف‌ابجدی این مصرع (بحمدالله دعای خیرحاصل) یعنی سنه ۱۰۷۴ میباشد .

درب امامزاده‌نیزقدیمی است ودرقسمت بالائی آن آیتی‌ازقرآن‌بصورت برجسته

نقرگردیده . محوطه‌ای که درب ورودی بدان منتهی می‌شود و بوسیله درب دیگری از حرم جداشده عبارت ازطاقی است که دارای اشکال هندسی است وگچ بریهای بسیار زیبائی ازسقف آن فروریخته وقسمتی نیززیرگچ کاریهای بعدی پنهان مانده. در ضلع دست راست درب دو لنگه‌ای خاتم کاری اطاقی است که آنهم ازآثار دوران صفوی است . دروسط درب نوشته شده (عمل استاد **علی بمان** نجار۹۹۳) و دور تا دورقسمت بالائی چهارچوب باخط ثلث زیبائی اسامی دوازده امام‌کنده‌کاری شده. معجرچوبی‌از سه طرف منقش به‌کنده کاریهای برجسته می‌باشد که بدستورشاه عباس بزرگ (۹۹۴-۱۰۳۸) تهیه شده. برروی درب معجر باخط ثلث نوشته شده(کتبة الفقیر بماند علی فی السنه الف وسبع) .

درضلع دیگرمعجراشعاری حاکی ازاینکه بدستور شاه عباس‌اول معجرتهیه‌شده نقرمیباشد وماده تاریخ تهیه آن هم‌که درسنه ۱۰۰۷ می‌باشد چنین سروده شده .

چوفیض‌لم یزلی‌است این، تونیز تاریخش
اگر طلب کنی از (فیض لم یزل) دریاب

درریوارغربی نیزگچ بری زیباوخوش خطی دیده می‌شودکه نام‌استاد کار آنرا چنین نقش نموده (عمل استاد شمس الدین عبدالحسین اصفهانی بنا) .

گچ بری جرزهای یکی ازشاه نشین‌های داخل حرم نیزمؤیداینست که قبل از پادشاهی شاه عباس کبیرگچ بریهاتهیه شده وبیت زیرتاریخ آنرااعلام می‌دارد .

باهتمام همام الا نام گشت تمام   بسال نهصد وپنجاه وسه بفتح وظفر

بی‌بی دختران

ام عبدالله مشهور به **دختران** که اکنون آنرا **بی‌بی‌دختران** گویند از بانوان فاضل وازاولاد فاطمه دخترپیغمبراست . اکنون قسمتی ازفضای وسیع بقعه راکه مدتها بصورت خرابه‌ای بودبدبستانی تبدیل کرده‌اند .

زنی شوهردارکه مرتکب زناشده بودپس ازتوبه ازقاصی شرع خواست تا او را سنگسارنمایند . آن زن رادرکنار مزارام عبدالله دفن نمودند و از آن هنگام مردم شیرازنسبت بدان بقعه بیشترروی‌آوردند .

همسر **امیرمبارزالدین محمد** موسس سلسله‌آل مظفرموسوم به**قتلغ خان مخدومشاه** که دخترسلطان **قطب الدین‌شاه‌جهان** بن سلطان سیورغتمش قراختائی بوددستورداد تا گنبد ومدرسه‌ای درآنجا بسازند .

این گنبد ومدرسه‌درزلزله‌های‌شیرازویران گردید ونیکوکاران‌شیرازفقط بتعمیر بقعه همت میگماشتند وسالهازمین وسیعی که قبلامدرسه بوده بلا استفاده بود تا اینکه چندسال پیش قسمتی ازآن مورد استفاده قرارگرفت .

محل بی‌بی دختران را سابقا **دروازه بیضا** میگفتند .

پیربناب

سیدمحمدمعروف به**شیخ اقطع** درچندکیلومتری جنوب غربی‌سیرازمدفون‌است. درآنجا مغاره‌ای دردامنه‌کوهی قرار دارد که ازنزدیکی آن چشمه آب گوارائی از زیرکوه میجوشد شیخ درایام زندگانی درآن مغاره معتکف بوده وپس از مرگ نیز همانجابخاك سپرده شد . بهمین علت اورا مردم شیراز « **پیربن‌آب** » گویند .

سید محمد دستش دچار بیماری سختی شد که آنرا قطع کردند و همیشه می‌گفت «خرسندم که‌دستم راقطع‌کرده‌اند زیرا وقتی‌گناهی‌کرد. ازآنجا که درویشی گوشه نشین بود شرح حالش بیش ازاین معلوم نیست اکنون مدفن او زیارتگاه‌مردم شیراز است که دروقت درماندگی بمزارش تمسك میجویند .

شیخ شهریار

درسه‌کیلومتری جنوب شرقی شیرازبقعه کوچکی قرار داردکه درآن‌دوسنگ قبردیده می‌شود . برروی یکی ازآنها نوشته شده «صاحب النفس القدسیة والمقامات العالیه **شهریاربن احمد بن علی** الفسائی» وتاریخ فوتش هم‌سنه **۶۱۶** هجری است . برلوح دیگرنوشته «الشیخ الصالح العابدالسالك **جمال الدین حسین**» تاریخ فوت او

نیز همان سال ۸۱۶ هجری است. آن بقعه و سنگها را در سال ۷۹۳ هجری مرمت کرده‌اند.

تخت ضرابی

در کوه چهل مقام، درست بالای تکیه هفت تنان عمارت کوچکی بنام تخت ضرابی مشتمل بر چند اتاق و ایوانی جلو آن قرار دارد. در گوشه‌ای از آن هم آب انباری احداث شده که از آب باران پر می‌شود. این محل را مردم مقدس می‌دانند و بآنجا میروند و نماز می‌خوانند وضمناً روز خود را می گذرانند.

این بنا را قاضی القضات فارس رکن الدین یحیی بن اسمعیل بن نیکروز در قرن هفتم در شعبان سال ۶۶۹ هجری برای استراحت و سکونت دوستان مسلمان برپاساخت.

شرح حال **رکن الدین یحیی بن اسمعیل بن نیکروز** را در صفحات ۱۹۶ و ۱۹۷ همین کتاب درزمره خاندان **فالی شیرازی** آورده‌ایم.

کتبی که در تألیف این کتاب مورد استفاده قرار گرفته است

۱ـ قرآن مجید

۲ـ تاریخ یعقوبی

۳ـ فارسنامه ابن بلخی که درعصر سلطنت سلطان محمدبن ملکشاه در بین سالهای ۵۰۰ تا ۵۱۰ تألیف شده.

۴ـ تاریخ سیستان بتصحیح محمدتقی بهار (ملک‌الشعراء)

۵ـ روضة‌الصفا تألیف محمدبن خاوندشاه‌بن محمود معروف به‌میرخواند

۶ـ معجم‌البلدان تألیف یاقوت‌حموی

۷ـ مواهب الهی تألیف معین‌الدین بن جلال‌الدین محمد یزدی به‌تصحیح سعید نفیسی

۸ـ تاریخ جدید یزد تألیف احمدبن حسین بن علی کاتب

۹ـ تاریخ آل‌مظفر تألیف محمود کتبی بتصحیح عبدالحسین نوائی

۱۰ـ حبیب‌السیر فی اخبار افراد بشر تالیف غیاث‌الدین همام‌الدین محمد معروف به خواندمیر

۱۱ـ تاریخ جهان‌آرا تألیف قاضی احمدبن محمد غفاری

۱۲ـ تاریخ یزد تألیف جعفربن محمدبن حسن جعفری

۱۳ـ شیرازنامه تألیف فخرالدین ابوالعباس احمدبن ابی‌الخیر زرکوب شیرازی

۱۴ـ تاریخ وصاف تألیف شهاب‌الدین عبداله‌بن فضل‌اله‌شیرازی معروف به‌وصاف‌الحضره

۱۵ـ فارسنامه ناصری تألیف حاجی میرزاحسن شیرازی فسائی

۱۶ـ آثارعجم تألیف سید محمدنصیر فرصت حسنی شیرازی

۱۷ـ شدالازار فی حطالاوزار عن زوار المزار تالیف معین الدین ابوالقاسم جنیدشیرازی
۱۸ـ هزارمزار ترجمه‌کتاب شدالازار توسط عیسی جنید
۱۹ـ آثارالوزراء تالیف سیف‌الدین حاجی بن نظام عقیلی
۲۰ـ شیراز اثرج. آربری ترجمه‌منوچهر کاشف
۲۱ـ تاریخ عصرحافظ تألیف دکترقاسم غنی
۲۲ـ دانشمندان وسخن‌سرایان‌فارس تألیف محمدحسین رکن‌زاده آدمیت
۲۳ـ دارالعلم شیراز تالیف‌صدرالدین محلاتی
۲۴ـ تاریخ علوم عقلی تألیف دکترذبیح الله صفا
۲۵ـ تاریخ ایران تألیف سرپرسی سایکس ترجمه فخرداعی گیلانی
۲۶ـ تحفه سامی تألیف سام‌میرزا
۲۷ـ شبهای پیشاور گفتار سلطان‌الواعظین
۲۸ـ تاریخ بیهقی تألیف‌خواجه ابوالفضل‌محمدبن حسین بیهقی
۲۹ـ تاریخ ادبی ایران تالیف ادوارد براون‌جلد اول ترجمهٔ علی‌پاشاصالح
۳۰ـ تاریخ آل جلایر تألیف شیرین بیانی
۳۱ـ علم‌کلام تألیف دکترسیداحمد صفائی
۳۲ـ تاریخ فرق اسلامی تالیف محمد زنجانی
۳۳ـ پرتو اسلام (سه‌جلد) ترجمهٔ عباس‌خلیلی
۳۴ـ دوفیلسوف شرق‌وغرب تألیف استاد حسینعلی راشد
۳۵ـ تاریخ مذاهب اسلام تألیف‌ابومنصورعبدالقاهر بغدادی ترجمه محمدجوادمشکور
۳۶ـ کشف‌المحجوب هجویری
۳۷ـ ادوارفقه تألیف محمودشهابی خراسانی
۳۸ـ دستورالوزراء تألیف غیاث‌الدین بن همام‌الدین ملقب به‌خواندمیر
۳۹ـ معجم‌البلدان تألیف شهاب‌الدین عبدالله بن عبدالله معروف به‌یاقوت حموی
۴۰ـ اراضی خلافت شرقی تالیف‌لسترنج ترجمه محمود عرفان

۴۱ـ علم کلام جدید تألیف علامه‌شبلی نعمانی

۴۲ـ مجمع‌الفصحا تألیف رضاقلی‌خان هدایت

۴۳ـ دیوان اشعارخواجوی کرمانی به‌تصحیح احمدسهیلی خوانساری

۶۷ـ الفهرست تألیف ابن ندیم ترجمه رضاتجدد

۴۴ـ زندگانی شاه‌عباس (چهار جلد)تالیف استاد نصراله‌فلسفی

۴۵ـ اسرارالتوحید تألیف محمدبن‌منور بن ابی‌سعدبن‌ابی‌طاهر بن ابی‌سعید میهنی

۴۶ـ تاریخ گیتی گشا تألیف‌میرزاصادق بتصحیح سعید نفیسی

۴۷ـ نفحات‌الانس تألیف جامی

۴۸ـ نظام‌التواریخ تألیف قاضی ناصرالدین بیضاوی

۴۹ـ ریحانة الادب تألیف‌محمدعلی تبریزی

۵۰ـ ملل و نحل‌شهرستانی

۵۱ـ نامه دانشوران

۵۲ـ عبهرالعاشقین شیخ روزبهان

۵۳ـ شیراز تألیف علی سامی

۵۴ـ مجالس‌المؤمنین

۵۵ـ اقلیم پارس تألیف سیدمحمد تقی‌مصطفوی

۵۶ـ الواح گلی تخت‌جمشید تألیف سیدمحمدتقی مصطفوی ضمیمه‌مجلد اول گزارشهای باستانشناسی

۵۷ـ تاریخ طبری تألیف محمدبن جریرطبری بتصحیح سعیدنفیسی

۵۸ـ سبک‌شناسی (سه‌جلد) محمدتقی بهار(ملک‌الشعراء)

۵۹ـ اخبارالطوال تألیف دینوری

۶۰ـ مروج‌الذهب تألیف ابوالحسن‌علی بن حسین‌مسعودی

۶۱ـ الکامل‌تألیف‌ابن‌اثیر

۶۲ـ تاریخ ادبیات فارسی تألیف‌هرمان‌اته‌ترجمه رضازاده شفق

۶۳ـ معجم الادباء

۶۴ـ ازسعدی تاجامی تألیف ادوارد براون ترجمه علی اصغر حکمت شیرازی

۶۵ـ فردوس المرشدیه

۶۶ـ مقدمه کلیله ودمنه بقلم عبدالعظیم قریب

۶۸ـ معجم البلدان تألیف یاقوت

۶۹ـ المسالک والممالک تألیف ابوالقاسم عبیداله بن عبداله بن احمد بن خرداد به

۷۰ـ اخبار الحکماء تألیف القفطی

۷۱ـ بستان السیاحة تعلیم زین العابدین شیروانی

۷۲ـ درة التاج مولانا قطب الدین محمود بن مسعود بن شیرازی

۷۳ـ تجارب السلف تألیف هندوشاه بن سنجر

۷۴ـ ازفردوسی تاسعدی تألیف ادوارد براون ترجمه فتح اله مجتبائی

۷۵ـ منتخب التواریخ تألیف معین الدین نطنزی

۷۶ـ راهنمای آثار تاریخی شیراز تألیف بهمن کریمی

فهرست اعلام عمومی

الف

پ

چ

ح

خ

د

ذ

ر

ص

گ

ل

م

ن

و

ه

ی

شماره	فهرست انتشارات انجمن آثار ملی	تاریخ انتشار
۱	فهرست مختصری از آثار وابنیهٔ تاریخی ایران	شهریورماه ۱۳۰۴
۲	آثار ملی ایران (کنفرانس پرفسورهرتسفلد)	مهرماه ۱۳۰۴
۳	شاهنامه وتاریخ (کنفرانس پرفسور هرتسفلد)	شهریورماه ۱۳۰۵
۴	کشف دولوح تاریخی درهمدان (تحقیق پرفسور هرتسفلد- ترجمهٔ آقای مجتبی مینوی)	اسفندماه ۱۳۰۵
۵	سه خطابه دربارهٔ آثار ملی وتاریخی ایران(از محمدعلی فروغی، هرتسفلد وهانی بال)	مهرماه ۱۳۰۶
۶	کشف الواح تاریخی تخت جمشید (پرفسور هرتسفلد)	بهمن ماه ۱۳۱۲
۷	کنفرانس محمد علی فروغی راجع بفردوسی	بهمن ماه ۱۳۱۳
۸	تحقیق مختصر در احوال و زندگانی فردوسی (بقلم فاطمه سیاح)	۱۳۱۳
۹	تجلیل ابوعلی سینا در پنجمین دورهٔ اجلاسیه یونسکو در فلورانس	اسفندماه ۱۳۲۹
۱۰	رسالهٔ جودیه ابن سینا (بتصحیح آقای دکتر محمود نجم آبادی)	اسفندماه ۱۳۳۰
۱۱	رسالهٔ نبض ابن‌سینا (بتصحیح آقای سیدمحمد مشکوةاستاد دانشگاه)	اسفند ماه ۱۳۳۰
۱۲	منطق دانشنامهٔ علائی ابن‌سینا (بتصحیح آقایان دکتر محمد معین و سیدمحمد مشکوة استادان دانشگاه)	۱۳۳۱

شماره	فهرست انتشارات انجمن آثار ملی	تاریخ انتشار
۱۳	طبیعیات دانشنامهٔ علائی ابن سینا (بتصحیح آقای سید محمدمشکوة استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۱۴	ریاضیات دانشنامه علائی ابن سینا (بتصحیح مجتبی مینوی استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۱۵	الهیات دانشنامهٔ علائی ابن‌سینا (بتصحیح آقای محمدمعین استاد دانشگاه	۱۳۳۱
۱۶	رساله نفس ابن سینا (بتصحح آقای دکتر موسی عمید استاد دانشگاه	۱۳۳۱
۱۷	رسالهٔ در حقیقت و کیفیت‌سلسله موجودات (بتصحیح آقای‌دکتر موسی عمید استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۱۸	ترجمهٔ رسالهٔ سرگذشت ابن سینا (ازآقای دکتر غلامحسین صدیقی استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۱۹	معراج نامهٔ ابن سینا (بتصحیح آقای دکتر غلامحسین صدیقی استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۲۰	رسالهٔ تشریح اعضاء ابن سینا (بتصحیح آقای غلامحسین صدیقی استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۲۱	رسالهٔ قراضهٔ طبیعیات منسوب به ابن سینا (بتصحیح آقای دکتر غلامحسین صدیقی استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۲۲	ظفرنامهٔ منسوب به ابن سینا (بتصحیح آقای دکترغلامحسین صدیقی استاد دانشگاه	۱۳۳۱

شماره	فهرست انتشارات انجمن آثار ملی	تاریخ انتشار
۲۳	رسالهٔ کنوز المعزمین ابـن سینا (بتصحیح آقای جلال‌الدین همایی استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۲۴	رسالـهٔ معیارالعقـول ، جـرثقیل از ابـن‌سینا (بتصحیح آقای جلال‌الدین همایی استاددانشگاه)	۱۳۳۱
۲۵	رسالهٔ حی بن یقظان ابن‌سینا بـا ترجمه وشرح فارسی آن ازیکی‌از معاصران ابن‌سینا (بتصحیح آقـای هانری کربن)	۱۳۳۱
۲۶	جشن نـامهٔ ابن‌سینـا (مجلد اول ـ سرگذشت‌و تألیفات و اشعار و آراء ابن‌سینا) تألیف آقـای دکترذبیح‌الله صفا استاددانشگاه	۱۳۳۱
۲۷	ترجمهٔ مجلد اول جشن نـامه بفرانسه (بوسیلهٔ آقای دکتر سعید نفیسی استاد دانشگاه)	۱۳۳۱
۲۸	ترجمهٔ اشارات و تنبیهات (بتصحیح آقای دکتر احسان یار شاطر استاد دانشگاه)	۱۳۳۲
۲۹	پنج رسالهٔ فارسی و عربی از ابن‌سینا (بتصحیح آقای احسان یارشاطر استاد دانشگاه)	۱۳۳۲
۳۰	آثـار تاریخی کلات و سرخس (تألیف آقـای مهدی بامداد)	بهمن‌ماه ۱۳۳۳
۳۱	جشن‌نـامه ابن‌سینا مجلد دوم (حاوی نطقهای فارسی اعضاء کنگره ابن‌سینـا)	۱۳۳۴
۳۲	جشن نامهٔ ابن‌سینا مجلد سوم (کتاب المهرجان‌لابن سینا) حاوی نطقهای عربی اعضاء کنگره ابن‌سینا	۱۳۳۵

تاریخ انتشار	فهرست انتشارات انجمن آثار ملی	شماره
۱۳۳۴	جشن نامهٔ ابن‌سینا مجلد چهارم (شامل خطابه های اعضای کنگره ابن سینا بزبانهای آلمانی وانگلیسی وفرانسوی)	۳۳
۱۳۳۹	نبردهای بزرك نادرشاه (بقلم سرلشکر غلامحسین مقتدر)	۳۴
۱۳۳۹	جبر ومقاله خیام (بتصحیح و تحشیهٔ آقای دکتر جلال مصطفوی)	۳۵
۱۳۳۹	شاهنامهٔ نادری تألیف مولانا محمدعلی فردوسی ثانی (بتصحیح وتحشیهٔ آقای احمد سهیلی خوانساری)	۳۶
۱۳۳۹	اشترنامهٔ نادری شیخ فریدالدین عطار (بتصحیح و تحشیهٔ آقای دکترمهدی محقق)	۳۷
۱۳۳۹	حکیم عمرخیام بعنوان عالم جبر تألیف آقای دکتر غلامحسین مصاحب	۳۸
۱۳۳۹	نادرشاه تألیف آقای دکتر رضازاده شفق استاد دانشگاه	۳۹
۱۳۴۰	درهٔ نادر تألیف میرزا مهدی‌خان (با تصحیح وتحشیهٔ آقای دکترسیدجعفرشهیدی)	۴۰
۱۳۴۰	شرح احوال ونقل وتحلیل آثار شیخ فریدالدین عطارتألیف آقای فروزانفر استاد دانشگاه	۴۱
۱۳۴۰	خسرونامه تألیف شیخ‌فریدالدین عطار (بتصحیح و اهتمام آقای احمد سهیلی خوانساری)	۴۲

شماره	فهرست انتشارات انجمن آثار ملی	تاریخ انتشار
۴۳	نامه‌های طبیب نادر شاه ترجمهٔ آقای دکتر علی اصغر حریری (باهتمام آقای حبیب یغمائی)	۱۳۴۰
۴۴	دیوان غزلیات و قصائد عطار (باهتمام و تصحیح آقای دکتر تقی تفضلی رئیس کتابخانهٔ مجلس شورای ملی	۱۱۳۴
۴۵	جهانگشای نادری تألیف میرزا مهدی خان (با تصحیح و تعلیقهٔ آقای سید عبدالله انوار)	۱۳۴۱
۴۶	طربخانه (رباعیات حکیم عمر خیام نیشابوری) تألیف یار احمد بن حسین رشیدی تبریزی (با مقدمهٔ و تصحیح و تحشیهٔ آقای جلال الدین همائی استاد دانشگاه	۳۴۲
۴۷	نادرهٔ ایام ، حکیم عمر خیام و رباعیات او بقلم آقای اسماعیل یکانی	۳۴۲
۴۸	اقلیم پارس (آثار باستانی و ابنیهٔ تاریخی فارس) تألیف سید محمد تقی مصطفوی	۳۴۳
۴۹	سفارش نامه انجمن آثار ملی	اردیبهشت ۳۴۴
۵۰	یادنامهٔ شادروان حسین علاء	
۵	ذخیره خوارزمشاهی ، تألیف زین الدین ابو ابراهیم اسمعیل جرجانی ـ سنهٔ ۵۰۴ هجری ـ (باهتمام و تصحیح وتفسیر دکتر محمد حسین اعتمادی ـ دکتر محمد شهزاد ـ دکتر جلال مصطفوی) (جلداول)	۲۵شهریور ۳۴۴

شماره	فهرست انتشارات انجمن آثار ملی	تاریخ انتشار
۵۲	دیوان صائب ؛ حواشی و تصحیح بخط خود استاد مقدمه وشرح حال بخط و خامهٔ استاد امیری فیروزکوهی	۱۳۴۵
۵۳	عرائس الجواهرونفایس الاطایب تألیف ابوالقاسم عبدالله کاشانی بسال ۷۰۰ هجری با مقدمه و کوشش آقای ایرج افشار	۱۳۴۵
۵۴	ری باستان ـ مجلد اول مباحث جغرافیائی شهر ری بعهدآبادی تألیف آقای دکترحسین کریمان	۱۳۴۵
۵۵	خیامی نامه جلداول تألیف استاد جلال الدین همائی	آبان ۱۳۴۷
۵۶	فردوسی و شعراو تألیف آقای مجتبی مینوی استاد دانشگاه	آبان ۱۳۴۶
۷۵	خردنامه تألیف و نگارش ابوالفضل یوسف بن علی مستوفی بکوشش آقای عبدالعلی ادیب برومند	فروردین ۱۳۴۷
۵۸	فرهنگ واژه‌های فارسی در زبان عربی تألیف آقای سید محمدعلی امام شوشتری	تیرماه ۱۳۴۷
۵۹	کتاب شناسی فردوسی فهرست آثار وتحقیقات درباره فردوسی وشاهنامه تدوین آقای ایرج افشار	مردادماه ۱۳۴۷
۶۰	روزبهان نامه، بکوشش محمدتقی دانش‌پژوه	اسفند ۱۳۴۷
۶۱	کشف الابیات فردوسی جلد اول بکوشش دکترمحمد دبیرسیاقی	اردیبهشت ۱۳۴۸
۶۲	زندگی و مرگ پهلوانان در شاهنامه، نگارش دکتر محمدعلی اسلامی ندوشن	خرداد ۱۳۴۷
۶۳	آثار باستانی شهرستان کاشان نطنز تألیف آقای حسن نراقی	مهرماه ۱۳۴۸